KIẾP NẠN
NGƯỜI SÓI
"Bay tội lỗi của con người cần được thanh tẩy"
VƯƠNG VĂN KIỆT
vh
NXB Văn học

KIẾP NẠN NGƯỜI SÓI

Tác giả: **Vương Văn Kiệt**

NXB **Văn Học**

Đóng gói: **Cuibap**

Nguồn text: **tinybook.net**

GIỚI THIỆU

Bạn đang đọc truyện Kiếp Nạn Người Sói của tác giả Vương Văn Kiệt, truyện ngôn tình sắc đưa ra câu hỏi, liệu bạn có cảm thấy một đôi mắt đỏ lừ đang dõi theo bạn từ một góc khuất nào đó?

Tại một trường đại học, các hiện tượng kì dị liên tiếp xảy ra, sau khi năm nữ sinh ở cùng một căn phòng trong kí túc xá nhận được những bức thư khác nhau, lần lượt chết đi một cách bí ẩn. Rốt cuộc, ai đã đứng phía sau giết chết họ? Những vụ án trinh thám giết người, phá xác hung tàn khiến trường học không còn bình yên. Sau khi cảnh sát vào cuộc, chân tướng cũng dần dần hiện ra, chính vào lúc tất cả mọi việc sắp được làm rõ, một âm mưu thâm độc mới lại âm thầm tiếp diễn…

Khi xâu chuỗi tất cả những nghi vấn và sự việc tưởng như truyện không liên quan với nhau lại, người ta phát hiện ra những bí mật kinh hoàng. Những tiếng hú kỳ lạ trong đêm đen, những con người dị thường xuất quỷ nhập thần, những tội lỗi ghi khắc trong linh hồn…

Rốt cuộc mười tám năm trước đã xảy ra chuyện gì? Không ai biết rõ, hung án vẫn tiếp tục diễn ra, nạn nhân tiếp theo, rất có thể là bạn…

CHƯƠNG

MỞ ĐẦU

Sắp tới ngày khai giảng, trường đại học Thiên Nhai càng lúc càng đông, các khoa đang không ngừng lôi kéo các tân sinh viên về với hội, nhóm của mình. Cả khuôn viên trường chìm trong cảnh tượng tấp nập.

Kể từ khi thành lập trường đến nay, đại học Thiên Nhai đã có lịch sử hàng trăm năm, phía sau kí túc xá nữ sinh là một bãi cát rộng, phủ cây cối um tùm rậm rạp. Đứng từ kí túc xá nhìn xuống, ai cũng có thể thấy khoảnh rừng nhỏ này. Khi đêm đến, bãi cát này tối đen như mực, không có đến một tia ánh sáng. Ánh trăng vằng vặc chiếu lên bãi cát, nếu quan sát kĩ, bạn sẽ dễ dàng nhận ra có một tiếng động kì quái phát ra từ một góc kín đáo nào đó. Thế nhưng, tiếng động này thường rất khẽ. Từ lâu, khoảnh rừng nhỏ này đã trở thành nơi hẹn hò mà ai cũng biết tại trường đại học Thiên Nhai. Các nam sinh thường ngồi vắt vẻo trên cành cây, cầm đèn pin chiếu vào căn phòng có nữ sinh mà mình yêu thích làm ám hiệu.

Có điều, bà thím dọn vệ sinh lại bắt đầu cảm thấy bực bội, bởi chỗ nào nơi đây cũng vương đầy vỏ hoa quả và giấy vụn. Đối với các sinh viên đang hẹn hò, bãi cát này là chốn thiên đường nhưng lại là địa ngục đối với bà thím nọ.

Thời tiết tháng chín vẫn cứ oi bức như mọi khi, gió táp vào mặt nóng rát khó chịu, khắp nơi tràn ngập không khí ngột ngạt, cảm

tưởng như chỉ cần bật một tia lửa thôi cũng có thể đốt cháy tất cả.

Thời tiết nóng bức và có rất nhiều muỗi, thế nhưng chuyện này chẳng thể ngăn cản được các cặp tình nhân mặn nồng lãng mạn, tình chàng ý thiếp.

"Đoàng!" Một tiếng sấm vang dội giữa trời, trong khoảnh khắc đó, hai bóng người thoáng hiện, một người có vẻ nhảy từ trên cây xuống trước, sau đó lại đón lấy người còn lại.

Cơn mưa cũng theo đó rào rạo rơi trên đám lá, cùng lúc cũng nhỏ xuống cơ thể hai người kia. Nước mưa chảy xuống từ phiến lá, thúc giục hai người nhanh chóng rời khỏi khoảnh rừng nhỏ này, bọn họ không phải đang tận hưởng cảm giác lãng mạn như mọi người vẫn đồn thổi.

Có điều, vẫn có người chưa hề bỏ đi. Đôi tình nhân ngồi trên bãi cát, nơi họ chọn chính là ngay sau bức tường của tòa kí túc xá nữ. Có rất nhiều nữ sinh đã trèo tường sau ra ngoài, sau đó nhảy thẳng vào vòng tay vững chắc của bạn trai, hai người trốn sau tường tránh mưa. Cơn mưa này còn thất thường hơn cả phụ nữ trong thời kì kinh nguyệt, nói đến là đến, không cho người khác chút hiện tượng dị thường nào để chuẩn bị. Tuy đang vào tiết tháng chín nhưng nước mưa cùng với cơn gió đêm lạnh giá vẫn khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Nữ sinh tựa vào lòng nam sinh nũng nịu lên tiếng "Anh yêu, em muốn về phòng."

Nam sinh liếc mắt nhìn cô, lại ôm chặt vào lòng, đưa miệng ghé sát rồi thì thầm "Được, anh sẽ đưa em về."

Nữ sinh hài lòng, dùng chiếc hôn thay cho lời đáp. Hai người quấn quýt vào nhau, nam sinh dùng chiếc lưỡi mềm mại tách kẽ răng của người yêu, hai đầu lưỡi quyện vào nhau như những nhánh cỏ ướt sương, truyền cho đối phương cảm giác yêu thương

cuồng nhiệt, ngọt ngào tới mức khó lòng hít thở.

Bàn tay của nam sinh bắt đầu thiếu nghiêm túc, không ngừng di chuyển trên cơ thể bạn gái, tìm kiếm một điểm đột phá để tiến hành bước tấn công tiếp theo. Thế nhưng nữ sinh lại không muốn để cậu ta thỏa nguyện, cô vẫn luôn phòng thủ khu vực cấm của mình.

Đây có lẽ là phòng tuyến cuối cùng giữa hai người, nữ sinh đẩy cậu nam sinh ra với chút bực tức rồi nói "Không… anh đừng như thế…"

Khi nữ sinh quay đầu lại, ánh mắt cô vừa hay nhìn vào bãi cát phía sau.

Lúc này, có một tia sáng màu đỏ dị thường lấp lánh ở phía xa, chỉ trong khoảnh khắc, thế nhưng chính trong lúc này, nữ sinh nhìn thấy một thứ quỷ quái. Hơi thở của cô bắt đầu gấp gáp, toàn thân nổi đầy gai ốc, hai mắt trợn tròn giống như mắt của một con cá chết. Cơ thể cô bắt đầu co giật, hai chân run rẩy, như thể nổi cơn động kinh.

Nam sinh nhìn nét mặt của nữ sinh, từ từ quay người lại, và cậu cũng nhìn thấy thứ quỷ quái tương tự. Hai mắt cậu cũng trợn trừng lên, toàn thân lạnh buốt, run rẩy, sợ tới mức chết lặng tại chỗ.

Đó là một vật thể kì dị, toàn thân ướt đẫm đang di chuyển chậm rãi từng bước, ép sát tới chỗ đôi nam nữ đang ngồi, mỗi lúc một gần hơn. Đôi tình nhân quá đỗi sợ hãi, muốn chạy càng xa càng tốt, chỉ là hai người lúc này như thể trúng phải lời nguyền, chẳng thể nào chuyển dịch được cơ thể.

Vậy là họ cứ đứng lặng một chỗ, giương mắt nhìn vật thể đó tiến lại, càng lúc càng gần hơn…

Nam sinh há hốc miệng định thét lớn, vào lúc cậu ta mở miệng,

vật thể kia đã bay vụt tới cạnh bên như thể loài ma quỷ, rút bàn tay lớn đầy lông, bóp chặt cổ họng cậu ta. Không khí chết chóc, sợ hãi và kinh hoàng khiến nam sinh chẳng thể nào hít thở nổi. Nhịp thở của cậu càng lúc càng chậm, mí mắt dần khép lại, cậu nghe được nhịp tim của bản thân mình càng lúc càng chậm, mãi cho tới khi hoàn toàn dừng lại.

Nữ sinh kinh hãi đến lặng người đi, cứ ngồi ngây tại chỗ, người bạn trai vừa rồi còn mặn nồng tình cảm với cô đã chết đi như thế. Cô cũng muốn trốn thoát, thế nhưng hoàn toàn không nhấc nổi chân. Cô chẳng biết phải làm thế nào, đôi chân như thể bị trói chặt, không cử động được. Vào lúc vừa ngẩng đầu lên, vật thể quái dị đó đã quay người lại, đôi mắt đáng sợ phát ra thứ ánh sáng màu đỏ.

Một bộ móng lớn phi nhanh về phía nữ sinh, chỉ trong giây phút cô đã cảm thấy má mình nóng rực.

Nó nhìn cô nữ sinh này, há to miệng, giơ móng vuốt của mình ra. Cô nuốt nước miếng, nhìn thấy sự dâm tà trong ánh mắt của con quái vật này.

Nữ sinh cúi đầu xuống, toàn thân run lên bần bật, mưa vẫn tiếp tục rơi, cô cảm thấy bản thân sắp sửa chết đi. Cô muốn thay đổi gì đó, cô nhìn nó, nó lại từ từ giơ bộ móng của mình, nhấc cả người nữ sinh lên.

Nữ sinh thét lên thất thanh, bộ móng màu đen thuận theo mặt cô vuốt xuống, cứ như thể đang vuốt ve người yêu vậy. Hàm răng của nữ sinh run rẩy, đập vào nhau, thế nhưng không thể nào ngăn cản được nó. Nó, cùng với bộ móng của mình đã thâm nhập vào vùng cấm của nữ sinh.

Đôi tình nhân này cuối cùng cũng rời khỏi nhân gian, trở thành một đôi tình nhân dưới địa ngục, còn nó thì biến mất một cách

thần bí, chỉ để lại vết móng vuốt và thứ chất lỏng màu xanh lục trên cơ thể nữ sinh.

CHƯƠNG 2

ĐÔI NAM NỮ CHẾT BỞI VẾT CÀO CẤU

“Văn Kỳ, câu chuyện mà cậu vừa kể có thật không vậy?” Hạ Thiên kéo chăn ra để lộ nửa cái đầu, nói với Văn Kỳ đang gõ máy tính ở giường đối diện.

Văn Kỳ mỉm cười thần bí rồi nói “Cậu xem, sau lưng cậu có đôi mắt màu đỏ, trên lưng cậu sẽ để lại móng màu đỏ tươi.”

Hạ Thiên chu miệng lên rồi tức tối bước ra, trước khi đi không quên quay đầu lại nói “Chuyện nhỏ, lão nương ra ngoài hẹn hò, không nói chuyện linh tinh với cậu nữa.” Nói xong, cô bước đi chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần.

Văn Kỳ nhìn theo bóng dáng của Hạ Thiên, lắc đầu rồi mỉm cười khinh khi. Quay lại với thế giới bé nhỏ của riêng mình, hiện nay cô đang toàn tâm toàn ý chuẩn bị viết một bộ tiểu thuyết kinh dị. Cô đã viết xong đề cương từ ba tháng trước. Cô mím môi, ra bộ dạng suy tính điều gì đó. Khẽ lặng người, cô đăng nhập tài khoản QQ, dự định nói chuyện với mấy người trong nghề một lát. Đối với một tác giả vừa gia nhập vào giới tiểu thuyết kinh dị, nói chuyện với các tiền bối là một chuyện không thể thiếu.

Văn Kỳ vừa lên QQ, tiếng tin nhắn đã vang lên không ngừng.

Cô mở cửa sổ chat, nhận ra đó là một người xa lạ, nickname của người này rất kỳ quái… Nhất Thổ.

Tin nhắn của Nhất Thổ gửi cho cô cũng rất quái dị “Ta vẫn luôn dõi theo cô!”

Văn Kỳ cảm thấy con người này rất thú vị, vậy nên quyết định add người này thành bạn.

Trong mạng nội bộ của trường đại học Thiên Nhai, cô cũng khá nổi tiếng, nhưng không phải vì viết mấy tiểu thuyết kinh dị, mà vì có được vẻ ngoài xinh đẹp cuốn hút, lại có trí tuệ thông minh, có thể nói là một nữ sinh vừa có sắc lại vừa có tài.

Trong mạng nội bộ của trường, mỗi bài viết của Văn Kỳ đều được rất nhiều người vào đọc, hơn nữa, đại đa phần là những nam sinh, cũng có không ít nữ sinh, nhưng đều là các fan tiểu thuyết kinh dị của cô. Nói như Hạ Thiên vừa mới ra ngoài kia, cũng có thể coi là một trong những người hâm mộ Văn Kỳ.

Thời gian trôi qua quá nhanh, Văn Kỳ tập trung gõ chữ tới tận đêm khuya, khẽ vươn vai, cô than dài một tiếng. Chính lúc này, cô lại nhận được một tin nhắn từ Nhất Thổ.

“Mệt rồi thì hãy uống cốc cà phê, ta vẫn luôn nhìn về phía cô đấy.”

Sau đó, nick QQ của Nhất Thổ bỗng vụt tắt, đầu óc Văn Kỳ vô cùng hỗn loạn, cả căn phòng im lặng như tờ, cô âm thầm cảm thấy có một đôi mắt đang quan sát mình từ một góc khuất nào đó. Thời gian như ngưng đọng lại, đối với một người chuyên viết tiểu thuyết kinh dị, bất cứ hiện tượng kỳ quái nào cũng là một đề tài thú vị, đặc biệt là những chuyện do chính mình trải nghiệm.

Nội tâm cô hiện nay vô cùng hỗn loạn, phiền phức như thể bị cào cấu, chiếc quạt nhỏ vẫn kẽo kẹt bên cạnh, chỉ là cô chẳng hề cảm thấy nóng nực chút nào. Đột nhiên, một tia sáng chói rực chiếu qua cửa sổ, Văn Kỳ quay đầu lại, bắt gặp đôi mắt quỷ quái đang nhìn mình chằm chằm, suýt chút nữa là cô hồn bay phách tán.

Giọng nói của nhân viên quản lý kí túc xá nữ La Lệ Hồng loáng

thoáng vọng lên "Văn Kỳ, xuống dưới có người tìm cô." Nói xong, ánh sáng đó biến mất.

Văn Kỳ chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết đó là Vương Thành, thế là cô đóng laptop lại, đi đôi giày cao gót vào rồi bước ra khỏi phòng. Bước trên con đường tối mù chẳng có một ai, cả khu kí túc xá lúc này đã im lặng như tờ. Văn Kỳ mượn ánh sáng lờ mờ của chiếc di động, từ từ tiến lên, cộc, cộc, cộc, chỉ có tiếng giày cao gót nện trên mặt đất vọng lại, cô bỗng nghĩ tới tin nhắn quái dị kia. "Ta vẫn luôn dõi theo cô."

Vừa bước ra khỏi tòa kí túc xá nữ, Vương Thành ngô nghê đứng dưới sân chờ Văn Kỳ, vừa thấy cô, anh liền nói "Văn Kỳ, gần đây em làm sao thế, anh gọi điện em cũng chẳng nhấc máy?" Tuy có đôi chút trách móc, thế nhưng phần nhiều ánh mắt anh vẫn tràn ngập tình yêu.

Văn Kỳ kéo lấy Vương Thành, kể cho anh nghe về gã quái dị trên mạng kia.

Vương Thành nói "Có khi nào có người biết em đang viết tiểu thuyết kinh dị cho nên chọc ghẹo chăng?"

Văn Kỳ cau chặt đôi mày rồi rầu rĩ lên tiếng "Em thấy sự việc không đơn giản như vậy."

Để bầu không khí ôn hòa hơn, Vương Thành lập tức đưa lời an ủi "Này, em đừng có nghi ngờ lung tung, có anh ở đây, chẳng có chuyện gì xảy ra đâu. Anh sẽ gánh vác hết cho em."

Văn Kỳ mỉm cười ngọt ngào, mối tình hơn hai năm vẫn vẹn nguyên như lúc ban đầu.

Tuy cha Văn Kỳ không biết cô đang hẹn hò, thế nhưng cô biết ông nhất định sẽ phản đối, bởi Vương Thành không phù hợp với tiêu chuẩn môn đăng hộ đối của ông. Thực ra, cha Văn Kỳ từ lâu đã dặn cô không được hẹn hò yêu đương khi còn đi học, sợ rằng sẽ

làm ảnh hưởng tới việc học.

Văn Kỳ mãi không mở lời, cô không biết phải nói thế nào, sợ rằng vừa nói ra đã khiến người ta tổn thương, cô cứ định nói lại thôi, mãi lúc sau mới lên tiếng "Vương Thành, em nghĩ đã đến lúc kết thúc rồi!"

Vương Thành vừa nghe, mặt mày biến sắc, lặng đi một lúc rồi nói "Văn Kỳ, em đang đùa anh hả?"

Đáng tiếc, đây không phải lời đùa cợt mà là sự thật.

Văn Kỳ lại nói tiếp "Vương Thành, chúng ta thực sự không phù hợp. Anh và em thuộc hai thế giới khác nhau, em còn phải phấn đấu vì lý tưởng và tiền đồ của mình, không thể nào chịu khổ cùng anh cả đời. Cho nên, sau này chúng ta chỉ có thể là bạn bè bình thường thôi."

"Bốp!" Một tiếng bạt tai lớn vang lên, không phải đánh lên mặt của Văn Kỳ mà Vương Thành tự đánh mình. Một tên nghèo kiết xác như anh thực không thể xứng đáng với thiên kim tiểu thư của tổng giám đốc một tập đoàn lớn.

Văn Kỳ tóm lấy bàn tay của Vương Kỳ, đặt lên mặt mình rồi nói "Anh đừng như vậy, sau này chúng ta vẫn cứ là bạn tốt mà."

Trong lòng cô thực sự vẫn yêu Vương Thành, chỉ là hai người hoàn toàn không có chút hy vọng nào.

"Được, sau này, chúng ta vẫn là bạn tốt." Vương Thành buồn bã lên tiếng.

Cô nắm lấy tay Vương Thành, vô tình phát hiện một vết cắn trên ngón cái tay anh.

"Tay anh làm sao thế?"

"À, đây là vết con chuột bạch cắn trong phòng thí nghiệm hôm trước."

“Hầy, sau này anh phải cẩn thận hơn một chút nhé! Em lên đây.”

“Ừm, chúc em ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Vương Thành đứng lặng nhìn bóng dáng Văn Kỳ rời đi, mối tình bấy lâu nay đã kết thúc như vậy, tất cả đều hóa thành mây khói.

Văn Kỳ quay lại phòng, lên giường đi ngủ, chẳng còn chút tâm trạng nào viết truyện tiếp. Chính tay cô đã kết thúc chuyện tình cảm hơn hai năm chỉ trong giây lát, cứ nghĩ tới đây, nước mắt lại trào mi, từ từ chảy xuống khóe miệng.

Trong màn hình chiếc laptop có một đôi mắt vẫn đang lặng lẽ dõi theo cô…

“U ù u ù u ù u…”

Mấy chiếc xe cảnh sát tiến vào khuôn viên trường với tiếng rú chói tai, phá tan bầu không khí tĩnh mịch buổi sáng.

Rất nhiều sinh viên đừng tỉnh khỏi mộng đẹp bởi tiếng rú này, Văn Kỳ vẫn chưa ngồi dậy khỏi giường, cô âm thầm nhớ lại cảnh tượng nói lời chia tay vào tối qua.

Một nhóm cảnh sát tụ tập ở bức tường phía sau khu kí túc xá nữ.

“Bác phát hiện ra thi thể vào lúc nào.” Một viên cảnh sát trẻ hỏi.

Bà thím dọn vệ sinh cất tiếng với vẻ mặt hoang mang “Sáng sớm nay, khi đang quét dọn thì tôi phát hiện ra, nam sinh kia trông như bị bóp chết, còn nữ sinh thì giống như đã bị cưỡng hiếp, sau lưng vẫn còn mấy vết cào rõ ràng nhưng rất quái dị.”

Nói xong mấy câu này, bà thím đột nhiên cảm thấy cả người nôn nao.

“Có thể xác nhận hai người này không?” Viên cảnh sát trẻ tiếp

tục hỏi, anh đưa mắt nhìn kĩ xác chết, vết cào trên thi thể người nữ trông rất đáng sợ, y phục bị xé ra thành từng mảnh, trên cổ vẫn đeo sợi dây chuyền thủy tinh màu lam.

Có lẽ bà thím dọn vệ sinh cũng phát hiện ra điểm kì lạ, giọng nói của bà dần trở nên run rẩy.

“Chuyện… chuyện… chuyện này tôi cũng không rõ lắm, anh có thể đi hỏi nhân viên quản lý kí túc xá nữ.”

Bà thím thực sự không muốn dây dưa chút nào vào vụ án này, bởi vì dung mạo người chết bị hủy hoại hoàn toàn, khiến bà cảm thấy nếu nói ra điều gì, cảnh sát nhất định sẽ truy hỏi tới cùng gốc rễ, cho nên bà liền đẩy trách nhiệm lên người khác.

Viên cảnh sát trẻ quan sát kĩ càng thi thể, móng vuốt tạo thành năm vết dài, hằn rõ trên lưng người thiếu nữ, cơ thể phía dưới vẫn còn đọng lại chất lỏng màu xanh lục, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền thủy tinh màu lam.

Viên cảnh sát trẻ từ từ tiến lại gần thi thể, lấy chiếc găng tay màu trắng, một chiếc bình nhỏ trong suốt và một chiếc tăm bông luôn mang theo người ra, chấm một ít chất lỏng màu xanh kia. Sau đó, anh thấm hết những chất lỏng đó vào trong bình, lại đưa mắt nhìn sang thi thể người nam ở bên cạnh. Anh quan sát kĩ lưỡng người chết, hai mắt trợn lên rất to, đôi môi tím ngắt, răng hàm trên cắm vào phần môi dưới, trên cổ họng có vết cào cấu y hệt của người nữ. Viên cảnh sát trẻ thầm nghĩ “Phải có được sức mạnh đến mức nào mới bóp chết một người đến thế này?”

Viên cảnh sát khác cùng đi cũng đã xuống xe, thét lớn bằng giọng nói trầm ổn “Đội trưởng Chu, anh mau đưa chất lỏng màu xanh vừa cho vào bình cho tôi. Lúc nãy cục trưởng Trịnh vừa gọi điện tới, ra lệnh cho một trong hai người chúng ta quay về trước.”

Chu Thiên khẽ chau mày lại, rồi giao những thứ vừa thu thập

được khi nãy lại cho viên cảnh sát nọ, anh này nhận được, sau đó lái xe rời đi.

Chu Thiên nhìn hai thi thể nằm trên mặt đất, phát hiện có rất nhiều nghi vấn. Trước tiên, phải xác định thân phận của người chết, sau đó chờ kết quả hóa nghiệm của thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí kia.

Chu Thiên lại nhớ tới lời bà thím nói khi nãy, anh quyết định đi hỏi nhân viên quản lý kí túc xá nữ.

Chu Thiên liền nhờ bên pháp y bọc gọn thi thể của người chết lại, dặn dò người khác đứng canh tại hiện trường xảy ra vụ án, tự mình đi về phía kí túc xá nữ.

Trường học vào buổi sớm cực kỳ vắng lặng, đi vào đây, Chu Thiên bỗng nhớ lại trường đại học Thiên Nhai trước kia, cũng nhớ đến người con gái mà anh đã từng yêu thương.

Vừa bước vào cửa lớn tòa kí túc xá nữ, anh đã bị nhân viên quản lý chặn lại, Chu Thiên đưa mắt nhìn người phụ nữ này, cả người mặc đồng phục màu đen, mang đôi dép lê đen, đôi chân trắng nõn như tuyết được giấu sau lớp tất mỏng màu đen. Chu Thiên thầm nuốt nước miếng.

Người phụ nữ lên tiếng hỏi "Anh tới đây làm gì?"

Chu Thiên đưa thẻ cảnh sát của mình ra rồi nói "Xin chào, tôi là Chu Thiên, là đội trưởng tại cục cảnh sát thành phố Thiên Nhai. Tôi tới đây vì muốn điều tra vụ án mạng xảy ra vào sáng nay tại quý trường. Xin hỏi, tối hôm qua có sinh viên nữ nào không quay về kí túc xá không?"

Người phụ nữ mỉm cười "Xin chào anh, tôi là La Lệ Hồng, là nhân viên quản lý tòa kí túc xá nữ này. Đợi chốc nữa anh có thể theo tôi kiểm tra bảng ghi chép của khu kí túc xá, những ai chưa quay về đều được ghi lại rõ ràng trên đó." La Lệ Hồng trao Chu

Thiên một nụ cười quyến rũ, rồi dẫn anh đi vào bên trong.

Chu Thiên nhìn cô một lượt từ phia sau, tất cả các cánh cửa ở trong khu này đều có màu xanh lục, hơn nữa, mỗi gian phòng đều được đánh số ngay trước cửa, La Lệ Hồng dẫn Chu Thiên tới căn phòng nhỏ ở phía trong cùng, trên chiếc bàn phía tay trái có một cuốn sổ nhỏ màu xanh lục. Cô cầm cuốn sổ lên, lật giở một hồi rồi nói "Có một người vẫn chưa quay về."

Ánh mắt Chu Thiên lóe sáng, một người? Anh cầm lấy cuốn sổ màu xanh lục đó rồi hỏi "Cô có thể nói cho tôi biết người đó ở phòng số bao nhiêu không?"

Chu Thiên tóm được ánh mắt dị thường của La Lệ Hồng, có điều, anh cũng không muốn hỏi, cho dù có hỏi cũng chẳng nhận được lời nói thật, tất cả đều phải chờ vào việc điều tra, để tìm kiếm điều bí mật mà cô không muốn nói ra ấy.

"'Được, tôi sẽ dẫn anh lên." La Lệ Hồng đi trước dẫn đường, Chu Thiên theo sát phía sau. Nói thật lòng, toàn thân La Lệ Hồng phát ra sức quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành, ăn mặc gợi cảm, mái tóc xoăn xoăn, than hình lại mảnh mai, đôi chân thẳng dài đi đôi tất màu đen kia thực khiến Chu Thiên không khỏi liếc mắt xuống nhìn, nếu nói không động lòng thì là giả dối.

Chu Thiên và La Lệ Hồng đi trên hành lang của kí túc xá nữ, hai bên vọng lại tiếng cười nói, chành chọe của nữ sinh, còn cả những cảnh tượng bổ mắt hơn nữa, các nữ sinh mặc đồ ngủ đi chân trần ra ra vào vào trong các phòng. Điều này khiến Chu Thiên cảm thấy ngượng ngùng, nói cho cùng, đây cũng là lần đầu tiên anh bước vào kí túc xá nữ, trước đây nào có nhìn thấy cảnh tượng như vậy bao giờ?

La Lệ Hồng cũng nhẫn ra điểm khác thường ở anh, đưa lời chọc ghẹo "Ây dô, anh chàng đẹp trai, nhìn anh rất đứng đắn, là một

người đàn ông trưởng thành biết thẹn thùng đấy!”

Chu Thiên không chịu nổi, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên.

“Đó, chính là chỗ này, tối qua chỉ có một mình cô ấy là không quay về thôi.” La Lệ Hồng quay đầu lại nhìn Chu Thiên. Cùng lúc, cô cũng gõ cửa phòng 414.

Tiếng gõ cửa không lớn lắm, Văn Kỳ vẫn nghe thấy. Đối với một tác giả viết tiểu thuyết kinh dị mà nói, bất cứ tiếng động nhỏ nào cũng có thể nắm bắt dễ dàng. Cô cũng có được đặc điểm này, hiện giờ, cô đang viết tác phẩm kinh dị mới “Kiếp nạn người sói.”

Cô bước tới trước, khẽ mở cánh cửa màu xanh lục được đóng chặt ra.

“Hạ Thiên đã quay về chưa?” La Lệ Hồng nhìn Văn Kỳ rồi hỏi.

La Lệ Hồng chẳng có chút cảm tình nào với Văn Kỳ, điều khiến cô phản cảm nhất chính là canh ba nửa đêm mà Văn Kỳ vẫn còn gõ máy tính. Điều này khiến cô cảm thấy đầu óc Văn Kỳ có vấn đề.

“Chưa, cô ấy vẫn chưa về. Làm sao thế ạ? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Văn Kỳ tỏ ra nghi hoặc, cùng lúc, cô cũng thấy Chu Thiên đang đứng cạnh La Lệ Hồng.

Nỗi nghi hoặc hiện rõ trên khuôn mặt cô, nói cho cùng, một người đàn ông xuất hiện trong kí túc xá nữ như vậy, có ai mà không thấy nghi hoặc chứ?

“Xin chào, tôi là đội trưởng cục cảnh sát thành phố Thiên Nhai, tôi tên là Chu Thiên.” Chu Thiên giới thiệu qua về bản thân.

Cùng lúc, anh cũng giơ bàn tay phải về phía Văn Kỳ, muốn điều tra việc gì, đầu tiên cần xây dựng mối quan hệ tốt với quần chúng.

“Xin chào, tôi tên là Văn Kỳ. Xin hỏi anh tìm Hạ Thiên có chuyện gì không?” Cô thầm nghĩ trong lòng, đương yên đương lành, tự nhiên cảnh sát lại tìm tới đây làm gì? Suy đoán duy nhất

trong lòng cô lúc này chính là Hạ Thiên đã xảy ra chuyện, hoặc là người ta biết được bí mật đó, nên cô ấy đã bị bắt!

Văn Kỳ không dám suy nghĩ thêm nữa, sợ rằng cứ tiếp tục sẽ nghĩ tới cái chết.

Tuy còn trẻ nhưng khả năng quan sát và suy luận logic tài giỏi của Chu Thiên đã nổi tiếng trong cục cảnh sát. Chu Thiên nhìn La Lệ Hồng bằng ánh mắt đầy ẩn ý, La Lệ Hồng cũng là người phụ nữ thông minh, nhanh chóng quay người bỏ đi.

Chu Thiên tách được La Lệ Hồng ra rồi, liền đi thẳng vào vấn đề.

“Cô hãy nói cho tôi biết, tối qua, Hạ Thiên đã đi đâu?” Chu Thiên quan sát sắc mặt Văn Kỳ kĩ càng, anh còn liếc được chiếc laptop vẫn sáng màn hình ở trong phòng.

“Tối qua cô ấy nói đi hẹn hò cùng bạn trai, còn về việc là thật hay giả thì tôi cũng không rõ.” Văn Kỳ thấy đứng ngoài nói chuyện không tiện liền kéo Chu Thiên vào phòng, có những chuyện, cô không tiện để cho người khác nghe thấy.

Chu Thiên và Văn Kỳ cùng bước vào căn phòng 414, sau đó ngồi lên một chiếc giường.

Chu Thiên nhìn Văn Kỳ, Văn Kỳ chậm rãi nói “Có phải Hạ Thiên đã xảy ra chuyện không?”

Văn Kỳ cố ý lên tiếng hỏi trước vì muốn dò thám xem liệu chuyện đó đã thực sự bị tiết lộ hay chưa?

“Ừm, chúng tôi phát hiện hai thi thể, một nam, một nữ ở bức tường phía sau kí túc xá nữ. Người nam bị bóp cổ cho tới chết, sau lưng người nữ còn để lại vết cào cấu, trên cổ có đeo một sợi dây chuyền thủy tinh màu lam. Bước đầu, chúng tôi nghi ngờ thi thể nữ chính là Hạ Thiên.”

“Không phải chứ? Chuyện này… chuyện này quá quái dị.”

Chu Thiên nghe ra được ẩn ý trong câu nói của Văn Kỳ, có điều, anh không hề lên tiếng cắt ngang lời cô.

Văn Kỳ nhìn vào màn hình laptop của mình, mở văn bản Word có tên Quỷ thần kia lên.

Chu Thiên đọc xong câu chuyện có tên Quỷ thần kia, trong lòng cũng nảy sinh nhiều nghi vấn.

Đây là trùng hợp? Hay có người rắp tâm mưu sát?

"Tôi muốn cùng anh đi xem hai thi thể đó." Văn Kỳ đưa lời dò hỏi ý kiến Chu Thiên, Chu Thiên liền dẫn Văn Kỳ ra khỏi phòng.

Hiện trường án mạng đã bị phong tỏa, Chu Thiên thấy nơi đó vẫn còn một viên pháp y trong đội, anh này tên Thiên Lượng, là nhân viên pháp y rất cổ quái, trên người lúc nào cũng toát ra mùi hôi xác chết chẳng thể nào tẩy đi được. Thường ngày, quan hệ giữa Chu Thiên và Thiên Lượng cũng khá tốt.

Chu Thiên đứng từ phía xa cất tiếng gọi "Lượng Tử, lại đang nghịch thi thể à?"

Thiên Lượng vừa nghe thấy liền dừng lại, quay đầu lên tiếng "Hầy, cũng chẳng còn cách nào khác, không nghịch thì làm gì có tiền sống qua ngày."

Chu Thiên và Văn Kỳ càng lúc càng tiến lại gần Thiên Lượng. Lúc này Thiên Lượng đứng lên, quay người lại chuẩn bị ôm Chu Thiên một cái thắm thiết.

"Cút đi, cái tên đáng ghét này, tôi không thích cái mùi tử thi trên người cậu đâu!" Nói xong, Chu Thiên liền đẩy Thiên Lượng sang một bên.

Thiên Lượng vừa nhìn thấy Văn Kỳ đứng cạnh bên liền nói "Ây dô, ranh con, cậu cũng không đơn giản đâu. Vẫn còn chưa giải quyết xong cô trong đội cảnh sát, vừa tới chỗ này đã qua lại với một em, hơn nữa trông còn rất xinh đẹp nữa."

Chu Thiên liền lắc đầu, ngay sau đó, anh đưa Văn Kỳ đi vào hiện trường án mạng, mục đích là muốn xác nhận thân phận người chết.

Văn Kỳ nhìn thấy thi thể, không hề sợ hãi hay nôn mửa mà ngược lại còn quan sát rất kỹ càng.

Điều này khiến Thiên Lượng cảm thấy quái lạ, chứng kiến cảnh tượng như vậy mà không nôn mửa, anh nhìn cô gái với khuôn mặt bình thàn trước mắt, kính phục từ tận đáy lòng. Có điều chuyện khiến anh cảm thấy kinh ngạc vẫn còn ở phía sau.

Văn Kỳ đi quanh thi thể một vòng, sau lưng người nữ có năm vết cào màu đỏ, nhìn thôi đã thấy rất kinh khủng, phí dưới có một vũng dịch màu xanh lục thần bí. Tuy dung mạo của nạn nhân đã bị hủy hoại hoàn toàn, thế nhưng chỉ cần nhìn qua, cô đã nhận ra được thân phận, sợi dây thủy tinh màu lam trên cổ nạn nhân giống y hệt với chiếc đang đeo trên cổ cô hiện nay.

Văn Kỳ đứng dậy nhìn Thiên Lượng và Chu Thiên rồi nói "Tôi biết cô gái này là ai, cô ấy chính là Hạ Thiên, bạn cùng phòng với tôi."

Trên mặt Văn Kỳ không hiện lên bất cứ vẻ bi thương nào, chỉ có duy nhất ánh mắt khẳng định tuyệt đối kia.

Cô biết một bí mật của Hạ Thiên, nhưng chỉ chôn sâu trong lòng, một khi công khai ra ngoài, Hạ Thiên nhất định sẽ thân bại danh liệt.

Thiên Lượng cười hỏi "Em gái nhỏ, em phán đoán thế nào mà khẳng định đây là Hạ Thiên, bạn cùng phòng của mình?"

Chu Thiên cũng hiếu kỳ, tại sao vừa nhìn Văn Kỳ đã nhận ra người chết là ai?

Văn Kỳ lấy sợi dây chuyền thủy tinh màu lam trên cổ xuống, lại chỉ vào thi thể rồi nói "Cô ấy và tôi có sợi dây chuyền giống nhau,

hơn nữa còn cùng nhau đi mua. Ngoài cô ấy ra, trong ngôi trường này chẳng còn bất cứ ai đeo sợi dây màu lam này hết."

Văn Kỳ giúp Chu Thiên xác nhận thân phận người chết xong liền nhanh bước bỏ đi, cô thực sự không muốn ở lại nơi quỷ quái này thêm nữa.

Trước lúc đi, Chu Thiên xin số di động của Văn Kỳ, để tiện liên lạc sau này.

Thiên Lượng châm điều thuốc đặt trê miệng rồi nói "Ranh con, cậu xin số di động của cô bé ấy chắc không phải có ý với cô bé đấy chứ?" Anh nhìn Chu Thiên với nụ cười xấu xa, hiển nhiên là không có ý tốt gì hết.

Chu Thiên đấm một phát vào lồng ngực Thiên Lượng, cau chặt đôi mày, anh lại bước tới phía trước thi thể. Anh nghĩ mãi không ra, tại sao phía dưới thi thể Hạ Thiên lại có thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí này, còn thi thể nam lại không? Rốt cuộc thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí này là thứ gì?

Thiên Lượng cũng nhận ra sự nghi hoặc của Chu Thiên, anh bước tới trước mặt Chu Thiên rồi nói "Trước tiên hãy đưa hai thi thể này về đã, dù gì cũng xác nhận được thân phận của hai người chết rồi."

Thiên Lượng thầm nghĩ, phải nghiên cứu thật kĩ về thứ chất lỏng màu xanh lục kia, những dụng cụ mà anh mang theo chẳng có tác dụng với thứ chất lỏng màu lục này, điều đó lại càng khiến anh hiếu kỳ.

"Xác nhận rồi? Chuyện lúc nào vậy?" Chu Thiên nghi ngờ hỏi lại, anh vẫn chưa biết tên tuổi của thi thể còn lại là ai mà.

"Thi thể còn lại tên là Triệu Vỹ, sinh viên khoa Sinh Vật, có quan hệ yêu đương với Hạ Thiên." Thiên Lượng đeo đôi găng tay màu trắng, dùng giấy chuyên dụng bọc tử thi lại, còn cẩn thận lấy

lại thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí, lén để vào túi quần mình.

Chu Thiên đã phát hiện ra hành động lén lút này, có điều, anh không hề ngăn cản, anh cảm thấy đây cũng là một chuyện tốt, nếu có thể nghiên cứu ra thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí kia là gì, sẽ có lợi cho việc phá án.

Chu Thiên lại nhớ tới cô gái có tên Văn Kỳ khi nãy, anh luôn cảm thấy Văn Kỳ và La Lệ Hồng đều có chuyện giấu mình.

Chu Thiên hỏi Thiên Lượng "Lượng Tử, cậu không cảm thấy cô gái vừa rồi có chuyện giấu chúng ta sao?"

Thiên Lượng bê thi thể lên xe, đóng cửa đuôi xe, rồi quay đầu lại nói "Mình thấy cậu nhất định đã phải lòng cô bé ấy rồi. Mình chẳng còn thời gian nói chuyện phiếm với cậu, còn phải quay về nghiên cứu nữa. Cậu cứ một mình đứng đó đi, mình về đây." Nói xong, anh liền mở cửa trước xe, ngồi vào trong, nhấn chân ga rồi lái xe bỏ đi.

Chu Thiên quyết định đi điều tra về Triệu Vỹ của khoa Sinh Vật, anh vừa tiến lên phía trước một lúc, liền thấy mấy nữ sinh đang đi về phía mình.

"Cô ơi, cho tôi hỏi đường tới khoa Sinh Vật." Giọng nói của Chu Thiên rất ôn hòa, dễ nghe, lúc này, anh không mặc cảnh phục mà là một bộ quần áo trẻ trung. Nhiều lúc, con người ta đẹp trai làm việc cũng thuận lợi hơn, hỏi gì được nấy.

Một nữ sinh đáp "Cậu là tân sinh viên của khoa Sinh Vật à? Cậu gọi tôi là sư tỷ thì tôi sẽ nói cho cậu biết."

Một nữ sinh khác nói "Đừng có thấy người ta đẹp trai là xán vào, ở khoa Sinh Vật, Triệu Vỹ vẫn là người đẹp trai nhất."

Người nữ sinh này vô tình nói ra cái tên Triệu Vỹ, khiến Chu Thiên chú ý.

Lúc này, nữ sinh kia mới đưa mắt nhìn Chu Thiên rồi mỉm cười

nói "Ừm, so với sư huynh Triệu Vỹ thì cậu vẫn còn kém đôi chút, có điều cũng có thể coi là đẹp trai. Hầy, không biết sư huynh Triệu Vỹ làm sao nữa, không ngờ lại phải lòng con tiện nhân vô liêm sỉ Hạ Thiên kia."

Chu Thiên cảm thấy rất vui, mới đó mà đã nghe được tên của cả hai người bị hại.

"Sư tỷ, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì không?" Chu Thiên thầm nghĩ muốn hiểu được tình hình chân thực, nghe ngóng các tin đồn lưu truyền trong trường học mới tìm được các manh mối có giá trị.

Cô nữ sinh kia liền vỗ vai Chu Thiên rồi nói "Ừm, sư đệ, nể mặt cậu gọi tôi là sư tỷ, tôi sẽ kể cho cậu nghe."

"Theo tôi được biết, sư huynh Triệu Vỹ gia đình không giàu có lắm, có điều, Triệu sư huynh rất chăm chỉ học hành, năm nào cũng giành được học bổng lớn nhất trường. Anh ấy không những tài mạo song toàn mà đối xử với ai cũng lịch sự, nhẹ nhàng. Còn con tiện nhân Hạ Thiên kia chẳng hiểu sao lại có thể qua lại với Triệu sư huynh, tôi không thể hiểu nổi. Nói tóm lại, tôi biết Hạ Thiên là người bẩn thỉu, một con điếm bán xác thịt lấy tiền."

"Đúng, đúng, ngày hôm đó, tôi còn thấy nó đi vào trung tâm tẩm quất Kim Ngọc với một lão già, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt đẹp." Một nữ sinh khác phụ họa theo.

Nghe mấy lời này, Chu Thiên đã nhận được không ít tin tức quan trọng, trong đó còn nghe được một địa điểm, trung tâm tẩm quất Kim Ngọc. Xem ra sự việc này hoàn toàn không hề đơn giản như Chu Thiên vẫn nghĩ ban đầu.

Anh vội vã tạm biệt hai cô nữ sinh kia rồi chạy ra khỏi trường học.

Anh gọi taxi, tới thẳng trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

***

Quay trở lại trường, căn phòng 414 đã hỗn loạn vô cùng.

“Cái gì? Hạ Thiên chết rồi sao?” Vương Lệ vừa ăn mỳ lại vừa rống lên hỏi Văn Kỳ.

Cô hoàn toàn không dám tưởng tượng, ngày hôm qua Hạ Thiên vẫn còn hoạt bát vậy mà sáng sớm nay đã trở thành xác chết rồi.

Văn Kỳ ngồi trước chiếc laptop của mình, thần sắc cực kỳ khó coi, cô không rõ còn có thể giấu giếm bí mật kia được bao lâu nữa. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, sắp sửa khong trụ vững nữa rồi.

Lý Linh đang lướt web đọc truyện cũng hỏi “Văn Kỳ, Hạ Thiên làm sao mà chết vậy?”

Văn Kỳ nhìn vào màn hình, bình thản nói “Cô ấy chết y hệt như những gì mình miêu tả trong câu chuyện ma quỷ tối qua, bị bóp cổ cho tới chết, sau lưng cũng có vết cào cấu sâu hoắm.”

Văn Kỳ không dám nói ra bí mật đó, chỉ sợ cảnh sát sẽ nghi ngờ cô chính là hung thủ giết người.

“Hả? Không phải chứ? Văn Kỳ, cậu đừng có dọa mình.” Trịnh Cầm chạy từ nhà vệ sinh ra, mặt mày hoang mang, cô có rất nhiều mâu thuẫn với Hạ Thiên. Kể từ khi Hạ Thiên tới đây, cô gái xinh đẹp nhất trong khu kí túc không còn là cô nữa, hơn nữa, trong bảng xếp hạng các nữ sinh xinh đẹp nhất khoa, cô cũng bị tụt xuống hạng ba, Hạ Thiên xếp hạng hai.

Văn Kỳ than dài một tiếng, nhìn vào màn hình máy tính, phát hiện có thêm email trong hòm thư.

Văn Kỳ đọc thấy tên của bức thư đó là “Quy tắc” liền nhấn vào xem.

Nhất Thổ:

“Khi cô nhận được bức thư điện tử này, nghĩa là trò chơi đã bắt

đầu. Hạ Thiên chỉ là người chết đầu tiên của cuộc chơi, bởi vì cô ta đã đi ngược lại quy tắc của trò chơi, cô ta định phá hỏng trò chơi này. Mà người phá hỏng trò chơi này chỉ có một kết cục duy nhất, chính là chết!

Hiện nay, cô và mấy người còn lại cũng được lựa chọn, các cô đều nhận được những bức thư như nhau, cô hoàn toàn không biết có những ai cũng nhận được bức thư tương tự mình.

Quy tắc trò chơi này rất đơn giản, loại bỏ những người mà linh hồn có ghi khắc tội lỗi giống cô, như vậy cô mới có thể sống tiếp và trở thành người chiến thắng sau cùng.

Quên mất không nói cho cô biết, trò chơi này có cả thảy bảy người tham dự, mỗi người chỉ có một cơ hội duy nhất, thất bại thì sẽ chết ngay. Ta đã lần lượt ghi khắc trong linh hồn các ngươi các tội lỗi như sau:hung ác, tham lam, dâm tục, đố kị, phẫn nộ, lười biếng và kiêu ngạo.

Các tội lỗi được ghi khắc trong linh hồn mỗi người khác nhau, Hạ Thiên chết rồi. Trong linh hồn cô ta có khắc ghi cái gì, ta cũng không thể nói cho cô nghe được. Cô phải tự mình tìm hiểu. Trò chơi sẽ không ngừng luân chuyển, rất có thể cô chính là người chết ở vòng tiếp theo!

Đừng dại dột tách ta ra, ta sẽ luôn dõi theo cô.

Nhất Thổ.

Đối với những bức thư thuộc dạng thế này, Văn Kỳ xưa nay đều cười khẩy cho qua, chắc chắn là do một kẻ rỗi việc nào đó viết ra, thế nhưng hiện nay, cô không cho là vậy nữa, bởi bên trong có chứa hai chữ Hạ Thiên.

Cô âm thầm cảm thấy đây không còn là trò chơi nữa, mà là một cuộc đánh cược, tất cả mọi người tham gia đều là con cờ, cũng chỉ có duy nhất một người được sống đến sau cùng.

Văn Kỳ vỗi vã đóng cửa sổ hòm thư, cô lại cất giữ thêm một bí mật nữa.

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 1.2

Chu Thiên ngồi trên ghế sô pha ngoài sảnh lớn của trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, chờ bà chủ của nơi này bước ra.

Không lâu sau, một người phụ nữ trung niên mặt trát đầy phấn trắng, lắc lư chiếc mông cùng thân hình phốp pháp đi về phía Chu Thiên.

Chu Thiên đứng dậy rồi nói "Xin chào chị, tôi là Chu Thiên, là đội trưởng cục cảnh sát thành phố Thiên Nhai."

Chu Thiên vừa tới đã báo rõ lai lịch, anh không muốn có quan hệ thân thiết với những người ở đây, cũng có thể nói là rất phản cảm với những người làm nghề buôn bán xác thịt.

"Ây dô, chỗ nhỏ bé này của chúng tôi rất hiếm khi có cảnh sát ghé thăm, hơn nữa còn là một cậu cảnh sát đẹp trai. Hay để tôi tìm cho cậu một cô bé nhé, tôi mời luôn."

Chu Thiên cười nhạt rồi nói "Được, tôi muốn tìm cô sinh viên vừa đi học tại trường đại học Thiên Nhai lại vừa đi làm tại đây. Chuyện này không được để lộ ra ngoài đâu đấy."

Bà chủ gật đầu, lại liếc mắt đưa tình với Chu Thiên.

"Thật không may, vốn dĩ có một sinh viên nữ của trường đại học Thiên Nhai làm việc tại đây, có điều mấy hôm trước, cô ấy đã được một đại gia bao trọn rồi, các đại gia thường thích nuôi mấy cô gái trẻ đẹp như vậy. Cô bé này cũng là đứa không biết tốt xấu, nghe nói nó đem tiền đi nuôi giai bên ngoài, thời buổi này, gái

điếm cũng bắt đầu coi trọng tình yêu rồi.”

“Hả? Vậy chị có biết cô ấy hiện nay ở đâu không?” Chu Thiên suy đoán Hạ Thiên nhất định giữ một vài bí mật với người đàn ông bao cô ấy, tuyệt đối không chỉ đơn giản là làm ăn trên xác thịt. Qua lời nói của bà chủ trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, Chu Thiên biết được nơi ở mà Hạ Thiên được đại gia bao khi còn sống, và đương nhiên anh cũng biết được người đàn ông mà cô nuôi bên ngoài chính là Triệu Vỹ.

Lúc này, di động của Chu Thiên vang lên, là Thiên Lượng gọi tới.

“Alô, có chuyện gì thế?”

“Cậu quay về đi, có phát hiện mới.”

“Được, mình tới ngay.”

Chu Thiên dập điện thoại, ra ngoài gọi một chiếc taxi rồi phi thẳng về cục cảnh sát.

“Hưm, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, còn muốn moi tin từ chỗ lão nương ư? Nằm mơ đi!”

Bà chủ nhìn theo bóng dáng của Chu Thiên, lẩm nhẩm mắng vài câu.

***

Mười phút sau, tại nhà xác của cục cảnh sát.

Thiên Lượng và Chu Thiên cùng mặc đồng phục của pháp y, Thiên Lượng đặt chất lỏng màu xanh lục dưới kính hiển vi để hóa nghiệm.

Chu Thiên hỏi “Làm sao thế, có phát hiện gì mới không?”

Thiên Lượng đóng kính hiển vi lại, quay người kéo tấm rèm màu đen sang một bên, mở chiếc đèn trên trần lên.

Hai thi thể nằm trên giường lần lượt là Triệu Vỹ và Hạ Thiên.

Thi thể của Triệu Vỹ là kinh khủng nhất, phần cổ bị hung thủ bẻ gãy, đầu cũng vẹo sang một bên, hai mắt trợn to, miệng há rộng đến độ có thể nhét cả quả trứng gà. Phần ngực có năm vết cào cấu màu đỏ, tay chân sưng phù, chẳng khác nào những ngó sen thấm nước, không ngừng trương phình lên.

Khuôn mặt của Hạ Thiên đã bị cào cấu gây thương tích, hủy hoại hoàn toàn, phần ngực cũng bị cắt đi quá nửa, trên cổ cũng có vết xước nhẹ, tất cả các cơ quan trong cơ thể đã bị móc ra, đôi chân trắng trẻo ngọc ngà dính đầy vết máu, phía dưới có chút dị thường.

“Hai người này trước khi chết đã vô cùng kinh hãi, điều này đã được kiểm nghiệm, người nữ trước khi chết còn bị làm nhục.” Thiên Lượng vuốt bộ râu lởm chởm của mình, tỏ vẻ dâm đãng.

Chu Thiên đấm cho Thiên Lượng một phát rồi phẫn nộ lên tiếng “Mẹ kiếp, cậu cả ngày chỉ nghiên cứu mấy cái này, thực đúng là biến thái. Thứ tôi cần là những gì có ích kia, mau nói đi.”

Thiên Lượng lắc đầu, đặt một ống thủy tinh đựng thứ chất lỏng màu xanh lục kia ra trước mặt Chu Thiên.

“Tôi đã lấy tinh dịch ở phía dưới của Hạ Thiên, phát hiện ra đây không phải tinh dịch của người đàn ông bình thường, mà là một vật chất cực kỳ quái lạ, hoàn toàn khác biệt với DNA của loài người.” Thiên Lượng nói ra phát hiện mới của mình.

Chu Thiên liếc mắt nhìn qua thi thể.

“Tôi vẫn cứ không hiểu, tại sao chỉ phần dưới cơ thể cô ấy mới có thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí này?”

“Phí lời, cậu là nữ giới thì phía dưới của cậu cũng sẽ có thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí đó.”

“…”

Thiên Lượng kéo tấm rèm màu đen lại, dặn dò mấy người đem

hai thi thể này vào phòng lạnh bảo quản.

Chu Thiên dự định tới khu dân cư mà bà chủ kia nói, điều tra người thần bí đã bao Hạ Thiên.

Sau khi từ biệt Thiên Lượng, Chu Thiên dẫn theo Trịnh Tiểu Quân cùng tới nơi kia.

***

Cùng lúc đó, do đại học Thiên Nhai xảy ra án mạng, trường học lại không muốn gặp rắc rối, đành phải cho tất cả sinh viên nghỉ ba ngày.

Sau khi thu gọn chiếc laptop của mình, di động đột nhiên rung chuông, Văn Kỳ cầm lên xem, là tin nhắn Vương Thành gửi cho cô.

“Văn Kỳ, được nghỉ mấy ngày mình cùng đi chơi nhé!”

Văn Kỳ đáp lại bằng mấy dòng ngắn ngủi “Thôi, em muốn về nhà.”

Văn Kỳ gọi điện thoại cho cha mình, báo ông tới trường đón cô.

Mười phút sau, một chiếc xe hơi xịn màu đen đỗ trước cổng trường.

Trong xe là một người đàn ông trung niên mập mạp cắt đầu đinh, đeo kính râm, trên tay còn kẹp một điếu thuốc. Ông ta đưa thuốc lên miệng rồi hít mạnh vài hơi, sau đó thò ra ngoài để vẩy tàn thuốc.

Không lâu sau, Vương Thành và Văn Kỳ cùng ra ngoài, Vương Thành dắt chiếc xe đạp màu đen đi cạnh bên Văn Kỳ, Văn Kỳ quay người giơ tay tạm biệt Vương Thành, sau đó mở cửa sau rồi bước lên xe.

Người đàn ông trung niên vô tình liếc mắt nhìn Vương Thành, trái tim khẽ run rẩy.

Vương Thành ngồi lên chiếc xe đạp, càng lúc càng đi xa, ánh

mặt trời chiếu rọi lên chiếc kính râm của người đàn ông trung niên kia.

“Con quen biết cậu trai khi nãy?”

Văn Kỳ ngửi thấy mùi nguy hiểm, cô thầm nghĩ không biết có phải cha mình đã phát hiện ra điều gì không.

Cô giả bộ bình tĩnh rồi nói “Anh ấy tên là Vương Thành, chúng con chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Ồ, Vương Thành, ta biết ngay mà, trên thế gian này làm sao lại có người giống nhau đến vậy!” Văn Kiện than dài một tiếng, khởi động máy, đạp chân ga cho chiếc xe phi nhanh khỏi đây.

Hai mươi phút sau, họ mới về đến nhà. Văn Kiện bao nhiêu năm nay phát tài phát lộc nhờ sản xuất thuốc, người vợ đầu của ông Hoàng Gia Lệ đã rời bỏ ông đúng sáu năm nay. Ông cũng chẳng thể nào chịu nổi cô đơn, hai năm sau đó lại lấy vợ khác, là một nhân viên bán bất động sản, ông quen biết Thẩm Lăng khi mua nhà. Lần đầu gặp mặt, ông đã ngây ngất trước vẻ đẹp của bà, không phải vì Thẩm Lăng sắc nước hương trời, mà bởi vì trông giống y như đúc ra từ cùng một khuôn mặt với người vợ trước của ông, Hoàng Gia Lệ.

Vì muốn làm quen với Thẩm Lăng, ông đã âm thầm kéo cho bà biết bao mối làm ăn, sau cùng còn mua một căn nhà tặng cho bà, thế là thuận lợi rước người đẹp về nhà.

Văn Kỳ vô cùng căm ghét Thẩm Lăng, cô cảm thấy Thẩm Lăng trông chỉ hơi giống Hoàng Gia Lệ, khí chất hoàn toàn không thể nào sánh bằng. Hiện này, người phụ nữ họ Thẩm này đã mang thai, Văn Kiện đưa tới một phòng khám tư chụp X-Quang biết được đó là một bé trai. Ông cảm thấy vô cùng sung sướng.

Chuyện khiến cho tất cả những người đàn ông vui mừng nhất chính là già rồi lại có con, sự nghiệp lên như diều gặp gió, có được

một gia đình hạnh phúc, hòa thuận.

Tiếng của dì Lý truyền từ phòng bếp ra "Tiểu thư, ông chủ, bà chủ, dùng bữa thôi." Vừa nói, dì vừa bê món ăn cuối cùng ra.

Văn Kiện bước ra khỏi buồng tắm, tiến thẳng vào phòng khách.

Văn Kỳ ngồi trong phòng viết cuốn sách mới của mình, cô thực sự không muốn gặp mặt người phụ nữ đáng ghét kia chút nào.

"Dì Lý, tiểu thư đi đâu rồi?" Văn Kiện liếc mắt một vòng rồi hỏi.

Thẩm Lăng kéo lấy Văn Kiện rồi dịu dàng nói "Văn Kỳ quay về phòng rồi, chắc là con chưa thấy đói, chúng ta ăn thôi."

Văn Kiện nhìn thời gian, đẩy Thẩm Lăng sang một bên rồi nói "Anh còn có chút chuyện, không ăn nữa, công ty đang rất bận." Nói xong, ông liền cầm chìa khóa rồi bước ra ngoài.

Thẩm Lăng cũng chẳng tỏ ra lạnh lùng, bà hiểu rõ hơn ai hết nhu cầu tình dục của Văn Kiện cao hơn những người bình thường rất nhiều. Hiện nay bà đã có thai rồi, đương nhiên không thể nào đáp ứng đủ nhu cầu của ông, vậy nên đành để ông ra ngoài tìm người phụ nữ khác giải tỏa.

Thẩm Lăng xoa nhẹ phần bụng nhô lên của mình, mím chặt đôi môi, ăn qua loa vài món rồi quay về phòng.

Căn phòng khách rộng lớn chỉ còn lại một mình dì Lý, lặng lẽ thu dọn thức ăn. Dì Lý cũng đã làm việc tại nhà họ Văn được một thời gian, mỗi tháng tiền lương chẳng hậu hĩnh lắm, rõ ràng có thể tìm một nơi có đãi ngộ cao hơn, nhưng dì từ chối, vẫn luôn ở lại nhà họ Văn.

Văn Kiện cũng cảm thấy, nếu dì không muốn đi, vậy thì ông giữ dì lại, cứ như vậy, dì Lý ở lại làm bảo mẫu cho nhà họ Văn. Mỗi ngày ngoài việc chuẩn bị ba bữa cơm, dọn dẹp vệ sinh, xem ra đó cũng là một công việc nhàn hạ. Sau khi dọn dẹp xong, dì Lý xuống nhà vứt rác rồi quay lại phòng tắm nhà họ Văn, đem quần áo Văn

Kiện vừa thay ra bỏ vào máy giặt.

Sau đó, dì Lý liền quay về phòng mình, chuẩn bị ngủ trưa.

CHƯƠNG 4

VẬT CHẤT MÀU XANH LỤC KỲ QUÁI

Ngồi trong phòng , Văn Kỳ ôm một con gấu bông cỡ đại, giống như một đứa trẻ lạc mất phương hướng, cầm bức ảnh của Hoàng Gia Lệ đầy buồn bã, thất thần nhìn vào khuôn mặt của người đã khuất. Nước mắt tuôn rơi không ngừng, lã chã nhỏ xuống bức ảnh, ánh mắt cô tràn đầy nhung nhớ, không ngừng gợi dậy nỗi bi thương, đau đớn trong lòng.

Sáu năm trước, nếu không phải Hoàng Gia Lệ gặp bất trắc qua đời, tính cách của cô cũng chẳng thay đổi quá lớn như vậy, trở thành một người không thích giao tiếp với người ngoài. Cô vẫn luôn cho rằng Văn Kiện đã hại chết Hoàng Gia Lệ, cô hận người đàn ôn đó, vào năm thứ hai sau khi Hoàng Gia Lệ qua đời, người đàn ông đó đã cưới Thẩm Lăng.

Hiện nay, Văn Kỳ chỉ còn lại một mình, cầm bức ảnh của Hoàng Gia Lệ, cô than vãn trong luyến tiếc "Mẹ, con rất nhớ mẹ. Nếu mẹ có thể mãi mãi ở bên con, con sẽ hạnh phúc biết bao, con sẽ nhận được tình yêu của người mẹ vốn thuộc về mình."

Trong nỗi bi thương vô tận này, có quá nhiều chuyện dĩ vãng ngọt ngào, tươi đẹp tràn về, lan tỏa trong kí ức của Văn Kỳ. Cô nhớ lại những kí ức hạnh phúc cùng Hoàng Gia Lệ vào thưở ấu thơ, cảm thấy may mắn vì cô và mẹ đã cùng trải qua những thời gian tuyệt vời đó. Sáu năm trước, một tai nạn xe đã đưa Hoàng Gia Lệ tới thẳng thiên đường. Từ đó về sau, nội tâm cô giờ đây chỉ còn

lại cảm giác lạnh giá đến hoang mang.

Quá đỗi chán nản, cô đành ra sức kìm nén nỗi bi thương trong lòng, từ từ dựng thẳng cơ thể đang tê dại, điều chỉnh lại nhịp thở, mở chiếc laptop lên.

Ai ngờ khi màn hình máy tính vừa sáng, ánh mắt cô đột nhiên thần ra, bởi vì cô nhìn thấy rõ ràng, bên góc trái của màn hình có một dòng chữ màu đỏ "Cô có biết không? Ta vẫn luôn dõi theo cô!"

Bút tích mạnh mẽ, cứng cáp, cộng thêm màu đỏ tựa máu như cú đấm giáng mạnh vào trái tim cô.

Văn Kỳ lặng người nhìn màn hình, mặt mày hoảng sợ, chỉ thấy như bản thân chẳng thể nào hít thở nổi, lại còn những chuyện kinh khủng này nữa. Đúng thế, hàng chữ màu đỏ gớm ghiếc kia chẳng khác nào một con dao nhọn đâm thẳng vào đầu cô.

Cảm giác kinh hãi cuồn cuộn ập tới, sau đó là nỗi hoảng loạn lạ thường. Văn Kỳ cảm thấy bản thân thật bé nhỏ, nhanh chóng thay đổi phông màn hình rồi nức nở nói "Hãy tha cho tôi, hãy tha cho tôi, tôi không muốn chết! Tôi không muốn tham gia trò chơi này, cầu xin hãy loại tôi ra khỏi danh sách đó, tôi không muốn chết."

"Thật sao?" Một giọng nói quen thuộc dội tới.

Có thể coi đây là ảo giác, thế nhưng máy tính đích thực phát ra tiếng nói, là giọng của Hạ Thiên.

Cô không hề do dự, run rẩy ngước mắt nhìn màn hình laptop, phông nền khi nãy mới đổi giờ đã được thay bằng tấm khác.

Hạ Thiên vẫn mặc bộ váy liền màu đỏ ấy, phần cổ áo cao làm gương mặt trắng trẻo nổi bật hơn hẳn, chỉ là đôi mắt mọng đầy máu.

Nhưng, Hạ Thiên rõ ràng đã chết rồi!

Máy tính tiếp tục phát ra giọng nói với giọng điệu lạnh lùng

“Văn Kỳ, không ngờ cậu dám bán đứng tôi! Bởi vì cậu, người đó đã biết được bí mật của tôi. Hiện nay, người đó đã đi đoạt tính mạng của tôi, moi hết nội tạng của tôi, khiến tôi trở thành cô hồn dã quỷ, chẳng có nơi nào đi, cho nên, tôi phải chọn một cơ thể phù hợp để gửi gắm linh hồn. Cậu thử đoán xem, tại sao tôi lại xuất hiện trong máy tính của cậu? Người chết tiếp theo sẽ là ai?”

Phông màn hình bắt đầu nhấp nháy, lập tức biến thành một khuôn mặt với đầu tóc bù xù, hai mắt chứa đầy thù hận và phẫn nộ.

Tiếp theo đó, đôi mắt đó ứa trào ra hai vệt máu rõ rệt mà đáng sợ, Văn Kỳ vô cùng hoảng hốt. Trong tích tắc, bóng hình của Hạ Thiên như ma quỷ thoắt hiện trong đầu Văn Kỳ.

Văn Kỳ như tỉnh khỏi giấc mộng, nhìn vào chiếc laptop, nghẹn ngào đưa lời cầu xin “Xin đừng… xin đừng, Hạ Thiên. Tôi cầu xin cậu, tôi, tôi có lỗi với cậu, hãy tha thứ cho tôi, có được không?”

“Bây giờ đã muộn rồi!” Máy tính phát ra tiếng cười tà ác, tiếp đó lại chuyển sang một giọng nói khác “Văn Kỳ, người bạn tốt nhất của tôi, cậu có xuống dưới này cùng tôi không?”

Màn hình lại lóe sáng, lại lần nữa đổi thành một tấm ảnh một cô gái tay trái cầm một thứ trông như nửa quả tim, dường như vẫn đang chảy máu, còn đang đập, phần bụng bị rạch một lỗ lớn.

Cùng lúc đó, tiếng khóc lóc bi thương vang lên, như tiếng hờn của quỷ dữ. Tiếng động đó khiến trái tim Văn Kỳ càng lúc càng đập nhanh hơn, cô bắt đầu tin vào người đã gửi bức thư mang tên ‘Quy tắc’ cho mình. Cô cảm thấy vận mệnh của tất cả mọi người đã được định sẵn ngay từ khi mới chào đời, chẳng ai có thể thay đổi được.

“Hạ Thiên, tôi cầu xin cậu, cậu hãy tha cho tôi, được không?” Văn Kỳ ôm hy vọng sau cùng, khổ sở đưa lời cầu khẩn “Tôi không

hề bán đứng cậu, thực sự không hề! Xin cậu hãy tin tôi…”

“Nếu cậu không bán đứng tôi, tại sao người đó lại biết được, lại còn sai người đó tới ghết chết tôi?” Máy tính phát ra tiếng nói lạnh băng, vô tình phủ nhận tất cả lời nói của Văn Kỳ. Sau đó, màn hình lại lóe sáng, giọng nói đầy chế giễu vang lên “Văn Kỳ, người chị em tốt của tôi. Tôi nói cho cậu biết, trong linh hồn của tất cả mọi người đều ghi khắc ‘tội lỗi’, tôi sẽ ở dưới này chờ đợi các người.”

Trong màn đêm lạnh giá, tĩnh mịch, tiếng nói trong màn hình dần dần biến mất, tất cả đều trở lại bình thường.

Văn Kỳ như thể mất hết hồn phách, giống như một người phụ nữ đã chết, vừa bước vào địa ngục.

Cô không ngừng vùng vẫy ở tầng cuối cùng của địa ngục, bóng dáng của Hạ Thiên đột nhiên xuất hiện, miệng vẫn còn chảy máu, cô móc trái tim của mình ra, chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm mất dạng.

Văn Kỳ đột ngột bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên mộng cảnh khi nãy không ngừng lấp lóe trên màn hình laptop, mồ hôi rơi xuống không ngừng. Cô đứng dậy đóng chiếc laptop lại, cả người mềm nhũn, nằm ngả lên giường, nhìn trần nhà lẩm nhẩm “Hạ Thiên, tôi không hề bán đứng cậu, tôi xin cậu, hãy tha cho tôi…”

Những chuyện mà Văn Kỳ không biết thực sự quá nhiều, ví như, trong laptop của cô có một đôi mắt, bất cứ lúc nào cũng dõi theo mọi hành động của cô, không ngừng đùa giỡn cô.

Tiếng nói kì quái vẫn luôn văng vẳng trong đầu cô, hiện nay đã là mười hai giờ đêm.

Chiếc đồng hồ treo tường ngoài phòng khách gõ chuông đúng giờ, giữa đêm khuya nghe thấy thực sự khiến người ta rùng mình.

Văn Kỳ ngồi dậy, lấy một bộ quần áo trong ngăn tủ rồi bước ra khỏi phòng, mở đèn ngoài hành lang, cô nhẹ nhàng bước tới phòng

tắm.

Trong tay cầm quần áo, từng bước tiến về phòng tắm, giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng tim đập nghe rõ mồn một. Tiếng chuông đồng hồ điểm giữa đêm chẳng khác nào tiếng gọi của thần chết trước khi giã biệt thế gian. Nghe tiếng động này, Văn Kỳ cảm thấy toàn thân rợn gai ốc, nghe nói buổi đêm nghe tiếng chuông đồng hồ, có thể gặp ma, không biết có thật không?

Văn Kỳ vừa hoang mang âm thầm suy nghĩ, lại vừa tiến vào phòng tắm. Tiếng chuông đồng hồ đột nhiên dừng lại, hành lang im lặng như tờ. Văn Kỳ giật nảy mình, vội vã lùi vài bước, ngồi phệt xuống đất rồi thét "Có ma… có ma…"

Ngoài tiếng tim đập thình thịch, cô chẳng thể nghe thấy tiếng động gì khác, càng chẳng có hồi âm của con người.

Lại vài phút trôi qua, Văn Kỳ mới kìm nén được nỗi hoảng loạn trong lòng, tiếp tục tiến vào phòng tắm.

Cô mở cửa phòng tắm, bật công tắc ở phía tay phải, ngước mắt lên liền thấy tấm gương trong phòng. Cô lại hãi hùng, bởi vì người hiện lên trong gương không phải là cô, mà là một người phụ nữ với gương mặt đầy máu, tóc tai bù xù, khóe mắt còn không ngừng chảy ra huyết lệ.

"Á… á… á…"

Văn Kỳ thét lên thất thanh, khiến mọi người trong nhà tỉnh dậy.

"Làm sao thế, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Dì Lý là người đầu tiên tỉnh dậy, chạy ra khỏi phòng, mở chiếc đèn pha lê ngoài phòng khách, cả căn nhà nhanh chóng sáng bừng.

Thẩm Lăng và Văn Kiện cũng chạy ra ngoài "Làm sao thế, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Văn Kỳ vùi mặt vào hai đầu gối, không ngừng khóc lóc.

Ba người chạy vào phòng tắm, cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên cảm thấy hoang mang.

Trước mặt ba người là một bức tranh sơn dầu kì dị, trên đó vẽ một người phụ nữ đầu tóc bù xù. Không có mắt, miệng bị may lại, nửa bên ngực đã biến mất, bụng và tất cả các nội tạng trong người đã bị móc ra. Phần đùi trái còn để lại mấy vết cào cấu rõ rệt và một vết bớt lạ lùng.

Thẩm Lăng sợ hãi sà vào lòng Văn Kiện, Văn Kiện nhìn bức tranh được gắn trên gương liền xông lại xé tan thành từng mảnh, trong lòng thầm nghĩ "Không phải chứ… phải chăng là cô ấy?"

Văn Kiện sau khi vỗ về Thẩm Lăng, liền đỡ Văn Kỳ đang ngồi phệt xuống sàn phòng tắm khóc lóc, sau đó bước vào phòng khách.

Trên sô pha của phòng khách, Thẩm Lăng đang ngồi an ủi Văn Kỳ. Văn Kiện cảm thấy chuyện này quái dị, ông cầm chìa khóa ô tô trên mặt bàn nước, khoác thêm chiếc áo rồi nói "Thẩm Lăng, anh ra ngoài một chút. Em chăm sóc Kỳ Kỳ cẩn thận nhé, có biết không? Không có việc gì đừng có ra ngoài."

Thẩm Lăng còn chưa kịp trả lời, Văn Kiện đã chạy ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người Văn Kỳ, Thẩm Lăng và dì Lý.

Cùng lúc này, một cơn gió lạnh ập tới, Thẩm Lăng dường như cảm nhận được có thứ gì đó đang theo dõi mình, toàn thân sởn gai ốc.

Đêm khuya tĩnh mịch, trên con đường cao tốc.

Văn Kiện lái chiếc xe xịn màu đen đi với tốc độ nhanh hơn lúc nào hết, trong đầu ông không ngừng hiện lên khuôn mặt của một người, người phụ nữ đã khiến ông mê mẩn. Văn Kiện tự lẩm bẩm một mình "Lúc nãy… người trong bức tranh khi nãy là cô ấy… cô ấy chết rồi sao?"

Nghĩ đến đây, Văn Kiện lại tăng tốc độ lên, không, cô ấy vẫn

chưa chết! Văn Kiện tự nhủ trong lòng, vỗ về bản thân.

Lái xe đến một khu nhà, tắt máy dừng xe, ông khoá cửa xe lại.

Ngẩng đầu nhìn lên tầng thứ ba của tòa nhà thứ ba, ông chỉ thấy chiếc rèm màu đen.

Văn Kiện chạy một mạch lên tầng, trong lòng bắt đầu dâng trào cảm giác bất an.

Không sai, đó chính là sự bất an nảy ra từ tận đáy lòng. Không! Cô ấy không thể chết được!

Trước cửa nhà 301, lầu ba.

“Cô ấy nhất định đang ngồi đợi mình bên trong.” Văn Kiện vừa lấy chìa khóa, lại vừa nhắc đi nhắc lại câu nói này, khuôn mặt tỏ ra vô cùng lo lắng.

Ai ngờ, chính vào lúc ông cắm chìa vào ổ, khẽ bẻ sang một bên, cánh cửa được mở ra, nhìn vào bên trong chỉ là một khoảng đen sẫm, tất cả rèm cửa đều được buông xuống. Ông liền thét “Hạ Thiên, em có ở bên trong không, hãy trả lời anh? Anh tới tim em đây, em có ở đây không? Mau trả lời anh, trả lời anh đi.”

Văn Kiện vừa bước vào trong, ngó nghiêng xung quanh, trống trải quạnh quẽ, vừa quay đầu lại, hai mắt đen ngòm, nhanh chóng chìm vào hôn mê.

Có người đàn ông tướng mạo tuấn tú dùng dây thừng trói Văn Kiện ngồi vào một chiếc ghế tựa đã được chuẩn bị từ trước.

Chẳng bao lâu sau, có một người bước ra, người đàn ông mỉm cười với người phụ nữ vừa bước vào.

Người phụ nữ trợn mắt lườm người đàn ông “Chu Thiên, ít nhiều gì ông ấy cũng đã già rồi, làm ông ta bị thương, chúng ta còn phải bồi thường viện phí đấy. Đợi đến khi ông ta tố cáo anh, tôi không bận tâm đâu.”

“Tiểu Quân, đừng có nói như vậy chứ?” Chu Thiên mỉm cười đáp lại.

Lát sau, người bị trói trên chiếc ghế từ từ tỉnh lại, mở hai mắt ra, phía trước là một đôi nam nữ, người nam cao to, tuấn tú, mặt mày hiền lành, người nữ tóc dài búi gọn, mặt mày xinh tươi.

Văn Kiện lặng người một lúc lâu rồi thô lỗ thét lên “Chúng mày là ai, Hạ Thiên đâu? Dựa vào cái gì mà chúng mày dám tự ý xông vào nhà riêng, mau thả tao ra, mau lên! Mau thả tao ra.”

Người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười đi đến trước mặt ông rồi đưa lời dọa dẫm “Thật ngại quá, tôi cứ không thả ông ra đấy. Tôi xem ông có thể làm gì được nào?”

Chu Thiên đứng phia sau mỉm cười khổ sở, đây chính là bạn tác chiến của anh hiện nay.

Một người ngực to não bé, có điều, Chu Thiên không thể đắc tội được, bởi vì cô là thiên kim của cục trưởng Trịnh. Tất cả những người trong cục đều không dám gây sự với cô, cô chính là tiểu ma nữ nổi tiếng trong đội cảnh sát.

Chu Thiên bước lại gần hỏi “Ông có thể giải thích lý do tại sao lại xuất hiện ở đây không?”

“Đồ ngốc, nhìn ông ta tai to mặt lớn như vậy, chắc chắn chính là lão đại gia kia rồi.” Trịnh Tiểu Quân bực bội oán thán, cau chặt đôi mày lại.

Chu Thiên bật cười, lại tiếp tục nói “Tiểu Quân, cô mệt rồi thì nghỉ ngơi đi, những chuyện còn lại để tôi xử lý. Cô phải biết rằng thức đêm như vậy không có lợi cho làn da của phụ nữ đâu. Nghe lời tôi đi, mau về nhà, ngủ bù mau.”

“Đúng thật. Bản tiểu thư đã vất vả cả đêm trời, đã đến lúc phải ngủ bù một giấc rồi. Tiểu Chu, tên này để lại cho anh xử lý.” Nói xong, Trịnh Tiểu Quân liền bước ra khỏi căn nhà.

Chu Thiên than dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng đã có thể tách Trịnh Tiểu Quân khỏi đây, sau đó lại thầm mắng cho cục trưởng Trịnh một trận.

Hiện nay, quay về vấn đề chính, anh đưa mắt nhìn kĩ một lượt người đàn ông bị trói trên ghế kia.

Chu Thiên đi vòng quanh chiếc ghế một vòng, đặt tay lên bờ vai của Văn Kiện rồi nói "Hãy nói cho tôi biết ông tới đây vì lý do gì?"

"Tìm người." Thái độ của Văn Kiện vẫn rất cứng rắn.

"Tìm người? Tìm bà xã của ông sao?" Chu Thiên nhoẻn miệng nở nụ cười đấy hứng thú.

"Liên quan quái gì đến mày?"

"Bây giờ tôi sẽ hỏi ông vài câu, hy vọng ông thành thật trả lời, nếu không, tôi có quyền bắt ông về quy án."

"Mày là cảnh sát?" Văn Kiện quay sang nhìn Chu Thiên đầy dò xét.

"Được rồi, quay về điểm chính, câu hỏi đầu tiên, tên họ ông là gì?"

"Văn Kiện."

"Giới tính?"

"Tự đi mà xem."

"Tôi muốn ông trả lời."

"Nam."

"Nghề nghiệp?"

"Tổng giám đốc công ty chế tạo dược phẩm Thiên Nhai."

Vấn đề liên quan đến giới tính thực sự là nực cười, nói cho cùng, hai người đàn ông ở cùng một chỗ, còn hỏi giới tính, đúng là một chuyện vô cùng thú vị.

"Này, tôi không phạm tội, anh dựa vào cái gì mà thẩm vấn tôi?"

Văn Kiện vô cùng bất mãn trước cánh thức thẩm vấn này.

“Hả? Ông không phạm tội, vậy ông hãy giải thích rõ cho tôi biết ông tới đây làm gì? Tôi cảnh cáo ông, tốt nhất là hãy trả lời thành thật, giúp đỡ cảnh sát điều tra vụ án Hạ Thiên bị sát hại.”

Chu Thiên quan sát kĩ càng thái độ của Văn Kiện. Văn Kiện ban đầu lặng người đi, sau đó ánh mắt hiện rõ vẻ kinh hãi.

“Ông có quan hệ gì với người chết?” Qua những gì quan sát khi nãy, Chu Thiên biết rằng giữa Văn Kiện và người chết nhất định có mối giao dịch bí mật nào đó. Sở dĩ anh phải hỏi Văn Kiện là vì muốn xác nhận xem bà chủ kia có nói dối hay không?

“Cô ấy, cô ấy chết rồi sao? Cô ấy không phải bà xã của tôi, cô ấy là tình nhân mà tôi nuôi bên ngoài…”

Chu Thiên nhìn Văn Kiện bằng ánh mắt hồ nghi, lấy một bao thuốc Marlboro từ túi quần ra, châm một điếu rồi đặt bên miệng.

Sau đó, anh cũng châm cho Văn Kiện đang bị trói chặt với chiếc ghế tựa một điếu thuốc rồi cởi trói cho ông.

Chu Thiên đã học môn tâm lý, anh muốn nắm bắt tâm lý đối phương trong tình hình hoàn toàn buông lơi cảnh giác.

Đôi mắt dường như nhìn thấu hết mọi chuyện kia của anh khiến một lão hồ ly đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường như Văn Kiện cũng cảm thấy sợ hãi.

Chu Thiên ngồi xuống chỗ đối diện với Văn Kiện, mỉm cười nhìn ông, anh đang chờ đợi Văn Kiện nói ra một bí mật khác.

“Ông đã qua lại với cô ấy được bao lâu rồi!” Giọng nói lạnh như băng không mang chút tình cảm nào của anh cũng khiến cho người nghe rợn cả tóc gáy.

“Một năm trước, tôi… lần đầu tôi gặp cô ấy ở trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.”

Chu Thiên hít một hơi thuốc, mỉm cười ngần ngại, hỏi tiếp "Trong đó có nhiều cô như vậy, tại sao ông lại phải lòng Hạ Thiên? Theo tôi được biết cô ấy có một người bạn trai ở trường học."

Ai ngờ Chu Thien còn chưa nói hết mấy lời này, Văn Kiện đã ném điếu thuốc kia xuống sàn nhà, dùng chân di mạnh.

Chu Thiên hoàn toàn ngạc nhiên trước hành động đột ngột đó, nhưng ngay sau đó, anh trở lại bình thường. Anh nhìn Văn Kiện bằng ánh mắt đầy hứng thú, như thể loài báo vừa phát hiện ra con mồi của mình, đang chờ đợi thời cơ chín muồi để nuốt trọn vào bụng.

Khựng lại một lúc lâu, Chu Thiên lại giả bộ bật ho, hóa giải không khí kì lạ lúc này.

Chu Thiên nghiêm nghị lên tiếng "Ừm, Văn tiên sinh, tôi rất vui khi ông bằng lòng hợp tác điều tra vụ án này cùng phía cảnh sát chúng tôi. Có điều, xin ông hãy để lại cách thức liên hệ để tiện cho bên cảnh sát có thể liên lạc với ông bất cứ lúc nào."

Tiếp sau đó, Văn Kiện liền để lại một số điện thoại, rồi rời khỏi căn nhà 301. Ông không thể tin rằng người mấy ngày trước còn chăn gối mặn nồng với mình, bây giờ đã chết rồi. Điều đáng sợ nhất chính là, cô còn lấy tiền của ông đi nuôi giai bên ngoài. Văn Kiện cứ nghĩ thôi là đã tức điên người, chẳng biết trút vào đâu.

Chu Thiên nhìn theo bóng dáng Văn Kiện rời khỏi, anh đã chờ đợi ở đây suốt cả buổi tối hôm nay, chưa hề chợp mắt chút nào. Anh đóng cửa lại, đi về phía chiếc sô pha trong nhà, rồi nằm dài trên đó.

Văn Kiện khởi động máy chiếc ô tô, đồng thời cũng gọi điện thoại cho Thẩm Lăng. Ai ngờ Thẩm Lăng lại tắt máy, ông vô cùng phiền não, cho xe quay đầu, đi thẳng về phía trung tâm tẩm quất Kim Ngọc. Ông phải trút ra hết mọi cảm xúc không vui trong lòng.

Ông dừng xe trước cửa trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, còn chưa xuống xe, một chiếc xe đạp màu đen đã đi vụt qua trước xe ông. Người ngồi trên xe đạp còn đang gọi điện thoại "Văn Kỳ, không sao đâu, em thực đúng là kẻ ngốc ngếch! Hạ Thiên, cô ấy đã chết rồi, em đừng có sợ, cô ấy chẳng phải là chị em tốt của em sao? Cô ấy sẽ không tới báo thù em đâu, cứ tin anh đi, chốc nữa, chúng ta gặp mặt ở chỗ mọi khi nhé."

"Hai người Vương Thành và Hạ Thiên rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Văn Kỳ?" Văn Kiện vẫn giữ bình tĩnh, lẩm bẩm một mình. "Trông thằng nhóc thực sự quá giống người đó, phải chẳng…? Cậu ta và hắn có mối liên hệ?"

Trong lúc Văn Kiện còn đang sầu não ngẫm nghĩ, bà chủ của trung tâm tẩm quất Kim Ngọc đã đi tới trước chiếc xe của ông.

"Ông chủ Văn, khách quý, lâu lắm rồi không được gặp ngài." Bà chủ õng ẹo cười nói.

Văn Kiện liền đáp "Đúng thế, lâu rồi không gặp. Có điều, bây giờ tôi còn đang bận chút việc, hôm khác tới sau. Tôi đi trước đây."

Trong lòng bà ta thầm mắng "Hừm, ông đã không tới thì thôi, lão nương cũng không tiếc, chỉ có vài đồng bạc thối thôi mà."

Bà chủ lắc đầu rồi ưỡn ẹo thân hình quay về trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

Khuôn mặt của Văn Kiện tràn đầy vẻ sầu muộn "Không… không thể nào, cả nhà họ đã chết từ lâu rồi. Nói không chừng, đó chỉ là trông giống nhau… nhất định là trông giống nhau! Cậu ta và Văn Kỳ rốt cuộc có quan hệ thế nào?"

Văn Kiện lái xe, không biết đi về phía nào, chỉ là tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn nhiều.

***

Quay trở lại căn nhà 301, Chu Thiên vẫn còn nằm ngủ trên sô pha.

Có người đang quẩn quanh anh, bên tai còn truyền lại tiếng cười khẩy. Chu Thiên từ từ mở mắt ra, phát hiện Trịnh Tiểu Quân đang cầm một chiếc chổi lông gà, mặt cười rạng rỡ đứng ngay trước mặt anh.

Chu Thiên phát hiện khuy cổ của chiếc áo sơ mi trắng đã bị cởi ra. Ánh mắt anh sắc như tên nhọn, khóe miệng không ngừng co giật.

“Đồ lười biếng, tôi đã chọc lông gà vào mũi anh bao lâu rồi mà vẫn không hề tỉnh lại.” Trịnh Tiểu Quân vừa cầm chiếc chổi lông gà vừa nói.

Chu Thiên giơ tay phải ra, giả bộ vô tội “Ngủ quá lâu rồi, tôi không đứng dậy nổi, tay tê quá, người đẹp mau đỡ tôi với.”

Trịnh Tiểu Quân lập tức vứt chiếc chổi lông gà sang một bên, từ từ kéo lấy tay của Chu Thiên, mặt mày không vui “Hưm, thật đúng là một tên lười nhác. Tôi chưa bao giờ gặp ai lười như anh, anh xem bản tiểu thư đây, nhanh nhẹn, chăm chỉ biết bao.”

Bàn tay phải mềm mại, làn da mịn màng, trơn tru, cơ thể toát ra mùi hương thơm tho dịu nhẹ.

Chu Thiên nhìn khuôn mặt của Trịnh Tiểu Quân, trong lòng này ra ý đồ tà ác, anh nói “Nào có, nào có, tôi đương nhiên chẳng thể nào nhanh nhẹn, chăm chỉ như Trịnh tiểu thư được, tôi là kẻ lười nhác mà. À, đúng rồi, mau đỡ tôi dậy đi, tôi mỏi chết đi được.”

Trịnh Tiểu Quân từ từ giơ tay ra, nhưng không quan sát kĩ, nhanh chóng nắm lấy bàn tay Chu Thiên rồi nói “Ừm, đồ lười, anh thực sự là nặng quá, sau này phải giảm béo đi, có biết không?”

Cô không hề nhận ra khóe miệng Chu Thiên nhoẻn lên, nở một nụ cười đầy ý đồ, anh quyết định sẽ chỉnh đốn vị thiên kim đại

tiểu thư này một trận.

Chu Thiên đột nhiên giật mạnh, cả người Trịnh Tiểu Quân bị kéo, mất đà đè thẳng xuống người Chu Thiên.

“Khụ khụ, Trịnh đại tiểu thư, cô muốn đè chết tôi à? Tuy tôi cũng khá đẹp trai, thế nhưng cô cũng không cần phải chủ động như vậy. Tuy tôi không ngại những cô gái mạnh mẽ, thế nhưng cô cũng phải để cho tôi có thời gian chuẩn bị tâm lý chứ?”

“Hừm, đồ háo sắc.” Trịnh Tiểu Quân vội nhảy ra khỏi người Chu Thiên rồi nói với anh “Con người như anh, bản tiểu thư còn chưa thèm để mắt đến, tạm biệt.”

“Đợi đã… ” Bỗng nhiên, Chu Thiên gọi giật Trịnh Tiểu Quân lại.

Chu Thiên dự định một mình điều tra vụ án này, khựng một hồi, anh nói “Tiểu Quân, nghe tôi đi, vụ án lần này hãy để tôi điều tra một mình, cô đừng có nhúng tay vào.”

Cô gái mảnh mai đó chỉ mỉm cười dịu nhẹ, quay người để lại hai chữ duy nhất “Nằm mơ.”

Chu Thiên lắc đầu, anh thực sự không muốn Trịnh Tiểu Quân xảy ra chuyện. Có điều, anh hiểu rõ hơn ai hết, vụ án lần này nguy hiểm hơn những vụ án trước kia rất nhiều.

Chu Thiên nhớ lại cảnh tượng Trịnh Tiểu Quân e ấp nằm trong vòng tay mình khi nãy. Anh bất giác bật cười, đã quá lâu rồi anh chưa có cử chỉ thân mật như vậy với người phụ nữ nào đó.

Lúc này, điện thoại vang lên, là cục trưởng Trịnh gọi đến.

“Cục trưởng, có chuyện gì vậy?” Chu Thiên bất an lên tiếng.

“Tiểu Chu, mau tới đại học Thiên Nhai, nơi đó lại có thêm một thi thể nữa.”

“Cái gì? Tôi sẽ tới ngay lập tức.”

Chu Thiên dập điện thoại, chạy xuống lầu rồi đi thẳng tới đại

học Thiên Nhai. Cả đường đi, điều khiến anh không thể nào hiểu nổi chính là, không phải họ đang cho sinh viên nghỉ sao? Tại sao lại có người chết? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đợi Chu Thiên tới đại học Thiên Nhai, ngoài cổng đã có mấy chiếc xe cảnh sát, trong đó một chiếc là của người anh em Thiên Lượng của anh.

Một đám người đứng vây quanh bức tường phía sau kí túc xá nữ, còn cả hai bóng dáng mà anh quen thuộc, một là Thiên Lượng, luôn luôn mặc đồng phục phát ra mùi tử thi thối hoắm. Còn một người nữa là một phụ nữ mặc cảnh phục, Trịnh Tiểu Quân, thiên kim tiểu thư của cục trưởng Trịnh.

Sau bức tường khu kí túc xá nữ vẫn là bài cát trống đầy cát kia, lại có thêm một thi thể nữ chết trong tình trạng khiến người ta hoảng loạn. Máu tươi thấm đỏ cả một khoảng cát, mái tóc dài đen như mun bê bết máu, hai mắt trợn trừng, trên cổ vẫn còn hằn sâu hai vết răng.

Đương nhiên, điều kinh khủng nhất chính là phần ngực chỉ còn lại một nửa, tim gan và tất cả các nội tạng đều đã bị móc ra, không cánh mà bay. Hai chân và phần lưng đều để lại vết cào cấu màu đỏ, phía dưới lại là phần chất lỏng màu xanh lục kì bí kia.

Cảnh tượng này, Chu Thiên và Thiên Lượng đã nhìn hai lần rồi nhưng vẫn cứ hãi hùng trước cái chết thê thảm của nạn nhân. Họ đều không ngờ rằng vụ án mạng hôm trước vừa xảy ra chưa bao lâu, vụ án mạng tiếp theo đã lại ập tới.

Đúng thế, Chu Thiên bắt đầu lo lắng, anh cảm thấy vụ án này không hề đơn giản, hung thủ có thể giết người một cách dễ dàng, sau đó trốn thoát khỏi tầm kiểm soát của cảnh sát.

“Chu Thiên, cậu nhận ra thi thể nữ này không?” Thiên Lượng lấy các vật thể có liên quan rồi hỏi.

Cùng lúc đó, Trịnh Tiểu Quân đứng lặng một bên quan sát Chu Thiên.

“Ừm, có biết. Cô ấy chính là nhân viên quản lý khu kí túc xá nữ, tên là La Lệ Hồng.”

“Trông rất xinh đẹp, có điều, những người phụ nữ mà nhãi con cậu tiếp xúc đều rất xinh đẹp, tại sao tôi lại không có vận đào hoa thế chứ? Tiểu Quân, cô nói xem đúng không?”

“Thiên Lượng, đường hoàng chút đi, chúng ta còn đang làm án đấy!”

“Chu Thiên, quay về anh giải thích rõ ràng cho tôi nghe.”

Trịnh Tiểu Quân tức giận đùng đùng bỏ đi, Chu Thiên trợn mắt lườm Thiên Lượng.

Thiên Lượng rợn cả người, mặt mày tươi rói lên tiếng “Đại ca, tôi không làm như vậy, làm sao có thể tách cô ấy ra được chứ?”

Sau khi thấy Trịnh Tiểu Quân đi mất, Thiên Lượng trở lại bình thường, hai người bắt đầu kiểm nghiệm các vết thương trên thi thể.

Chu Thiên tinh mắt, nhanh chóng phát hiện ra chỗ quái lạ, anh vỗ vai Thiên Lượng rồi nói “Có phát hiện mới.”

Thiên Lượng quay đầu lại “Đừng ồn ào! Cô gái này là lần đầu tiên đấy! Mẹ kiếp, hung thủ trúng số độc đắc rồi!”

Chu Thiên vừa nghe đã cảm thấy ong đầu, thầm nghĩ, tên khốn này không biết bao giờ mới có thể làm người bình thường được.

“Đại ca, người ta có phải là trinh nữ hay không thì liên quan quái gì đến cậu?”

“Chưa chắc, chưa chắc, chúng ta có thể đem chất lỏng màu xanh lục thần bí lần này về để so sánh với lần trước.”

Chu Thiên cầm cây kẹp, kẹp lấy một thứ trông giống như lông,

đưa tới trước mắt rồi nói "Thiên Lượng, cậu xem thứ này có phải từ trên người cô ấy không?"

Thiên Lượng định thần lại, nhìn thứ mà Chu Thiên kẹp lên trước mặt.

Sau đó, anh cầm ra chiếc túi trong, thận trọng đặt thứ đồ trông giống lông kia vào bên trong.

Bọc tử thi lại cẩn thận, anh đưa vào trong xe.

Cả đoàn người lên xe, Chu Thiên hoàn toàn không còn cảm giác mệt mỏi như lúc đầu nữa, hoàn toàn tỉnh táo, đặt tay trái lên vai của Thiên Lượng. Xem chừng Thiên Lượng vẫn còn đang nghĩ tới thi thể nữ kia, Thiên Lượng xưa nay yêu thích các cô gái xinh đẹp, chỉ còn biết than dài chán nản.

Chu Thiên cười thầm, chẳng còn ai hiểu Thiên Lượng hơn anh, hung thủ vẫn cứ tàn nhẫn như mọi khi, chẳng những rạch bụng nạn nhân, mà còn moi hết nội tạng bên trong. Điều khác biệt so với lần trước chính là trên cổ có thêm hai vết răng sâu hoắm.

Tử thi lạnh băng cứng nhắc, cơ thể không toàn vẹn, nội tạng không chút tung tích, cảnh tượng này nhanh chóng trở thành vấn đề khiến Chu Thiên phiền muộn, thường xuyên quấy rầy khiến anh cảm thấy bất an.

Quay về cục cảnh sát, Chu Thiên và Thiên Lượng cùng ngồi ngây trong phòng giữ xác, bắt đầu kiểm nghiệm phát hiện mới nhất.

Hai mươi phút sau, Thiên Lượng lặp đi lặp lại một câu nói như một tên điên.

"Không thể nào! Không thể nào! Máu của loài người không ngờ lại có thể kết hợp với chất lỏng màu xanh lục này. Tại sao lần trước tôi kiểm nghiệm lại không thể kết hợp chứ? Nhất định là đã xảy ra vấn đề ở đâu đó. Nhất định là như vậy!"

“Thiên Lượng, có phải chất lỏng màu xanh lục đã thay đổi kết cấu của huyết dịch, sau đó huyết dịch và chất lỏng màu xanh mới có cơ hội kết hợp?” Chu Thiên nói ra quan điểm của bản thân.

Thiên Lượng lặng đi một hồi rồi nói “Không, không đâu! Khả năng này chỉ được một phần nghìn, hơn nữa lần trước tôi cũng đã đem huyết dịch của hai người chết về, sau khi kiểm nghiệm độ dung hòa với chất lỏng màu xanh lục, phát hiện ra hoàn toàn không thể.”

Chu Thiên cau chặt mày lại, đột nhiên nghĩ tới thứ trông giống như lông kia.

“Thiên Lượng, hãy kiểm tra luôn cả sợi lông khi nãy đi, có lẽ chúng ta sẽ có được phát hiện gì mới.”

“Đúng rồi! Tại sao tôi lại quên khuấy đi mất nhỉ.”

Thiên Lượng lấy chiếc túi đựng sợi lông từ trong túi quần ra.

Anh thận trọng đặt lên thiết bị kiểm nghiệm, mười phút sau đã có kết quả, điều này lại khiến Thiên Lượng vô cùng ngạc nhiên.

“Chu Thiên, đây… đây không phải là lông tóc của con người. Mà là.. mà là lông của động vật.” Thiên Lượng lắp ba lắp bắp lên tiếng.

“Động vật? Động vật gì?”

“Sói.”

Kết quả này khiến Chu Thiên kinh ngạc, vụ án tới đây bắt đầu trở nên thần bí, li kỳ hơn trước.

Chất lỏng màu xanh lục thần bí, sợi lông giống như của loài sói, ba người liên tục chết đi, địa điểm xảy ra án mạng ở cùng một chỗ, hiện trường án mạng cũng diễn ra tại đó, cảnh sát không có chút manh mối nào cả.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” Chu Thiên hỏi.

Thiên Lượng than dài một tiếng rồi nói "Hầy, chỉ còn cách mời giáo sư Vương, sư phụ của tôi xuất sơn thôi."

"Sư phụ của anh? Tại sao tôi chưa nghe anh nhắc tới lần nào?"

"Đồ nhóc con, những chuyện anh không biết còn nhiều lắm."

"Đi thôi, bây giờ tôi sẽ đi theo anh một chuyến."

Hai người mang theo những đồ vật phát hiện tại hiện trường án mạng và kết quả kiểm nghiệm đi thẳng tới một bệnh viện tư nhân.

Chẳng bao lâu sau, hai người đã đến trước cửa bệnh viện.

Ngoài cửa có một chiếc xe hơi màu đen, gây sự chú ý của Chu Thiên. Có điều, anh chỉ liếc mắt nhìn qua, sau đó liền theo Thiên Lượng vào trong bệnh viện.

Trước cầu thang máy.

"Thằng ranh, sư phụ tôi họ Vương, ông ấy kị nhất người khác gọi mình là giáo sư Vương, chốc nữa, cậu đừng có lên tiếng."

"Được rồi, thang máy tới rồi đấy."

Hai người cùng vào thang máy, Thiên Lượng ấn tầng sáu.

Hai người ngước mắt lên nhìn chữ số hiển thị càng lúc càng tăng lên, thang máy cũng dần dần lên cao.

"Tinh." Cửa thang máy mở ra, hai người bước ra ngoài, rẽ trái rẽ phải ngoằn ngèo một hồi cũng tới trước cửa một văn phòng làm việc riêng biệt.

Thiên Lượng gõ cửa, chẳng bao lâu, bên trong truyền ra một giọng nói vang vang "Cửa không khóa, mời vào."

"Sư phụ, đồ đệ tới thăm người đây ạ! Dạo này thầy khỏe chứ?"

"Hưm, không cần anh phải tốn sức, tôi vẫn còn sống."

"Sư phụ, thầy đừng nói như vậy, thầy trường thọ trăm tuổi cơ mà."

Trong căn phòng này vẫn còn một người nữa đang ngồi trên ghế

sô pha, ông ta chính là Văn Kiện.

Văn Kiện nhìn Chu Thiên, gương mặt trước tiên thoáng qua vẻ ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ, tại sao anh lại tới nơi này? Phải chăng anh tới đây để điều tra vụ án? Ông lén liếc nhìn Chu Thiên, trái tim đập thình thích đầy bất an.

“Nói đi, ranh con, không việc gì có khi nào anh vác xác tới đây. Có gì mau phun ra đi.”

“Hì hì, sư phụ đúng là sư phụ, có chuyện gì cũng chẳng thể che được đôi mắt thần kì của thầy.” Thiên Lượng bật cười ha ha, sau đó liền đặt những thứ mang tới đây ra bàn uống nước.

“Ông Văn, thật trùng hợp quá.” Chu Thiên quay đầu sang nói chuyện với Văn Kiện đang ngồi trên ghế sô pha.

Văn Kiện cảm thấy viên cảnh sát này không đơn giản, đôi mắt sắc sảo của anh khiến ông ta rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh ròng ròng sau lưng.

Giáo sư Vương cầm mấy thứ trên bàn nước lên, nụ cười trên khuôn mặt vụt tắt, thay vào đó là vẻ kinh hãi, hoang mang.

Sau đó, ông lớn tiếng quát măng “Cút! Anh mau cút cho tôi. Mang những thứ này cút đi cho tôi.”

Giáo sư Vương nhanh chóng đuổi hai người ra ngoài, phẫn nộ đóng sầm cánh cửa căn phòng lại. Chu Thiên và Thiên Lượng mặt mày ngơ ngác đứng bên ngoài cửa.

“Hưm, Thiên Lượng, vị sư phụ này của cậu thực đúng là cổ quái.” Chu Thiên mỉm cười chế giễu.

Thiên Lượng lắc đầu, không nói tiếng nào.

Thiên Lượng vỗ vai Chu Thiên rồi than thở “Hầy, chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải tự nghiên cứu vậy. Chẳng biết sư phụ làm sao nữa?” Thiên Lượng tỏ ra chán nản, anh cảm thấy sư phụ

mình có phần kì lạ, đặc biệt lúc nhìn thấy ống đựng chất lỏng màu xanh lục kia, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Thiên Lượng đã theo giáo sư Vương được hơn ba năm nay, có rất nhiều chuyện, Thiên Lượng cũng không rõ lắm. Xưa nay trong mắt anh, sư phụ vẫn là một câu đố, anh không dám động chạm tới quá khứ trước kia của giáo sư Vương.

“Chu Thiên, anh quen biết người đàn ông trong đó sao?”

“Quen chứ, đó là tình nhân của Hạ Thiên.”

“À, mối quan hệ thật là phức tạp.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, vụ án có đầu mối mới, bọn họ rời khỏi bệnh viện, đi về cục cảnh sát.

Cùng lúc này, ở trong phòng làm việc của giáo sư Vương. Có hai người đàn ông đang hút thuốc, mặt mũi ủ dột.

Giáo sư Vương vứt thuốc đi rồi nói “Không! Không! Nhất định là trùng hợp thôi.” Mặt ông nhăn nhúm, hai đầu mày nhíu chặt lại, đôi mắt nhìn Văn Kiện chằm chằm.

Văn Kiện ngẩng đầu lên nói “Tôi cũng cảm thấy như vậy, nhất định là trùng hợp, thế gian này không thể có chuyện lạ lùng như vậy được.” Tuy ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng trong lòng, ông cảm thấy vô cũng hãi hùng. Hạ Thiên đã chết rồi, người chết tiếp theo có khi nào là ông? Rốt cuộc là ai đã giết chết Hạ Thiên?

“Chuyện này xảy ra từ khi nào, viên cảnh sát khi nãy quen biết ông à?” Giáo sư Vương nghiêm nghị hỏi Văn Kiện.

Văn Kiện đem chuyện giữa mình và Hạ Thiên cùng với chuyện bị Chu Thiên thẩm vấn kể lại rành rọt một lần.

“Hồ đồ! Tôi đã nói cuộc đời ông sau này cũng sẽ bị hủy hoại trong tay của đàn bà mà. Trên đầu chữ sắc có con dao!” Giáo sư Vương cằn nhằn một cách phẫn nộ. Đối với ông mà nói, Văn Kiện chỉ là một kẻ ngốc, thành công thì ít, thất bại thì nhiều.

Văn Kiện dùng hai tay đưa lên mặt, vô cùng hối hận.

“Vậy giờ tôi phải làm sao đây?”

“Hưm, phải làm thế nào? Dù gì ông cũng đừng có kéo tôi xuống bùn là được rồi! Thế nhé, ông quay về trước đi, tôi vẫn còn việc phải làm.” Giáo sư Vương lên tiếng đuổi khách, ông không muốn nói chuyện cùng một người đần độn như heo.

Văn Kiện ủ rũ rời đi, bước vào thang máy rồi đi lên chiếc xe màu đen của mình, khởi động máy rời khỏi nơi này.

Kì nghỉ ngắn ngủi nhanh chóng trôi qua, trong khuôn viên trường học cô tịch, ba vụ án mạng ly kì xảy ra liên tiếp thực sự đã trở thành chủ đề bàn tán của sinh viên. Phía ban giám hiệu phải tốn rất nhiều công sức mới có thể phong tỏa tin tức, thế nhưng, vẫn có những sinh viên âm thầm truyền tai nhau đi khắp nơi.

Có lẽ vì tinh thần bà tám trong trường học cao vời vợi, bãi cát sau khu kí túc xá nữ chỉ trong một đêm đã trở thành cầm địa của trường. Ngay cả bà thím quét dọn vệ sinh cũng dừng lại ở chỗ cách bãi cát đó ba mét, tận cùng của bãi cát chính là khu rừng dày đặc đầy cây.

Văn Kỳ đến sớm hơn tất cả những người bạn cùng phòng, bởi cô thích ngồi trong phòng viết truyện.

Tới trước cửa phòng, lúc lên lầu, không hề nhìn thấy nhân viên quản lý kí túc khiến cô căm ghét, bước tới trước cửa phòng 414, cô thở hắt một hơi, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, muốn lùi bước. Thế nhưng chẳng biết tại sao, kể từ sau khi người bạn cùng phòng Hạ Thiên bị hại, bên tai cô lúc nào cũng nghe được tiếng kêu cứu của Hạ Thiên. Cho nên, dưới ảnh hưởng của tiếng kêu cứu ấy, cô gặp ác mộng liên miên, càng lúc càng cảm thấy bất an.

Vào lúc Văn Kỳ định bước vào phòng, cánh cửa lớn đột nhiên cọt kẹt kêu lên, để lộ ra một khe cửa nhỏ tầm khoảng năm

milimet, tấm rèm màu đen đã che đi ánh nắng chói chang bên ngoài, chỉ để lại một màu đỏ nhàn nhạt mà thôi. Bụi bặm phủ khắp sàn nhà, loáng thoáng nhìn thấy những mảnh giấy vụn và cả những bức ảnh tán loạn bên trong.

“Là ai ở bên trong?” Văn Kỳ theo phản xạ bật hỏi, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi, hai chân mất đi trọng tâm, bất giác lùi về phía sau mấy bước.

“Kỳ Kỳ, cuối cùng cậu đã tới rồi.” Qua khẽ cửa không hề nhìn thấy bất cứ bóng hình nào, nhưng lại vang lên một giọng nói dịu dàng mà quen thuộc “Tôi đã chờ cậu lâu lắm rồi! Đáng tiếc sự nỗ lực tìm kiếm của cậu không có bất cứ ý nghĩa nào cả, tôi đã chết rồi. Đây là tâm nguyện cuối cùng của tôi, cũng là tâm nguyện của Triệu Vỹ. Tôi và anh ấy đeeuf là người tham gia trong quy tắc đó, linh hồn của chúng tôi đều khắc ghi tội lỗi.”

Lại là giọng nói của Hạ Thiên? Thế nhưng cô ấy rõ ràng đã chết rồi? Tại sao lại nghe thấy giọng nói của cô ấy cứ như thể cô ấy chưa chết vậy? Điều khiến cho Văn Kỳ nghi ngờ chính là, lẽ nào cái quy tắc đo là thực?

Cô chẳng thể nào kìm nén những nghi vấn trong lòng, đẩy mạnh cánh cửa căn phòng ra rồi thét lớn “Hạ Thiên, hãy nói cho tôi biết, là ai đã hại cậu, trong linh hồn cậu đã ghi khắc tội lỗi gì? Tôi cũng nhận được bức thư quy tắc đó, nói cho tôi biết, Nhất Thổ là ai?”

Ai ngờ vào lúc mở cánh cửa căn phòng ra, cô chẳng nhìn thấy thứ gì, tất cả vắng lặng, im phắc đến kinh dị.

Văn Kỳ chưa kịp nghĩ nhiều, lại thét rống lên “Hạ Thiên, cậu đừng có đi…”

Là cô ấy, là Hạ Thiên! Trong không khí vẫn còn đọng lại mùi nước hoa, vẫn còn cánh hoa hồng đỏ rơi trên sàn, là bông hồng vẫn chảy máu tươi, nở rộ nằm trên mặt đất lạnh băng, để lộ ra nụ

cười quyến rũ, đắm say.

Văn Kỳ đưa tay che miệng, nỗi kinh hoàng trong lòng dâng lên cực độ, bởi vì cô mãi mãi chẳng thể quên được khuôn mặt đã nhìn thấy cả ngàn vạn lần, còn cả mùi hương quen thuộc đó, mãi mãi chẳng thể quên được. Chẳng còn kịp nhớ nhung, chẳng còn kịp hồi ức, lại càng không kịp hoảng sợ. Cô chỉ có thể nhớ lại lần nữa bức thư điện tử đó "Lẽ nào quy tắc đó là sự thật, Hạ Thiên và Triệu Vỹ đều đã bị Nhất Thổ giải quyết?"

Trong vô vàn những suy đoán phức tạp, Văn Kỳ ngồi sụp xuống ôm lấy đầu như kẻ điên dại, chẳng bao lâu sau, tiếng nói ban nãy dường như đang văng vẳng bên tai, giống như thể chưa từng bỏ đi.

Văn Kỳ cảm thấy đầu đau như búa bổ, ra sức cào tóc, tự lẩm bẩm một mình "Ai? Ai có thể nói cho tôi biết? Tôi phải làm thế nào đây?"

Hiển nhiên, chẳng ai có thể trả lời câu hỏi của cô, cô giống như một đứa trẻ yếu ớt bắt đầu cầu mong có một người nào đó có thể giơ tay giúp mình. Nước mắt nóng bỏng lăn dài trên má, cô quỳ sụp xuống sàn. Hai mắt mơ màng, chắp hai tay lại, ngây ngô thầm nghĩ "Có phải quỷ hồn của Hạ Thiên đã quay lại, nếu không tiếng nói mà mình nghe thấy lại không có chút sơ hở nào?"

Nghĩ tới đây, lòng hiếu kỳ của cô dâng trào, bất giác quay đầu nhìn về phía chiếc giường của Hạ Thiên. Ai ngờ, vào khoảnh khắc đó, gương mặt quen thuộc kia lại xuất hiện trên giường, để lộ ra nụ cười quỷ quái.

Trong lúc hãi hùng, cô lại cúi đầu xuống, kích động thét gào "Không! Không! Ai có thể nói cho tôi biết, tất cả mọi thứ không phải là thật, không phải là thật."

"Giả sao?" Một giọng nói của người phụ nữ ôn hòa vang lên,

sau đó lại tiếp tục "Cậu cảm thấy là giả sao? Tôi sẽ không buông tha cho cậu đâu. Trường học đã phong tỏa tin tức, nhưng chẳng ai có thể ngăn cản được tôi."

Cánh cửa đã đóng chặt, khe hở tự động mở ra, bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt, khuôn dung đáng sợ.

Lúc này, đầu óc Văn Kỳ như sắp nổ tung, tất cả những gì vừa mới xảy ra thật giống như ở cõi mộng. Chỉ là, bây giờ cô đã hoàn toàn không còn hoảng sợ như ban nãy, đột nhiên nói với người đứng ở ngoài cửa lớn, ra sức thét gào "Xin đừng! Hãy tha cho tôi, xin cậu hãy tin tôi, tôi tuyệt đối không bán đứng cậu."

Cửa phòng mở to, không có bất cứ hồi âm nào, một cơn gió lạnh rợn người ập tới, quét qua khuôn mặt cô, không khí băng giá tràn vào mang theo mùi thối lậm của xác chết.

Có lẽ vì mất ngủ trong thời gian dài, Văn Kỳ nằm sụp xuống mặt đất, nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ buồn ngủ, vẫn chưa kịp đóng chiếc laptop, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ tới tận nửa đêm, chỉ tỉnh dậy sau những tiếng ồn ào xung quanh.

Trong mơ màng, cô từ từ mở mắt ra, phát hiện rất nhiều người đang đứng quanh nhìn mình. Đúng vậy, đó là những người bạn cùng phòng, Vương Lệ là ngươi khỏe mạnh, liền bế Văn Kỳ đặt lên giường.

Lúc này, đầu Văn Kỳ đau đớn vô cùng, như thể sắp nổ tung, cô mở mắt nhìn những người trước mặt, miệng cố nhoẻn nụ cười khiên cưỡng. Lý Linh đưa tay sờ lên trán Văn Kỳ, lại sờ lại trán mình, kinh ngạc nói "Cậu ấy bị sốt cao rồi! Mau đưa tới bệnh viện thôi. Mau, mau!"

Hai mắt Văn Kỳ nặng trĩu, từ từ khép lại, trong giây lát, trước mặt cô lại xuất hiện một chiếc gương cực lớn, trong bóng đêm tối

tăm, không một chút ánh sáng. Bóng đêm đã nuốt trọn lấy cô, trên đỉnh của tấm gương đó là một đôi mắt rất lớn, còn có cả một đôi môi đỏ rực như lửa.

Ai ngờ chẳng bao lâu sau, trong gương bỗng dưng xuất hiện một gương mặt khác, gương mặt đó không phải của Văn Kỳ, mà là…

Văn Kỳ không thể tin nổi, ngước mắt lần nữa nhìn vào trong gương, nhưng hãi hùng bởi gương mặt khác đó.

Hạ Thiên lại xuất hiện, cô ấy giống như một ác ma luôn luôn bủa vây xung quanh Văn Kỳ, giọng nói cô trở nên lạnh băng đáng sợ. Hạ Thiên vẫn mặc chiếc váy liền màu đỏ như mọi khi, hai bàn tay cầm một cây nến màu trắng, ngọn lửa đó chiếu rõ khuôn mặt đã bị hủy hoại hoàn toàn của cô.

Hạ Thiên không hề có thêm hành động gì khác, thận trọng đưa cây nến đến bên khóe miệng mình, mỉm cười dịu dàng với Văn Kỳ đang đứng ở bên kia chiếc gương.

Nỗi kinh hoàng đã khiến Văn Kỳ bị kích động mãnh liệt!

Tất nhiên, Văn Kỳ mãi mãi chẳng bao giờ quên nổi cảnh tượng xuất hiện trong chiếc gương đó, dạ dày cô quặn thắt không ngừng, còn đôi bàn tay của Hạ Thiên lại giơ thẳng, đưa cây nến trắng kia về phía Văn Kỳ, lên giọng quái ác “Văn Kỳ, cậu đã nhìn thấy chưa? Khi cây nến trắng này tắt, chính là lúc cậu phải xuống dưới này bầu bạn cùng tôi.”

“Á.”

Văn Kỳ bàng hoàng tỉnh dậy, thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Sau lưng chiếc áo Văn Kỳ đang mặc đầm đìa đầy mồ hôi, vào lúc mở mắt ra, cô chợt phát hiện mình đang ở trong bệnh viện. Thế nhưng cô không biết tại sao mình lại ở trong bệnh viện, chuyện này rốt cuộc là sao, cô ôm chặt lấy đầu. Nỗ lực nhớ lại

những chuyện đã quên, trong đầu cô chỉ còn hiện lên ngọn nến trắng cùng với giọng nói rợn người vang lên văng vẳng.

Kể từ sau khi Hạ Thiên qua đời, cảnh tượng đó mỗi ngày đều xuất hiện trong giấc mơ của cô, lặp đi lặp lại. Cơn ác mộng này giống như mãi mãi không bao giờ biến mất! Văn Kỳ còn chưa kịp suy nghĩ quá nhiều, gương mặt tan nát chảy thứ nước màu vàng kia lại xuất hiện trong đầu, đột ngột giơ bàn tay phải bóp chặt lấy phần cổ của cô, bàn tay trái vẫn cầm ngọn nến trắng. Hạ Thiên lạnh lùng lên tiếng "Văn Kỳ, cậu xem, cậu còn nhận ra tôi không? Tôi là Hạ Thiên đây!"

Gương mặt nát bươm hiện lên dưới ngọn nến dập dờn lại càng thêm kinh khủng.

Lúc này, ngọn nến trắng trên bàn tay trái của Hạ Thiên từ từ tiến sát về phía khuôn mặt của Văn Kỳ, đốt cháy mái tóc óng ả như tơ của cô, kèm theo đó là mùi khét lẹt, khó ngửi.

Bởi là tưởng tượng, Văn Kỳ không hề cảm thấy nỗi đau đớn xác thịt, thế nhưng vừa nghĩ tới Hạ Thiên đang báo thù mình, bản thân lại chịu đủ mọi hành hạ, dày vò của Hạ Thiên. Trong mơ màng, cô nghe thấy có người không ngừng gọi mình "Kỳ Kỳ, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi…"

Không biết bao lâu sau, Văn Kỳ cuối cùng đã tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa.

Vội vã hít thở, cô ngẩng đầu lên, liền thấy một khuôn mặt đẹp trai, hiền hậu, cô bỗng cảm thấy mình như tóm được chiếc phao cứu hộ giữa mênh mông biển trời.

Nghĩ tới con ác mộng ban nãy, Văn Kỳ ôm trọn lấy Vương Thành, vùi đầu trên bờ vai vững chắc của anh bật khóc thành tiếng, giống như một đứa trẻ vừa sợ hãi quá độ. Hiện giờ, cô mới nhận ra rằng mình không hề kiên cường, nội tâm cô vô cùng mềm

yếu, cô mong chờ có người giống như đấng cứu thế giúp mình trong cơn mộng kinh hoàng.

Tiếng mở cửa lại truyền tới, cô dường như lại nhìn thấy gương mặt nát bươm kia, giọng nói cũng rất rõ rệt, cô cảm thấy đây tuyệt đối không phải trong mơ.

Sau khi mở cửa, Văn Kỳ bất đắc dĩ phải đẩy Vương Thành ra, tiếp đó vuốt lên mái tóc của mình rồi hỏi "Em làm sao thế?"

"Em bị sốt cao." Vương Thành giơ tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt của cô.

"Anh đã xin phép nghỉ, tới đây chăm sóc em, dạo này khoa Sinh Vật khá rảnh rỗi, thầy giáo có việc nghỉ phép rồi."

Thì ra cô đã sốt cao, Văn Kỳ thầm thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười dịu dàng với Vương Thành.

Một người phụ nữ mang bầu bước từ ngoài vào, người này có khuôn mặt rất ưa nhìn, khiến người ta vừa nhìn đã đắm say. Mái tóc dài thẳng mượt đen nhánh, đôi mắt phượng tuyệt đẹp, nhưng trong mắt Văn Kỳ, khuôn mặt đó chỉ càng khiến cho nỗi hận trong lòng cô thêm phần sâu đậm.

Sau đó, người phụ nữ xinh đẹp này thân thiết lên tiếng "Kỳ Kỳ, con đã thấy đỡ chưa? Ta với cha con lo lắng chết đi được. Sau này con phải chú ý, đừng có để bị cảm đấy! Ta đã bảo dì Lý hâm canh cho con, con cố gắng uống nhiều vào."

Giọng điệu thân thiết, Vương Thành nghe cũng cảm thấy ấm áp như cơn gió đầu xuân, vô cùng gần gũi, anh vui vẻ lên tiếng "Dì à, dì chính là mẹ của Văn Kỳ sao? Trông hai người rất giống nhau, cháu là bạn học của cô ấy, tên là Vương Thành."

"Im miệng! Bà ấy không phải mẹ em." Văn Kỳ lên tiếng cắt ngang lời Vương Thành, giọng điệu tràn đầy phẫn nộ và oán thán.

"Sao em lại có thể nói như vậy, em xem dì đối với em tốt biết

bao. Em không biết anh cảm thấy ngưỡng mộ em thế nào đâu.”

“Bà ta? Bà ta xứng đáng sao?” Văn Kỳ thầm nhủ trong lòng.

“Vương Thành, cháu chăm sóc Kỳ Kỳ thay cho dì nhé, dì về đây.”

Vương Thành nhìn theo bóng dáng rời đi của Thẩm Lăng, lơ mơ lên tiếng “Kỳ Kỳ, em nói chuyện khiến người khác tổn thương quá.”

“Khiến người khác tổn thương? Những tổn thương mà bà ấy gây ra cho em còn chưa đủ sao?” Cô nhìn thấy chiếc cặp lồng trên bàn cạnh giường liền giơ tay hất mạnh xuống đất. Nước canh bên trong tung tóe đầy sàn, mùi thơm chan hòa trong không khí, quyện trong đó có cả mùi thuốc nồng nặc. Vương Thành nhìn chiếc cặp lồng trên mặt đất, tỏ ra chán nản, anh vô cùng ngưỡng mộ Văn Kỳ vì có một người mẹ tận tâm đến vậy.

“Văn Kỳ, em…” Vương Thành cau chặt đôi mày nhìn Văn Kỳ đang nằm trên giường bệnh “Làm sao thế, dì ấy cũng là người thân của em, em nên đối xử với dì ấy tốt hơn một chút.”

“Cút, anh cút đi cho tôi.” Văn Kỳ đột nhiên thay đổi thái độ, giống như biến thành một người khác vậy. Cô gằn giọng nói với Vương Thành “Bất luận là ai nói tốt cho người phụ nữ ti tiện đó trước mặt tôi, tôi đều bắt hắn phải cút đi.”

Trong bóng đêm cô quạnh, Văn Kỳ nằm một mình trên giường bệnh, không thể nào chợp mắt, ngây người nhìn lên trần nhà, dưới mặt đất vẫn còn vương đầy nước canh. Cảm giác mệt mỏi bủa vây, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Văn Kỳ phát hiện mình đang ở trong một không gian quái dị, cô sắp sửa đi đến bờ vực thẳm rồi, bởi vì bên tai cô vẫn vang vọng một giọng nói, bất cứ lúc nào cũng nhắc nhở cô “Là cậu, là cậu đã hại chết tôi!”

Đương nhiên, Văn Kỳ không biết giọng nói này đồng nghĩa với việc gì, cô như bị cuốn vào một vòng xoáy thần bí, hoàn toàn chìm đắm trong mộng cảnh. Cho nên, trong đầu cô luôn văng vẳng giọng nói của Hạ Thiên, cứ giống như chiêu hồn đêm khuya, còn cô là một hình nhân, để người ta điều khiển mọi thứ, bao gồm cả sự sống chết của bản thân. Cô bất giác nhớ tới bức thư kì quái kia, và cái nickname dị thường đó nữa.

Hàng đêm cô đều gặp phải ác mộng, giọng nói của Hạ Thiên như âm hồn bất tán, bủa vây lấy cô mãi không thôi.

CHƯƠNG 5

VẾT RĂNG SÓI MÀU ĐỎ ĐÁNG SỢ

Mười một giờ đêm, Vương Thành đỡ một người phụ nữ trung niên đầu tóc rối bời, mặt mày thâm tím, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu đen ngắn tay, quần âu màu ghi, cho dù mặt mày thương tích nhưng chẳng thể giấu đi được nét đẹp của bà.

Phía sau truyền lại tiếng mắng nhiếc "Con đàn bà điên loạn, lần sau còn tới gây chuyện, tao sẽ giết luôn đấy."

Vương Thành đỡ người phụ nữ trung niên này đi một đoạn, liền dừng bước, giơ tay vuốt lên khuôn mặt bà, hai mắt long lanh đẫm lệ "Me, hãy hứa với con, sau này đừng chạy lung tung nữa, được không?"

Mẹ của Vương Thành tên là Âu Dương Đình, không những có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế mà còn là ngôi sao ca nhạc nổi tiếng khắp thành phố Thiên Nhai năm xưa, rất nhiều đàn ông si mê sắc đẹp và tài năng của bà. Cho dù bao nhiêu đàn ông vây quanh, tán tính, trong lòng bà trước sau chỉ chung tình với một người đàn ông, và người đàn ông này chẳng bao giờ chấp nhận tình cảm của bà.

Mãi tới sau này, bà tốn hết mọi công sức, cuối cùng có thể ở cạnh bên người đán ông đó, bà bắt đầu thay đổi, giống như con quỷ, bà hút cần sa cùng ông, trụy lạc cùng ông, sau cùng đi tới bước đường này.

Vương Thành vẫn còn nhớ quãng ấu thơ của mình, cha của anh

tướng mạo vô cùng tuấn tú, lại cộng thêm nụ cười dịu dàng, thực sự vô cùng hoàn hảo.

Đến sau cùng, Vương Thành bỗng nhớ lại cha mình: Ông là một người nghiện ngập, vì hút cần sa, ông đã đem bán tất cả gia sản, bao gồm cả người phụ nữ của mình. Vương Thành căm hận người đàn ông này từ tận đáy lòng. Nếu không phải ông ta, có lẽ hai mẹ con anh đã không phải sống khổ sở như vậy. Đây có lẽ chính là vận mệnh, Vương Thành chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Có lẽ bởi Au Dương Đình phát điên, thôi thúc Vương Thành phấn đầu với ý chí cao vời, sau cùng thi đỗ vào khoa Sinh Vật trường đại học Thiên Nhai, hơn nữa, hàng năm anh đều nhận được học bổng cao của trường. Đây là chuyện duy nhất Vương Thành có thể làm được, trong khoa Sinh Vật, Triệu Vỹ luôn luôn cao hơn Vương Thành một bậc, chẳng thèm bận tâm đến anh, thậm chí còn tỏ ra coi thường.

Ngay đến chủ đề nghiên cứu khoa học mới nhất, Triệu Vỹ cùng giảnh giải nhất, còn anh chỉ có thể là trợ thủ của Triệu Vỹ, lặng lẽ dõi theo thành công của người khác, nhìn người ta phát ra hào quang sáng rực.

Sau khi Triệu Vỹ chết đi một cách quái gở, anh trở thành cao thủ hàng đầu trong khoa, chuyện gì cũng đến tay anh xử lý, bao gồm cả việc tham gia chủ đề nghiên cứu khoa học mới nhất, cũng được giao lại cho anh. Anh thực sự không thể nào ngăn nổi niềm đam mê nghiên cứu của bản thân. Lần đầu tiên dùng chuột bạch làm thí nghiệm, anh nhận ra một vật chất kì quái có phản ứng với DNA của động vật, dẫn đến việc anh chìm đắm trong phòng thí nghiệm đó, lúc nào cũng ở trong trạng thái suy nghĩ không ngừng.

Sau khi đưa Âu Dương Đình về, anh lập tức chạy xuống quán internet dưới nhà, đăng nhập QQ, lướt web. Không tự ti vì hoàn

cảnh gia đình nghèo khó, anh tin chắc chỉ cần kiên trì nghiên cứu, nhất định sẽ đạt được thành công. Thế nhưng nick QQ mà anh đăng nhập không phải của anh mà là của một người nữ tên S.

Chẳng bao lâu sau, anh lại đăng nhập một nick QQ khác, là một nick của đàn ông.

Cứ mãi như vậy cho tới nửa đêm, Vương Thành mới bước ra khỏi quán internet, đi về phía con ngõ nhỏ, lúc ra ngoài, trên tay anh xách thêm một túi màu đen. Cơn gió đêm ập tới chỗ anh, khiến anh co ro trong chiếc áo cộc tay.

Tuy vẫn đang là mùa hè, thế nhưng gió đêm cũng khá lạnh. Anh tăng nhanh tốc độ, lẩm bẩm một mình "Triệu Vỹ, cậu có gì giỏi giang chứ, hiện nay cậu còn có thể làm địch thủ của tôi được nữa không?"

Vương Thành thầm nghĩ trong lòng như vậy, anh cảm thấy bản thân giỏi hơn Triệu Vỹ gấp nhiều lần, trước đây chính Triệu Vỹ đã chặn mất ánh hào quang của anh, hiện nay, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi.

Vương Thành đi rất lâu, nhưng không định quay về nhà mà dừng lại trước một lò giết mổ lợn tư nhân gần đó, rồi anh ngồi xổm xuống mặt đất.

Hình như anh đang đợi ai đó, anh nhìn về phía xa xăm bằng ánh mắt trông mong.

Khoảng mười phút sau, một người đàn ông cao to bước lại gần.

Người đàn ông càng lúc càng đi gần về phía anh, cất lên giọng nói cực kỳ ngang ngược "Đã mang đồ đến hay chưa? Tôi đã đợi rất lâu rồi, nhớ kĩ giao hẹn của chúng ta, nếu tiết lộ ra ngoài, cả tôi và anh đều toi đấy."

"Mang rồi!" Vương Thành đứng dậy, tiếp tục nói "Tôi hiểu, sau khi tôi đưa đồ cho anh, anh nhất định phải giữ bí mật. Tôi không

muốn gia nhập và chỗ các anh, tôi chỉ muốn lặng lẽ tiếp tục cuộc sống của mình. Tôi chỉ cần tiền, có được tiền, tôi mới có được tất cả. Đây, đồ anh cần đây."

Vương Thành vứt chiếc túi màu đen trong tay cho người đàn ông cao to kia.

"Ha ha!"Người đàn ông cao to bỗng bật cười điên cuồng, chỉ Vương Thành mà nói "Chỉ cần cậu chịu phối hợp với chúng tôi, cậu dùng mãi chẳng bao giờ hết tiền đâu."

Vương Thành nghe thấy câu này, trong lòng bắt đầu dao động.

Anh cần tiền, anh không muốn cả đời bị người ta coi thường. Nhớ lại cảnh tượng khi Văn Kỳ nói lời chia tay anh, tất cả đều do anh nghèo, thậm chí còn chẳng giữ nổi người con gái mình yêu thương nhất.

Người đàn ông cao to nghiêng đầu nhìn Vương Thành, chú ý từng biểu hiện trên khuôn mặt anh, biết được Vương Thành đã dao động, anh nhất định đang rất cần tiền.

Người đàn ông cao to mỉm cười nhẹ nhàng, đoan chắc Vương Thành sẽ hợp tác với mình lần nữa.

"Được tôi sẽ nghe theo chỉ đạo của các anh." Vương Thành suy nghĩ cặn kẽ một hồi liền lên tiếng. Lúc này, anh giống như một con người khác, vứt bỏ hết quyết định ban nãy, bình thản giơ bàn tay phải ra rồi nói "Đối tác, hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ." Người đàn ông cao to bật cười, cũng giơ tay ra rồi đáp "Anh chọn tôi là người quyết định đúng đắn đấy."

Người đàn ông cao lớn lựa chọn Vương Thành còn vì mục đích khác, hắn hoàn toàn không có ý định để Vương Thành sống quá lâu! Phải biết rằng, người biết càng nhiều bí mật, đến sau cùng chắc chắn sẽ phải chết. Hắn cảm thấy mình thực sự đã tìm đúng người, nếu anh cần tiền như vậy, có lẽ có thể thông qua anh, khởi

phát vùng cấm DNA của loài người.

Vương Thành giả bộ vô tình nói "À đúng rồi, bước tiếp theo phải làm những gì?"

Nghĩ tới đây, ánh mắt người đàn ông cao to kia thoáng hiện nét ngạc nhiên, ngước mắt lên rồi nói "Có một chuyện, tôi sẽ sắp xếp sau, hiện nay, anh làm một thí nghiệm cho tôi." Hắn cúi người ghé tai Vương Thành rồi thì thầm, đưa cho anh một thứ rồi quay người bỏ đi.

Vương Thành nhìn theo bóng dáng dần khuất của hắn, anh không biết nên làm thế nào? Anh còn đang đắn đo một suy nghĩ, anh nhớ tới con chuột bạch ở phòng thí nghiệm. Bỗng nhiên, anh thầm hạ quyết tâm sẽ bắt đầu tiến hành từ con chuột bạch đó.

Từ trước đến nay, dường như chưa từng có ai lại điên cuồng như anh, tình yêu anh dành cho Sinh Vật học cao tới độ chẳng người nào trong trường có thể vượt qua. Anh bắt đầu suy nghĩ như một kẻ điên, anh phải đích thân chạm tới vùng cấm địa DNA của loài người, kết cấu phân tử xoắn ốc DNA của loài người rốt cuộc ảo diệu, bí mật đến mức nào?

Để trở thành người xuất chúng, anh không tiếc bất cứ giá nào. Anh chìm đắm trong thế giới cuồng vọng, bóp mạnh thứ mà người đàn ông cao to giao cho mình, trên đó còn tỏa ra mùi vị quái lạ.

Anh cau chặt hai đầu mày, trong đầu xuất hiện cảnh tượng làm xong thí nghiệm, anh phải tiêm thứ này vào con chuột bạch đã được bơm chất lỏng thần bí trước đó.

***

Quay trở lại căn phòng 414, sáng sớm, tất cả mọi người đều tỉnh giấc bởi giọng nói kì lạ.

Trịnh Cầm mở trừng hai mắt, bực bội tóm chiếc di động bên gối, màn hình màu lam hiển thị tên của Hạ Thiên. Thế nhưng đây

vẫn chưa phải điều khiến mọi người sợ hãi nhất, mà là chiếc laptop thuộc về Văn Kỳ được đặt trước mặt cô đã phát ra giọng nói quái lạ.

Giọng nói này khiến cho mọi người rợn tóc gáy, nó hoàn toàn trùng khớp với giọng nói của Hạ Thiên đã chết, cô bước tới mở chiếc laptop của Văn Kỳ lên. Màn hình đột nhiên vụt sáng, một bức ảnh quỷ quái bắt đầu động đậy.

Suốt hai tuần lễ này, cô đã mơ gặp Hạ Thiên liên tục, Hạ Thiên trong tay cầm một ngọn nến màu trắng xuất hiện trong giấc mơ của cô như một dã quỷ. Cho dù cô có kêu gào cầu cứu đến mức nào, cũng chẳng ai chịu giúp cô, tất cả mọi người đều tỏ ra bàng quan.

Thực ra, một tuần lễ trước Trinh Cầm đã nhận được bức thư điện tử có tên ‘quy tắc’, chỉ là cô không dám nói ra, cô sợ tử thần ‘Nhất Thổ’ sẽ tới đoạt tính mạng của mình.

Đương nhiên, cô biết trong linh hồn Hạ Thiên và Triệu Vỹ lần lượt được khắc lên tội lỗi ‘tham lam’ và ‘kiêu ngạo’

Nhìn vào người phụ nữ tay cầm nến trắng trên màn hình, Trịnh Cầm thút thít lên tiếng “Hạ Thiên, cậu xinh đẹp hơn tôi, thực sự là xinh đẹp hơn tôi! Xin cậu hãy nể tình chị em trước đây mà tha cho tôi! Tôi biết, tôi không nên đối xử với cậu như vậy.”

Màn hình laptop lại lóe sáng, người phụ nữ biến mất, thay vào đó là một chữ ‘tử’ màu đỏ to lớn, cùng lúc đó, lại phát ra giọng nói “Thật sao? Cậu còn nhớ lúc trước đã đối xử với tôi ra sao không? Chị em tốt! Yên tâm đi, tôi sẽ không để cậu xuống dưới này bầu bạn cùng tôi nếu như cậu làm theo lời tôi nói.”

“Được, tôi sẽ nghe cậu.” Đối với Trịnh Cầm hiện nay mà nói, cô tin vào quy tắc này, cô đã được chọn vào vòng quy tắc đó, cô lạc lõng lên tiếng “Thật đấy! Cho dù là gì cũng được, chỉ cần tôi được

sống, những thứ khác đều không đáng bận tâm, tôi chỉ muốn được sống!" Ngữ khí này ẩn chứa cả sự cầu cạnh ai oán.

"Đi.. vào rừng rậm…"

Mười phút sau, Trịnh Cầm thu dọn đồ đạc, lặng lẽ bước ra khỏi phòng 414, làm theo yêu cầu của 'Hạ Thiên' trong chiếc laptop kia, cô bắt buộc phải vào đó một mình, nếu không, cô sẽ chết!

Người trong phòng đều nghe thấy 'quy tắc' đó, người không tuân theo quy tắc chỉ có đường chết. Cùng lúc này, chẳng ai chịu thức dậy giúp Trịnh Cầm. Xưa nay trong phòng, Trịnh Cầm luôn giữ thái độ cao ngạo, hàng ngày đều ra vành ra vẻ với mọi người. Nói theo cách khác, trong phòng này, cô hoàn toàn không có bạn bè, đương nhiên chẳng ai chịu ra khỏi giường giúp đỡ cô cả.

Những người trong phòng mỗi người có tâm sự riêng, chẳng thể nào ngủ thêm nổi.

Sau khi Trịnh Cầm ra khỏi phòng, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, tự nhấn chìm mình trong thế giới đen tối, tư duy cô đã hỗn loạn bởi quá nhiều chuyện quái dị. Có điều, cô vẫn phải đi tới khu rừng rậm đó, nếu không, co chắc chắn sẽ chết. Cho nên. Cô quyết định tạm thời quên đi phiền não, tiến về khu rừng theo như chỉ thị.

Cửa khu kí túc xá nữ không bị khóa, bởi vì vẫn chưa mời được nhân viên quản lý mới tới, Trịnh Cầm thấp thỏm lo lắng bước ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn lên trời cao, không thấy một ngôi sao nào, cô đi men theo bờ tường ra phía sau khu nhà. Cô bất giác nhớ ra, đã từng có ba người chết tại nơi đây, hơn nữa cả ba người họ đều có mối quan hệ khó dứt với cô.

Còn nhớ vào một đêm tối cách đây không lâu, cô đi ngang qua một trung tâm tẩm quất có tên Kim Ngọc, vô tình nhìn thấy Hạ Thiên mặt mày hớn hở lên một chiếc xe hơi xịn màu đen cùng

người đàn ông trung niên. Cô lén lút chụp lại ảnh, đồng thời biến nó trở thành thứ để uy hiếp Hạ Thiên. Cô thường sai khiến Hạ Thiên chẳng khác gì nô tì, còn nói lớn rằng "Hạ Thiên, cậu thấy tôi với cậu ai xinh đẹp hơn? Cậu phải nói thật lòng. Nhớ đấy, phải nói thật lòng, có biết không?"

"Cậu xinh đẹp hơn tôi." Kể từ khi Trịnh Cầm nắm được điểm yếu của Hạ Thiên, cô phải ngoan ngoãn chiều theo ý Trịnh Cầm, chỉ sợ để lộ ra bí mật kia.

Làm tình nhân của người khác là một chuyện nhục nhã biết bao! Trịnh Cầm không những phát hiện ra bí mật của Hạ Thiên, mà còn phát hiện được Triệu Vỹ có mối gian tình với nhân viên quản lý kí túc xá nữ La Lệ Hồng.

Đến tận bây giờ cô mới tỉnh ngộ, bản thân đã biết quá nhiều bí mật, sau cùng sẽ phải mất mạng vì những bí mật này.

Trong vô thức, cô đã tới khu rừng rậm có ba người chết thảm tại đây.

"Cuối cùng cô đã tới!" Trong rừng rậm truyền ra một giọng nói trầm ổn như tiếng quỷ thét "Ta sẽ thay bọn họ tiêu diệt cô. Linh hồn cô vô cùng bẩn thỉu như của bọn họ, ta đã lần lượt khắc lại 'tội' trng linh hồn của bốn người các cô. Trong linh hồn cô ghi khắc 'đố kị', cho nên cô sẽ phải trả giá vì nó."

Con quái vật đó nhảy vụt ra khỏi khu rừng rậm, cơ thể mỏng manh yếu ớt của Trịnh Cầm run lên. Từ trước đến nay cô chưa từng đối mặt với cái chết gần tới mức này, quái vật đó trông giống như 'tử thần', tay cầm dao nhọn, còn cô đang một mình đối mặt với hiểm nguy.

Đúng thế, đến tận lúc này cô mới biết được tội trạng mà bản thân phạm phải.

Gió đêm thổi qua những tán lá cành cây phía xa, tạo nên tiếng

kêu xào xạc, Trịnh Cầm chẳng còn tâm tư để ý tới. Điều cô quan tâm nhất hiện giờ chính là liệu bản thân có thể sống mà rời khỏi đây không? Bây giờ, cô vô cùng hối hận, không nên một mình tới đây, cô sẽ là người thứ tư phải lấy cái chết để chuộc tội?

"Xoạt, xoạt, xoạt." Những tiếng động gấp gáp truyền tới, đôi mắt đỏ rực xuất hiện trước mắt cô, há lớn cái miệng đầy máu rồi nói "Chúc mừng cô, cô chính là kẻ phải chuộc tội thứ tư!"

Nghe tới đây, Trịnh Cầm đã bị bàn tay khỏe mạnh kia tóm chặt lấy, hai mắt trợn tròn, hít thở vội vã, cổ họng như thể sắp bị bứt ra.

Cô vẫn còn lắp bắt lên tiếng "Tôi… tôi đã biết sai rồi. Cầu… cầu xin hãy tha cho tôi."

"Tha cho cô?" Bàn tay to lớn đó lại tăng thêm sức mạnh, cô nghe tiếng răng rắc kêu lên, không sai, đó chính là tiếng xương bị bẻ gãy.

Cô vẫn lập bập nói tiếp "Xin hãy… tha cho tôi, tôi không muốn chết."

"Ha ha! Ta sẽ cho cô chết một cách nhanh chóng." Con người tựa như quái vật kia lại há lớn chiếc miệng đầy máu, để lộ ra hàm răng soi sắc nhọn, cắn mạnh vào phần cổ trắng nõn nà của Trịnh Cầm. "Bởi vì… ta nhất định phải giết chết cô! Giết chết cô rồi, lấy được máu tươi của cô, ta mới nhận được sinh mệnh dồi dào. Còn sở dĩ chọn cô là bởi vì cô đáng chết!" Quái vật ra sức hút mấy lần, máu tươi nhuốm đỏ khóe miệng và răng sói của nó.

Khuôn mặt Trịnh Cầm trắng bệch, cắt không còn giọt máu, thậm chí trông còn nhợt nhạt vô hồn.

Con quái vật đó nhả miệng ra, đặt thi thể của Trịnh Cầm lên bãi cát, từ từ xé đi y phục trên cơ thể cô, để lộ ra phần ngực trắng ngọc và làn da mịn màng, săn chắc. Đáng tiếc, hiện nay đó chỉ còn

là một tử thi, chẳng thể nào sống lại được nữa, chỉ đành lặng lẽ nằm trên bãi cát này mà thôi.

“Cuối cùng cô cũng chết!” Con quái vật đó trở nên hưng phấn. “Ta vốn định tha cho cô, thế nhưng cô quá đỗi thu hút, có biết không. Ta biết cô đố kị một người, bởi vì cô ta đẹp hơn cô rất nhiều. Cô cũng giống như những người đó, từ khi sinh ra, linh hồn đã ghi khắc toàn thứ bẩn thỉu, thế gian này chẳng hề có linh hồn thuần khiết. Con người đều là những con quỷ ích kỉ, vì lợi ích và tiền bạc, dùng tất cả mọi thủ đoạn chỉ vì muốn thỏa mãn dục vọng riêng của mình.”

Tử thi nữ thân hình ngọc ngà như tuyết nằm trên bãi cát, một bàn tay lớn từ từ sờ lên phần cổ, di chuyển tới phần ngực bên trái. “Đẹp quá, thực sự quá đẹp! Ta tin rằng, thứ này nhất định sẽ bán được giá hời!”

“Giết!” Một giọng thét cuồng nộ vang lên, cánh tay nổi đầy gân xanh, hai mắt đỏ quắc lại, trong miệng trào ra một thứ chất lỏng màu xanh lục, chảy xuống phần bụng của Trịnh Cầm.

Thế nhưng những động tác tiếp theo còn ghê tởm hơn nữa.

Móng tay của con quái vật đó từ từ dài ra, càng lúc càng dài, cánh tay cũng rậm rạp đầy lông, khuôn mặt trở thành nửa người nửa sói. Dưới ánh trăng sáng chói, một người sói nằm trên thân thể của tử thi nữ, dùng móng vuốt màu đen lưu lại những vết cào cấu rõ rệt. Tử thi bị kéo sang trái sang phải, chẳng còn được nguyên vẹn. Phía dưới cơ thể để lại một bãi chất lỏng màu xanh lục.

Con quái vật đó liếc mắt nhìn ra xa, ngẩng đầu phát ra tiếng rống của loài sói, sau đó, vội xã chạy nhanh về phía xa.

Trên bãi cát chỉ còn lại một thi thể không toàn vẹn, lẫn máu đặc quánh nhuốm đỏ những hạt cát xung quanh…

Vầng mặt trời dần nhú lên ở phía đông, tỏa ra những tia nắng đầu tiên trong ngày, chiếu lên khuôn mặt thanh khiết, xinh đẹp và đường cong tuyệt vời của Lý Linh.

Trong căn phòng 414, chỉ còn lại mỗi Lý Linh và Vương Lệ. Đúng thế, căn phòng 414 với năm cô gái, hiện nay chỉ còn lại hai người. Vương Lệ nằm trên giường ăn khoai tây thái lát, vui vẻ đọc truyện tranh.

Cô đưa lưỡi liếm miệng, dùng đôi bàn tay mũm mĩm nắm lấy chiếc cằm bé xinh của mình.

Sau đó, cô lại lấy một vốc khoai tây chiên từ trong túi ra nhét vào miệng.

“Lý Linh, đừng ngủ nữa, mau mau thức dậy đi mua bữa sáng cho tôi đi. Nhanh nhẹn lên, tôi sắp chết đói rồi đây này.”

Từ nhỏ Vương Lệ đã được chăm chút từng li từng tí một, thường xuyên thích ra lệnh cho người khác, ỷ vào người cha có nhiều tiền của mình, hoành hành bá đạo trong ngôi trường đại học này.

Có điều, mấy hôm trước cô đã nhận được một phong thư. Ban đầu cô còn tưởng rằng đó chỉ là một bức thư tình.

Cô hân hoan tới phòng bảo vệ lấy thư, trên thư không có tem, không có địa chỉ người gửi, thậm chí còn chẳng có tên của người gửi, chỉ ghi đúng ba chữ ‘gửi Vương Lệ’.

Lúc nhận được bức thư này, Vương Lệ nhếch mép mỉm cười, đối với một cô gái xấu xí kì dị, nhận được thư tình là một chuyện thần kỳ biết bao!

Chỉ có điều Vương Lệ hoàn toàn không thể ngờ rằng, đây lại giống như một bức thư thông báo cái chết. Khi cô bóc bức thư này ra, trong thư viết bằng loại chữ ngay ngắn, nói về một quy tắc kì quái nào đó. Cô đọc được một từ ‘hung ác’ trong đó, hai chữ này

đã đánh động vào nội tâm cô. Cô đã từng đọc một cuốn tiểu thuyết dài kỳ có tên 'Bảy tội lỗi', vậy nên từ tận đáy lòng cô hiểu rằng tội trạng này chỉ đích danh mình.

Có điều cô không hề coi chuyện này ra gì, nhất định có người đang giở trò đùa quái ác.

Chỉ là, cảnh tượng đáng sợ tối qua khiến cô bắt đầu tin vào 'Quy tắc' trong bức thư đó. Còn một chuyện nữa cũng khiến cô lo lắng, suốt hai năm nay, thể trọng của cô không ngừng tăng lên.

"Đợi chút, mình mặc xong quần áo sẽ đi ngay. Đợi mình một chút, đại tiểu thư." Khó khăn lắm mới ngủ thêm một chút để làm đẹp, đối với một người mê ngủ như Lý Linh, có thể ngồi, cô quyết không đứng, có thể nằm cô quyết không ngồi.

"Lý Linh, tôi cho cậu năm phút! Trong năm phút cậu phải dậy ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ xử đấy."

"Năm phút?" Lý Linh mở trừng hai mắt, đột nhiên ngồi bật dậy, cười hí hí rồi nói "Ngay lập tức, mình dậy ngay đây. Chuẩn bị tiền đi, cậu còn phải bao mình bữa sáng mà!"

"Được, cậu nhanh nhẹn lên." Vương Lệ lại nhớ tới bức thư cổ quái kia. Điều cổ quái chính là căn phòng này vốn dĩ có năm người, đến nay chỉ còn lại hai người là cô và Lý Linh. Hạ Thiên chết rồi, Văn Kỳ nằm viện, Trịnh Cầm ra ngoài cả đêm vẫn chưa quay về.

"Đại tiểu thư, mình đã nhìn cậu một lúc lâu rồi đấy! Mau đưa tiền đây."

Vương Lệ định thần lại trước tiếng gọi của Lý Linh, cô nhìn Lý Linh, đôi mắt đó toát ra sự băng giá, cô móc một tờ năm mươi đồng rồi đưa cho Lý Linh, miệng vẫn còn nhồm nhoàm đồ ăn vặt.

Lý Linh nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng 414, cửa đóng sầm lại, ngoại trừ tiếng nhai khoai tây chiên ra thì chẳng nghe

thấy bất cứ tiếng động nào khác.

Trong giây lát, Vương Lệ lại nhớ tới cái 'Quy tắc' kia, hoảng hốt tựa vào đầu giường rồi nhìn ra thân cây bên ngoài cửa sổ. Vào lúc nhìn thấy thân cây kia, trong đầu cô thoáng hiện một đôi mắt đỏ màu máu, đôi mắt đáng sợ đó đang nhìn cô chằm chằm, há to chiếc miệng, để lộ ra hai chiếc răng sói to dài, khóe miệng chảy xuống thứ chất lỏng màu xanh lục, mặt mày dữ tợn, trên đầu không có tóc, toàn thân bao phủ thứ lông màu trắng bạc.

Vương Lệ cho rằng vì quá đói bụng nên cô nảy sinh ảo giác, vừa quay đầu lại, quái vật khi nãy đã biến mất. Cô thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục nhét đồ ăn vặt vào miệng.

Lúc này, cô đã quên mất cái từ 'hung ác' kia, nó sẽ trở thành tội trạng hiện hành!

Lại quay về khu rừng rậm rạp đằng sau khu kí túc xá nữ.

"Á… á.. Có người chết!"

Bà thím dọn dẹp vệ sinh phát ra tiếng thét như bị cắt tiết. Bà lại phát hiện ra một thi thể không toàn vẹn, đang nằm trên bãi cát, máu thịt bầy nhầy. Cùng một cách gây án, cùng một hiện trường án mạng.

Nỗi hoảng sợ lại lần nữa ập đến, mãi cho tới khi Chu Thiên tới nơi, lấy chứng cứ, điều tra, lấy khẩu cung. Các sinh viên tới xem cũng càng lúc càng đông, tất cả đều hiếu kỳ và sợ hãi khi quan sát thi thể đó. Hiện trường án mạng giống hệt như mấy lần trước, các nội tạng trên người đều bị moi ra, phía dưới cơ thể người nữ xuất hiện chất lỏng màu xanh lục, phần bụng bị rạch tới mức đáng sợ. Điều hãi hùng hơn chính là vết răng sói màu đỏ hằn sâu trên cổ của thi thể, phần lưng và trên đùi đều có những vết cào cấu sâu hoắm. Khuôn mặt đau khổ và dữ dội của người chết như nói cho mọi người biết, nạn nhân trước khi chết đã từng chịu nỗi dày vò

khó lòng tưởng tượng nổi.

Chu Thiên tỏ ra hoảng hốt, cô gái bầy nhầy máu thịt này, anh đã từng gặp ở đâu đó, thế nhưng lại chẳng có đủ can đảm tiếp tục nhìn vào khuôn mặt đã bị hủy hoại hoàn toàn kia. Cho nên, từ đầu chí cuối, anh vẫn chẳng thể nhớ ra tên của cô gái này, im lặng trong kinh hoàng trước mặt các đồng nghiệp.

“Là Trịnh Cầm! Cô ấy là Trịnh Cầm!” Thiên Lượng còn chưa kịp hỏi bà thím dọn dẹp vệ sinh.

Bỗng nhiên có một cô gái thét loạn lên rồi xông lại gần “Cô ấy là Trịnh Cầm, cô ấy là bạn cùng phòng kí túc với chúng tôi. Tôi nhận ra cô ấy.”

Sau một hồi kiểm nghiệm, người chết quả nhiên là sinh viên Trịnh Cầm của khoa Vũ đạo.

Điểm kì lạ hơn là, cảnh sát còn chưa kịp ghi chép lại khẩu cung của bà thím quét dọn vệ sinh, cô gái nhận ra thân phận người chết kia đột nhiên đẩy mọi ngăn cản, hoang mang chạy tới gần Chu Thiên, tóm chặt lấy tay áo anh rồi run rẩy lên tiếng “Chính là người đó! Chắc chắn là người đó! Người đó đã nói rằng, trong linh hồn chúng tôi đều ghi khắc ‘tội’, chúng tôi phải tuân thủ ‘Quy tắc’. Nếu không, người tiếp theo phải chết chính là tôi, chắc chắn là đến lượt tôi rồi! Cầu xin các anh hãy cứu tôi với.”

Lý Linh kinh hoàng đưa lời cầu khẩn, nỗi hoảng loạn đã nuốt trọn lấy cô.

Chu Thiên nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, anh bắt đầu vặn hỏi Lý Linh. Anh nhận ra vụ án này thực sự mang tính thách thức cao, giống như trò chơi mèo vờn chuột. Mào lúc nào bắt đầu không ngừng đùa giỡn chuột, con chuột sợ tới mức hoang mang, run rẩy. Sau khi chơi đủ, mèo ngoạc miệng nuốt trôi con chuột. Vụ án đã có điểm phát hiện mới, lại cộng thêm lời khẩn cầu đột ngột này, anh

có thể khẳng định mấy vụ án mạng liên hoàn này là do con người gây ra.

Chỉ đáng tiếc Lý Linh chẳng biết bất cứ thứ gì ngoài bức thư điện tử kia.

Tâm trạng Chu Thiên nhanh chóng lạc lỏng, anh nhất định phải xem được bức thư điện tử đó, rồi tìm ra những manh mối hoặc sơ hở từ bức thư tử thần đó.

Sau một hồi được Chu Thiên an ủi, vỗ về, Lý Linh đã lấy lại được bình tĩnh, sắc mặt hồng hào trở lại, hổn hển nói "Tôi ở phòng 414, cũng là bạn tốt của Trịnh Cầm. Tối qua, vào lúc canh ba nửa đêm, tôi nghe thấy một tiếng động, tỉnh dậy từ cơn mơ. Ai ngờ tôi nhìn thấy Trịnh Cầm mặc đồ rồi chạy ra khỏi phòng, miệng còn lẩm bẩm gì đó, tôi cũng chẳng nghe rõ được. Mãi cho tới sang sớm nay, Trịnh Cầm vẫn chưa quay về phòng, tôi nhìn thấy rất nhiều cảnh sát có mặt ở đây cho nên lại gần xem sao…"

"Thật sao?" Chu Thiên cau chặt đôi mày, tiếp tục nói "Ai có thể chứng minh những lời cô nói là sự thật? Sao cô có thể khăng khăng cho rằng nạn nhân chính là Trịnh Cầm?"

"Tôi… tôi…" Lý Linh bắt đầu do dự, đắn đo, cuối cùng vẫn mở lời "Tối qua, trong căn phòng của chúng tôi đã xảy ra một chuyện quái dị. Tối qua, một giọng nói kì quái phát ra từ một chiếc laptop, khiến tất cả chúng tôi đã sợ hãi vô cùng…"

Những câu nói này thực sự khiến Chu Thiên phản cảm, giọng nói bất giác cao vống "Chiếc laptop đó là của ai? Còn ai khác có thể chứng minh?"

Sắc mặt Lý Linh trắng nhợt, ngước mắt nhìn Chu Thiên, ra sức ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói "Là của Văn Kỳ, cô ấy đang sốt cao nằm trong bệnh viện. Có, có nhân chứng. Cô ấy vẫn còn đang nằm ngủ trong phòng 414, tôi chạy xuống mua bữa sáng giúp cô ấy, còn cô

ấy nằm trong phòng ăn vặt.”

Đương nhiên, nhân chứng mà Lý Linh nhắc đến chính là Vương Lệ.

Cơ thể Chu Thiên khẽ run rẩy, đột nhiên ngửi thấy mùi nguy hiểm, anh thực sự không muốn để mất đi manh mối thêm nữa.

Anh dẫn theo Lý Linh chạy về tòa nhà kí túc xá nữ, Lý Linh cũng chẳng phản kháng, cảm giác căng thẳng chạy khắp toàn thân…

Lúc này, cửa phòng 414 đang khép hờ, bên trong có tiếng nói quái lạ phát ra từ một chiếc laptop, Vương Lệ đang nằm trên giường, miệng đầy vụn khoai tây, hai mắt trợn lên, máu tươi nhuốm đỏ cả ga giường, phần cổ hằn sâu hai vết răng sói đỏ rực.

Chu Thiên đá tung cánh cửa phòng 414, màn hình chiếc laptop vẫn sáng rực, không khí nồng nặc mùi máu tanh nồng. Sau khi xông vào, trên màn hình chiếc laptop kia chỉ còn lại hai chữ ‘hung ác’ vẫn đang phát ra ánh sáng yếu ớt, chẳng bao lâu bắt đầu rơi vào trạng thái chờ đợi.

Không ngờ lại có máu! Chu Thiên đưa mắt nhìn vào, dòng máu đỏ tươi đang từ từ chảy xuống những bậc thang nhỏ bên cạnh giường, dưới đất là một vũng máu đỏ.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lý Linh hoàn toàn tin vào ‘Quy tắc’ đó, cô có thể nhận ra được tiếng gào thét trong thẩm sâu trái tim mình, còn cả tiếng bước chân của Chu Thiên nữa. Vương Lệ đã chết rồi? Không, trên thế giới này hoàn toàn không có quỷ quái, chắc chắn có người đã giả thần giả quỷ, nhất định là người đó!

Tư duy đờ đẫn một hồi, cô lấy lại can đảm từ từ tiến gần tới chiếc laptop kia. Chỉ là đây không phải là lần đầu tiên cô tiếp cận chiếc laptop này, mà đã là lần thứ ba. Lần đầu tiên là đọc trộm tiểu thuyết của Văn Kỳ, tình cờ phát hiện ra bức thư điện tử đó, chẳng bao lâu sau, cô cũng nhận được một bức thư tương tự.

Phông nền của chiếc laptop này đã đổi thành bức hình của một cô gái máu me be bét, dung nhan hủy hoại hoàn toàn, không còn phần ngực đầy đặn, không còn phần bụng bé xinh, thay vào đó là những vết cào cấu sâu hoắm trên đùi, phần cổ còn hằn hai vết răng sói màu đỏ. Phía góc dưới bên phải phông nền có vết chữ cứng cáp, ngay ngắn màu đỏ rực. Nhất Thổ, đúng vậy, tất cả đều do tên khốn này gây ra!

Cô cũng đã nhìn thấy cái tên này nhiều lần, trong những bức thư điện tử, dưới gối của Hạ Thiên, trong laptop của Văn Kỳ, và trong bức thư điện tử cô nhận được. Cô chẳng còn nhớ rõ số lần, hai chữ Nhất Thổ cứ bủa vây lấy cô như một bùa chú, chiếm trọn nội tâm của cô, cô càng ngày càng tiến gần đến cái chết. Chỉ là thứ cảm giác này đã trở thành nỗi hoảng sợ khó diễn tả bằng lời, biết bao kinh hoàng cứ công kích cô liên tục, còn lại chỉ là nỗi sợ hãi kéo dài tới bất tận.

Điều khiến Chu Thiên nghĩ mãi không ra chính là, tại sao các nạn nhân đều là người trong phòng 414? Đồng thời, anh lại nghĩ tới thứ chất lỏng có màu xanh lục kia, mỗi lần đều xuất hiện tại hiện trường án mạng. Thế nhưng, để lại thứ chất lỏng màu xanh lục này rốt cuộc là có dụng ý gì, vì muốn gây hiểu lầm chăng? Hay vì muốn che giấu những bí mật không thể tiết lộ cho người khác biết? Điều khiến Chu Thiên hãi hùng chính là vết răng màu đỏ trên cổ của nạn nhân.

Manh mối lại lần nữa bị cắt đứt, ngoài cửa phòng kí túc bỗng nhiên xuất hiện bóng hình của một cô gái đang cúi đầu, trên người mặc bộ váy bằng lụa dài màu trắng.

Cô biết lại có hai người nữa chết, cô khẽ khàng bật khóc.

Người bật khóc chính là Văn Kỳ.

Chu Thiên vừa quay đầu lại đã nhận ra ngay, khuôn mặt thanh

tú, gày gò, trắng bệch cùng đôi mắt hoảng loạn, hãi hùng.

Thế nhưng, Chu Thiên luôn cảm thấy cô có rất nhiều điều giấu giếm, xem ra đã đến lúc anh phải nói chuyện thẳng thắn cùng cô.

Chu Thiên nhìn cô đầy khó hiểu, dường như đang nói "Tại sao cô lại xuất hiện tại đây?"

Có điều, anh không hề nhìn thấy sự trấn tĩnh trên khuôn mặt Văn Kỳ, thay vào đó là nỗi hoảng loạn và hãi hùng bất tận. Văn Kỳ biết rõ bất cứ lúc nào hung thủ cũng đang dõi theo mình, cảm giác như thể đang lõa lồ đứng trước mặt người khác. Cô muốn mở laptop, đọc lại bức thư điện tử đó, cô đẩy Lý Linh sang, đăng nhập vào hòm thư điện tử của mình rồi quay đầu hỏi Chu Thiên "Vương Lệ đã chết được bao lâu rồi?"

"Hai mươi phút trước." Chu Thiên liếc nhìn Văn Kỳ rồi nói.

Lý Linh từ từ quay người lại, cô chỉ cảm thấy hoa mày chóng mặt, ánh sáng trước mắt dần dần biến mất, trong đầu chỉ còn lại khuôn mặt nát bươm. Là Văn Kỳ, không sai, chính là Văn Kỳ. Cô vừa định lên tiếng, tử thần đã bủa vây lấy cô, khuôn mặt đó cứ ám ảnh mãi trong đầu cô, giống như thể đang ngủ thiếp đi.

Lý Linh vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang mãi bên tai, thế nhưng làm cách nào cô cũng chẳng thể cử động được, càng không nhìn thấy ánh sáng. Đây là một trạng thái quái dị, tiếp tục kéo dài rất lâu, cô chỉ muốn lặng lẽ nằm tại đó, chẳng muốn cử động thêm nữa.

Tất cả những người đã chết đều đứng trước mặt cô, im lặng mỉm cười nhìn cô rồi bao vây quanh cô. Chỉ là cô không hề nhìn thấy Văn Kỳ, Văn Kỳ biến thành một tử thi lõa lồ bị người ta lột hết da, phần ngực cũng bị rạch tung, tứ chi hằn đậm những vết cào cấu, trên cổ cũng để lại hai dấu răng sói màu đỏ.

Lý Linh lo lắng không nhầm, người tiếp theo phải chết rất có

thể chính là cô ấy. Thi thể của Văn Kỳ bị buộc bởi sợi dây thừng màu đen, cô ấy đã bị thít cổ đến chết, lại cộng thêm vết cào cấu sâu hoắm và huyết dịch đỏ rực, thực sự là một kiểu chết vô cùng thê thảm. Đó là một kiểu chết đau khổ mà không ai có thể chịu đựng nổi, thế nhưng hung thủ vẫn tiêu diêu tại ngoại. "Vậy thì người chết tiếp theo sẽ là ai? Chính là tôi sao?"

"Á."

Cô kinh hoàng tỉnh dậy, hôm qua, sau khi nhìn thấy thi thể của Vương Lệ, cô đã ngất lịm tại chỗ.

May mắn là Chu Thiên đã nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô, rồi sắp xếp Trịnh Tiểu Quân đưa cô vào nhập viện, pháp y đưa thi thể của Vương Lệ và Trịnh Cầm về cục cảnh sát.

"Cô tỉnh lại rồi à?" Trịnh Tiểu Quân nhìn thấy Lý Linh tỉnh dậy khỏi giấc mộng, liền hỏi.

Lý Linh còn kích động hơn cả Trịnh Tiểu Quân, mở miệng thét lớn "Các người phải điều tra Văn Kỳ, cô ta quá khủng khiếp! Thực sự quá kinh khủng! Là cô ta đã giết chết Vương Lệ, cô ta chính là chủ mưu đứng sau mọi chuyện, cô ta đã lừa tất cả mọi người!"

"Được rồi, cô hãy bình tĩnh lại, chắc là cô đang ăn nói linh tinh rồi." Trịnh Tiểu Quân nhìn cô đầy bất mãn, tiếp đó lại nói "Lý Linh, xin mời cô theo tôi đến cục cảnh sát một chuyến."

Lý Linh còn chưa định thần lại, cô đã bị Trịnh Tiểu Quân đưa về cục cảnh sát.

Trong phòng thẩm vấn, bóng đèn trắng sáng chiếu thẳng vào mặt Lý Linh, theo ý thức, cô đưa tay lên che đi phần ánh sáng chói lòa đó, không ngừng nhắc lại "Tôi chẳng biết gì cả, tôi thực sự không biết gì hết. Tôi chỉ nghe thấy chiếc laptop của Văn Kỳ nói những lời đó, kết quả, tất cả mọi người đều đã chết! Có điều, tôi còn nhìn thấy một thứ…"

Ở bên này, Chu Thiên dẫn Văn Kỳ cùng chiếc laptop của cô quay về cục cảnh sát.

Trước đó, anh và Trịnh Tiểu Quân đãn bàn bạc với nhau, phải thẩm vấn Văn Kỳ và Lý Linh riêng lẻ, tất cả nhằm mục đích thử xem có ai đang nói dối hay không.

Chu Thiên bảo Văn Kỳ ngồi xuống, mặt mày nghiêm túc cất tiếng hỏi "Tôi muốn biết, chiếc laptop của cô tại sao lại phát ra những giọng nói quái lạ như vậy?"

Phát ra giọng nói quái lạ?

Văn Kỳ tỏ ra khó hiểu, laptop của cô có thể phát ra giọng nói quái lạ, tại sao cô lại không biết? Thế nhưng, nếu như không có, Chu Thiên cũng đã chẳng hỏi. Cô đã gặp phải phiền phức khó lòng giải thích! Lẽ nào là Hạ Thiên sao? Cô ấy đang báo thù cô, hơn nữa còn hãm hại cô, để cô phải chịu oan ức cả đời.

Nghĩ tới nguyên nhân cái chết của Hạ Thiên, Văn Kỳ bắt đầu cảm thấy hoang mang, đáp án ban đầu đã chuẩn bị kĩ càng cũng chẳng thể nào thốt ra khỏi miệng.

Chu Thiên đang định hỏi tiếp, liền có một cảnh sát đẩy cửa xông vào, cất tiếng bá đạo "Đại cảnh sát Chu, tôi muốn xem chiếc laptop đó, mau mau đưa ra đây."

Không sai, chính Trịnh Tiểu Quân đã đẩy cửa xông vào, Chu Thiên chán nản, không cam tâm, lên tiếng "Văn Kỳ, cô có thể tạm thời rời khỏi đây. Chỉ là không có sự đồng ý của chúng tôi, cô không được rời khỏi thành phố Thiên Nhai, bất cứ lúc nào cũng phải chấp nhận sự điều tra từ chúng tôi."

Văn Kỳ rời khỏi phòng thẩm vấn, người đứng ngoài đợi cô chính là Thẩm Lăng.

Hai người Trịnh Tiểu Quân và Chu Thiên đưa mắt nhìn theo cô.

"Trịnh đại tiểu thư, cô lại đang diễn tuồng gì đây?"

“Anh đừng bận tâm, mau mau giao nộp chiếc laptop đó ra đây, bên trong có điều kỳ bí.”

Chu Thiên đi tới đầu kia của chiếc bàn làm việc, mở ngăn kéo thứ hai lấy chiếc laptop của Văn Kỳ ra, đặt trước mặt Trịnh Tiểu Quân.

Trịnh Tiểu Quân từ từ mở chiếc laptop ra, trên màn hình hiện lên một bức ảnh vô cùng đáng sợ, khiến cô hoảng loạn vô cùng.

“Mẹ kiếp, suýt nữa khiến lão nương sợ chết khiếp.” Trịnh Tiểu Quân thầm chửi.

Chu Thiên bật cười ngô nghê “Đúng là đồ nhát gan.”

Trịnh Tiểu Quân chẳng thèm để ý đến anh, bắt đầu tìm kiếm các văn bản bên trong. Hai mươi phút sau, cuối cùng cô đã tìm ra được văn bản tiểu thuyết mới sáng tác trong một tệp, chỉ là không mở ra được vì có mật mã.

“Chu Thiên, mau đi gọi tên Thiên Lượng tới đây cho tôi.” Trịnh Tiểu Quân nhìn chiếc laptop đầy bất mãn.

Chu Thiên mỉm cười tà ác “Gọi cậu ta làm gì? Phải chăng… cô muốn?”

“Cút! Chết đi! Mau đi đi!”

“…”

Chu Thiên đi tới phòng giữ xác, lúc đến đó không hề nhìn thấy bóng dáng của Thiên Lượng, anh gọi điện cho Thiên Lượng, nhưng tắt máy.

Có điều, anh cũng không muốn quay về đối diện với con hổ cái Trịnh Tiểu Quân kia.

Lúc này, quay lại với Văn Kỳ.

Thẩm Lăng vác theo chiếc bụng lớn đi theo sau Văn Kỳ, trong lòng tràn ngập cảm giác nặng nề khó nói thành lời. Kể từ khi bà

lấy Văn Kiện, thái đọ của Văn Kỳ với bà đã không tốt, chẳng bao giờ nể mặt, Thẩm Lăng cảm thấy Văn Kỳ cần thời gian để hoàn toàn chấp nhận bà.

“Văn Kỳ, mau theo ta về nhà.” Thẩm Lăng vác bụng to dịu dàng lên tiếng.

Văn Kỳ phủ nhận “Không, tôi muốn gặp một người, tôi không muốn để cha lo lắng cho bà, bà quay về đi.”

Thẩm Lăng nhìn vào bóng dáng gầy gò của cô, cứ đi thẳng về phía trước, Văn Kỳ luôn tạo cho bà một áp lực vô hình.

Không phải bởi vì thân phận mẹ kế, mà trong ánh mắt của bà luôn chứa đựng cảm giác xa lạ khó mà kháng cự.

Văn Kỳ mãi mãi không thể quên được, cảnh tượng lần đầu gặp Thẩm Lăng, cô không dám tin rằng trên thế gian này lại có người phụ nữ giống mẹ cô tới vậy, ánh mắt trong trẻo tựa nước, còn cả cái thần thái giống hệt như mẹ cô nữa. Dù không bôi son trát phấn, nhưng bà vẫn đẹp lộng lẫy, thực sự như đúc từ cùng một khuôn với mẹ cô, sau đó cô mới biết rằng người phụ nữ này tên là Thẩm Lăng.

Bà tới đã thay thế vị trí của mẹ đẻ Văn Kỳ, cô không thể chấp nhận nổi người phụ nữ này.

Điều này khiến cô càng thêm ác cảm với cha, cô vẫn luôn lớn lên trong hoàn cảnh thiếu tình thương của mẹ. Vẫn còn nhớ, lần đầu tiên Văn Kỳ đứng lên mắng Thẩm Lăng, kết quả đổi lại được cái tát dữ dội của Văn Kiện. Khuôn mặt cô nhanh chóng nóng rực, máu tuôn ra khỏi khỏe miệng, chảy xuống dưới ngực, đây là lần đầu tiên Văn Kiện đánh cô, bởi vì người phụ nữ có tên Thẩm Lăng kia.

Điều bất ngờ chính là Văn Kỳ không hề nói gì, chỉ lặng lẽ đi vào trong phòng, lặng lẽ nằm xuống chiếc giường. Dùng chăn bao bọc,

cô chẳng để lộ bất cứ thứ gì ra ngoài. Nước mắt tuôn trào dữ dội, đây là lần đầu cô nằm khóc trong chăn.

Có điều quái là chính là kể từ khi Thẩm Lăng lấy Văn Kiện, số lần Văn Kiện quay về đã nhiều hơn hẳn.

Trước đây ông rất ít khi quay về, mỗi lần đều cách một hoặc hai tháng, Văn Kỳ từ nhỏ đã lớn lên dưới sự chăm sóc của bảo mẫu. Kể từ sau khi Thẩm Lăng tới căn nhà này, Văn Kiện ngày nào cũng về nhà.

Văn Kỳ biết rằng tất cả đều bởi vì Thẩm Lăng, Văn Kỳ vẫn cứ lạnh lùng với bà, thế nhưng đ

ó chỉ là căm hận, cô không hề có bước hành động tiếp theo. Cô chỉ dùng ánh mắt thù địch nhìn chằm chằm vào Thẩm Lăng, như thể muốn giết chết bà bằng ánh mắt vậy.

Văn Kỳ quay lại với hiên thực, cô về phòng 414. Cửa vẫn mở, cô nhìn thấy Lý Linh ở trong phòng, hai tay ôm chặt lấy đùi, không ngừng đập đầu vào tường. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lý Linh như vậy, chứng kiến hành động này, cô cảm thấy rất đau đớn, chỉ mới vài tiếng đồng hồ, không ngờ đã thay đổi lớn đến vậy.

Cô hạ quyết tâm phải điều tra ra Nhất Thổ, cô không muốn chết một cách không rõ ràng, cô bước tới đầu giường Lý Linh, giơ tay chạm vào Lý Linh.

“Linh Linh, rốt cuộc cậu đang sợ cái gì?” Văn Kỳ không biết có chuyện gì, chỉ là dựa vào ánh mắt của Lý Linh, cô cảm thấy nỗi tuyệt vọng tràn trề.

Lý Linh rầu rĩ lên tiếng “Vương Lệ chết rồi, người chết tiếp theo có thể là tôi hoặc cậu, tôi cũng đã nhận được cái ‘Quy tắc’ ấy, Trong linh hồn tôi cũng bị khắc tội lỗi.”

Không nói quá nhiều, bởi vì linh hồn cô cũng ghi khắc ‘tội lỗi’. Ai ngờ vừa ngồi xuống giường, trong đầu Văn Kỳ lại hiện lên cảnh

tượng đáng sợ, đột nhiên cô trở nên thấp thỏm bất an, mặt mày nhợt nhạt, đầu giường có bức ảnh chụp cô và Hạ Thiên cùng con búp bê câm lặng. Cô vẫn luôn cho rằng chẳng ai có thể thay thế vị trí của mẹ cô trong lòng Văn Kiện, thật không ngờ mới có hai năm, Văn Kiện đã tìm được một người mẹ kế có khuôn mặt giống với mẹ cô.

Trong phòng tràn ngập mùi hương dịu nhẹ, một cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm khiến Văn Kỳ cảm thấy bất an. Cũng là không gian quen thuộc này, nhưng vì Nhất Thổ kia mà trở nên đáng sợ.

Đây là phòng của nữ sinh, trong căn phòng 414 này đã có ba người chết đi trong quái lạ, cô chẳng thể nào kìm nén nổi bi ai.

Là cô đang bật khóc sao?

Ý thức của Văn Kỳ dần mơ hồ, đưa tay lên lau khóe mắt, hoàn toàn không có nước mắt. Rõ ràng không phải là cô đang khóc, vậy tiếng khóc ỉ ôi của phụ nữ kia phát ra từ đâu? Quay đầu lại nhìn, Lý Linh đang cúi đầu lặng lẽ khóc lóc, hoàn toàn trùng hợp với tiếng khóc mà cô nghe thấy khi nãy, căn phòng bỗng nhiên trở nên lạnh giá, kinh hoàng.

Trường học đã xảy ra quá nhiều chuyện quái dị, cô chẳng thể nào kìm nén được hiếu kì, sau cùng vẫn lên tiếng hỏi.

Cô chậm rãi bước tới trước mặt Lý Linh, tiếng khóc vẫn đang vang vọng trong không khí, giống như phải đối mặt với tử thần, hoặc giả vì hãi hùng. Cô thực sự không biết phải làm thế nào. Cô đỡ Lý Linh dậy, ngón tay truyền tới cảm giác lạnh giá rợn người.

Ai ngờ vài giây sau, Lý Linh đột nhiên biến mất! Tuyệt đối không thể nào, cánh cửa phòng vẫn luôn mở, nếu Lý Linh định ra ngoài, còn cô vẫn luôn ở đây, sao lại không hề nhận thấy? Trừ phi, trừ phi người đó không phải Lý Linh!

Văn Kỳ hoang mang chạy ra khỏi căn phòng, hành lang bên ngoài trống rỗng không người, chỉ có một thứ nằm trên mặt đất, ánh nắng chiếu rọi lên trên. Cô tăng nhanh tốc độ chạy tới, ôm thứ đó lên, lật lên nhìn, trên đó có viết hai chữ: Tử vong.

Lật giở đọc kĩ, thì ra đây là cuốn nhật kí của Hạ Thiên.

Thế nhưng, tại sao nhật kí của Hạ Thiên lại xuất hiện tại đây, lẽ nào người khi nãy chính là Hạ Thiên? Không đúng, Văn Kỳ thở hắt một hơi, ngoài cô ra, khi nãy còn một người khác, mà người đó nhất định không phải Hạ Thiên.

Bởi vì cô ấy đã chết rồi, thế gian này tuyệt đối không có chuyện chết rồi sống lại, người đã chết đi chẳng thể nào quay trở lại được nữa.

Sau khi trải qua quá nhiều chuyện kì quái, lần đầu tiên Văn Kỳ cảm thấy bất lực, thậm chí đột nhiên muốn từ bỏ tìm kiếm, chấp nhận cái ‘Quy tắc’ đó, để mặc cho Nhất Thổ đùa giỡn. Thế nhưng cuốn nhật kí màu đen đó cùng với hai chữ đáng sợ kia, cô làm sao có thể cam tâm từ bỏ chứ?

Trong căn phòng quạnh quẽ, trước hành lang thanh vắng, những chữ viết rợn người, ánh mắt cô vẫn luôn chăm chứ vào cuốn sổ màu đen của Hạ Thiên, cô từ từ lật giở từng trang…

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 3.2

Lúc này, Văn Kỳ đang đứng trên đường lớn tại thành phố Thiên Nhai, đây là nơi huyên náo, ánh đèn màu vàng chiếu rọi lên khuôn mặt Văn Kỳ khiến cô giống như một tinh linh. Không sai, cô dựa vào cuốn nhật kí của Hạ Thiên, tìm tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, còn cố tình ăn vận quyến rũ thiếu vải giống như một gái gọi, nét mặt ngây thơ khiến người ta xót xa.

Văn Kỳ từ từ bước vào trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, cô khác biệt với đám phụ nữ kia, cô mặc chiếc quần tất lụa màu đen bên trong váy dài, làm nổi bật thân hình của mình, mái tóc mềm mại trên khuôn mặt trắng trẻo, ánh mắt tựa như nước suối trong veo. Thực đúng là cực kỳ mê hoặc, tiếng giày cao gót vang lên cộc cộc, trung tâm tẩm quất ngập tràn đủ thứ mùi vị. Cô nhìn thấy một người, là người cô cực kỳ thân thuộc.

Cô cảm thấy nơi này có mối liên hệ với việc Hạ Thiên bị sát hại. Cô đọc cuốn nhật ký đó tới tận trang cuối cùng, trong đó có ghi chép cuộc sống một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày của Hạ Thiên, mỗi ngày đều tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc. Cô viết nhật ký chỉ vì muốn giải tỏa bất mãn trong lòng, trút bực bội thông qua những con chữ.

Chưa đi được vài bước, bà chủ đã ngăn Văn Kỳ lại, đó là một người đàn bà còn gợi cảm hơn cả cô.

Văn Kỳ âm thầm khẳng định, có lẽ người phụ nữ trước mặt

chính là bà chủ của trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

Văn Kỳ đi thẳng vào vấn đề chính "Bà chính là bà chủ của trung tâm tẩm quất Kim Ngọc? Tôi là chị họ của Hạ Thiên, tê là Hạ Mỹ. Hiện nay cô ấy đang ở đâu? Tôi tìm cô ấy có việc gấp." Văn Kỳ trước nay chưa từng nói dối, nhưng khi nói dối, sắc mặt không hề biến đổi.

Cô còn chưa kịp hỏi hết, một người đàn ông say rượu loạng choạng bước từ trong ra, còn bất cẩn va phải cô.

Chính vào lúc Văn Kỳ quay đầu lại, liền nghe thấy người đàn ông đó cằn nhằn "Tôi đã bỏ ra bao nhiêu tiền bao cô ta, không ngờ cô ta lại lén lút đem tiền đi nuôi giai? Lão Vương, ông nói con đĩ đấy có phải là vô tình không? Đã thế tôi lại còn yêu nó như vậy chứ?"

"Văn Kiện, đừng có nói linh tinh nữa." Người đỡ lấy Văn Kiện tỏ ra bực bội. "Tôi cảnh cáo ông! Ông đừng nhúng tay vào chuyện này nữa, nếu không, sự việc bại lộ, cả tôi và ông đều toi, ông nhớ rõ cho tôi."

"Ý của ông là, năm đó là lỗi của một mình tôi?" Văn Kiện mượn hơi men, ra sức ép người. "Nếu không vì ông, tôi cũng chẳng lỡ tay, ông cho rằng tôi không biết sao? Được thôi, hiện nay chúng ta đều ngồi trên một con thuyền, mau bảo thằng đồ đệ của ông biết thân biết phận, nếu không tôi sẽ sai người giết chết nó."

Giáo sư Vương chán nản đỡ Văn Kiện, khóe miệng Văn Kiện bất giác run lên, nhưng không nói thêm lời nào.

Văn Kỳ liền đứng dậy, lặng lẽ rời đi, chẳng quay đầu lại nhìn trung tâm tẩm quất Kim Ngọc thêm lần nào nữa.

"Vương Thành, có thể tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc đón em được không?" Văn Kỳ gọi di động cho Vương Thành.

Chẳng bao lâu sau, một thanh niên mặc sơ mi trắng đi chiếc xe

đạp màu đen xuất hiện trước mặt cô.

Anh khom lưng rồi thận trọng lên tiếng "Đại tiểu thư, cô có gì sai bảo?"

"Anh nghiêm túc đi!" văn Kỳ yếu đuối lên tiếng "Anh có biết không, hiện nay em đang rất sợ hãi, người tiếp theo chết đi rất có thể là em! Em không muốn về nha, em sợ chết lắm."

Gương mặt Vương Thành bỗng thoáng nét lo lắng nhưng lại không dám có phản ứng nào thái quá, anh vẫn cười nói "Đại tiểu thư, yên tâm đi, anh sẽ bảo vệ em cả ngày, không rời nửa bước."

Nói xong, Vương Thành liền vỗ nhẹ lên yên xe sau, Văn Kỳ dường như nhìn thấy hy vọng, ngồi lên xe đạp, ôm chặt lấy thắt lưng của Vương Thành.

Cùng lúc này, trong lòng cô bắt đầu gợn sóng, đây là điều xưa nay cô mong mỏi. Cô chia tay với Vương Thành là vì quá bất lực, còn Vương Thành vẫn cứ yêu thương cô như trước kia, bảo vệ con người yếu mềm như cô.

Lúc nhìn thấy Vương Thành mọi nỗi hoảng sợ trong lòng cô đột nhiên tan theo mây khói, khuôn mặt rạng ngời như nắng xuân đã hóa giải mọi ưu sầu trong cô, thật chẳng khác nào hơi ấm hiếm hoi giữa mùa đông giá rét.

Vương Thành vừa đạp xe vừa nói "Kỳ Kỳ, muộn vậy rồi vẫn không về nhà, hôm qua chắc bị cảnh sát giày vò ghê lắm, em phải nghỉ ngơi cho tử tế nhé."

"Không cần đâu, cảm ơn anh, em không muốn về nhà." Giọng nói của Văn Kỳ chứa đầy vẻ não nề.

"Đúng rồi, anh có thể giúp em một việc không? Tìm cho em một chỗ ở."

"Chỗ ở? Không phải em có nhà sao? Tại sao phải tìm chỗ ở?" Ánh mắt Vương Thành chứa đầy nghi hoặc. "Anh nghĩ em vẫn nên

quay về nhà thì hơn, nói cho cùng, cha mẹ sẽ lo lắng cho em đấy."

Đối diện với Văn Kỳ, chuyện gì Vương Thành cũng suy nghĩ cho cô.

Văn Kỳ lạnh nhạt nói "Anh không muốn giúp em thì thôi, sau này chuyện của em không cần anh lo lắng."

"Được rồi, thực chẳng còn cách nào với em cả." Vương Thành tỏ ra bất lực, âu sầu nói "Kỳ Kỳ, em phải học cách tự chăm sóc bản thân, biết không? Đối xử với bản thân tốt hơn chút, em là người thứ hai mà anh coi trọng nhất, anh hy vọng em có thể sống tốt. Chỉ cần em sống hạnh phúc hơn anh, cho dù em nói gì, anh cũng đều để trong tim hết."

Lời nói này khiến Văn Kỳ vô cùng cảm động, bất giác nói "Cảm ơn anh, tuy rằng em đã chia tay anh rồi."

Vương Thành không nhìn thấy được nét mặt của Văn Kỳ ngồi phía sau, anh lựa chọn im lặng, tiếp tục đạp xe về một nơi. Hai người yêu thương phải chia lìa, thế nhưng trong lòng vẫn nghĩ về đối phương, bất luận thế nào, cũng chẳng thể quên đi người kia được.

"Vương Thành, anh nói cho em nghe, rốt cuộc anh yêu em đến nhường nào?" Văn Kỳ cắn nhằn trong bất mãn "Em không tốt như anh vẫn tưởng tượng đâu. Anh biết không, em không phải người tốt, tâm hồn em rất xấu, rất xấu, em căm hận một người tới tận xương tủy."

"Không sao, anh cũng rất xấu." Vương Thành thiếu nghiêm túc nói "Kể từ lần đầu nhìn thấy em, anh đã trao cả cuộc đời này cho em, ngoài em ra, anh chẳng cần ai khác."

Văn Kỳ áp sát khuôn mặt vào tấm lưng của Vương Thành. Cô đã hiểu, trên thế gian này vẫn còn một người đàn ông tên là Vương Thành, yêu cô tựa như sinh mệnh. Cô cảm thấy ở bên Vương

Thành rất an toàn, không hề có bất cứ nỗi sợ hãi nào.

Vương Thành tăng nhanh tốc độ, thi thoảng quay đầu lại nhìn cô gái mà anh yêu sâu sắc, còn nước mắt của Văn Kỳ lã chã rơi xuống, nhỏ lên chiếc áo sơ mi của anh.

Hai giờ sáng, Văn Kỳ không thấy buồn ngủ chút nào, ngồi trên giường của Vương Thành như mất hồn, còn Vương Thành thì đang nằm dưới nền nhà. Cho dù đã ngủ say, gương mặt anh vẫn thoáng hiện nụ cười, chẳng khác nào một đứa trẻ.

Trong giấc mơ của anh có nụ cười của Văn Kỳ, cô gái băng thanh ngọc khiết ấy trong lòng anh luôn luôn hoàn hảo, không chút khuyết điểm.

Văn Kỳ bước xuống giường, khom người vuốt mái tóc của Vương Thành rồi một mình bước ra ngoài ban công. Đây là căn nhà hai phòng ngủ, một phòng khách đơn giản, đồ dùng trong nhà rất ít, trang trí giản tiện.

Tuy nghèo khó, thế nhưng ít nhất anh cũng có một gia đình hoàn chỉnh, Văn Kỳ mỉm cười cầm tấm ảnh trên bàn, là một bức ảnh cả nhà hòa nhã, trên mặt ba người đầy vẻ hạnh phúc, hân hoan.

Văn Kỳ vẫn luôn mơ ước một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, đương nhiên đây chỉ là cảnh tượng xuất hiện trong mơ, cô càng lúc càng ngưỡng mộ Vương Thành, không những học hành giỏi giang mà còn có một gia đình tốt đẹp.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng khóc thét cực lớn, Văn Kỳ sợ tới mức ngồi bệt xuống sàn, thất thần lặng nghe tiếng khóc thét đó.

“Em sợ quá rồi sao?” Là giọng nói của Vương Thành, anh đã tỉnh dậy, than dài rồi nói “Anh đã quá quen rồi, bây giờ, anh phải ra ngoài một chuyến. Nhớ là, đừng có rời khỏi đây, cho dù là nghe

thấy gì cũng đừng ra ngoài, nhất định phải nhớ kĩ, đừng có ra ngoài."

"Làm sao thế?" Văn Kỳ đứng dậy, đi tới trước mặt Vương Thành rồi bực bội nói "Làm sao thế, em không muốn anh xảy ra chuyện, xin đừng giấu em được không?"

"Người đang gào khóc là mẹ anh." Vương Thành mất kiểm soát thét ra ngoài, anh ôm lấy eo của Văn Kỳ rồi khẽ nói "Em muốn biết không? Anh nói cho em biết, kể từ khi cha anh phẫu thuật thất bại, mẹ anh chịu không nổi sự đả kích đó, chỉ trong một đêm đã phát điên."

"Điên rồi?" Văn Kỳ nhìn Vương Thành rồi dịu dàng nói "Anh là học sinh xuất sắc nhất trong trường, anh là người con trai lương thiện nhất thế gian, vậy mà anh sống còn cực khổ hơn em."

Mấy câu nói này như đâm thẳng vào trái tim anh, chỉ trong giây phút anh trở nên buồn bã, bình thản nói "Đúng! Tuy mẹ anh điên rồi, thế nhưng bà vẫn là người mà anh quan tâm nhất. Ngoài bà ra, người anh quan tâm nhất chính là em. Anh không cho em ra ngoài vì sợ bà sẽ khiến em hãi hùng."

Văn Kỳ im lặng, cô không biết phải đối diện thế nào, Vương Thành buông tay cô ra, một mình bước ra ngoài.

Văn Kỳ đứng ngây tại chỗ, dù muốn giúp đỡ, nhưng cô lại cực kỳ bất lực.

Không gian tĩnh lặng khiến Văn Kỳ bất an, lẩm bẩm một mình "Tại sao chứ? Tại sao chứ? Anh sống còn khổ hơn em, thế nhưng trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười hạnh phúc. Mấy phút trước, em còn ngưỡng mộ anh có một gia đình hoàn mỹ, mấy phút sau, tất cả đã thành ra thế này."

Văn Kỳ và Vương Thành cùng thuộc một kiểu người, Văn Kỳ luôn không biết tại sao Vương Thành lại yêu cô, có lẽ tình yêu là

thứ chẳng thể nào lý giải nổi.

“Hu hu, có người đánh tôi!” Phòng ngoài truyền vào tiếng khóc lóc, Văn Kỳ nghe rồi cảm thấy quái lạ.

“Mẹ, sau này đừng chạy lung tung nữa, có biết không? Nếu mẹ đi lạc, con phải làm sao, mẹ cũng chẳng bao giờ nhìn thấy con nữa.”

Câu nói này quả nhiên đánh trúng điểm yếu của Âu Dương Đình. Bà ngoan ngoãn như một đứa trẻ lên tiếng khẩn cầu “Không, mẹ không muốn con bỏ đi, mẹ sẽ không chạy lung tung nữa.”

Văn Kỳ đứng ở cửa, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó. Thựa ra trong lòng Văn Kỳ vẫn yêu thương Vương Thành, thậm chí tình yêu đó còn rất sâu đậm, chỉ là không muốn biểu hiện ra thôi.

Vương Thành quay đầu lại, thấy Văn Kỳ đứng ngoài cửa, anh đánh mắt với Văn Kỳ như muốn nói “Không phải anh đã bảo em đừng ra ngoài sao? Mau vào trong đi!”

Sau khi vỗ về Âu Dương Đình, Vương Thành quay về phòng, Văn Kỳ nằm trên tấm chiếu trải dưới sàn, nhìn anh chăm chú.

Vương Thành không hiểu chuyện này rốt cuộc là sao, chỉ đành lặng lẽ ngắm cô, không nói quá nhiều, một ánh mắt đã nói thay tất cả.

Sau cùng, hai người nằm trên chiếc chiếu, cùng chìm vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 7

RỐT CUỘC AI MỚI LÀ HUNG THỦ THẬT SỰ

Sáu giờ sáng, đại học Thiên Nhai lại vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Chu Thiên lại lần nữa tới căn phòng 414, nói với giọng nặng nề "Có chuyện gì thế? Hôm qua Lý Linh vẫn còn yên lành, tại sao hôm nay đã chết rồi?"

Là tự sát? Hay là mưu sát?

Tư duy của Chu Thiên lúc này rối loạn như tơ vò, người con gái hôm qua còn sống sờ sờ, chỉ trong một đêm đã chết rồi? Cùng lúc, một giọng nói quái lạ phát ra từ chiếc bút ghi âm "Là Văn Kỳ! Là Văn Kỳ đã giết chết tôi, cô ta chính là hung thủ đã giết chết tất cả mọi người."

Giọng nói trong chiếc bút ghi âm này là của Lý Linh!

Chu Thiên phát hiện chuyện này nhất định có uẩn khúc, Trịnh Tiểu Quân đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cầm chiếc bút ghi âm lên, quay đầu lại nói cùng Chu Thiên "Đừng vội vã, cho tôi hai mươi phút, tất cả mọi câu đố sẽ được giải đáp hết."

"Cô đừng có gây loạn thêm nữa." Chu Thiên bất mãn bước ra ngoài, lại đưa lời mắng mỏ "Điều tra rõ ràng vụ án là trách nhiệm của tôi. Cô chỉ làm ảnh hưởng tới tôi, phá hoại tiến độ phá án mà thôi."

"Làm ảnh hưởng?" Trịnh Tiểu Quân phẫn nộ lên tiếng "Trong lòng anh, tôi chính là người như vậy sao? Được, tôi sẽ không gây ảnh hưởng đến anh nữa."

“Trịnh Tiểu Quân!” Khuôn mặt Chu Thiên không chút biểu cảm ngược lại còn quát lớn “Cô phải biết rõ, cô không phải là cảnh sát chính quy, đừng có làm phiền chúng tôi phá án.”

Trịnh Tiểu Quân nghe quát liền ngậm miệng, cô phẫn nộ chạy ra ngoài.

Chu Thiên chẳng bận tâm đến cô, anh đặt hết tâm tư vào vụ án này.

Anh nghĩ tới cảnh tượng lần đầu gặp Văn Kỳ, cô gõ chữ không ngừng trên chiếc laptop đó, bên cạnh còn đặt chiếc bút ghi âm này, thấy anh tới, cô liền đóng laptop xuống, cố tình che giấu điều gì đó.

Trong căn phòng im ắng, Thiên Lượng thu thập một vài thứ, ví như lông tóc, da người…

Chu Thiên liếc nhìn Lý Linh nằm trên mặt đất, chẳng khác nào một đóa hoa hồng tàn úa, trên mặt không chút biểu cảm, hai mắt nhắm chặt. Hai tay tùy tiện đặt trên hai bên đùi, chiếc váy lụa trắng đỏ rực màu máu. Vết máu đã ngưng tụ biến thành màu tím đen, thi thể cứng đờ, hiển nhiên đã chết rất nhiều giờ trước.

Chu Thiên liền hỏi “Thiên Lượng, nói cho tôi biết thời gian tử vong của cô ấy.”

Thiên Lượng trầm tư một hồi rồi nói “Dựa theo mức độ cứng đờ của thi thể, cùng với phạm vi máu ngưng tụ, từ đó suy đoán được thời gian tử vong của nạn nhân đã vượt quá mười hai giờ đồng hồ.”

Cái gì? Mười hai giờ đồng hồ, đây là khoảng thời gian mà Chu Thiên không hề ngờ tới.

Chu Thiên lại phát hiện dưới gầm giường của Lý Linh vẫn còn một chiếc laptop, anh từ từ mở chiếc laptop đó ra, phông nền là một người phụ nữ quái dị mặc chiếc váy dài màu trắng, trong tay

cầm một ngọn nến trắng, đầu tóc rũ rượi, che đi cả khuôn mặt, không biết là người hay ma!

Im lặng một lúc lâu, Chu Thiên cuối cùng vẫn không nhịn được, liền chụp lại phông nền chiếc laptop, thầm nghĩ trong lòng "Chiếc máy tính này nhất định có gì quái dị, bên trong có khả năng chứa đựng nhiều manh mối thần bí, mang lại nhiều lợi ích quan trọng cho việc phá giải vụ án."

Chu Thiên đã phá giải thành công một tệp tin, sau khi kích vào đó, chỉ là một bản word mang tên 'Kiếp nạn người sói'. Anh quay đầu lại nói với Thiên Lượng "Lượng Tử, mau lại đây. Tôi đã phát hiện ra manh mối mới, chỉ có điều, cậu phải đưa thi thể của cô ấy về đội, làm phẩu thuật tử thi, tôi nghi ngờ cô ấy không phải tự sát."

Ánh mắt đầy kiên định đó khiến cho người nhìn vô cùng tự tin, Thiên Lượng gật đầu rồi đưa tử thi ra xe cùng mấy đồng nghiệp khác. Lúc rời đi, anh không quên nhắc nhở "Chu Thiên, chú ý an toàn, cậu vẫn còn nợ tôi một lần tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc mát xa chân đấy."

Chu Thiên chẳng thèm bận tâm đến Thiên Lượng, tất cả nghi vấn của anh đều đặt trong cuốn tiểu thuyết kinh dị mang tên 'Kiếp nạ người sói' kia. Điều khiến anh không thể hiểu được chính là, cuốn sách này không hề có mục lục, cũng không có tóm tắt, nó chỉ có phần viết đơn giản về nhân vật, và một đoạn văn ngắn. Tất cả những thứ khác đều trống rỗng, xem ra anh chẳng có thêm được chút manh mối nào cả.

***

Văn Kỳ ngồi trên chiếc xe đạp màu đen của Vương Thành tới trước cửa trường đại học Thiên Nhai.

Văn Kỳ nhảy xuống xe, Vương Thành quay đầu lại nhìn cô bằng

đôi mắt dịu dàng. Làn da cô trắng trẻo ngọc ngà, mái tóc đen nhánh bay bay trong gió cùng bộ váy trắng thanh khiết và một mùi hương tựa hoa hồng thoang thoảng bên cơ thể cô.

Cô kiễng chân, hôn nhẹ lên vầng trán của Vương Thành, sau đó chạy biến đi mất.

Vương Thành đứng lặng tại chỗ, hiển nhiên vẫn còn chưa định thần lại.

Văn Kỳ chạy về căn phòng 414, sau khi chạy vội vã, cô thở hổn hển, đẩy cửa phòng ra, hy vọng có thể nhìn thấy Lý Linh. Vào lúc cánh cửa mở ra, cô chỉ thấy Chu Thiên.

“Ai cho phép anh động vào bút ghi âm của tôi?” Văn Kỳ tỏ ra bực bội, bất bình lên tiếng “Anh không biết đây là hành vi thiếu đạo đức hay sao? Anh đã xâm phạm quyền riêng tư của người khác? Anh không có tư cách làm một viên cảnh sát.”

“Tôi không xứng?” Chu Thiên ghét nhất nghe người khác nói anh không xứng làm cảnh sát, anh trầm giọng nói “Xin mời cô giải thích về bản word có tên ‘Kiếp nạn người sói’ này là thế nào? Những nạn nhân kia đều chết giống y như những gì cô miêu tả trong tiểu thuyết này. Tôi nói cho cô biết, hiện nay cô chính là người bị tình nghi nhiều nhất. Với văn bản này, tôi hoàn toàn có quyền bắt giữ cô.”

“Nực cười, bản word này hoàn toàn không nói lên được điều gì!” Văn Kỳ không hề tỏ ra hoảng loạn, khinh miệt lên tiếng “Sinh viên trong toàn trường đều biết cả. Tôi là một người yêu thích tiểu thuyết kinh dị, anh muốn dùng nó để làm chứng cứ, tôi e là không ổn. Tôi coi thường nhất chính là những cảnh sát không có năng lực, không bắt được hung thủ thực sự liền đổ hết mọi phẫn nộ lên đầu người khác. Hơn nữa, tôi có đầy đủ chứng cứ vắng mặt tại hiện trường, anh nghi ngờ tôi là hung thủ, anh cũng phải có chứng

cứ rõ ràng.”

Thực ra Chu Thiên vẫn luôn nghi ngờ Văn Kỳ, anh nhớ rằng, lần đầu tiên khi nhìn thấy thi thể của Hạ Thiên, bộ mặt bình thản như không của Văn Kỳ thực sự khiến anh bội phục vô cùng. Thế nhưng cô lại có đầy đủ chứng cứ vắng mặt tại hiện trường, có điều không loại trừ trường hợp không phải do cô ra tay, chủ yếu là câu chuyện ở trong văn bản này trùng hợp đến mức đáng sợ với những gì xảy ra trong mấy vụ án mưu sát gần đây.

Thử hỏi chuyện này trùng hợp như vậy, quá nhiều trường hợp sẽ thành sự thực, cho nên văn bản này khiến Chu Thiên càng thêm nghi ngờ Văn Kỳ.

“Được, cho dù là như vậy, tối qua cô đã ở nơi nào?” Khi vào căn phòng 414 này, Chu Thiên không hề nhìn thấy cô, vậy nên anh lớn tiếng quát “Cô nói đi, tại sao lại không nói gì? Cô đang hoang mang đúng không?”

Chu Thiên không biết những lời nói này của mình quá đáng đến mức nào, hoàn toàn chọc giận Văn Kỳ, cô cũng thét lớn lại “Anh khó kiềm chế tâm trạng như vậy mà cũng đáng làm cảnh sát sao? Thực đúng là không có chút đầu óc. Tối qua, tôi đã qua đêm tại nhà của bạn trai tôi, Vương Thành. Lẽ nào, anh còn muốn tới xem tôi với anh ấy đã mặn nồng với nhau ra sao hả? Nói không chừng anh lại có dị tật nào đó về phương diện này cũng nên.”

Không khí hiện nay vô cùng đáng sợ và gượng gạo.

Chu Thiên mặt mày nóng bừng đi thẳng tới trước mặt Văn Kỳ, cố giữ bình tĩnh, kiên định lên tiếng “Yên tâm, rồi có một ngày, tôi có thể tận tay tóm được hung thủ. Tôi nhất định sẽ điều tra ra hung thủ đứng sau toàn bộ chuyện này. Có điều mong cô hãy hợp tác với chúng tôi, hung thủ nhất định là một kẻ sát nhân cực kỳ hung bạo. Lúc chúng tôi tới đây, Lý Linh đã chết rồi, tôi sợ rằng,

nạn nhân tiếp theo chính là cô. Đương nhiên, đối với cái chết của Lý Linh, chúng tôi vẫn phải tiến hành giải phẫu tử thi…”

“Lý Linh chết rồi!” Khi nghe thấy tin tức này, Văn Kỳ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung “Là chuyện khi nào thế? Tối qua tôi vẫn còn thấy cô ấy khỏe mạnh bình thường, tại sao hôm nay đã chết rồi?”

Đối với Văn Kỳ mà nói, cái chết của Lý Linh là một tin tức vô cùng chấn động, trong đại học Thiên Nhai đã có sáu người liên tiếp bị sát hại. Cô hiểu rất rõ, những nạn nhân đó chắc chắn chính là người bị Nhất Thổ lựa chọn, tất cả những ai bị lựa chọn đều phải chết!

Trong linh hồn của những người đó đều khắc ‘tội lỗi’, sau cùng đều chết đi trong đau đớn, còn cô thì rơi vào cảnh khốn khổ. Thêm một lần nữa nhớ lại bức thư điện tử kia, cô luôn cảm thấy sau lưng có một đôi mắt màu đỏ máu dõi theo mình, cô áy náy lên tiếng “Xin lỗi, tôi không nên nói như vậy, hiện nay tôi có vài lời muốn nói với anh…”

“Không sao đâu, cô nói đi…” Chu Thiên mỉm cười khổ sở “Tôi vốn dĩ không có năng lực, không phải cán bộ cao cấp cũng chưa đoạt được giải thưởng gì cả. Cho nên, cô nói không hề sai, tôi quả thực rất vô dụng”

Văn Kỳ biết rằng anh đã cho cô con đường để rút lui, có điều cả căn phòng này, giờ chỉ còn mỗi mình cô còn sống.

Người chết tiếp theo sẽ là cô sao? Cô cảm thấy vô cùng bất an, đặc biệt là những thứ mà Hạ Thiên viết lại trong cuốn nhật ký đã khiến trái tim cô đau đớn, những chị em tốt của cô tất cả đều là ngụy trang thôi sao?

Chu Thiên nhìn Văn Kỳ, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Chu Thiên liền nói “Văn Kỳ, cô có biết Hạ Thiên làm việc ở

trung tâm tẩm quất Kim Ngọc không? Cô ấy là tình nhân của người khác. Lần trước tôi đã tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc điều tra rồi, người bao nuôi cô ấy tên là Văn Kiện, tổng giám đốc một công ty chế tạo dược phẩm. Tôi cũng đã thẩm vấn Văn Kiện rồi, có điều ông ta xảo quyệt chẳng khác nào một con hồ ly già."

"Anh nói cái gì? Anh nói người đó tên là Văn Kiện?"

Văn Kỳ hỏi với giọng đầy nghi vấn "Thì ra người bao nuôi Hạ Thiên chính là ông ta. Không! Không thể nào! Tôi nói cho anh biết, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được!"

"Ý của cô là gì? Cô không biết rằng Hạ Thiên làm việc tại trung tâm tẩm quất Kim Ngọc sao?" Chu Thiên hỏi vặn.

"Thực ra, tôi cũng nghe Trịnh Cầm nói rồi, cô ấy nói Hạ Thiên là một con điếm, quan hệ của cô ấy với Hạ Thiên không hề tốt lành. Hơn nữa, quan hệ giữa Trịnh Cầm với tất cả mọi người trong căn phòng này đều không tốt."

Hả? Chỉ qua vài câu ngắn gọn vừa xong, Chu Thiên đã thu thập được một tin tức quan trọng khác, thì ra quan hệ giữa bọn họ không hề tốt đẹp.

Trong lòng Văn Kỳ đầy cảm giác phẫn nộ, thật không ngờ những lời Trịnh Cầm nói lại là sự thật, Hạ Thiên thực sự là một con điếm. Còn người bao nuôi Hạ Thiên lại chính là Văn Kiện. Trời ơi! Chuyện này thực sự là nhục nhã! Thế mà Hạ Thiên vẫn còn mặt mũi coi cô là bạn bè. Lúc này, Văn Kỳ cảm thấy Hạ Thiên vô cùng bẩn thỉu. Văn Kiện còn bẩn thỉu hơn Hạ Thiên, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh tượng chăn gối giữa Văn Kiện và Hạ Thiên.

"Là vì nguyên nhân gì?" Chu Thiên thấy Văn Kỳ không nói, tỏ ra nóng vội.

Văn Kỳ lập tức đáp lại "Bởi vì một người đàn ông, năm nào

cũng đạt giải nhất lại còn cao to đẹp trai nữa. Thế nhưng, Trịnh Cầm và Hạ Thiên đều yêu anh ta, cũng có thể nói đây là nạn đào hoa. Chỉ là người đàn ông kia sau cùng chọn Hạ Thiên, hoàn toàn không bận tâm đến tình yêu mà Trịnh Cầm dành cho anh ta, Trịnh Cầm và Hạ Thiên từ đó kết oán, tất cả đều bởi vì Triệu Vỹ."

Văn Kỳ vẫn lược bỏ đi một đáp án qua trọng hơn, có lẽ do muốn giữ thể diện. Cô không muốn để người ta biết rằng cô có một người cha bẩn thỉu như vậy, bao nuôi bạn học của con gái làm tình nhân. Đây là một chuyện vô cùng ô nhục. Nhớ lại thời niên thiếu, Văn Kiện trong lòng cô là cả một tượng đài sừng sững, vĩ đại!

***

Cô nắm lấy bàn tay của cha, đi trên con đường nhỏ xuyên rừng, tới cửa vào khu công viên, lần đầu tiên, cô nhìn thấy đu quay ngựa gỗ. Khuôn mặt cô hiện rõ vẻ mừng rỡ, người mẹ mà cô yêu thương nhất trên đời khi đó vẫn còn sống, cô có được gia đình hoàn mỹ nhất.

Kể từ sau khi mẹ qua đời, cha cô như biến thành người khác, cả ngày không ở nhà. Lúc đó, Văn Kỳ bắt đầu căm ghét cha mình, bởi vì, từ trước đến nay ông chưa từng cho cô tình yêu của người cha mà cô đáng nhận được vào những lúc cô cần sự quan tâm của cha nhất. Cho dù cô quậy phá tới mức độ nào, Văn Kiện đều không có thời gian để tâm đến cô. Sau đó, người phụ nữ có tên Thẩm Lăng kia xuất hiện, thay thế vị trí của mẹ cô, tiếp sau đó, ông thuê dì Lý làm bảo mẫu, dì Lý bắt đầu chăm sóc mọi sinh hoạt ăn ở của Văn Kỳ và Thẩm Lăng.

Văn Kỳ căm ghét hai người đó tới tận xương tủy, cô bắt đầu dồn tâm sức học hành, cô muốn thi vào trường đại học thật xa, chỉ vì không muốn gặp hai con người đáng ghét nhất đó.

“Cô nói xem, hai người họ cùng lúc yêu Triệu Vỹ, tại sao Triệu Vỹ lại chọn Hạ Thiên?”

“Về chuyện này, tôi cũng không rõ.”

Chu Thiên thấy Văn Kỳ chẳng biết chuyện gì cũng không hỏi thêm nữa. Anh quyết định tìm tới các thầy cô ở khoa Sinh Vật, điều tra xem Triệu Vỹ có đắc tội với ai hoặc để lại manh mối nào không.

“Được rồi, tôi đi trước đây. Nhớ kỹ, xảy ra chuyện gì phải gọi điện cho tôi ngay.” Chu Thiên quyết định đi điều tra Triệu Vỹ.

Văn Kỳ định thần lại rồi nói “Được thôi, có chuyện gì tôi sẽ lập tức gọi điện cho anh. Tôi cũng phải đi đây.”

Văn Kỳ cầm lấy chiếc bút ghi âm rồi rời khỏi nơi này trước Chu Thiên một bước.

Chu Thiên ngẩng đầu nhìn theo bóng hình của Văn Kỳ, trong lòng thầm nghĩ “Quả thực không đơn giản, tôi xem cô còn có thể che giấu được bao lâu!”

Chu Thiên cũng rời khỏi căn phòng 414, cả tòa lầu kí túc xá nữ hiện nay trống không, tất cả các sinh viên nữ đều dọn đi cả. Bọn họ gọi căn phòng 414 này là ‘căn phòng quỷ ám’, phàm những ai ở trong này đều sẽ chết. Điều này khiến Chu Thiên cảm thấy rất nực cười.

Anh xuống nhà, đi về phía khu vực thứ ba của trường, tìm chủ nhiệm khoa Sinh vật Trương Ngang.

Trương Ngang thân hình cao gầy, đeo một cặp kính nhỏ, trên tay đeo đôi găng màu đen. Đôi găng đó thu hút sự chú ý của Chu Thiên, giữa mùa hè nóng bức như vậy, tại sao ông còn đeo găng tay? Có điều, Chu Thiên vẫn đi thẳng vào vấn đề.

“Xin chào, tôi là đội trưởng trong cục cảnh sát thành phố Thiên Nhai, tên là Chu Thiên.” Chu Thiên giơ tay ra như mọi khi.

Trương Ngang không hề bắt tay anh, chỉ lên tiếng "Hả, xin hỏi anh tìm tôi có việc gì? Đôi găng tay này được dùng khi đang làm thí nghiệm sinh vật, không tiện bắt tay với anh, mong anh thông cảm."

Chu Thiên đặt bàn tay của mình xuống rồi nói "Ông có thể nói qua cho tôi biết về con người của Triệu Vỹ không?"

Trước cái chết đột ngột của Triệu Vỹ, Trương Ngang cảm thấy vô cùng đau lòng, thế nhưng ông cũng chẳng có cách nào khác! Người chết rồi như ngọn đèn tắt, chẳng ai có thể thay đổi được, thế nhưng không biết tại sao, ông vẫn cảm thấy đáng tiếc cho việc của Triệu Vỹ. Nói cho cùng, Triệu Vỹ cũng là một trong những môn sinh đắc ý nhất của ông, nhiều lúc, ông thậm chí còn cảm thấy cái chết của Triệu Vỹ có nhiều uẩn khúc.

"Đối với cái chết của Triệu Vỹ, tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc." Trương Ngang tháo đôi găng tay màu đen ra, đẩy chiếc kính trên sống mũi lên, nhẫn nại lên tiếng "Tôi đã cảnh cáo cậu ấy rất nhiều lần, thế nhưng cậu ấy không nghe tôi…"

"Không nghe? Vậy là có ý gì?"

"Chuyện này chính là vấn đề nghiên cứu mới nhất của chúng tôi. Về chi tiết cụ thể, anh theo tôi vào phòng nghiên cứu, tôi sẽ nói rõ cho anh nghe. Chuyện này vốn dĩ không được tiết lộ ra ngoài, có điều, để điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Triệu Vỹ, tôi phá lệ một lần."

Im lặng một hồi lâu, Chu Thiên vẫn còn chưa định thần lại, hoàn toàn phớt lờ Trương Ngang, vẫn ôn hòa nói "Thầy Trương, Triệu Vỹ có mối quan hệ riêng tư tốt nhất với ai? Trong khoa cậu ấy có tư thù với ai không?"

Ai ngờ lúc Trương Ngang vừa định lên tiếng, một nam sinh đột nhiên loạng choạng chạy xuống dưới, lo lắng, hoang mang lên

tiếng “Thầy ơi, không… không hay rồi. Lúc nãy em ở trong phòng thí nghiệm… phát hiện chất lỏng thần bí đã biến mất.”

“Em… em nói cái gì?” Câu nói này như sét đánh ngang tai, Trương Ngang tỏ ra kinh hãi, ông hiểu rõ hơn ai hết tính nguy hại của chất lỏng thần bí này. Ông phẫn nộ thét lớn “Tôn Lâm, em làm việc kiểu gì thế? Có chút chuyện cỏn con thế thôi mà cũng làm không xong, chất lỏng thần bí biến mất rồi, em có biết chuyện này nguy hại thế nào không?”

Nam sinh quản lý chất lỏng thần bí kia bị mắng cho một trận tơi bời, cậu ta cúi rạp đầu, không nói lời nào.

Trương Ngang lập tức xông lên căn phòng thí nghiệm ở tầng bốn, nam sinh đó vẫn lẩm bẩm một mình “Không thể nào, tại sao lại như vậy? Chìa khóa mình vẫn đang cầm, tại sao chất lỏng thần bí đó lại không cánh mà bay chứ?”

Chu Thiên chần chừ một chút, sau đó cũng đi theo, anh phải xem thành quả nghiên cứu của Trương Ngang. Nhanh chóng bước lên tầng bốn, anh phát hiện ra cánh cửa chỉ đang khép hờ.

Anh đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Trương Ngang nằm trên sàn màu trắng, máu tươi loang lổ, máu chảy theo dọc cánh tay, chảy xuống ngón tay. Khuôn mặt của ông cũng rất quái dị, hai mắt chảy máu, trên cổ còn có vết cào cấu hằn sâu.

“Không!” Người nam sinh khi nãy thét lớn tiếng, nhìn chăm chăm vào Chu Thiên rồi gào lên phẫn nộ “Là anh! Nhất định là anh đã giết chết thầy Trương.”

“Cái gì?” Chu Thiên còn chưa kịp phản ứng lại, một nam sinh khác đã chạy vội vào trong, anh nhìn thấy Trương Ngang nằm trên bàn thí nghiệm. Mới có vài phút thôi, Trương Ngang đã chết, anh vừa khóc vừa hỏi “Tiểu Lâm, chuyện này rốt cuộc là sao? Cậu nói đi! Cậu nói đi! Tại sao lại thế này?”

Vương Thành gào thét trong đau đớn, chẳng khác gì kẻ điên.

Chu Thiên hoàn toàn không bận tâm đến những câu gào thét của Vương Thành, từ từ bước vào trong phòng thí nghiệm, liếc mắt nhìn qua Trương Ngang, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có vật thể sáng lóa. Anh cầm chiếc nhíp mang theo người nhặt thứ vật thể đó lên, một tay khác lại cầm một chiếc túi trong suốt, từ từ đặt vào trong.

“Là anh! Nhất định là anh đã giết chết thầy Trương.”

Câu nói này là do Vương Thành thét lên, anh phẫn nộ chỉ về phía Chu Thiên.

Đối diện với hiểm cảnh như vậy, Chu Thiên hoàn toàn không thể giải nguy được cho bản thân, anh chỉ có thể dùng một cách khác để xử lý. Anh lấy di động gọi một cú điện thoại, chẳng bao lâu liền nói “Thiên Lượng à? Đại học Thiên Nhai lại xảy ra một vụ án mạng, hiện trường xảy ra án mạng là phòng thí nghiệm ở tầng bốn của khoa Sinh vật. Cậu mang theo mấy người tới đây ngay lập tức.”

“Được! Tôi sẽ tới ngay!” Thiên Lượng đáp lại đầy khẳng định, gác lại công việc khám nghiệm tử thi sang một bên, lẩm bẩm một mình “Thằng ranh này lúc nào cũng gây phiền nhiễu cho mình vào những lúc quan trọng nhất.”

Thiên Lượng liền gọi mấy đồng nghiệp cùng lên đường, có một người cũng lặng lẽ theo sau.

Lái xe rồi dừng lại trước cửa trường đại học Thiên Nhai, không còn nghi ngờ nữa, các sinh viên trong trường từ lâu đã hoảng sợ vô cùng, họ chẳng nhớ ra đã bao nhiêu lần nhìn thấy xe cảnh sát tới nơi này nữa.

Thiên Lượng dẫn theo hai trợ thủ cùng tiến vào khuôn viên trường và gọi điện cho Chu Thiên, tiến lên theo chỉ dẫn của anh.

Chẳng bao lâu, Thiên Lượng và hai trợ thủ đã tới được phòng thí nghiệm ở tầng bốn.

Hiện trường vụ án mạng ngập ngụa máu tươi, mùi máu tanh nồng hòa lẫn trong không khí. Hai viên trợ lý cảm thấy khó chịu, tiếp đó, Thiên Lượng đi thẳng vào hiện trường, ngoại trừ anh, vẫn còn ba người nữa đang có mặt tại đây.

CHƯƠNG 4.2

Thiên Lượng đã theo nghề pháp y nhiều năm, từ trước tới nay chưa từng gặp những tử thi bị giết chết một cách kì dị thế này, máu tươi vẫn còn nóng hôi hổi. Huyết dịch trên mặt đất vẫn đang chảy, cả cánh tay không ngừng tiết ra máu, cứ như thể suối nguồn tuôn trào, mãi mãi không cạn, chỉ là màu sắc lại đỏ chói, lóa mắt.

Là ai đã giết chết Trương Ngang trong thời gian ngắn ngủi như vậy? Qua việc đo nhiệt độ của huyết dịch, ssuy ra được thời gian tử vong còn chưa tới nửa tiếng đống hồ trước. Thiên Lượng âm thầm khâm phục hung thủ, có thể trong thời gian cực ngắn giết chết một người đàn ông thành niên, hơn nữa thủ pháp nhanh gọn, dứt khoát. Mấy vết cào cấu trên cổ thu hút sự chú ý của anh, không ngừng hiện lên trong đầu anh, tạo thành kí ức không vui chút nào.

Lúc Trịnh Tiểu Quân xuất hiện, cô kìm nén nỗi lo lắng trong lòng, chẳng hề do dự cho Chu Thiên cái tát, giọng điệu tràn đầy uất ức và phẫn nộ "Chu Thiên, anh là tên đại ngốc! Chuyện này rõ ràng có người giăng bẫy trước để anh tự chui đầu vào rọ."

"Tiểu Quân, tôi sẽ không sao đâu." Chu Thiên mặt mày chán nản, mỉm cười khổ sở, anh lén lút đặt thứ vừa mới phát hiện được khi nãy vào tay Trịnh Tiểu Quân, rồi thì thầm bên tai cô "Đây là thứ tôi lén phát hiện được, bây giờ, tôi chỉ có thể tin tưởng cô mà thôi."

Thiên Lượng đưa tử thi của Trương Ngang về phòng giữ xác của cục cảnh sát, Trịnh Tiểu Quân ở lại hiện trường lấy khẩu cung.

“Tên họ?”

“Vương Thành.”

“Tôn Lâm.”

“Hai người có quan hệ gì với người chết?”

“Quan hệ thầy trò.”

“Quan hệ chú cháu.”

Trịnh Tiểu Quân ngước mắt lên nhìn Tôn Lâm, cô ghi lại tất cả lên quyển sổ, hỏi thêm một vài chuyện, phát hiện mọi mũi nhọn đều chĩa về phía Chu Thiên. Chuyện này vô cùng bất lợi với anh, hiển nhiên thủ pháp gây án của hung thủ vô cùng cao minh.

Chu Thiên hiện nay rơi vào cảnh tình ngay lý gian, sau khi Trương Ngang bị giết, anh cũng bị đình chỉ công tác, nộp lại súng và thẻ cảnh sát.

Có điều, anh không hề lạc lõng, vẫn còn một người có thể điều tra vụ án thay anh.

Chín giờ đêm, cánh cửa phòng ngủ của Trịnh Tiểu Quân mở lớn, phát ra ánh đèn mờ ảo. “Cô nhóc này vẫn chưa đi ngủ, cũng không biết cô ấy đang bận rộn chuyện gì, phải tìm cơ hội nói chuyện với cô ấy xem sao.”

Chu Thiên thầm mừng trong lòng, nếu không tìm được ai thích hợp, vậy thì để cô thay anh điều tra vụ án, đây cũng là một lựa chọn không tệ chút nào. Thế là Chu Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, muốn hù dọa Trịnh Tiểu Quân một vố. Ai ngờ ngoại trừ ánh đèn mờ ảo, căn phòng vắng lặng không người, Chu Thiên không hề rời khỏi nơi này ngay.

Nếu đèn phòng ngủ còn sáng, vậy thì Trịnh Tiểu Quân có việc gấp, vội vã ra ngoài, hoặc là làm chuyện gì đó, đợi một lúc, chắc cô sẽ quay về ngay. Anh định dọa cô nên tắt đèn phòng đi, rồi trốn ra phía sau cửa.

Mười lăm phút sau, Trịnh Tiểu Quân quay về, cô lẩm nhẩm mấy câu hát bên miệng rồi mở cửa. Điều đáng nói chính là lúc đi cô không hề đóng cửa, có điều, cô cũng chẳng thấy lạ, có khả năng là gió đã đóng sập cửa lại.

Cửa vừa mở ra, Trịnh Tiểu Quân còn chưa kịp bật đèn, đã bị một bàn tay lớn bịt kín miệng lại.

“Đừng động đậy, cẩn thận cái mạng của cô, con nhãi ranh, ta đã đợi cô rất lâu rồi, chúng ta hãy nói chuyện một lần xem sao.”

Cô đã đoán được người này chính là Chu Thiên, cô nhận ra mùi hương trên người anh.

Trịnh Tiểu Quân giả bộ cực kỳ sợ hãi rồi nói “Tôi, tôi không có tiền, anh hãy tha cho tôi, tôi rất nghèo.”

Cô quyết định trêu chọc Chu Thiên một trận, hơi thở của anh phì phò bên tai cô, thân hình cường tráng cao to của anh tì sát sau lưng cô, nếu bây giờ đèn sáng, anh nhất định sẽ nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng vì xấu hổ của cô.

Chu Thiên thì thầm bên tai cô “Hừm, ta không cần tiền, thứ ta muốn cướp là tình cơ.” Anh còn cố tình đẩy nhẹ Trịnh Tiểu Quân một cái, trái tim cô lập tức loạn nhịp, nói cho cùng, cô vẫn luôn yêu thầm Chu Thiên.

Chu Thiên ghé sát phần lưng của Trịnh Tiểu Quân, gần như nghe ra được nhịp tim loạn xạ của cô lúc này.

Lần thứ hai anh nghe được tiếng động như vậy, mùi hương trên cơ thể cô khiến anh mê mẩn như thể nha phiến. Lần đầu tiên chính là lúc chờ đợi Văn Kiện, cả người cô đổ sầm lên anh, còn lần

này, vẫn trong không gian tối sầm, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Điều kỳ lạ chính là, Trịnh Tiểu Quân không hề phản kháng, cũng chẳng làm chuyện gì khác.

“Anh… anh có thực sự yêu tôi không?” Trịnh Tiểu Quân âm thầm hỏi mình trăm vạn lần trong lòng, tuy cô không nhìn được nét mặt của Chu Thiên, thế nhưng cô có thể cảm nhận được sự nồng nhiệt ở anh. Trong căn phòng tràn ngập ánh trăng bạc trắng, hoàn toàn không có chút dị thường nào, tất cả chỉ là không khí lãng mạn khác lạ. Chẳng trách anh lại lựa chọn đến ‘cướp đoạt’ cô vào buổi tối, cô bỗng quay người lại, Chu Thiên cũng nhìn vào cô.

“Anh nói cho em biết, anh có cảm giác gì với em?” Nếu hỏi cô đã yêu anh từ khi nào, vậy thì phải nói ngay từ lần đầu gặp mặt, anh đã xuất hiện như một vị anh hùng cứu giúp cô giữa nguy nan.

Cảnh tượng của lần đầu tiên vẫn còn hiển hiện trong đầu Trịnh Tiểu Quân, cô kiễng chân trao nụ hôn, hai tay ôm chặt lấy cổ Chu Thiên. Chiếc lưỡi cô luồn lách trong miệng anh như một con rắn nước, Chu Thiên cũng bắt đầu đáp lại một cách cuồng nhiệt.

Hiện nay cô chỉ còn lại bộ nội y quyến rũ trên người, trong căn phòng tối đen như mực, cùng người đàn ông mà cô yêu thương, tiếp đó là ánh trăng tuyệt đẹp, chan hòa, ánh mắt cô ứa ra giọt nước mắt hạnh phúc, bắt đầu cuộc mặn nồng tình cảm.

Trịnh Tiểu Quân nằm trong vòng tay vững chắc của Chu Thiên, ánh trăng cứ dịu dàng và yên tĩnh như vậy, cảm giác hạnh phúc, đê mê tràn ngập khắp cơ thể cô. Không ngờ niềm hạnh phúc này lại đến bất ngờ như vậy. Nước mắt chảy dài trên khuôn ngực của Chu Thiên, cô không hối hận vì sự lựa chọn của mình tối nay. Thế giới này vốn dĩ đã điên cuồng như vậy, cô yêu anh, cô tình nguyện dâng hiến cho anh, anh cũng yêu cô và tình nguyện trở thành tù binh của cô.

Mười một giờ đêm, vẫn còn một đôi tình nhân hạnh phúc tựa sát bên nhau.

“Anh xin lỗi!” Chu Thiên quay đầu lại nói cùng Trịnh Tiểu Quân.

“Hả, vô duyên vô cớ anh nói xin lỗi em làm gì?”

“Lần trước anh không nên nói với em như vậy, chỉ vì anh mong muốn được phá án sớm thôi.”

“Được rồi, em không trách anh.”

Chu Thiên ôm chặt Trịnh Tiểu Quân trong lòng, cô ngước mắt nhìn Chu Thiên, Chu Thiên cúi đầu trao cô nụ hôn.

Ai ngờ lúc này cánh cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, đèn được bật lên, hai người họ giật nảy mình.

Vào lúc này, một người không nên xuất hiện đã tới đây.

Anh cũng hoàn toàn ngây lặng trước tình cảnh trong phòng hiện nay. Chu Thiên để trần thân trên, dưới đất là bộ nội y bằng lụa màu đen, chiếc sơ mi sọc màu trắng cùng chiếc quần bò màu xanh da trời.

Không sai, anh như bị sét đánh ngang tai.

“Chuyện này, tôi không nhìn thấy gì hết, chẳng nhìn thấy gì hết, các ngươi cứ tiếp tục đi.” Thiên Lượng ngại ngùng nhìn hai người rồi nói.

Chu Thiên thét lên một tiếng “Được rồi, có chuyện thì nói, đừng có giả vờ thuần khiết trước mặt lão đây, ai mà không biết cậu là một tên đàn ông biến thái.” Câu nói này khiến Trịnh Tiểu Quân cảm thấy vô cùng hứng khởi, cô bật cười thành tiếng.

“Hưm, anh với anh ấy cũng chẳng khác gì nhau, đều là mấy con sói đuôi lớn.”

“Ha ha, đúng đấy! Đúng đấy!”

“…”

Thiên Lượng lấy ra một vật rồi nói "Tôi phát hiện trên thi thể của Lý Linh có một lượng phốt pho lớn, độc tính còn mạnh hơn thạch tín gấp trăm lần. Một khi đã uống phải, nếu không động đậy nhất định sẽ tự chết đi, chỉ duy nhất hoạt động bài tiết mới có thể vượt qua mối nguy hiểm do trúng độc."

"Cô ấy đã chết vì trúng độc?"

"Đúng."

"Chu Thiên, tình hình hiện nay cực kỳ bất lợi với anh, có người cố tính hãm hại anh bị mất chức, tất cả chỉ vì không muốn anh tiếp tục tham gia điều tra vụ án giết người liên hoàn này."

Chu Thiên nhìn Trịnh Tiểu Quân bằng đôi mắt háo sắc "Không sao, bà xã anh sẽ giúp đỡ anh mà."

Trịnh Tiểu Quân mặt mày đỏ bừng lên tiếng "Tên lưu manh thối tha, chỉ biết ăn hiếp người ta mà thôi, ai là bà xã của anh chứ?"

"Được rồi, đừng có tình chàng ý thiếp trước mặt tôi nữa, bây giờ điều tra ra hung thủ thực sự mới là quan trọng nhất."

Thiên Lượng mở một tờ giấy trên mặt đất, trên đó có rất nhiều chữ, lại vẽ một khung lớn, bên trong có viết tên của những người có liên quan tới các vụ án mạng liên hoàn xảy ra gần đây.

"Tất cả các nạn nhân đều có một điểm tương đồng, trên lưng và cổ đều có vết cào cấu hoặc là vết răng đỏ máu, các nội tạng trên người đều không cánh mà bay. Dưới cơ thể người chết là nữ thường có chất lỏng màu xanh lục thần bí, điều tra ra được chất lỏng màu xanh lục đó là gì, vụ án mạng liên hoàn này sẽ có manh mối mới."

"Từ từ đã, vừa nãy cậu nói Văn Kiện là cha của Văn Kỳ? Cậu nghe ai nói vậy?" Chu Thiên cau chặt đôi mày rồi đưa lời hỏi.

"Vấn đề này, hãy đi hỏi bà xã của cậu đi." Thiên Lượng lại khôi phục bộ dạng như cũ. Anh liếc mắt nhìn Trịnh Tiểu Quân đầy gian

xảo.

“Tên đáng chết, anh ngứa thịt à? Dám lấy bản tiểu thư ra làm trò đùa?” Trịnh Tiểu Quân làm bộ định đánh Thiên Lượng, có điều, cô cũng nhìn thấy được ánh mắt của Chu Thiên, lại quay về bộ dạng yếu ớt, dịu dàng.

“Hôm nay, lúc ghi khẩu cung, nghe Vương Thành nói, cậu ta là bạn trai của Văn Kỳ. Đồng thời cậu ấy cũng là môn sinh đắc ý của Trương Ngang, có điều cậu ấy chưa hề nghiên cứu ra cái gì hết.”

“Nghe em nói vậy, anh chợt nhớ ra, Thiên Lượng, cậu còn nhớ kết quả nghiên cứu lần trước không? Thứ vật chất màu xanh lục đó có độ trùng hợp lớn với DNA của loài sói? Hôm nay tôi vừa hỏi Trương Ngang, ông ấy đã bị diệt khẩu, chất lỏng thần bí đó cũng biến mất một cách kì lạ, hiển nhiên là có mưu đồ từ trước.”

“Hai người phát hiện không sai, tất cả các nạn nhân đều có mối liên quan cực lớn với một người.”

Typer: Hoa Thiên

Thiên Lượng đã theo nghề pháp y nhiều năm, từ trước tới nay chưa từng gặp những tử thi bị giết chết một cách kì dị thế này, máu tươi vẫn còn nóng hôi hổi. Huyết dịch trên mặt đất vẫn đang chảy, cả cánh tay không ngừng tiết ra máu, cứ như thể suối nguồn tuôn trào, mãi mãi không cạn, chỉ là màu sắc lại đỏ chói, lóa mắt.

Là ai đã giết chết Trương Ngang trong thời gian ngắn ngủi như vậy? Qua việc đo nhiệt độ của huyết dịch, ssuy ra được thời gian tử vong còn chưa tới nửa tiếng đống hồ trước. Thiên Lượng âm thầm khâm phục hung thủ, có thể trong thời gian cực ngắn giết chết một người đàn ông thành niên, hơn nữa thủ pháp nhanh gọn, dứt khoát. Mấy vết cào cấu trên cổ thu hút sự chú ý của anh, không ngừng hiện lên trong đầu anh, tạo thành kí ức không vui chút nào.

Lúc Trịnh Tiểu Quân xuất hiện, cô kìm nén nỗi lo lắng trong lòng, chẳng hề do dự cho Chu Thiên cái tát, giọng điệu tràn đầy uất ức và phẫn nộ "Chu Thiên, anh là tên đại ngốc! Chuyện này rõ ràng có người giăng bẫy trước để anh tự chui đầu vào rọ."

"Tiểu Quân, tôi sẽ không sao đâu." Chu Thiên mặt mày chán nản, mỉm cười khổ sở, anh lén lút đặt thứ vừa mới phát hiện được khi nãy vào tay Trịnh Tiểu Quân, rồi thì thầm bên tai cô "Đây là thứ tôi lén phát hiện được, bây giờ, tôi chỉ có thể tin tưởng cô mà thôi."

Thiên Lượng đưa tử thi của Trương Ngang về phòng giữ xác của cục cảnh sát, Trịnh Tiểu Quân ở lại hiện trường lấy khẩu cung.

"Tên họ?"

"Vương Thành."

"Tôn Lâm."

"Hai người có quan hệ gì với người chết?"

"Quan hệ thầy trò."

"Quan hệ chú cháu."

Trịnh Tiểu Quân ngước mắt lên nhìn Tôn Lâm, cô ghi lại tất cả lên quyển sổ, hỏi thêm một vài chuyện, phát hiện mọi mũi nhọn đều chĩa về phía Chu Thiên. Chuyện này vô cùng bất lợi với anh, hiển nhiên thủ pháp gây án của hung thủ vô cùng cao minh.

Chu Thiên hiện nay rơi vào cảnh tình ngay lý gian, sau khi Trương Ngang bị giết, anh cũng bị đình chỉ công tác, nộp lại súng và thẻ cảnh sát.

Có điều, anh không hề lạc lõng, vẫn còn một người có thể điều tra vụ án thay anh.

Chín giờ đêm, cánh cửa phòng ngủ của Trịnh Tiểu Quân mở

lớn, phát ra ánh đèn mờ ảo. “Cô nhóc này vẫn chưa đi ngủ, cũng không biết cô ấy đang bận rộn chuyện gì, phải tìm cơ hội nói chuyện với cô ấy xem sao.”

Chu Thiên thầm mừng trong lòng, nếu không tìm được ai thích hợp, vậy thì để cô thay anh điều tra vụ án, đây cũng là một lựa chọn không tệ chút nào. Thế là Chu Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, muốn hù dọa Trịnh Tiểu Quân một vố. Ai ngờ ngoại trừ ánh đèn mờ ảo, căn phòng vắng lặng không người, Chu Thiên không hề rời khỏi nơi này ngay.

Nếu đèn phòng ngủ còn sáng, vậy thì Trịnh Tiểu Quân có việc gấp, vội vã ra ngoài, hoặc là làm chuyện gì đó, đợi một lúc, chắc cô sẽ quay về ngay. Anh định dọa cô nên tắt đèn phòng đi, rồi trốn ra phía sau cửa.

Mười lăm phút sau, Trịnh Tiểu Quân quay về, cô lẩm nhẩm mấy câu hát bên miệng rồi mở cửa. Điều đáng nói chính là lúc đi cô không hề đóng cửa, có điều, cô cũng chẳng thấy lạ, có khả năng là gió đã đóng sập cửa lại.

Cửa vừa mở ra, Trịnh Tiểu Quân còn chưa kịp bật đèn, đã bị một bàn tay lớn bịt kín miệng lại.

“Đừng động đậy, cẩn thận cái mạng của cô, con nhãi ranh, ta đã đợi cô rất lâu rồi, chúng ta hãy nói chuyện một lần xem sao.”

Cô đã đoán được người này chính là Chu Thiên, cô nhận ra mùi hương trên người anh.

Trịnh Tiểu Quân giả bộ cực kỳ sợ hãi rồi nói “Tôi, tôi không có tiền, anh hãy tha cho tôi, tôi rất nghèo.”

Cô quyết định trêu chọc Chu Thiên một trận, hơi thở của anh phì phò bên tai cô, thân hình cường tráng cao to của anh tì sát sau lưng cô, nếu bây giờ đèn sáng, anh nhất định sẽ nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng vì xấu hổ của cô.

Chu Thiên thì thầm bên tai cô "Hừm, ta không cần tiền, thứ ta muốn cướp là tình cơ." Anh còn cố tình đầy nhẹ Trịnh Tiểu Quân một cái, trái tim cô lập tức loạn nhịp, nói cho cùng, cô vẫn luôn yêu thầm Chu Thiên.

Chu Thiên ghé sát phần lưng của Trịnh Tiểu Quân, gần như nghe ra được nhịp tim loạn xạ của cô lúc này.

Lần thứ hai anh nghe được tiếng động như vậy, mùi hương trên cơ thể cô khiến anh mê mẩn như thể nha phiến. Lần đầu tiên chính là lúc chờ đợi Văn Kiện, cả người cô đổ sầm lên anh, còn lần này, vẫn trong không gian tối sầm, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Điều kỳ lạ chính là, Trịnh Tiểu Quân không hề phản kháng, cũng chẳng làm chuyện gì khác.

"Anh… anh có thực sự yêu tôi không?" Trịnh Tiểu Quân âm thầm hỏi mình trăm vạn lần trong lòng, tuy cô không nhìn được nét mặt của Chu Thiên, thế nhưng cô có thể cảm nhận được sự nồng nhiệt ở anh. Trong căn phòng tràn ngập ánh trăng bạc trắng, hoàn toàn không có chút dị thường nào, tất cả chỉ là không khí lãng mạn khác lạ. Chẳng trách anh lại lựa chọn đến 'cướp đoạt' cô vào buổi tối, cô bỗng quay người lại, Chu Thiên cũng nhìn vào cô.

"Anh nói cho em biết, anh có cảm giác gì với em?" Nếu hỏi cô đã yêu anh từ khi nào, vậy thì phải nói ngay từ lần đầu gặp mặt, anh đã xuất hiện như một vị anh hùng cứu giúp cô giữa nguy nan.

Cảnh tượng của lần đầu tiên vẫn còn hiển hiện trong đầu Trịnh Tiểu Quân, cô kiễng chân trao nụ hôn, hai tay ôm chặt lấy cổ Chu Thiên. Chiếc lưỡi cô luồn lách trong miệng anh như một con rắn nước, Chu Thiên cũng bắt đầu đáp lại một cách cuồng nhiệt.

Hiện nay cô chỉ còn lại bộ nội y quyến rũ trên người, trong căn phòng tối đen như mực, cùng người đàn ông mà cô yêu thương, tiếp đó là ánh trăng tuyệt đẹp, chan hòa, ánh mắt cô ứa ra giọt

nước mắt hạnh phúc, bắt đầu cuộc mặn nồng tình cảm.

Trịnh Tiểu Quân nằm trong vòng tay vững chắc của Chu Thiên, ánh trăng cứ dịu dàng và yên tĩnh như vậy, cảm giác hạnh phúc, đê mê tràn ngập khắp cơ thể cô. Không ngờ niềm hạnh phúc này lại đến bất ngờ như vậy. Nước mắt chảy dài trên khuôn ngực của Chu Thiên, cô không hối hận vì sự lựa chọn của mình tối nay. Thế giới này vốn dĩ đã điên cuồng như vậy, cô yêu anh, cô tình nguyện dâng hiến cho anh, anh cũng yêu cô và tình nguyện trở thành tù binh của cô.

Mười một giờ đêm, vẫn còn một đôi tình nhân hạnh phúc tựa sát bên nhau.

“Anh xin lỗi!” Chu Thiên quay đầu lại nói cùng Trịnh Tiểu Quân.

“Hả, vô duyên vô cớ anh nói xin lỗi em làm gì?”

“Lần trước anh không nên nói với em như vậy, chỉ vì anh mong muốn được phá án sớm thôi.”

“Được rồi, em không trách anh.”

Chu Thiên ôm chặt Trịnh Tiểu Quân trong lòng, cô ngước mắt nhìn Chu Thiên, Chu Thiên cúi đầu trao cô nụ hôn.

Ai ngờ lúc này cánh cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, đèn được bật lên, hai người họ giật nảy mình.

Vào lúc này, một người không nên xuất hiện đã tới đây.

Anh cũng hoàn toàn ngây lặng trước tình cảnh trong phòng hiện nay. Chu Thiên để trần thân trên, dưới đất là bộ nội y bằng lụa màu đen, chiếc sơ mi sọc màu trắng cùng chiếc quần bò màu xanh da trời.

Không sai, anh như bị sét đánh ngang tai.

“Chuyện này, tôi không nhìn thấy gì hết, chẳng nhìn thấy gì hết, các người cứ tiếp tục đi.” Thiên Lượng ngại ngùng nhìn hai người

rồi nói.

Chu Thiên thét lên một tiếng "Được rồi, có chuyện thì nói, đừng có giả vờ thuần khiết trước mặt lão đây, ai mà không biết cậu là một tên đàn ông biến thái." Câu nói này khiến Trịnh Tiểu Quân cảm thấy vô cùng hứng khởi, cô bật cười thành tiếng.

"Hưm, anh với anh ấy cũng chẳng khác gì nhau, đều là mấy con sói đuôi lớn."

"Ha ha, đúng đấy! Đúng đấy!"

"…"

Thiên Lượng lấy ra một vật rồi nói "Tôi phát hiện trên thi thể của Lý Linh có một lượng phốt pho lớn, độc tính còn mạnh hơn thạch tín gấp trăm lần. Một khi đã uống phải, nếu không động đậy nhất định sẽ tự chết đi, chỉ duy nhất hoạt động bài tiết mới có thể vượt qua mối nguy hiểm do trúng độc."

"Cô ấy đã chết vì trúng độc?"

"Đúng."

"Chu Thiên, tình hình hiện nay cực kỳ bất lợi với anh, có người cố tính hãm hại anh bị mất chức, tất cả chỉ vì không muốn anh tiếp tục tham gia điều tra vụ án giết người liên hoàn này."

Chu Thiên nhìn Trịnh Tiểu Quân bằng đôi mắt háo sắc "Không sao, bà xã anh sẽ giúp đỡ anh mà."

Trịnh Tiểu Quân mặt mày đỏ bừng lên tiếng "Tên lưu manh thối tha, chỉ biết ăn hiếp người ta mà thôi, ai là bà xã của anh chứ?"

"Được rồi, đừng có tình chàng ý thiếp trước mặt tôi nữa, bây giờ điều tra ra hung thủ thực sự mới là quan trọng nhất."

Thiên Lượng mở một tờ giấy trên mặt đất, trên đó có rất nhiều chữ, lại vẽ một khung lớn, bên trong có viết tên của những người có liên quan tới các vụ án mạng liên hoàn xảy ra gần đây.

“Tất cả các nạn nhân đều có một điểm tương đồng, trên lưng và cổ đều có vết cào cấu hoặc là vết răng đỏ máu, các nội tạng trên người đều không cánh mà bay. Dưới cơ thể người chết là nữ thường có chất lỏng màu xanh lục thần bí, điều tra ra được chất lỏng màu xanh lục đó là gì, vụ án mạng liên hoàn này sẽ có manh mối mới.”

“Từ từ đã, vừa nãy cậu nói Văn Kiện là cha của Văn Kỳ? Cậu nghe ai nói vậy?” Chu Thiên cau chặt đôi mày rồi đưa lời hỏi.

“Vấn đề này, hãy đi hỏi bà xã của cậu đi.” Thiên Lượng lại khôi phục bộ dạng như cũ. Anh liếc mắt nhìn Trịnh Tiểu Quân đầy gian xảo.

“Tên đáng chết, anh ngứa thịt à? Dám lấy bản tiểu thư ra làm trò đùa?” Trịnh Tiểu Quân làm bộ định đánh Thiên Lượng, có điều, cô cũng nhìn thấy được ánh mắt của Chu Thiên, lại quay về bộ dạng yếu ớt, dịu dàng.

“Hôm nay, lúc ghi khẩu cung, nghe Vương Thành nói, cậu ta là bạn trai của Văn Kỳ. Đồng thời cậu ấy cũng là môn sinh đắc ý của Trương Ngang, có điều cậu ấy chưa hề nghiên cứu ra cái gì hết.”

“Nghe em nói vậy, anh chợt nhớ ra, Thiên Lượng, cậu còn nhớ kết quả nghiên cứu lần trước không? Thứ vật chất màu xanh lục đó có độ trùng hợp lớn với DNA của loài sói? Hôm nay tôi vừa hỏi Trương Ngang, ông ấy đã bị diệt khẩu, chất lỏng thần bí đó cũng biến mất một cách kì lạ, hiển nhiên là có mưu đồ từ trước.”

“Hai người phát hiện không sai, tất cả các nạn nhân đều có mối liên quan cực lớn với một người.”

“Là ai?”

“Văn Kỳ.”

Chu Thiên vẫn luôn nghi ngờ Văn Kỳ, sau khi đọc được bản tiểu thuyết có tên ‘Kiếp nạn người sói’ trong chiếc laptop của cô, anh

lại càng thêm hoài nghi.

Hiện nay, Văn Kỳ chính là kẻ tình nghi lớn nhất của vụ án.

Mười hai giờ đêm, cơn mệt mỏi ập tới, mấy người Chu Thiên ai về nhà nấy.

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 4.3

Quay về gia đình Văn Kỳ.

Văn Kỳ nằm thượt trên chiếc giường trong phòng, nghe tiếng nhịp tim của mình, trong đầu toàn là giọng nói của Hạ Thiên, nước mắt không ngừng tuôn chảy bên khóe mắt, cổ họng chẳng thể nào phát ra tiếng được.

Nỗi sợ hãi thường ập tới vào lúc đêm khuya, Văn Kỳ hiện nay vô cùng sợ hãi, cô ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên khuôn mặt của rất nhiều người, đại đa số đều là những người đã qua đời, cô lại nhìn thời gian trên di động.

Đột nhiên nhớ tới Vương Thành, cô liền nhắn tin cho anh "Vương Thành, em sợ lắm, sợ rằng người tiếp theo phải chết chính là em."

Bóng đêm tĩnh lặng thật đáng sợ, trong căn phòng với điều hòa lạnh lẽo, Văn Kỳ vẫn chưa thôi sợ hãi, ôm chặt lấy chính mình. Thế nhưng, tại sao di động của cô không hề rung? Phần cổ dường như bị ai đó siết chặt, cố định vào một vị trí nào đó, trong người truyền ra nỗi đau đớn khó tả, còn cả đôi mắt nào đó vẫn đang dõi theo cô từ góc khuất. Cô liếc ra ngoài cửa sổ, nỗi hoảng loạn tràn ngập trong tim, đó chính là một đôi mắt mang màu đỏ quạnh của máu.

"Á, cứu tôi với." Văn Kỳ ra sức vùng vẫy, thét gào lớn tiếng "Tôi không muốn chết, mau tới cứu tôi."

Chẳng có bất cứ ai nghe thấy tiếng kêu cứu này, chẳng ai chịu giúp đỡ cô, đôi mắt màu đỏ kia vẫn cứ nhìn cô chằm chằm, như thể quan sát con mồi, còn để lộ ra hai răng sói dài sắc nhọn, cả khuôn mặt toàn là máu tươi, với bộ lông màu trắng, để lộ ra nụ cười ghê rợn.

Tuy chỉ trong khoảnh khắc, nhưng Văn Kỳ đã sợ hãi vô cùng, đây rõ ràng là một cái đầu sói.

Tiếp theo đó là tiếng cười như quỷ dữ, con quái vật ngày càng tiến sát cô, gào lên dữ dội "Văn Kỳ, tôi đã nói cậu sẽ xuống địa ngục với tôi mà, cậu bán đứng tôi, tất cả đều là lỗi của cậu."

Cùng lúc này, một bàn tay nhuốm đầy máu từ từ thò ra, móng tay sắc nhọn, đỏ rực nhắm chuẩn vào phần cổ của Văn Kỳ. Còn tiếng chuông di động lúc này lại vang lên, Văn Kỳ giật mình tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, cả người cô đang run lên, cứ như thể đã thực sự trải qua chuyện vừa rồi, cảm giác đó chân thực chứ không phải trong mơ.

Cầm di động lên xem, là Vương Thành gọi tới, cô dùng móng tay dài ấn nút nghe, nghe thấy giọng nói trầm trầm. Cô chẳng thể nào kìm nén nỗi sợ hãi, thế nhưng đầu kia truyền tới không phải giọng nói của Vương Thành, điều đó khiến cô hoàn toàn rơi vào trạng thái hãi hùng. Đầu cô như thể sắp nổ tung, chẳng còn chút tư duy nào nữa, cô vội vã đưa tay che miệng, chạy như điên ra khỏi phòng.

Chạy mãi tới phòng khách, cô bật tất cả đèn điện trong phòng khách lên rồi mới dám dừng lại, ngồi trên ghế sô pha hít thở hổn hển.

Nỗi hoang mang đã lan tỏa khắp nơi, ánh trăng tràn từ ngoài cửa vào phòng khách, tạo nên thứ ánh sáng mơ màng.

Cô đưa mắt nhìn vầng trăng tròn trịa bên ngoài, trong lòng thầm

nhủ “Hạ Thiên, vừa rồi thực sự là cậu sao?”

Vừa nghĩ tới đây, một thân hình gầy gò bước từ trong phòng ra ngoài, người này vác theo chiếc bụng lớn, nhìn bộ dạng thẫn thờ như thể mất hồn của Văn Kỳ.

Bà vừa đưa tay xoa bụng mình vừa nhìn Văn Kỳ rồi nói “Kỳ Kỳ, con làm sao thế? Đêm khuya rồi mà chưa đi ngủ, tại sao lại ngồi đây, ngày mai còn phải đến trường mà.”

“Không cần đi nữa, khoa tiếng Trung mấy ngày nay đang bận tập văn nghệ.”

“Thì ra là vậy.” Thẩm Lăng mỉm cười đáp lại.

Văn Kỳ chẳng thèm bận tâm đến Thẩm Lăng, cô nằm trên sô pha ngủ, Thẩm Lăng thì sờ lên cái bụng càng ngày càng lớn của mình, hạnh phúc lên tiếng “Con ngoan, con mau mau ra đời đi, mẹ và chị con đều đang chờ con đây.”

***

Văn Kỳ quá đỗi kinh hãi, ngồi dậy khỏi sô pha quay về phòng mình, mở laptop lên, trong máy tính của cô có một đôi mắt, bất cứ lúc nào cũng dõi nhìn theo cô. Cô đang tìm kiếm văn bản đã được nhập mật mã có tên ‘Kiếp nạn người sói’, tìm một lúc lâu vẫn không thấy, văn bản này đã biến mất khỏi chiếc máy tính một cách kỳ lạ.

Cô quá đỗi sợ hãi, văn bản đã biến mất một cách quái lạ.

Trong máy tính truyền ra một giọng nói ghê rợn “Kỳ Kỳ, lúc nãy… cậu có nghe thấy giọng nói của tôi không?”

Văn Kỳ nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, giọng nói đó giống như lời bùa chú truyền tới tai cô, cô bật khóc cầu xin “Hạ Thiên, phải làm thế nào cậu mới chịu buông tha cho tôi, tôi thực sự không liên quan gì đến cái chết của cậu hết.”

“Không liên quan gì đến cậu!” Trong máy tính phát ra tiếng thét dữ dội, tràn đầy ma quái “Tôi nói cho cậu biết, ông bố háo sắc của cậu đã bao nuôi tôi, ông ta giày vò tôi như loài ma quỷ.”

“Cậu nói tới Văn Kiện?” Văn Kỳ nhìn thẳng vào màn hình chiếc laptop, căng thẳng lên tiếng hỏi “Vậy cậu muốn làm gì, tôi phải làm gì?”

“Cậu có đủ gan góc không?” Hạ Thiên nghi hoặc hỏi. “Tôi hận ông ta, hận tên khốn kiếp đã dày vò tôi sống không bằng chết đó. Học đại học cần một khoản tiền lớn, tôi chỉ còn cách đến làm nhân viên tẩm quất tại trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, sau đó thì gặp phải con quỷ háo sắc đó.”

Nhân viên tẩm quất?

Không biết tại sao, điều Văn Kỳ tưởng tượng lúc này chính là cảnh Hạ Thiên ngồi trên người xoa bóp cho Văn Kiện.

Người đàn ông bẩn thỉu đó, cái chết của Hạ Thiên có liên quan gì tới Văn Kiện? Cô không biết gì cả, chuyện này rốt cuộc là sao?

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Văn Kỳ nói ra nghi vấn trong lòng, không mấy cam nguyện hỏi thêm “Ông ta chỉ là một người chế tạo dược phẩm, làm sao có thể hãm hại cậu được?”

“Ha ha, ông ta chỉ là một người chế tạo dược phẩm?” Hạ Thiên bật cười điên dại “Hưm, lẽ nào cậu không biết những chuyện đen tối mà ông ta ngấm ngầm làm sao? Ông ta đang làm ăn buôn bán chắc? Mẹ kiếp, sản xuất, chế tạo dược phẩm thì được mấy đồng? Giàu có như thế, không làm ăn phi pháp mới lạ, ông ta đang thí nghiệm trên cơ thể con người, với những vụ buôn bán nội tạng đáng ghê tởm.”

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” Nghe được thông tin này, trái tim Văn Kỳ như vỡ vụn ra, thất thần lên tiếng “Thế nhưng, chuyện đó thì có liên can gì tới cậu? Hạ Thiên, cậu có biết không? Mình cũng bị

lựa chọn, mình cũng trở thành một người trong ‘Quy tắc’ đó.”

Trong máy tính phát ra tiếng cười cuồng điên “Báo ứng! Thực đúng là báo ứng! Yên tâm đi, cậu rồi cũng sẽ xuống dưới này với tôi thôi, ông bố quỷ dữ của cậu đã tự tay móc trái tim của tôi, tôi cũng sẽ khiến trái tim của cậu biến mất, cùng xuống âm phủ với tôi.”

Văn Kỳ càng thêm bất an, vội vã lên tiếng “Không, tôi không muốn chết. Rốt cuộc cậu muốn tôi làm thế nào cậu mới chịu buông tha cho tôi.”

“Rất đơn giản, giết! Giết chết Nhất Thổ và Văn Kiện.” Trong laptop phát ra giọng nói vừa dữ dằn lại vừa băng giá.

Văn Kỳ kinh hãi, lắp bắp đáp lại “Chuyện… chuyện này e rằng khó.”

Văn Kỳ còn chưa kịp nói hết, đã bị ngắt lời.

“Nếu cậu không hợp tác với tôi, người tiếp theo bỏ mạng chính là cậu. Trong linh hồn tôi khắc ‘tham lam’. Những người khác cũng bị khắc lại ‘tội lỗi’ trong linh hồn, những tội này bắt nguồn từ ‘Bảy tội lỗi’. Trong linh hồn của cậu khắc tội gì, tôi không biết, có điều, người chết tiếp theo rất có khả năng là cậu.”

“Vậy cậu có kế hoạch gì? Nhất Thổ thần bí như vậy, tôi làm sao mà tìm được hắn.” văn Kỳ run rẩy cất tiếng hỏi.

Trong máy tính truyền ra giọng nói của Hạ Thiên “Chuyện này, cậu không cần lo, tôi sẽ tự biết cách sắp xếp. Nhớ kĩ lời tôi nói, phải làm theo những gì tôi muốn, tôi sẽ luôn quan sát cậu.” Nói xong, màn hình laptop đen ngòm rồi quay trở lại phông nền bình thường.

Quá đỗi bất lực, Văn Kỳ đóng laptop lại, mở đèn trong phòng lên viết chữ.

Đương nhiên, không phải là tiểu thuyết kinh dị mà cô yêu thích

nhất, cảnh ngộ của cô hiện nay rất nguy hiểm, trong lúc hoảng loạn nhất, chỗ dựa duy nhất của cô chính là Vương Thành.

Cô nhìn chiếc di động đặt trên mặt bàn, có người gọi tới. Không sai, là Vương Thành.

“Làm sao thế, lúc nãy em gọi điện cho anh, anh không nghe thấy, anh phải đi tìm mẹ anh.”

Văn Kỳ nghe xong câu này, bàn tay cứng đờ, chiếc di động rơi xuống mặt đất, khi nãy không phải Vương Thành nhận điện thoại? Vậy đó là ai? Là cô ấy sao? Văn Kỳ không dám nghĩ sâu hơn nữa.

“Này, đã xảy ra chuyện gì thế?” Đầu dây kia truyền lại giọng nói của Vương Thành.

Văn Kỳ nhặt di động lên, nói một vài câu không mấy liên quan, mãi cho tới khi di động hết pin, cô mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngược lại, Vương Thành vẫn đang trong trạng thái vô cùng căng thẳng.

Anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời từ từ nhô lên phía trời đông, ánh sáng đầu tiên trong ngày chiếu lên người anh. Anh mỉm cười khổ sở, tự lẩm bẩm một mình “Mình không sai, mình chỉ hy vọng có thể cho mẹ một cuộc sống tươi đẹp hơn. Mình không sai, mình cần tiền, số tiền dùng mãi không bao giờ cạn.”

Tám giờ sáng, trong một tiệm mỳ nhỏ cạnh cục cảnh sát.

“Có lẽ, anh nên đi điều tra chuyện đó.” Chu Thiên vừa ăn mỳ vừa nói “Thế giới này không có yêu ma quỷ quái gì cả, tất cả đều do con người tạo ra mà thôi.”

Trịnh Tiểu Quân không hề nói gì, chỉ im lặng ăn mỳ, mỉm cười dịu dàng nhìn Chu Thiên, trút không ít thịt bò trong bát của mình sang cho Chu Thiên, sau cùng còn nhận được ánh mắt lườm ngọt của người đàn ông nào đó.

“Chu Thiên, cậu thực sự quá hạnh phúc, tôi sắp chết vì đố kị rồi đây.” Thiên Lượng xuất hiện với giọng nói quái gở, anh cũng gọi một bát mỳ.

Thiên Lượng nhớ lại cảnh tượng tối qua tại nhà Trịnh Tiểu Quân, mỉm cười gian tà, đôi mày kiếm nhướng cao, phát ra câu hỏi mang tính dò thám “Chu Thiên, cảnh Auto Man đánh quái vật nhỏ xinh tối qua có kích thích không? Đáng tiếc, tôi không được quan sát toàn bộ quá trình, liệu có thể chiếu lại một lần được không? Hay là, tối nay làm một bản 3D sống động đi.”

“Anh muốn chết à?” Trịnh Tiểu Quân tức tối cắt ngang lời nói của Thiên Lượng, mặt mày đỏ bừng, dùng ánh mắt sắc nhọn như thể muốn giết chết anh ta rồi nói “Thiên Lượng, anh nghiêm túc cho tôi. Nếu chuyện này truyền tới tai cha tôi, anh cứ chờ xem tôi xử anh thế nào. Trước tiên tôi tạm tha cho anh, nên làm thế nào, anh cứ tự liệu thần hồn.” Nói xong, cô liền xoay cổ tay, hoạt động gân cốt tạo ra những tiếc răng rắc.

“Đừng, tôi sai rồi!” Thiên Lượng tiếp tục chọc ghẹo Chu Thiên “Chu Thiên, nghe lời khuyến cáo của tôi, cậu ấy, tốt nhất là phải chuẩn bị phương thức phòng chống hữu hiệu đi. Bất luận là ở phương diện nào, cảnh ngộ của cậu bây giờ cực kỳ nguy hiểm. Cậu nghĩ xem, nếu bên cạnh chúng ta bất cứ lúc nào cũng có một người thô bạo, chuyện đó đáng sợ biết bao. Cho nên, cậu nên ngoan ngoãn thủ tiết một chút, một tuần hai lần là được rồi.”

Sau khi đùa giỡn xong, ba người lại thảo luận qua về tình hình vụ án, tất cả đều suy luận xem hung thủ thực sự đứng phía sau là ai. Dần dần chìm vào những vòng xoáy như mê cung của vụ án, tất cả mọi suy đoán đều trở nên vô ích, bởi vì ngay từ đầu, chuyện này đã vô lý đùng đùng. Cho nên kết cục thất bại đã được định sẵn.

Sau một hồi bàn bạc, họ đưa ra được kết luận mới đối với vụ án giết người liên hoàn này.

Chu Thiên đột nhiên hỏi "Tiểu Quân, vật thể mà anh đưa cho em đâu rồi?"

Trịnh Tiểu Quân chỉ Thiên Lượng rồi nói "Thì đang ở chỗ anh ta."

Thiên Lượng nói "Tối qua tôi định cho cậu xem kết quả đó, thế nhưng hai người lại làm liveshow trong phòng, cho nên đành phải gác tạm sang một bên."

"Nói vào trọng điểm đi." Hai người đồng thanh gào lên.

Thiên Lượng mồ hôi đầm đìa, xem ra sau này anh gặp phiền phức lớn rồi.

Anh nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói "Vật thể thủy tinh đó chính là một loại thuốc chống thối rữa, để vào chất lỏng và bột thuốc dễ dàng phát tán thì sẽ hạn chế khả năng phát tán này lại. Phát hiện thứ này ở hiện trường xảy ra án mạng cũng không có gì kì lạ, trên đó không có dấu vân tay của cậu và Tiểu Quân, đặt dưới kính hiển vy còn hiện lên vết cào rõ rệt, có điều đây không phải vân tay của loài người.

"Ý cậu là, Trương Ngang không phải do con người sát hại?"

"Ừm, dựa vào thời gian tử vong và mức độ cào cấu trên cổ nạn nhân có thể thấy rõ người thường rất khó có được sức lực mạnh mẽ như vậy. Cổ của Trương Ngang đã bị bẻ gãy, cậu thử nghĩ xem, có thể bẻ gãy cổ của một người cần phải có sức mạnh đáng sợ đến mức nào? Thông qua so sánh, vết cào cấu trên cổ của Trương Ngang hoàn toàn trùng hợp với những vết cào cấu trên cổ các nạn nhân khác, đây không thể do con người gây ra được."

"Bọn họ đã hành động nhanh hơn chúng ta một bước. Đừng có để tôi bắt được hung thủ thực sự." Chu Thiên phẫn nộ đập mạnh

lên mặt bàn.

Trịnh Tiểu Quân đột nhiên lên tiếng "Mau đến xem máy quay giám sát của trường học, không phải sẽ biết được ai đã giết chết Trương Ngang sao?"

"'Đúng rồi, tại sao anh lại không nghĩ ra nhỉ?" Chu Thiên ôm Trịnh Tiểu Quân thay cho lời tán thưởng.

"Này, hai người chú ý giữ gìn hình tượng trước đám đông đi." Một giọng nói bất mãn vang lên "Mau lên, xuất phát thôi."

Sau khi thanh toán, họ lái chiếc xe nhỏ màu đen từ cục cảnh sát tới trường đại học Thiên Nhai.

Mười phút sau, ba người đến phòng giám sát của trường đại học, vô cùng vui mừng hỏi nhân viên tại đây.

"Xin chào, chúng tôi tới từ cục cảnh sát thành phố Thiên Nhai." Trịnh Tiểu Quân nói với giọng dịu dàng, mềm mại.

"Xin chào, xin hỏi các vị tới đây có việc gì?"

"Chúng tôi có thể xem cuốn băng thu lại cảnh tượng xảy ra trong phòng thí nghiệm Sinh vật ở lầu bốn vào chiều hôm qua không?"

"Thật là ngại quá, máy quay giám sát ở khoa Sinh vật đã hỏng từ mấy tháng nay, cho nên chẳng ghi lại được gì hết."

Hung thủ hiển nhiên biết rõ điều này hơn bọn họ, máy quay đã hỏng, cho nên hắn có thể bình thản như không gây án tại đó.

"Cảm ơn." Trịnh Tiểu Quân mặt mày ủ rũ, giả vờ trấn tĩnh rồi nói "Chu Thiên, bây giờ phải làm thế nào mới có thể điều tra ra hung thủ thực sự?"

"Nhất định có thể." Chu Thiên trả lời đầy kiên định.

Đây chỉ là một lời thề đơn giản, nhưng đã khiến cả Thiên Lượng và Trịnh Tiểu Quân đều phải cảm động.

Trịnh Tiểu Quân cũng rất nghiêm túc lên tiếng “Chu Thiên, em tin vào anh.”

“Có điều, anh vẫn nghi ngờ Văn Kỳ, cô ta hành vi kỳ quái, khoảng thời gian này anh sẽ theo dõi cô ta.”

“Ừm, nhất định phải điều tra Văn Kỳ, cô ấy chính là nhân vật quan trọng trong vụ án giết người liên hoàn này.” Thiên Lượng cũng đưa lời phụ họa.

Chu Thiên đã âm thầm lên một kế hoạch, anh phải tạo ra bước ngoặt từ Văn Kỳ. Sau khi phân chia công việc. bọn họ liền tỏa đi hành động.

Thiên Lượng quay về tiếp tục nghiên cứu thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí, Trịnh Tiểu Quân đi điều tra Vương Thành, Chu Thiên đi theo dõi Văn Kỳ.

Lúc này, chuyển tới một khoảng không gian khác.

Văn Kỳ nhận điện thoại của Vương Thành, cô hạ thấp giọng nói “Anh tới nhà đón em, chút nữa gặp nhau ở quán trà sữa đối diện trường học nhé.”

Hiển nhiên, cô chỉ muốn gặp Vương Thành, càng lúc càng tăng nhanh bước chân. Cô đứng dưới khu nhà, đợi một chiếc xe đạp màu đen xuất hiện.

Chẳng bao lâu, chiếc xe đạp màu đen của Vương Thành đã xuất hiện, mặt mày rạng rỡ, anh nói “Được rồi, đại tiểu thư, lên xe đi. Anh vừa cho mẹ dùng bữa xong, bây giờ mới có chút thời gian.”

Văn Kỳ ngồi lên sau xe, tâm trạng buồn bã, hoảng loạn đã dịu đi phần nào, bắt đầu nói chuyện cùng Vương Thành.

Thế là, cô lại ôm chặt lấy thắt lưng của Vương Thành như đứa bé, đắc ý lên tiếng “Hãy hứa với em, đừng rời xa em, em hiện nay vô cùng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết chết. Em hy vọng người sau cùng có thể cùng em vượt qua khó khăn chính là

anh.”

“Đừng ăn nói linh tinh, sáng sớm ngày ra đã nói chết chóc, thật là xui xẻo. Có phải em viết nhiều tiểu thuyết kinh dị quá nên bị lậm không?” Vương Thành đưa tay dụi mắt rồi nói “Được rồi, đừng có tự mình dọa mình nữa. Chúng ta đi uống trà sữa, anh còn phải tới trường làm thí nghiệm nữa.”

Đúng thế, không được suy nghĩ lung tung, thế giới này tuyệt đối không có ma quỷ giữa thanh thiên bạch nhật, Văn Kỳ không ngừng nhắc nhở bản thân đừng có sợ hãi.

CHƯƠNG 10

TỘI LỖI KHẮC SÂU TRONG LINH HỒN

Trong quán trà sữa đối diện trường học, tại bàn số tám, có một đôi tình nhân đang ngồi với nhau.

Văn Kỳ giữ quá nhiều bí mật trong lòng, trái tim cũng vì thế mà sắp nổ tung vì quá tải.

Ai ngờ, Vương Thành lại nhìn Văn Kỳ mỉm cười tà ác, còn cố tình chọc ghẹo cô, đưa tay nghịch ngợm lọn tóc của cô rồi lém lỉnh nói "Văn Kỳ, em làm sao thế, lúc nào trông cũng như đang bay bổng nơi nào ấy."

"Hả?"

Văn Kỳ định thần lại, mỉm cười nhìn Vương Thành, cúi đầu uống trà sữa, hai người uống chung một ly.

Vương Thành dịu dàng lên tiếng "Văn Kỳ, hãy nói cho anh biết, em đã gặp phải chuyện gì?"

"Em… em không dám nói…" Văn Kỳ cúi đầu, cô rất sợ 'Quy tắc' đó. "Em sợ sau khi nói ra rồi, em sẽ bị 'Quy tắc' đó giết chết, anh không hiểu đâu."

"Em không nói, anh làm sao mà hiểu được?" Vương Thành vò mái tóc ngắn của mình rồi lên tiếng "Anh vẫn luôn cảm thấy bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta đều cùng nhau đối mặt, cho dù là chuyện phải hy sinh tính mạng."

"Vậy được thôi, em nói cho anh biết, nếu nói rằng em đã hại chết Hạ Thiên, anh có tin không?" Văn Kỳ ngước mắt lên nhìn

Vương Thành.

“Hầy, đều bởi vì cái ‘Quy tắc’ đó, cái người có tên Nhất Thổ đó đã hại chết rất nhiều người, còn em cũng chỉ là một thành viên ở trong cái ‘Quy tắc’ ấy mà thôi.”

“Quy tắc… quy tắc gì? Nhất Thổ là ai?” Vương Thành vội vã nói “Văn Kỳ, tại sao em lại cho rằng là em đã hại chết Hạ Thiên?”

“Không, tất cả mọi người đều do Nhất Thổ hại chết! Chẳng có bất cứ can hệ gì tới em.” Văn Kỳ lắc đầu phủ nhận, tiếp tục nói “Vương Thành, anh có biết không? Trong linh hồn của em bị khắc một trong bảy tội lỗi, còn Hạ Thiên đã chết, trong linh hồn đã khắc tội lỗi là ‘tham lam’. Cô ấy chính là tình nhân mà cha em bao nuôi bên ngoài.”

Vương Thành không dám tưởng tượng, mối quan hệ bên trong lại phức tạp đến vậy, anh nhìn thấy khuôn mặt rầu rĩ của Văn Kỳ, vẫn còn đang nói về những chuyện quái dị liên tục xảy ra xung quanh cô.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Văn Kỳ nói xong, tâm trạng của cô đã bình ổn trở lại.

“Vương Thành, anh làm sao thế?” văn Kỳ thấy Vương Thành mãi chẳng định thần lại được, liền lo lắng lên tiếng hỏi “Có phải anh khó lòng tin vào chuyện này? Có lẽ anh sẽ cho rằng là em đã bịa đặt ra cũng nên. Có đúng không?”

“Không.” Vương Thành đã định thần lại sau một hồi kinh ngạc, anh chậm rãi lên tiếng “Anh tin vào những lời em nói, anh có nghe nói đến bảy tội lỗi.”

“Ừm, anh nói đi xem nào.” Văn Kỳ mím chặt môi, tỏ ra chờ đợi nhìn Vương Thành, chẳng hề bận tâm đến ly trà sữa trên bàn.

“Bảy tội lỗi lớn bắt nguồn từ thế kỷ thứ mười ba, khi một tu sỹ kiêm nhà thần học có tên Thomas Aguinas vạch ra những biểu hiện

ác độc của con người. Từ đó các tu sỹ Thiên Chúa Giáo liền đưa ra bảy tội ác ghi khắc trong linh hồn của con người, lần lượt là: hung ác, dâm dục, tham lam, kiêu ngạo, phẫn nộ, lười biếng và đố kị. Đây chính là bảy tội lỗi được liệt kê trong cuốn Thần Khúc của Dante. Thế nhưng quan điểm của Dante là trong sâu thẳm linh hồn của mỗi con người đều ẩn chứa tội ác."

"Tại sao Dante lại viết Thần Khúc chứ?"

"Anh cũng không biết, trên sách giải thích như vậy." Vương Thành uống ngụm trà sữa sau cùng, rồi dịch chiếc ly sang một bên, nhẫn nại đưa lời giải thích "Yên tâm đi, bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều ở cạnh bên bảo vệ em."

"Ừm, em tin vào anh." Khuôn mặt Văn Kỳ hiện vẻ vui buồn bất định, Vương Thành nhân lúc Văn Kỳ lơ đễnh, lén hôn cô một cái, mỉm cười gian tà rồi nói "Được rồi, có hứng thú xem anh làm thí nghiệm không? Cực kỳ thú vị, anh đang nghiên cứu xem nhân loại xuất hiện như thế nào."

"Anh thôi ngay." Khuôn mặt của Văn Kỳ đỏ ửng lên như quả táo, giả bộ tức giận nói "Anh mau chóng đi làm thí nghiệm đi, cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết nghiên cứu làm sao có con người!"

"Ừm, tuân lệnh, anh đi thanh toán, rồi quay về trường học tiếp tục nghiên cứu làm sao có được con người."

Vương Thành đứng dậy rời đi, đến quầy thanh toán, cưỡi xe đi mất.

Văn Kỳ vẫn ngồi trong quán trà sữa một lúc, sau đó cũng đẩy cửa kính ra ngoài.

Cô không hề nhận ra vẫn luôn có một người theo dõi mình nãy giờ, một người ăn vận kì quái. Cuộc nói chuyện khi nãy giữa hai người, anh nghe không sót chữ nào, vụ án đã có tiến triển mới.

Anh cố tình để lộ ra nụ cười đắc ý, còn trong lòng lại thầm nói,

vụ án này cũng chẳng gây khó khăn được gì cho mình.

Ai ngờ vừa mới nghĩ tới đây, di động liền rung lên, là số điện thoại cực kỳ quen thuộc, trên màn hình hiện lên hai chữ 'bà xã'.

Ngoài trừ Trịnh Tiểu Quân ra chẳng còn ai khác!

Chu Thiên cảm thấy nghi hoặc nhận điện thoại, đưa lời chọc ghẹo "Bà xã, anh là nhân dân năm tốt, bất cứ lúc nào cũng chấp nhận điều tra ngẫu nhiên của lãnh đạo."

"Được rồi, anh nghiêm túc chút đi, em đang có việc muốn nói cùng anh."

"Nói đi, có chuyện gì?"

"Em đang theo dõi Vương Thành, cậu ta quay về trường học một chuyến, tiếp đó, nhanh chóng ra khỏi trường học, bộ dạng vô cùng lo lắng. Em đi theo cậu ta tới một tiệm giết mổ heo. Cậu ta đang gặp mặt với một người đàn ông cao lớn đeo kính râm, đồng thời giao một thứ cho hắn. Tiếp đó, người đàn ông cao lớn liền mở bọc đó ra, nhìn vào trong, rồi quay người bỏ đi. Vương Thành cũng vội vã quay về trường học."

"Người đàn ông cao lớn? Ở tiệm giết mổ heo?" Chu Thiên thầm nghĩ trong lòng, phải chăng có bí mật gì không thể cho ai biết ở đây? Xem ra Vương Thành cũng có vấn đề.

"Được rồi, em quay về trước đi, không cần phải theo Vương Thành nữa."

"Em biết rồi, nhớ anh quá."

"Ừm, anh cũng nhớ em."

Chu Thiên không muốn Trịnh Tiểu Quân mạo hiểm theo dõi một người đàn ông, chỉ sợ cô gặp phải nguy hiểm gì.

Khi anh định thần lại, Văn Kỳ đã biến mất khỏi tầm quan sát của anh, người đi mất rồi, Chu Thiên chỉ biết than dài, vừa định

thu di động lại.

Ai ngờ, di động lại rung thêm lần nữa, là một số điện thoại lạ.

Chu Thiên do dự một hồi, liền ấn nút nhận, đầu kia vang lên giọng nói "Chu Thiên, anh còn nhớ tôi không?"

Giọng nói quen thuộc như vậy, Chu Thiên làm sao có thể quên được? Anh thầm vui trong lòng, suýt nữa đánh rơi chiếc di động trong tay, nhưng lập tức định thần lại, reo lên như thể không thể tin được "Là Liên Thành sao? Thực sự là cậu sao?"

"Ha ha, là tôi đây." Chu Thiên chẳng thể tin được, người đối tác tốt nhất thuở nào đã liên hệ lại với anh, hơn nữa còn là người đồng nghiệp đã mất liên lạc năm năm nay. Anh vẫn luôn cho rằng Triệu Liên Thành đã bất hạnh bỏ mạng trong lần thực hiện nhiệm vụ đó.

Chu Thiên liền hỏi "Cậu đang ở chỗ nào? Tôi sẽ tới tìm cậu."

Chu Thiên mặt mày rạng rỡ, trong lòng thầm nghĩ "Tốt lắm, Triệu Liên Thành chưa chết. Có điều, tại sao cậu ấy lại hẹn mình tới chỗ đó?"

Triệu Liên Thành vốn là đồng nghiệp chuyên phá án cùng Chu Thiên năm xưa, anh có nhiều nghiên cứu và cách suy nghĩ đặc biệt về pháp y và sinh vật, hơn nữa năng lực suy luận của anh rất siêu phàm.

Chu Thiên dưới sự giúp đỡ của Liên Thành, chẳng khác nào như hổ thêm cánh, đối với Chu Thiên hiện nay mà nói, đây là niềm vui lớn nhất.

Chu Thiên liền vẫy một chiếc taxi, mười phút sau, anh xuất hiện tại cửa trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

"Chu Thiên, tôi nhớ cậu chết đi được." Triệu Liên Thành đứng bên ngoài đợi Chu Thiên, còn chủ động ôm Chu Thiên một cái. Phía sau anh là một người phụ nữ gợi cảm, không sai, người phụ

nữ đó chính là bà chủ của trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, Tần Phụng Trân.

“Nào lại đây, tôi giới thiệu cho cậu, đây là bà xã của tôi, Tần Phụng Trân, cô ấy là bà chủ của trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.” Triệu Liên Thành kéo Tần Phụng Trân lại giới thiệu cùng Chu Thiên, Chu Thiên và Tần Phụng Trân cũng đã gặp nhau vài lần, Chu Thiên cực kỳ phản cảm qua lại với những người làm chuyện buôn bán xác thịt, căm ghét từ tận đáy lòng.

Có điều, trong lòng Chu Thiên vẫn còn một điều chưa hiểu, Triệu Liên Thành làm thế nào mà quen biết Tần Phụng Trân? Hơn nữa, hai người còn kết hôn? Mấy năm qua, Triệu Liên Thành rốt cuộc đã đi đâu, làm gì?

“Tôi biết giữa cậu và Phụng Trân có hiểu lầm, mấy tháng trước tôi đã nhìn thấy cậu, cậu vẫn cứ nóng vội như trước kia. Hiện nay, đã đến lúc tôi phải tái xuất để giúp cậu rồi, nào lại đây, mau vào đây rồi nói.”

Nói xong, ba người chậm rãi bước vào trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

***

Sau khi Chu Thiên để mất tung tích của Văn Kỳ, cô một mình đi bộ đến nghĩa trang, quỳ trước một bia mộ, trên đó có khắc ba chữ ‘Hoàng Gia Lệ’, còn cả một bức ảnh đen trắng.

Văn Kỳ khóc lóc nghẹn ngào nói “Mẹ, hãy nói cho con biết, con phải làm sao đây?”

Chẳng bao lâu sau, Văn Kỳ đã bật khóc thành tiếng, vô cùng đau khổ.

“Con gái, đừng khóc nữa.” Phía sau truyền tới một giọng nói mạnh mẽ mà tràn đầy sinh lực, giọng điệu mang theo chút bi thương “Đừng khóc nữa, mẹ con vẫn đang ở trên trời dõi theo con.

Bà ấy không hy vọng nhìn thấy con như hiện nay đâu. Bao nhiêu năm nay, ta vẫn luôn nhớ đến bà ấy. Cho nên, ta không ngừng kiếm tiền, sau đó cho con một cuộc sống hạnh phúc, như vậy, ta mới không có lỗi với bà ấy được."

Vẫn luôn nhớ đến?

Văn Kỳ trước kia có lẽ sẽ tin theo, còn Văn Kỳ hiện nay chẳng thể nào tin được. Cô nhận ra người đàn ông trước mặt mình giả tạo và bẩn thỉu đến độ nào, khiến cô cảm thấy buồn nôn, ghê tởm, cô nhìn người đàn ông này bằng ánh mắt đầy phẫn nộ, giống như nhìn thấy được linh hồn dơ bẩn của ông.

Văn Kỳ đột nhiên đẩy Văn Kiện ra rồi thét lên giận dữ "Cút đi! Ông không xứng đáng đến thăm mẹ tôi! Ông là người đàn ông giả tạo."

Văn Kiện giật mình trước hành động của Văn Kỳ, tỏ ra vô cùng nghi hoặc.

"Ta biết, bao năm nay con vẫn luôn hận ta, thế nhưng ta chẳng thể thay đổi được gì, ta cũng không cầu mong con sẽ tha thứ cho ta."

"Hừm! Đừng cho rằng tôi không biết ông đã lén lút làm bao nhiêu chuyện bỉ ổi, ông đã bao nuôi một cô gái có tên Hạ Thiên ở trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, ông có biết không? Cô ta chính là bạn học của tôi, không lâu trước, cô ấy đã chết trên bãi cát sau trường học rồi. Một người cảnh sát có tên Chu Thiên đã tới tìm ông đúng không? Đây chính là nỗi nhớ thương mà ông vừa mới nhắc tới sao? Tôi hận ông."

'Bốp', một cái tát mạnh khiến khuông mặt của Văn Kỳ nóng rực.

Văn Kỳ bật cười điên cuồng "Ông đánh đi, có bản lĩnh thì ông hãy giết chết tôi ngay trước mộ của mẹ tôi! Nếu không, ông không phải là đàn ông."

Văn Kiện tức giận quay người bỏ đi, ông không còn mặt mũi nào đối diện với hai mẹ con họ.

Văn Kỳ quỳ trước bia mộ của Hoàng Gia Lệ, bật khóc như mưa.

“Mẹ ơi, mẹ nhìn đi, đây mới là bộ mặt thực sự của ông ta, mẹ đã nhìn rõ chưa?”

Văn Kỳ ngẩng đầu lên trời khóc lóc, đau đớn quặn lòng.

Văn Kiện lấy chiếc xe màu đen của mình cùng giáo sư Vương tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc. Không cần phải nói, ông lại tới đây tìm gái, có điều, lúc nào cũng chỉ có một mình Văn Kiện, giáo sư Vương chỉ uống rượu, không làm bất cứ chuyện gì khác.

“Này, ông chủ Văn, thực đúng là khách hiếm, lâu lắm rồi không gặp ông đấy.” Ăn mặc gợi cảm, trát phấn dày đặc, cô mặc trên người một chiếc áo màu đen, phía dưới là một chiếc váy bó sát cũng màu đen, chiếc khóa kéo ở giữa như thể sắp sửa tung ra vậy.

Văn Kiện mặt mày hớn hở lại gần, thừa cơ nhéo lên phần mông của người phụ nữ này một cái.

Tần Phụng Trân không biết chui ra từ đâu, liền lên tiếng “Ông chủ Văn, dã quá lâu rồi ông không tới, hôm nay sao lại rảnh rỗi vậy? Có hàng mới tới đấy, mỹ nữ Nhật Bản, chỉ dành riêng cho ông thôi.”

“Ừm, bà chủ thực đúng là càng lúc càng hiểu tôi, ông Vương, hay là ông cũng làm một em đi?”

“Thôi đi, ông cứ tự chơi một mình, tôi chỉ muốn uống rượu.”

“Bà chủ, mau lấy loại rượu tốt nhất cho giáo sư Vương, tôi vào trong một chút, chốc nữa ra ngay.”

Giáo sư Vương lấy một xấp tiền từ trong túi quần ra, đưa cho Tần Phụng Trân, Tần Phụng Trân cầm tiền rồi đi vào bên trong.

Giáo sư gọi một ly rượu, lắc lư trong tay, uống một hơi hết sạch

rồi quay người bỏ đi.

Lúc này, trong một gian phòng riêng biệt tại trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

“Liên Thành, mấy năm nay cậu làm cái gì? Tôi còn tưởng cậu toi rồi chứ?”

“Mẹ kiếp, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, Triệu Liên Thành tôi là một nhân vật thế nào chứ, dễ dàng toi như cậu rủa được sao?”

Hai người hàn huyên chuyện cũ, Tần Phụng Trân dùng hai tay ôm chặt lấy Triệu Liên Thành.

Triệu Liên Thành cũng nắm chặt lấy bàn tay của cô “Bà xã, em nói cho Tiểu Chu nghe đi, những chuyện mà em biết ấy.”

“Được, em sẽ nói cho anh ta nghe.”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Rất lâu trước kia, giáo sư Vương dẫn theo Văn Kiện tới chỗ tôi, tìm riêng Hạ Thiên, sau đó, cứ nửa đến một tháng Văn Kiện lại tới chỗ này một lần, đều để tìm Hạ Thiên. Anh cũng biết làm nghề buôn bán xác thịt như chúng tôi, thu nhập ít đến mức đáng thương. Thời gian lâu dần, Văn Kiện bắt đầu bao nuôi Hạ Thiên, lúc anh tìm đến chỗ tôi, cô ta dã gặp nạn.”

“Hả? Vậy giáo sư Vương và Văn Kiện thông thường làm những việc gì?”

“Chuyện này… tôi cũng không rõ lắm.”

Chu Thiên thầm nghĩ giáo sư Vương và Văn Kiện đều có vấn đề, hai người họ rốt cuộc có quan hệ gì với Hạ Thiên? Chỉ đơn giản là mối quan hệ giữa khách làng chơi và gái điếm sao?

“Liên Thành, cậu cùng với tôi về đội cảnh sát một chuyến, giúp đỡ tôi điều tra vụ án giết người liên hoàn vô cùng gay cấn này.”

“Ừm, việc này tôi làm là sẽ thu phí đấy, một trăm đồng một ngày.”

“Này, đại ca, cậu vẫn quỷ quái như xưa, yêu tiền đến chết đi sống lại, quay về cục tôi sẽ làm đơn đề nghị cho cậu. Có điều, nể tình huynh đệ, có thể giảm giá chút không?”

“Huynh đệ, tôi đang yêu cầu là một trăm đô la mỹ đấy, đã giảm giá cho cậu rồi.”

“…”

Chu Thiên vừa dỗ vừa lừa Triệu Liên Thành về đến cục cảnh sát.

Lúc hai người đi, giáo sư Vương đứng ở một góc lặng nhìn theo bóng dáng hai người.

Khoảng mười mấy phút sau, Chu Thiên cùng với Triệu Liên Thành xuất hiện tại phòng giữ xác của cục cảnh sát.

Thiên Lượng vẫn còn đang nghiên cứu mấy tử thi, có một khúc mắc chẳng thể nào gỡ ra được, tại sao thứ chất lỏng máu xanh lục thần bí đó sau khi gặp huyết dịch sẽ thay đổi kết cấu? Còn chất lỏng màu xanh lục chưa nhiễm huyết dịch lại có kết cấu trùng hợp cao độ với DNA của loài sói?

Thiên Lượng còn liên tưởng tới vật chất kì lạ kia, anh đã làm việc thâu đêm hai ngày nay, mỗi buổi tối đều bầu bạn với mấy tử thi này. Trong đêm tối tĩnh lặng, anh không ngừng làm đủ loại thí nghiệm, thử xem có thể xảy ra được phản ứng với chất lỏng màu xanh lục thần bí kia không, có điều tất cả chỉ là vô ích. Chất lỏng màu xanh lục thần bí tạm thời chẳng phản ứng với bất cứ thứ gì khác ngoại trừ máu tươi của phụ nữ.

Thiên Lượng cho chất lỏng màu xanh lục thần bí đó vào trong cơ thể của chuột bạch thí nghiệm, sau hai mươi giờ sau, chuột bạch chảy máu thất khướu mà chết.

Kết quả quá rõ ràng, Thiên Lượng tối nay đã hoàn toàn đánh mất kiềm chế, anh thậm chí bắt đầu nghi ngờ năng lực của bản thân, đi đi lại lại trong phòng giữ xác với tâm trạng cực kì rối loạn. Bởi vì vụ án không có chút tiến triển nào mới, thậm chí chẳng có chút manh mối nào, hung thủ vẫn đang tiêu diêu tại ngoại, bất cứ lúc nào cũng có thể gây án tiếp.

Chính vào lúc Thiên Lượng đang gặp rất nhiều khó khăn, Chu Thiên và Triệu Liên Thành xuất hiện. Sau khi Chu Thiên giới thiệu, hai người bắt tay làm quen, Thiên Lượng như tìm được tri âm. Anh và Triệu Liên Thành vừa gặp mà như đã quen biết từ lâu, nhanh chóng đẩy Chu Thiên đứng gọn sang một bên.

Vào thời gian tự học buổi tối tại đại học Thiên Nhai, cửa sổ căn phòng 414 kí túc xá nữ là một khoảng tối mù, Văn Kỳ đi xuống bên dưới, Vương Thành đứng ngoài sân đợi cô. Anh nhìn chằm chằm vào đoàn người đông đúc phía trước, như sợ bỏ lỡ mất Văn Kỳ.

Văn Kỳ đứng ở chỗ không xa, nhìn vào khuôn mặt chờ đợi trong lo lắng đó, từ từ bước ra khỏi dòng người.

Vương Thành vừa nhìn liền nhận ngay ra cô, anh nhanh chóng chạy đến trước mặt Văn Kỳ, ôm mạnh cô vào lòng rồi xoay tròn mấy vòng.

Văn Kỳ thét lên một tiếng, vùng vẫy một hồi, sau cùng im lặng trong màn đêm mơ màng, Vương Thành cũng buông lỏng tay hơn.

Văn Kỳ đứng lặng tại chỗ, để mặc cơn gió đêm không ngừng đùa giỡn chiếc váy dài màu trắng của mình.

Màn đêm với ánh trăng dịu dàng, hai người ngồi trên sân thể thao, để mặc ánh trăng nhuộm bạc cả thân hình. Vương Thành khi nãy khá là to gan, hiện nay lại tỏ ra lóng ngóng, không biết nên nói chuyện gì với Văn Kỳ lúc này.

“Vương Thành…” Văn Kỳ chủ động lên tiếng, quay mặt sang rồi

nói “Khoảng thời gian gần đây cảm ơn anh đã luôn ở cạnh bên em. Anh đáng lẽ không nên bị lôi vào chuyện rắc rối này. Cho nên, hãy để em một mình đối mặt với ‘tội lỗi’ đi.

Câu nói này chẳng khác nào mũi kim đâm sâu vào trái tim của Vương Thành.

Anh vẫn cứ nhìn Văn Kỳ bằng ánh mắt dịu dàng, mỉm cười và đáp “Em đã quên rồi sao? Anh đã từng nói, bất luận là chuyện gì, anh cũng sẽ cùng em đối mặt, cho nên xin đừng vứt bỏ anh. Anh chỉ muốn bảo vệ em, để em không gặp phải tổn thương, cho dù người phải chết có là anh.”

Câu nói này xuất phát từ đáy lóng Vương Thành, thực sự đã khiến Văn Kỳ cảm động bùi ngùi.

Chính vì Vương Thành có thể khiến cô xúc động nhiều lần, cho nên cô mới sợ hãi một ngày nào đó sẽ lún sâu trong nỗi cảm động này, sau cùng yêu Vương Thành đến mức không quay đầu nổi. Cô đã thử xa cách Vương Thành, cô không xứng có được người tốt đẹp như anh, cô không nhẫn tâm kéo Vương Thành vào nguy hiểm này. Bởi vì nguy hiểm vây quanh cô bất cứ lúc nào, cô tuyệt đối không thể để Vương Thành chết vì mình.

“Vương Thành, thực sự rất cảm ơn anh.” Văn Kỳ đứng dậy, khom lưng trước anh, sau đó quay lưng lại, lạnh nhạt lên tiếng “Có được người bạn như anh, em cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Có điều em thực sự quá mệt mỏi, nếu như có thể, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Nhìn theo bóng dáng dần dần khuất xa, trái tim Vương Thành vô cùng lạc lõng, anh chẳng thể nào kìm nén được bản thân, nhanh chóng chạy tới, chẳng màng tất cả ôm chặt lấy văn Kỳ, thét lên thảm thiết “Anh yêu em, anh thực sự rất yêu em! Xin hãy cho anh một cơ hội, để anh được yêu em một lần.”

Chi trong giây lát, trái tim Văn Kỳ như bị đâm nát, nước mắt nóng bỏng của Vương Thành rơi xuống lưng cô, từng giọt từng giọt một. Không biết tại sao, cô lại cảm thấy đau đớn như vậy, từ từ quay người lại, trên mặt đã lã chã lệ nhòa, nhẹ nhàng đẩy Vương Thành ra, mỉm cười lên tiếng "Xin lỗi, em không muốn kéo anh vào trong 'tội lỗi' này."

Vương Thành đã hiểu tất cả, cô đang sợ 'tội lỗi' sẽ cướp đi tính mạng của anh, nói theo cách khác, cô đang muốn bảo vệ anh.

Anh vừa khóc vừa cười, cảm động trước tình cảm của Văn Kỳ, cô sẽ mãi mãi chiếm trọn trái tim anh.

Vương Thành không ngừng nói với bản thân "Vương Thành, cô ấy sẽ là người bạn đời cùng mày đi hết cuộc đời này, cô ấy sẽ là người phụ nữ mà mày yêu nhất."

Anh chỉ có thể lặng lẽ bảo vệ cô, không để cô phải chịu đau đớn.

Vương Thành đưa Văn Kỳ về tận nhà, sau khi nhìn thấy cô an toàn về nhà, anh mới đẩy chiếc xe đạp bước về. Trên đường đi, một chiếc ô tô màu đen đi lướt qua, tạt đầy nước lên người Vương Thành, anh liền lớn tiếng quát "Mẹ kiếp, có biết lái xe không đấy? Có tiền là giỏi lắm sao?"

Vương Thành vẫn tiếp tục đẩy xe đạp đi, trong lòng thầm nghĩ thời đại này chính là như vậy, có tiền mới là nhất!

Anh về đến trước khu nhà, không hề lên trên, lại tới quán internet mà bản thân thường hay đến mọi khi.

Không sai, anh lại âm thầm tiến hành giao dịch bí ẩn, giao dịch có thể khiến anh kiếm được rất nhiều tiền, vẫn cứ như trước kia, anh đăng nhập lên hai nick QQ, một cái là nam giới, một cái là nữ giới.

Hai tiếng đồng hồ sau, Vương Thành rời khỏi quán internet.

Văn Kỳ quay về nhà, phát hiện cả nhà tối đen như mực, cô mở chiếc đèn thủy tinh trong phòng khách, phát hiện Văn Kiện đang ngồi trên ghế sô pha, chỉ vì muốn chờ cô quay về.

“Con với thằng khi nãy rốt cuộc là quan hệ gì?” Văn Kiện hỏi Văn Kỳ bằng giọng điệu trách cứ.

Văn Kỳ bỗng dưng cảm thấy bực bội đầy mình, bất cần đáp lại một câu “Anh ấy là bạn trai của tôi, tôi rất mệt, phải đi nghỉ trước đây.” Nói xong, cô liền bước về phòng của mình, rồi đóng sầm cửa lại. Cô không muốn nhìn thấy người đàn ông khiến mình cảm thấy nhục nhã đó, một ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa.

Văn Kiện ngước mắt lên, nhìn chiếc đèn thủy tinh trên trần, trong đầu nhớ tới một người, một người ông vẫn luôn muốn xóa nhòa trong kí ức của mình. Tuy người đó đã chết rồi, nhưng đó vẫn là một bí mật mà Văn Kiện không muốn nhắc tới.

“Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.” Văn Kiện lẩm bẩm một mình.

Ông đứng dậy khỏi ghế sô pha, tắt đèn thủy tinh đi, bước về phòng mình. Vì Thẩm Lăng đang mang thai, nên ông dọn sang ngủ ở một phòng khác. Nằm trên giường, lật người qua lại một hồi, ông chẳng thể nào chợp mắt nổi. Không ai có thể biết được Văn Kiện đang lo lắng những gì, và cả cái bí mật mà ông không bao giờ muốn nói ra đó.

***

Trong phòng giữ xác tại cục cảnh sát.

Thiên Lượng và Triệu Liên Thành cuối cùng đã thảo luận xong, Triệu Liên Thành hít thở hổn hển, lần đầu tiên anh lại tranh luận cùng đồng nghiệp kịch liệt tới vậy.

Hai người nhìn nhau đầy trân trọng, tiếc nuối vì gặp gỡ quá muộn, hiện nay vừa gặp đã thân thiết.

“Thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí này, cha tôi Triệu tư lệnh đã từng nhắc tới vào mười tám năm trước.”

“Hả? Mười tám năm trước, xem ra rất uyên thâm.”

“Hử? Mười tám năm trước, Nhật Bản từ thời Nhị Chiến đã dồn lực nghiên cứu vũ khí độc dược, bộ đội 731 chính là một tiểu đội sinh hóa lợi hại nhất thời đó. Thế nhưng do hạn chế về phát triển khoa học kĩ thuật, khi ấy chỉ sử dụng những vi rút vốn có tiến hành cấy ghép và thí nghiệm trên cơ thể động vật. Sau này, họ bắt đầu làm thí nghiệm trên cơ thể con người, cưỡng ép thay đổi DNA của loài người, tạo ra nguy cơ sinh hóa không thể lường nổi.”

“Nguy cơ sinh hóa?”

Khoảng một lúc lâu sau, Thiên Lượng và Chu Thiên mới định thần lại, Thiên Lượng thiếu nhẫn nại lên tiếng hỏi.

“Nguy cơ sinh hóa thực sự từng xảy ra sao? Hay là con người sau này mới chế tạo ra? Huynh đệ, cơm có thể ăn lung tung nhưng đừng nói năng bừa bãi, bất cứ chuyện gì cũng phải có chứng cứ.”

Tôi đã đoán trước cậu sẽ nói như vậy, nên chuẩn bị trước tư liệu cho cậu xem rồi.” Nói xong, anh liền lấy một tờ giấy ố vàng từ trong túi quần ra, đưa tới trước mặt Chu Thiên và Thiên Lượng.

“Mẹ kiếp! Chuyện… chuyện này thực khó mà tin nổi, thì ra thực sự có nguy cơ sinh hóa, bọn Nhật thực đúng là đáng ghét.”

Thiên Lượng đột nhiên cảm thấy tâm trạng phiền não, mãi mới có thể bình tĩnh lại.

Triệu Liên Thành nói tiếp “Cha tôi đã từng nói, bộ đội 731 năm đó dã dùng người làm thí nghiệm, không ít người Nhật đã vô tình nhiễm phải vi rút. DNA trong người hoàn toàn biến dị, thậm chí có người sau một đêm đã thất khướu chảy máu mà chết, có người còn sống tới tậ bây giờ, chẳng ai có thể giải thích nổi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.”

“Vẫn còn người sống tới tận bây giờ? Liệu có thể sống được bao lâu?”

“Chuyện này rất khó nói, nếu có máu tươi và nội tạng thay thế không ngừng thì có thể trường sinh.”

“Máu tươi? Nội tạng? Trường sinh? Vậy chẳng phải giống hệt như loài sói hay sao?”

“Đúng vậy, năm đó trong những người thuộc bộ đội 731, có người nửa đêm biến thành người sói, đi khắp nơi hút máu của phụ nữ, nuốt trôi nội tạng của con người.”

Chu Thiên và Thiên Lượng nghe Triệu Liên Thành kể xong về lịch sử đáng sợ đó, mãi hồi lâu sau vẫn chẳng thốt nổi câu nào.

Trong đầu họ chỉ hiện lên cảnh tượng người sói đột biến hút máu người, hàm răng soi sắc nhọn nhuốm máu đỏ rực, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hãi hùng vô cùng.

“Triệu Liên Thành, tôi cho anh xem kết quả thí nghiệm mới nhất.” Thiên Lượng nói rồi cầm một cái lồng màu trắng ra, bên trong nhốt một con chuột bạch với thể hình rất to. Con chuột bạch này có đôi mắt màu đỏ máu, còn phát ra tiếng kêu gừ gừ, không ngừng dùng móng cào lên chiếc khóa lồng.

“Đây chính là con chuột đã được tiêm chất lỏng màu xanh lục thần bí?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn là hai chất lỏng màu xanh lục không cùng kết cấu. Triệu Liên Thành, tôi phát hiện loại chất lỏng màu xanh lục có nhiễm huyết tương của phụ nữ và loại chất lỏng màu xanh lục nguyên chất có khác biệt rất lớn. Tôi đã dùng ai con chuột bạch làm thí nghiệm, cùng lúc tiêm vào người hai loại chất lỏng màu xanh lục khác nhau này, con thứ nhất thất khướu chảy máu rồi chết, con thứ hai biến thành bộ dạng như hiện nay.”

“Xem ra, thứ chất lỏng màu xanh lục này vẫn chưa bị hủy diệt

triệt để, hy vọng chúng ta có thể điều tra được rốt cuộc là ai sở hữu số chất lỏng màu xanh này, nếu không, tính nguy hại khó mà đoán biết được.” Triệu Liên Thành châm một điều thuốc, mặt mày ủ dột, buồn bã.

Anh hiểu rõ hơn bất cứ ai, tính hủy diệt của thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí đó lớn đến mức nào, anh còn nhớ cha anh đã kể về một người bị tiêm thứ chất lỏng đó vào người.

Đó chính là một người dị chủng tương tự như người sói, ban ngày chẳng khác biệt người thường, đến tối chỉ muốn hút máu, hơn nữa có nhu cầu về tình dục nhiều hơn người thường rất nhiều. Cứ cách nửa tháng hắn cần phải hút máu và nuốt trọn nội tạng của người phụ nữ, như vậy mới có thể giữ được tính mạng.

Triệu Liên Thành cảm thấy hơi sợ hãi, vụ án giết người liên hoàn này không hề đơn giản như những vụ án sát nhân khác, đằng sau chắc chắn ẩn chứa âm mưu lớn. Có khả năng có liên quan tới việc khơi dậy ‘nguy cơ sinh hóa’ hoặc giả khởi động vùng cấm trong DNA của nhân loại.

“Được rồi, những gì tôi biết chỉ có vậy thôi, hiện nay, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình lặng. Có điều tôi sẽ âm thầm giúp cậu nghiên cứu thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí đó, tôi về trước đây.” Chu Thiên còn chưa kịp lên tiếng, Triệu Liên Thành đã đi.

Chu Thiên than dài một tiếng “Hầy, lại thiếu đi một trợ thủ đắc lực rồi.”

Thiên Lượng sau một đêm đàm đạo của Triệu Liên Thành, đã thu hoạch được rất nhiểu.

Anh mỉm cười nói cùng Chu Thiên “Huynh đệ, anh ấy không muốn gia nhập với chúng ta, nhất định có lý do của anh ấy, chí ít thì anh ấy cũng đồng ý giúp chúng ta nghiên cứu thứ chất lỏng quái dị này rồi. Biết thế, đi nghỉ sớm thôi, sáng mai anh vẫn phải

tiếp tục theo dõi Văn Kỳ nữa đấy.” Chu Thiên không hề đáp lại.

Thiên Lượng và Chu Thiên cùng lúc ra khỏi phòng giữ xác, bọn họ đã bỏ sót một thứ quan trọng, đó là con chuột bạch đã được tiêm thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí kia…

Con chuột bạch kêu chít chít trong chiếc lồng, hai mắt còn đỏ hơn cả lúc trước, bộ móng của nó dài hơn rất nhiều, thân hình cũng dần dần to lớn, giống như định phá tan cái lồng, nhảy bật ra ngoài, đến sau cùng vẫn cứ thất bại. Có điều, đôi mắt màu đỏ đáng sợ của nó vẫn cứ nhìn chằm chằm vào mấy bộ tử thi nằm trong căn phòng giữ xác này, phát ra tiếng nghiến răng ken két.

Triệu Liên Thành quay về trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, trên đường quay về, anh vẫn luôn suy ngẫm, liệu anh có nên làm như vậy? Chu Thiên, người đối tác thân thiết năm nào, khoảng thời gian đó tràn ngập trong đầu anh, anh mơ màng, không biết nên lựa chọn ra sao.

Di động reo lên, Triệu Liên Thành nhìn màn hình hiển thị, do dự một hồi rồi nhấc lên.

Di động đầu kia truyền lại giọng nói uy nghiêm “Chuyện đã làm tới đâu rồi?”

Giọng nói đó khiến cho người nghe khó lòng mà kháng cự lại

“Tất cả đều đã làm theo chỉ thị của ngài.”

“Được lắm.”

Chỉ có vài câu nói ngắn ngủi nhưng khiến cho Triệu Liên Thành mất ngủ cả đêm, anh không ngừng nhớ lại cảnh tượng vào sinh ra tử cùng Chu Thiên.

Cũng có hai người khác đã mất ngủ cả đêm, Thiên Lượng cả đêm trằn trọc suy tư về thứ chất lỏng màu xanh thần bí còn Chu Thiên thì không ngừng ngẫm nghĩ về những tình tiết trong mấy vụ án giết người liên hoàn gần đây. Trong đầu Chu Thiên đã lập thành

bản đồ quan hệ giữa các nhân vật trong vụ án.

Văn Kỳ là con gái của Văn Kiện, Vương Thành là bạn trai của Văn Kỳ, những người bị hại đều quen biết Văn Kỳ, trong máy tính của Văn Kỳ có bản word mang tên 'Kiếp nạn người sói' với những tình tiết có mức trùng hợp cao độ với những vụ án mạng đã xảy ra. Tất cả mọi mũi nhọn đều chỉ về phía Văn Kỳ, liệu cô có phải là hung thủ? Chu Thiên chẳng thể nào đoán định nổi. Anh khó lòng liên tưởng được một cô gái yếu ớt như vậy lại có thể gây ra liên tiếp mấy vụ án giết người liên hoàn vô nhân tính như vậy. Chẳng bao lâu sau, Chu Thiên từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng giữ xác cục cảnh sát, một chiếc lồng màu trắng lăn ra khỏi chiếc bàn, cánh cửa lồng bị bật ra.

Một con chuộtc bạch to lớn cùng đôi mắt màu đỏ quạu chạy ra, động tác của nó vô cùng linh hoạt giống như loài dơi hút máu ban đêm, đi men theo ống nước trong nhà vệ sinh chui ra ngoài.

Tất cả mọi người đều chìm trong giấc ngủ, chẳng ai phát hiện ra nó đã trốn thoát.

Nó chui vào ống cống bẩn thỉu, bên trong có những thức ăn đã thối rữa, còn cả mùi hôi thối ghê rợn. Phía dưới còn có rất nhiều con chuột khác chạy qua chạy lại, điều kì lạ chính là đám chuột này không dám lại gần nó, nó giống như một dị chủng. Nó dùng đôi răng chuột to đến biến dị cào xé những miếng thịt thối rữa. Nó cắn từng miếng, sau đó nuốt trôi vào bụng, chẳng có con chuột nào dám lại gần nó, đôi mắt màu đỏ máu cùng thân hình to đặc biệt như một lời tuyên bố, đây là của tao, bọn mày đừng hòng tranh cướp với tao.

Sau khi ăn uống no nê, nó lại chạy tới chỗ khác, đường ống cống trở thành vương quốc của nó, nó giống như một ác bá hoành hành ngang ngược tại đây.

Ai có thể ngờ rằng, một con chuột bạch biến dị không có gì khác biệt, sau này lại gây ra một cơn sóng gió đáng sợ, suýt chút nữa khiến cả thành phố Thiên Nhai phải diệt vong.

CHƯƠNG 5.2

“Không!”

Văn Kỳ tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, Hạ Thiên lại xuất hiện trong giấc mơ của cô, vẫn với cách ăn vận như mọi khi, mặc một chiếc váy liền màu đỏ máu, trong tay cầm ngọn nến màu trắng với ngọn lửa dập dờn bên trên, ánh lên khuôn mặt thối nát, mục rữa. Giọng nói lạnh băng rợn người khiến Văn Kỳ sợ hãi đến mức mất hết hồn phách, có lẽ cô đã nợ Hạ Thiên quá nhiều. Nghĩ tới đây, cô liền lật người ngồi dậy, lẩm bẩm một mình “Tội lỗi, mình thực sự có tội sao?”

“Không! Mình không có tội.” Văn Kỳ bỗng như biến thành một người khác, điên loạn nói “Nhất Thổ, tôi không có tội! Anh không xứng đáng để khống chế tính mạng của tôi.”

Tội lỗi đã làm Văn Kỳ muộn phiền quá lâu rồi, cô đi tới trước chiếc bàn, mở ngăn kéo thứ nhất ra, cầm một cuốn nhật ký màu trắng, rút chiếc bút mực màu đen trong ống ra, nhìn nó mà hai mắt đẫm lệ.

“Mẹ, đây là thứ sau cùng mẹ để lại cho con, hiện nay, con muốn dùng nó để viết lại di ngôn của con. Con sợ lắm, người chết tiếp theo sẽ là con! Mẹ có biết không? Trong linh hồn của con có khắc một tội lỗi, có lẽ, vì con đã biết quá nhiều bí mật, bây giờ gặp phải báo ứng.”

Lần đầu tiên Văn Kỳ cảm thấy sợ hãi, thì ra cái chết lại bức ép

con người tới mức thở không ra hơi, cô liệt kê lại tất cả bảy tội lỗi, cùng với tên tất cả những người bị hại, đem ra đối chiếu, đến sau cùng vẫn còn hai tội lỗi nữa chưa có lời đáp.

Đó chính là dâm dục và phẫn nộ, cô không hiểu mình sẽ là tội lỗi nào. Cô tin chắc rằng tội lỗi dâm dục không thể thuộc về mình. Trong linh hồn cô đã khắc tội lỗi phẫn nộ? Tính tình cô gần đây vô cùng thất thường. Ví như nổi đóa với Văn Kiện ngay trước phần mộ của mẹ, hay cáu giận với Chu Thiên khi anh điều tra vụ án, rồi bao lần cãi vã cùng Vương Thành… tất cả đều rõ ràng, trong linh hồn cô rất có khả năng đã khắc hai chữ 'phẫn nộ'.

Điều cảm động nhất chính là Vương Thành trước sau vẫn luôn ở bên cạnh cô, tận tâm bảo vệ cô, cô sợ Vương Thành vì cô mà bị cuốn vào 'tội lỗi', nói cho cùng, Vương Thành cũng là người ngoài cuộc. Văn Kỳ chỉ cảm thấy có một đôi mắt vẫn luôn dõi theo mình, trong lòng thầm nghĩ "Không, Vương Thành, anh tuyệt đối không thể bị cuốn vào vòng xoáy đáng sợ này, em sẽ kéo anh ra ngoài."

Di động đột nhiên vang lên khiến Văn Kỳ giật nảy mình.

"Văn Kỳ?" Giọng Vương Thành vang lên, anh mỉm cười nói "Em đang nghĩ gì thế? Em đã nghỉ ngơi chưa?"

"Vẫn chưa." Văn Kỳ lạnh nhạt đáp lại "Vương Thành, em cảm thấy dẫu sao chúng ta cùng đừng liên hệ với nhau nữa."

"Tại sao chứ?" Vương Thành cất lời hỏi.

Văn Kỳ lạnh lùng đáp "Chẳng vì sao hết, nếu cần em nói ra một nguyên nhân, đó là vì em không yêu anh nữa."

"Không!" Vương Thành thét lên, đánh mất hết vẻ dịu dàng khi nãy, thậm chí còn tỏ ra cương quyết "Văn Kỳ, anh chỉ muốn lặng lẽ bảo vệ em. Nếu em không tiếp nhận tình yêu anh dành cho em, không sao cả, anh vẫn cứ bảo vệ em."

Tiếp sau đó, không nói thêm gì, Văn Kỳ liền dập tắt điện thoại.

Lần đầu tiên cô cảm thấy đau đớn còn đáng sợ hơn cái chết, trái tim quặn thắt lại, cảm giác như bị róc từng miếng thịt, cô đã để mặc bản thân đến gần cái chết, không để lộ ra bất cứ thứ gì nữa. nằm trong chăn cho tới tận khi bình minh.

Ánh mặt trời chiếu lên bông hướng dương ngoài ban công, đối với Văn Kỳ lúc này mà nói, bông hướng dương đã chẳng thể nào khiến trái tim lạnh giá của cô ấm áp trở lại, hiện nay chỉ còn lại sự hoang mang tới vô tận.

Gió nhẹ buổi sáng thổi loạn mái tóc tơ của cô, cô đứng trước ban công nhìn vào dòng người đi đi lại lại trên đường, không biết đã đứng bao lâu, chỉ cảm thấy đôi chân tê dại, chiếc đồng hồ treo tường ngoài phòng khách lại bắt đầu điểm chuông.

Hiện nay trời đã sáng bừng, Văn Kỳ nhớ lại những lời tối qua, những lời nói tuyệt tình đã khiến trái tim Vương Thành tổn thương.

Cô kéo bước chân nặng nề, đi ra phòng khách như một cái xác vô hồn, bất lực ngồi trên sô pha, hai mắt đờ đẫn.

Vương Thành, Vương Thành, Vương Thành, Vương Thành, Vương Thành…

Bên tai cô không ngừng vang lên cái tên của Vương Thành, trái tim cô càng thêm đau đớn, nghe mãi nghe mãi, sau cùng biến thành giọng nói của Hạ Thiên! Văn Kỳ cảm thấy toàn thân lạnh toát, ngồi bật dậy, ra sức đánh vào hai tai mình, dùng đau đớn để cảnh cáo bản thân, giọng nói đó tuyệt đối chỉ là ảo giác.

“Hạ Thiên, là cậu sao?” Văn Kỳ ngó nghiêng quanh phòng khách, không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cô sợ hãi, run rẩy lên tiếng “Hạ Thiên, cậu còn đó không? Nếu có chuyện gì, hãy nói thẳng với tôi, tôi nhất định sẽ giúp cậu.”

Văn Kỳ vừa dứt lời, giọng nói văng vẳng bên tai bỗng nhiên

biến mất, tất cả trở lại bình thường. Lẽ nào khi nãy thực sự là ảo giác? Vừa nghĩ tới đây, Văn Kỳ lại thấy một người phụ nữ với chiếc bụng to bước ra, nhìn cô mỉm cười.

“Kỳ Kỳ, chúng ta cùng dùng bữa sáng chứ?”

“Không cần! Tôi ra ngoài ăn.”

Văn Kỳ nói xong liền quay người đi thẳng ra ngoài, cô không muốn nhìn thấy người phụ nữ đáng ghét đó, cô lang thang trên đường không điểm đích, cô chẳng biết, phía sau có người đang theo sát mình.

Điều kì lạ là, mỗi lần Văn Kỳ quay người lại, người ở đằng sau đó nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại làn gió nhẹ thoảng qua.

Mặt trời dần dần lên cao, Văn Kỳ cảm thấy hoảng hốt, bất an, cô không biết nên đi về đâu.

Bước đi một hồi, Vương Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, vẫn với khuôn mặt buồn bã mọi khi, đôi phần tiều tụy, đầu tóc rối bời, đây là lần đầu tiên cô thấy Vương Thành như vậy.

Văn Kỳ suýt nữa không nhận ra anh, Vương Thành nhìn cô chăm chú, cả con ngõ này chỉ có ba người.

Cảnh tượng lúc này khá ngần ngại, sắc mặt Văn Kỳ biến đổi liên tục, mỗi lúc một thái độ, đầu mày cau lại, tỏ ra phẫn nộ.

“Cút đi! Chó ngoan không cản đường.” Văn Kỳ đột nhiên mở miệng mắng người, ánh mắt tỏ ra cực kỳ chán ghét, hoàn toàn không thèm bận tâm “Anh không nghe thấy hả, tôi bảo anh cút! Cút đi, sau này tránh xa tôi ra!” Cô vừa khóc vừa mắng Vương Thành.

Vương Thành rơi vào hoảng loạn, anh chỉ có thể đứng trước mặt Văn Kỳ, lo lắng lên tiếng “Văn Kỳ, rốt cuộc em làm sao thế? Hãy nói cho anh biết, phải làm thế nào mới có thể giúp được em, hãy nói cho anh biết.”

“Anh chẳng thể giúp được tôi.” Văn Kỳ từ chối Vương Thành, cô đã hạ quyết tâm, bên tai luôn vọng lại giọng nói từ chốn địa ngục của Hạ Thiên “Yên tâm đi, tôi sẽ bắt cậu xuống địa ngục cùng tôi! Ha ha ha.”

“Anh không sợ, là bởi vì tội lỗi đó sao?” Vương Thành đã đoán được ra, Văn Kỳ lại gào lên “Hãy tránh xa tôi ra, tôi không muốn anh bị thương.”

“Anh có biết không? Tôi bất cứ lúc nào cũng có thể bị tử thần đoạt mất tính mạng.”

Vương Thành đột nhiên ôm chặt lấy Văn Kỳ, hai tay dồn dức tóm chặt lấy cô, dịu dàng lên tiếng “Lẽ nào em cho rằng anh sợ chết sao? Vì em, anh có thể dâng hiến tính mạng này.”

Văn Kỳ và Vương Thành sau cùng lại làm hòa với nhau.

Người thần bí phía sau cảm thấy vô cùng nghi hoặc trước việc này, rốt cuộc Văn Kỳ đang sợ hãi điều gì? Tội lỗi mà cô ấy nói đến rốt cuộc là thế nào? Tại sao lại nói bất cứ lúc nào cũng có thể mất tính mạng/ Lẽ nào chính bởi vì ‘tội lỗi’ đó? Có điều, trong chuyện này, nhất định có người nói dối!

Nghĩ tới đây, Chu Thiên lại viết ra một vài điều, anh gọi điện thoại cho Trịnh Tiểu Quân “Em yêu, hãy điều tra giúp anh một thứ. Em lên tra về bảy tội lỗi, anh vừa phát hiện ra bảy tội lỗi cũng là một manh mối, có lẽ cũng là bước ngoặt lớn của vụ án này.”

“Bảy tội lỗi!” Trịnh Tiểu Quân thét lên, cô dường như nhớ ra điều gì “Được thôi, chút nữa em sẽ tra cho anh.”

Trịnh Tiểu Quân chỉ còn nghe tiếng tút ngắn truyền tới từ điện thoại, cô đã từng đọc được bảy tội lỗi trong một bài viết dài trên mạng. Trong bài viết đó nói đó là một thứ tội lỗi được khắc sâu trong linh hồn con người, nếu bạn không làm ngược lại phép tắc

của ‘tội lỗi’ thì an toàn vô sự, nếu đã kích thích ‘tội lỗi’ thì sau cùng phải đối mặt với cái chết.

Trịnh Tiểu Quân mở laptop lên, tìm được tác giả của bài viết dài có tên Bảy tội lỗi ghi khắc trong linh hồn của Vô Danh Thị.

Cô đọc lại những bài viết của Vô Danh Thị, thông qua những bài viết đó hiểu được, bảy tội lỗi bắt nguồn từ Thần khúc của Dante, đại ý của nó nghĩa là, mỗi con người kể từ khi sinh ra, trong linh hồn đều khắc sâu một tội lỗi, trên thế giới không có linh hồn thuần khiết tựa tuyết. Khi bạn khởi động ‘tội lỗi’ trong linh hồn, đến sau cùng sẽ phải đối mặt với cái chết! Trịnh Tiểu Quân viết lại những thông tin này lên giấy.

Cô đóng chiếc laptop lại rồi bước ra khỏi cục cảnh sát.

Thiên Lượng và Triệu Liên Thành vừa ăn xong bát mỳ ở quán mỳ đối diện cục cảnh sát, quay về phòng giữ xác của cục cảnh sát, phát hiện ra con chuột biến dị sau khi tiêm nhiễm chất lỏng màu lục thần bí đã phá lồng chạy thoát.

Thiên Lượng và Triệu Liên Thành đều biết rằng chuyện này vô cùng nghiêm trọng, hiện nay chỉ còn lại mỗi chiếc lồng tại đó, chiếc khóa nhỏ cong vẹo, tất cả đều chứng minh rằng con chuột bạch kia đã chạy mất.

Chuyện này phải làm thế nào đây?

Triệu Liên Thành và Thiên Lượng đều im lặng không nói gì, bọn họ phải che giấu đi sự bất cẩn này.

Thế nhưng bọn họ không thể ngờ rằng bởi vì sự bất cẩn này mà lại tạo ra một nguy cơ lớn đến mức không tưởng sau này.

***

Chu Thiên vẫn đang theo dõi Vương Thành và Văn Kỳ, anh đứng cách hai người họ một khoảng hơn mười mét, giữa đường thi thoảng Vương Thành lại quay đầu lại, Chu Thiên lập tức ẩn mình

vào chỗ kín dáo.

Vương Thành và Văn Kỳ chia tay trước cửa vào đại học Thiên Nhai, một người vào trong, một người rẻ phải.

Chu Thiên lựa chọn rẻ phải, anh muốn đi theo Vương Thành.

Vương Thành quay về dưới sân trước khu nhà mình, chẳng bao lâu sau, có một người đàn ông cao to đeo khẩu trang và kính râm bước ra, hai người cùng bước lên chiếc Audi A6, phi nhanh về phía trước.

Chu Thiên cũng gọi một chiếc taxi, đi sát phía sau.

Khoảng ba mươi phút sau, Vương Thành và người đàn ông cao to xuống xe, đi vào một lò giết mổ heo.

Chu Thiên đột nhiên nhớ tới Trịnh Tiểu Quân đã từng nhắc tới người đàn ông cao to và lò giết mổ heo.

Sau khi Vương Thành vào trong cùng người đàn ông cao to, Chu Thiên chưa hề có bước hành động nào tiếp theo, tất cả vì không muốn dứt dây động rừng.

Thực ra Chu Thiên phải biết rằng, bây giờ anh vào trong rất có khả năng gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Lò giết mổ heo này có vấn đề, Chu Thiên ngước mắt lên nhìn, bên trong phát ra tiếng kêu như lợn bị giết, tiếp đó còn là tiếng dao chặt xương vang lên không ngừng.

Chu Thiên đứng ở bên ngoài lò giết mổ một lúc lâu, sau cùng lựa chọn rời đi.

Có điều, Chu Thiên âm thầm quyết định, sau hôm nay nhất định phải điều tra kĩ càng lò giết mổ heo tư nhân này.

Anh quay về cục cảnh sát, tìm mãi không thấy Trịnh Tiểu Quân, nhưng lại thấy Thiên Lượng và Triệu Liên Thành mặt mày rầu rĩ.

“Làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Chu Thiên liền hỏi.

Chu Thiên đã quen biết Triệu Liên Thành lâu như vậy, chưa từng nhìn thấy anh tỏ ra sầu muộn đến độ này.

“Không… không có chuyện gì cả.” Thiên Lượng quyết định không nói ra chuyện con chuột bạch chạy mất, đối với anh mà nói đây là một sự sỉ nhục.

“Được thôi, hai ngươi cứ tiếp tục nghiên cứu, tối nay chúng ta làm cuộc họp, bàn bạc về vụ án.” Nói rồi Chu Thiên liền đi ra ngoài, anh sắp sửa sụp đổ rồi, cả ngày đều suy nghĩ về vụ án mạng liên hoàn này.

Quay về mùa hè năm năm trước, anh nhớ lại lần đầu tiên thi đỗ vào trường cảnh sát, đứng luyện tập trên thao trường, đó là nơi anh và Triệu Liên Thành gặp gỡ. Mùa hè năm đó, hai người không ngừng luyện tập, mồ hôi nhễ nhại, ngoài ra còn phải tham gia huấn luyện sinh tồn tại nơi hoang dã. Khi đó chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất của Chu Thiên, nhớ lại mới đó mà anh đã rời khỏi trường vài năm rồi, anh thực sự tiếc nuối khoảng thời gian đã trôi qua.

Có quá nhiều kí ức vụn vỡ xuất hiện trong giấc mơ của Chu Thiên, ghép lại thành một bức tranh tuyệt mỹ. Anh hy vọng có thể ngủ mãi không tỉnh dậy nữa, quên đi mọi phiền não, quên đi tất cả những thứ đã xảy ra gần đây, quay lại lúc xưa, quay lại quá khứ tươi đẹp nhất. Anh chìm vào giấc ngủ trong nụ cười mãn nguyện.

Trong trường đại học Thiên Nhai, tại một phòng vẽ kín đáo nào đó.

“Không, không!” Văn Kỳ lại lần nữa bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mặt mũi toàn là vệt nước mắt, hoảng loạn gào thét “Hạ Thiên, xin hãy tha cho tôi, hãy tha cho tôi! Tôi thực sự không hề nói ra giao dịch giữa cậu và thầy Trương.”

Tiếng gào thét vang lên không ngừng, bên ngoài truyền vào

tiếng gõ cửa kịch liệt, còn cả tiếng gọi của Vương Thành.

Anh không ngưng thúc giục "Văn Kỳ, mau mở cửa ra, mở cửa cho anh."

Vương Thành tìm khắp cả khu kí túc xá nữ mà không thấy Văn Kỳ, anh vội vã chạy tới khu phòng vẽ tranh đã bị bỏ hoang này, đây chính là vùng đất bí mật của anh và Văn Kỳ.

Văn Kỳ lau hết mồ hôi trên khuôn mặt, kéo theo thân hình mềm nhũn, chậm rãi mở cửa "Anh tới rồi à, em vừa mơ thấy ác mộng. Em lại mơ thấy Hạ Thiên, cô ấy nói em đã bán đứng cô ấy, tiết lộ ra bí mật của cô ấy."

"Bí mật của cô ấy? Rốt cuộc là chuyện gì, em định giấu anh đến khi nào?" Vương Thành đẩy cửa bước vào, hoang mang hỏi "Em không nói cho anh, làm sao anh giúp em được?"

Văn Kỳ nhìn vào khuôn mặt của Vương Thành, trong lòng suy ngẫm một hồi, sau cùng quyết định nói cho Vương Thành nghe bí mật đó.

Cô kéo Vương Thành ngồi xuống sàn, nhìn anh bằng ánh mắt chân thành.

"Vương Thành, em nói anh nghe, anh không được nói cho người khác, nếu không, em sẽ chết."

Vương Thành vội nói "Được rồi, anh thề là tuyệt đối không tiết lộ cho ai hết."

Văn Kỳ bắt đầu kể về bí mật đó, không biết bao lâu sau, Vương Thành than dài một tiếng, lắc đầu đầy chán nản rồi nói "Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy."

Vương Thành đã hiểu tại sao bản thân lại mất đi quyền nghiên cứu thứ chất lỏng thần bí đó, chỉ có thể làm một trợ lý, tất cả đều vì Hạ Thiên.

“Làm sao mà em phát hiện ra?” Vương Thành nói ra nghi vấn trong lòng.

“Em vô tình nhìn thấy, có một buổi tối, em đi khắp cả trường cũng chẳng tìm ra anh, em đột nhiên nhớ tới nơi này. Thế là em tới đây, em phát hiện bên trong phát ra chút ánh sáng lờ mờ, em tưởng rằng anh cố tình chọc ghẹo em. Kết quả, khi em vừa đẩy cửa ra…”

“Em phát hiện, Hạ Thiên tựa vào bức tường không mảnh vải che thân, còn Trương Ngang đang chuyển động trên cơ thể cô ấy, sự xuất hiện của em khiến họ vô cùng bất ngờ.”

“Vậy sau đó thì sao?” Vương Thành thấy Văn Kỳ không nói, liền hỏi tiếp.

Văn Kỳ đột nhiên khóc lớn, thút thít nói “Em… em cũng bị Trương Ngang làm nhục, em không dám nói cho người khác biết, em sợ…”

“Được rồi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa.” Vương Thành cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, đưa lời an ủi “Anh sẽ luôn yêu thương em, không hề hối hận. Trương Ngang đúng là tên mặt người dạ thú, không biết hắn đã làm nhục biết ba cô gái trẻ rồi.”

Văn Kỳ nằm gọn trong vòng tay của Vương Thành, khóc lóc thảm thương, cô mặc chiếc váy ngắn màu đen gợi cảm, phía trên là chiếc sơ mi màu trắng cổ chữ V, Vương Thành nhìn thấy được phần ngực thấp thoáng của cô.

Anh chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, liền thét lên một tiếng “Văn Kỳ, đừng sợ, tất cả rồi sẽ qua thôi. Chẳng ai biết được chuyện đó, anh sẽ giữ bí mật này cho tới khi vào quan tài.”

“Cảm ơn anh, Vương Thành.” Văn Kỳ vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp khuôn mặt tuấn tú, gầy guộc của Vương Thành, anh trông vẫn tiều tụy như buổi sáng nay. Cô khong kìm được trao anh nụ

hôn, Vương Thành cũng đáp lại nồng nhiệt.

Hai người nhanh chóng quấn chặt lấy nhau, trong phòng tràn đầy sắc xuân.

Ngay chính Văn Kỳ cũng âm thầm thán phục Vương Thành, khả năng tình dục của anh mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều, bởi vì Văn Kỳ thậm chí chẳng còn nhớ rõ họ đã lên cao trào bao nhiêu lần rồi. Anh luôn đem lại cho cô nguồn khoái cảm khác lạ, cô nằm trong lòng anh không manh áo, mặt mày thẹn thùng. Không biết tại sao, trong đầu cô thoáng hiện hai chữ 'dâm dục'.

Cô liếc nhìn Vương Thành, bộ dạng như định nói lại thôi.

Vương Thành nhìn thấy Văn Kỳ như vậy liền nói "Có gì em cứ nói, đừng ấp a ấp úng như vậy."

"Anh có khả năng bị cuốn vào 'tội lỗi' rồi, em đã sắp xếp hết bảy tội lỗi, chỉ còn mỗi hai tội 'dâm dục' và 'phẫn nộ' là chưa xuất hiện. Mà theo em đoán định, trong linh hồn em ghi khắc 'phẫn nộ', bởi vì em gần đây tính khí thất thường, còn anh hiện nay rất phù hợp với tội trạng 'dâm dục' đấy."

"Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, chúng ta đã làm rồi, còn có thể sao nữa? Có muốn lại lần nữa không?"

Hai người hoàn toàn không biết, có một người đã lén chụp lại ảnh họ qua khe cửa…

***

Buổi chiều gió mát thổi qua, khiến mái tóc dài của Trịnh Tiểu Quân bay bay trong gió, để lộ đôi chân trắng trẻo, thon thả của cô. Cảnh tượng này thu hút ánh mắt của biết bao chàng trai, thế nhưng cô chẳng hề để ý, chỉ muốn nhanh chóng tìm được Chu Thiên, cô phải nói cho anh biết phát hiện mới nhất của mình.

Cô tin rằng phát hiện lần này mang tính quyết định với vụ án này, vừa nghĩ vậy thôi, cô đã cảm thấy vô cùng hứng khởi.

Khuôn mặt cô giữ mãi nụ cười, ngước mắt lên nhìn về phía cục cảnh sát lại phát hiện Triệu Liên Thành lén lút ra ngoài, bắt một chiếc taxi rồi bỏ đi.

Trịnh Tiểu Quân cũng không nghĩ quá nhiều, đi thẳng vào bên trong, rồi tiến về phòng làm việc thứ tư. Đúng vậy, theo kế hoạch, ba cô đã quay về rồi. Cô không hề gõ cửa, mà xông thẳng vào trong, chỉ thấy một người đàn ông mặt mày nghiêm nghị, hai mắt có thần, miệng ngậm điếu thuốc lá, hai đầu mày cau lại không vui.

“Con gái, con lại chạy lung tung gì thế?”

“Đâu có, con có chạy lung tung đâu.” Trịnh Tiểu Quân cũng nhíu mày lại rồi nói “Chu Thiên đã bị choc nghỉ việc rồi, có điều, con có thể giúp anh ấy điều tra vụ án giết người liên hoàn này, cũng có thể gánh vác giúp ba một phần, hơn nữa con đã có được phát hiện mới.”

Cục trưởng Trịnh trầm tư một hồi, than dài một tiếng rồi nói “Tiểu Quân, con có biết chuyện này nguy hiểm thế nào không, hung thủ là một tên không có chút nhân tính nào, nếu hắn phát hiện con đang âm thầm điều tra vụ án, con sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.”

“Con không sợ!” Trịnh Tiểu Quân, đáp lại đầy kiên quyết “Con muốn giúp Chu Thiên, chẳng ai biết con đang âm thầm điều tra vụ án.”

“Chu Thiên?” Cục trưởng Trịnh vội vã nói tiếp “Cha không biết thằng ranh đó có gì tốt, sao con cứ giúp nó suốt vậy?”

“Anh ấy… anh ấy là con rể tương lai của ba đó.” Trịnh Tiểu Quân đưa lời đầy khẳng định “Con yêu anh ấy, ba biết rồi đấy, con vẫn luôn yêu anh ấy.”

Cục trưởng Trịnh cũng không phải người mù, ông lại rất hiểu Trịnh Tiểu Quân, vậy là ông liền lên tiếng hỏi “Vậy con với nó đã

tiến triển tới giai đoạn nào rồi?"

"Đã quan hệ với nhau rồi!" Trịnh Tiểu Quân bất an nói tiếp "Con không hối hận, anh ấy cũng cực kỳ yêu con, con chỉ muốn theo đuổi hạnh phúc cá nhân mà thôi."

Cục trưởng Trịnh im lặng một lúc, chán nản lên tiếng "Con gái, ba nói cho con biết, lấy một cảnh sát làm chồng, sau này sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Lấy ba làm ví dụ, mẹ con chính là vì ba, khi ấy, ba mãi mê theo đuổi một vụ án buôn lậu nội tạng con người, bọn chúng đã dùng mọi cách để bắt cóc mẹ con, đồng thời uy hiếp ba. Còn ba đã vì chính nghĩa, đành phải lựa chọn hy sinh mẹ con."

Cục trưởng Trịnh cảm thấy lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời này của ông chính là làm cảnh sát, ông không muốn bi kịch của mình tái diễn ở đời cô con gái thân yêu. Cảnh sát là một nghề cực kỳ nguy hiểm, tính cách của con gái ông giống hệt như người vợ đã mất, ngang ngạnh vô cùng, cô chẳng khác nào bản sao của vợ ông. Lẽ nào con gái ông lại đi vào vết xe đổ của cuộc đời ông?

Khi cục trưởng Trịnh rơi vào suy ngẫm sâu xa, di động của ông đột nhiên reo lên, liếc mắt nhìn qua, ông lập tức tắt máy.

Cục trưởng Trịnh nhớ lại chuyện xảy ra vào mười tám năm trước, lúc đó, ông vẫn là đội trưởng trong cục cảnh sát thành phố Thiên Nhai.

Mười tám năm trước, thành phố Thiên Nhai cùng các thành phố lân cận xảy ra nguy cơ sinh hóa, tất cả mọi người đều nhiễm phải một loại vi rút kì quái, đối với ông mà nói, chẳng khác nào một cơn ác mộng.

"Thôi bỏ đi, con thích nó cũng chẳng sao, chỉ là chúng ta nói rõ với nhau trước nhé, nếu nó không đạt được tiêu chuẩn của ba, thì không thể lấy con được." Cục trưởng Trịnh nghiêm túc nói "Con gái, chỉ cần con sống hạnh phúc, con hãu nói chuyện tử tế cùng

Chu Thiên về ý định của ba, ba hy vọng con không đi vào vết xe đổ của ba."

Trịnh Tiểu Quân mỉm cười, ôm cổ cục trưởng Trịnh rồi nói "Ba, cảm ơn ba, mau nói ra ba điều quy ước của ba đi."

Cục trưởng Trịnh gạt tàn thuốc, mỉm cười rồi nói "Thứ nhất, trong vòng một năm phải thăng lên làm cục phó. Thứ hai, nhất định phải phá được vài vụ án lớn. Thứ ba, phải lập được nhiều chiến tích."

Cục trưởng Trịnh cũng không hề cố tính gây khó dễ, bởi vì năm đó khi lấy vợ, ông cũng phải thực hiện ba quy ước này.

Trịnh Tiểu Quân nhíu chặt đôi mày, mím chặt môi, giậm chân rồi đùng đùng quay người bỏ đi. Cô cảm thấy ba điều quy ước này thực đúng là một nhiệm vụ bất khả thi.

Cô lại vội vã lấy di động ra, gọi điện thoại cho Chu Thiên, chỉ là mãi chẳng thể gọi nổi.

Cô nhắn tin cho Chu Thiên "Anh mau quay về cục cảnh sát, em có chuyện tìm anh."

Cô quay về phòng nghỉ, vừa đẩy cửa ra, liền nằm vật lên chiếc sô pha màu trắng ngủ thiếp đi. Bốn tiếng trước, Chu Thiên cũng nằm ngủ trên chiếc sô pha này.

Dêm khuya, Chu Thiên vẫn đang theo dõi đối tượng, anh ngồi trong quán trà sữa đối diện đại học Thiên Nhai, tay cầm tờ báo để che kín khuôn mặt mình lại.

Vương Thành và Văn Kỳ ngồi thì thầm trong quán trà sữa, có điều, Chu Thiên đã ghi lại không thiếu một chữ, mãi cho tới khi Vương Thành và Văn Kỳ chia tay, anh mới đọc được tin nhắn của Trịnh Tiểu Quân rồi quay về cục cảnh sát.

Typer: Hoa Thiên

Chu Thiên quay về cục cảnh sát, buổi tối vẫn còn phải làm cuộc họp, anh gọi điện thoại cho Trịnh Tiểu Quân.

Trịnh Tiểu Quân cười đùa bảo anh "Mau thành thật khai báo, anh đã đi nhăng nhít ở đâu hả?"

Chu Thiên vô cùng nghiêm túc đáp lại "Báo cáo lãnh đạo, anh đi làm đặc vụ."

Cùng lúc nàym đầu kia điện thoại truyền lại tiếng cười của Trịnh Tiểu Quân.

Mọi tâm tư của Chu Thiên nhanh chóng quay trở lại mấy vụ án mạng xảy ra ở bức tường sau khu kí túc xá nữ.

Từ trước đến nay Chu Thiên chưa bao giờ tin vào sự tồn tại của ma quỷ, nhất định có người đang giả ma giả quỷ, đương nhiên, anh cũng không loại trừ khả năng Văn Kỳ chính là hung thủ. Chu Thiên đã mấy lần nghi ngờ Văn Kỳ,, tất cả các nạn nhân đều có mối liên hệ mật thiết với cô, chỉ là không tìm được chứng cứ xác thực, cho nên không thể bắt giữ cô.

"Tiểu Chu, cậu đã quay về rồi." Cục trưởng Trịnh bước ra từ phòng làm việc. "Tiểu Chu, thành phố vô cùng chú tâm đến vụ án giết người liên hoàn lần này, thế nhưng hiện nay các cậu đã có manh mối mới cho vụ án, tôi phục chức trước cho cậu, lãnh đạo thành phố hy vọng cậu tận lực phá vụ án này."

"Cục trưởng Trịnh, trước mắt có một manh mối, chúng tôi điều tra ra bảy tội lỗi có liên quan tới vụ sát nhân liên hoàn lần này, còn phát hiện ra một bí mật. Tôi đã âm thầm theo dõi mấy nhân vật quan trọng trong vụ án giết người liên hoàn này, qua cô ta biết được một người tên gọi Nhất Thổ. Nhất Thổ tạo ra một 'Quy tắc', khắc bảy tội lỗi lên linh hồn những người được lựa chọn." Chu Thiên báo cáo cho cục trưởng Trịnh về những phát hiện mới trong những ngày qua.

Cục trưởng Trịnh nhanh chóng hỏi "Bảy tội lỗi? Tội lỗi ghi khắc trong linh hồn? Chu Thiên, cậu biết cảnh sát chúng ta làm việc đều phải dựa trên chứng cứ xác thực chứ không phải những câu chuyện quỷ quái đó."

"Không ạ! Đây tuyệt đối không phải những câu chuyện quỷ quái, nếu chúng ta phá giải được điều bí mật chứa đựng trong bảy tội lỗi đó, nhất định có thể phá giải được vụ án này."

Chu Thiên ngập ngừng rồi nói "Có điều, hiện nay tôi vẫn chưa phát hiện ra điều bí mật của bảy tội lỗi này, bởi vì không biết được người tạo ra 'Quy tắc' này là ai. Các nạn nhân đều thuộc cùng một trường đại học, ở cùng trong một phòng kí túc xá, và còn một điểm chung nữa, tất cả các nạn nhân đều có liên quan tới kẻ tình nghi Văn Kỳ."

"Văn Kỳ? Cậu đang nghi ngờ cô ta?" Cục trưởng Trịnh đưa tay rờ mũi rồi nói "Tiểu Chu, tôi hỏi cậu một vấn đề, có phải cậu đang hẹn hò với Tiểu Quân?"

"Dạ đúng, cháu yêu cô ấy." Chu Thiên mặt mày cương nghị đáp lại "Cháu sẽ bảo vệ cô ấy từ giờ cho tới mãi mãi."

Cục trưởng Trịnh mỉm cười, ông vỗ lên vai Chu Thiên rồi nói "Cậu trai trẻ, muốn làm con rể của tôi không phải dễ dàng đâu."

Chu Thiên mỉm cười nói "Khó khăn thế nào cháu cũng nghiến răng chịu đựng, đàn ông vào thời khắc quan trọng thì phải dũng cảm đương đầu."

Cục trưởng Trịnh nhìn thấy bóng dáng của bản thân từ Chu Thiên, Chu Thiên hiện nay giống như ông ngày xưa, vì tình yêu không màng mọi thứ.

Nếu năm đó không gặp mối nguy hiểm đó, có lẽ mẹ của Tiểu Quân vẫn còn sống đến tận bây giờ.

Cục trưởng Trịnh mỗi tối đều bừng tỉnh trong ác mộng, mấy

năm gần đây, ông vẫn chẳng thể quên nỗi trận nạn kiếp hãi hùng năm đó. Ông bước ra khỏi cục cảnh sát, không muốn làm phiền Chu Thiên, bởi vì ông tin chắc Chu Thiên nhất định có thể phá được vụ án giết người liên hoàn này.

Có ba người tụ tập trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát, Chu Thiên cảm thấy hơi thất vọng, vẫn gượng cười lên tiếng "Yên tâm, bà xã, anh nhất định sẽ cưới được em, bất cứ ai cũng đừng hòng ngăn cản chúng ta. À đúng rồi, chiều nay em nhắn tin cho anh có chuyện gì thế?"

"Không, không có chuyện gì." Trịnh Tiểu Quân ủ rũ ngồi trên chiếc ghế tựa, sau đó lại ngồi bật dậy, vội vã đưa lời bổ sung "À đúng rồi, em đã đọc được một bài văn có tên Bảy tội lỗi ghi khắc trong linh hồn của tác giả Vô Danh Thị. Trong đó có nhắc tới nguyên do dẫn tới bảy tội lỗi trên, còn có cả tội khắc trong linh hồn của con người nữa. Quan điểm trong bài văn đó chính là bản tính con người vốn ác độc, con người sinh ra là có tội, vào lúc chào đời, thượng đế đã ghi khắc tội rất nhiều tội lỗi trong linh hồn họ. Nhân loại bắt đầu chuộc tội, một khi khởi động tội lỗi sẽ bị trừng trị đích đáng."

Nghe tới đây, Thiên Lượng bật cười khanh khách.

Thiên Lượng ôm bụng rồi nói "Đại tiểu thư, đây đều là những điều vớ vẩn mà mấy tay viết truyện trên mạng nghĩ ra trong lúc rảnh rỗi, thế giới này làm gì có thượng đế. Lẽ nào cô cho rằng tin vào Giê-su sẽ được trường sinh sao?"

Chu Thiên lắc đầu nói "Tôi thấy chưa chắc, hôm nay tôi đã nghe lén được nguồn gốc của 'tội lỗi' ở quán trà sữa đối diện trường đại học Thiên Nhai, hoàn toàn trùng hợp với những gì Tiểu Quân vừa nói."

Trịnh Tiểu Quân bỗng nhiên đập bàn rồi nói "Vậy hung thủ

thực sự nhất định là Văn Kỳ, cô ta cố tình cấu kết cùng Vương Thành diễn kịch cho chúng ta xem, cô ta mới là người thần bí đứng sau mọi chuyện."

Thiên Lượng liếc mắt nhìn Chu Thiên, Chu Thiên nhún vai đầy bất lực. Phụ nữ luôn là như vậy, suy nghĩ lung tung, chẳng có chút logic nào hết.

"Được rồi Tiểu Quân, đã muộn rồi, em hãy quay về nghỉ ngơi sớm đi. Cảm ơn em đã cung cấp tư liệu giúp anh, anh và Lượng Tử cần bàn bạc thêm vài việc nữa."

Thiên Lượng hiểu rõ hơn ai hết, Chu Thiên đang muốn đuổi khéo.

Thế là anh ta mượn gió bẻ măng, bổ sung thêm "Đúng đấy, ngủ nghỉ không tốt là sẽ xấu đi, cẩn thận Chu Thiên không cần cô nữa đấy."

Trịnh Tiểu Quân vừa nghe liền tức giận mắng "Thiên Lượng, anh không ăn nói tử tế hơn được sao? Đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi." Có lẽ anh đã chọc đúng vào nỗi lo lắng của Trịnh Tiểu Quân, nên cô thực sự bỏ đi.

Sau khi Trịnh Tiểu Quân đi rồi, Chu Thiên và Thiên Lượng bắt đầu thảo luận vụ án.

Những tình tiết ly kì của vụ án khiến Chu Thiên và Thiên Lượng cực kỳ đau đầu.

Chu Thiên đưa lời hoài nghi "Kì lạ, lần trước tại hiện trường vụ án của Hạ Thiên, chất lỏng màu xanh lục mà cậu kiểm nghiệm hoàn toàn không thể kết hợp với DNA của loài người. Thế nhưng tại hiện trường vụ án của La Lệ Hồng, thứ chất lỏng màu xanh lục đó không chỉ kết hợp với DNA của loài sói. Không phải cậu đã làm thí nghiệm trên hai con chuột bạch sao? Hiện nay có kết quả thế nào rồi?"

“Không có, cả hai con chuột bạch đều đã chết rồi.” Thiên Lượng không dám nói ra một con chuột bạch đã mất tích, sau cùng đành phải nói dối. “Hiện nay, tôi không dám đoán định thứ chất lỏng màu xanh lục đó rốt cuộc là gì, có điều dựa theo nghiên cứu sinh hóa của tiểu đội Nhật Bản 731 mà Triệu Liên Thành đã nói, hai thứ đó mang cùng một ý nghĩa.”

Chu Thiên suy ngẫm hồi lâu trong đầu, vẫn không phát hiện ra rốt cuộc chúng có mối liên hệ gì, đành tiếp tục nói “Xem ra, thứ chất lỏng màu xanh lục đó có nguy hại tính mạng với động vật. Tôi phát hiện Vương Thành thường xuyên qua lại với một người đàn ông cao to, lại còn hẹn nhau ở một lò giết mổ heo tư nhân.”

“Lò giết mổ heo tư nhân?”

Thiên Lượng bổ sung thêm “Ừm, thứ chất lỏng màu xanh lục không thể thí nghiệm trên động vật. Có điều tôi không hiểu là người đàn ông cao to kia là ai? Vương Thành và hắn tới lò giết mổ heo có ý đồ gì?”

“Nếu thực sự có vấn đề, lần sau chúng ta hãy điều tra.” Chu Thiên lên tiếng đanh thép “Nếu điều tra ra gã ‘Nhất Thổ’ kia là ai, là có thể biết được rốt cuộc tội lỗi khắc trong linh hồn con người rốt cuộc là sao, hơn nữa, mối quan hệ giữa Văn Kỳ và Vương Thành dường như không mấy suôn sẻ, lúc ly lúc hợp.”

Thiên Lượng từ đầu chí cuối không hề nhắc tới con chuột bạch quái dị kia, chỉ mệt mỏi lên tiếng “Được rồi, tôi mệt quá, quay về nghỉ ngơi trước đây.”

“Được, có gì thì tiến hành nghiên cứu thêm, tại sao chuột bạch lại chết?” Chu Thiên tiếp tục suy nghĩ.

Thiên Lượng cố ý tìm lý do đi trước, anh không muốn để Chu Thiên biết được mình làm thí nghiệm sai sót, nó sẽ trở thành điểm đen trong sự nghiệp của anh, cũng là lỗi sơ đẳng nhất.

Lúc này, quay sang một không gian khác.

Văn Kỳ mồ hôi nhễ nhại ngồi bên ban công, nhìn vào thành phố nhộn nhịp bằng đôi mắt vô hồn, ánh trăng dịu dàng, sao trời lấp lánh.

“Đúng thế, nhất định là như vậy. Cái chết của Hạ Thiên nhất định có liên quan tới hắn, hắn và Hạ Thiên có mối quan hệ đó, cho nên hắn nhất định biết điều gì đó. Có điều, rốt cuộc là ai để lại cuốn nhật kí của Hạ Thiên cho mình? Bên trong đó có chứa manh mối bí mật nào?”

Văn Kỳ nhảy xuống khỏi bục ban công, cô mở chiếc đèn thủy tinh trong phòng lên, kéo ngăn thứ hai, lấy ra một cuốn nhật kí màu đen, lật giở từng trang, cô phát hiện trong đó hai người Triệu Vỹ và Văn Kiện được nhắc đến nhiều nhất.

Trước tiên là chuyện Triệu Vỹ quen biết Hạ Thiên thế nào, lãng mạn tình tứ ra sao, mãi tới sau này Triệu Vỹ phát hiện ra Hạ Thiên là một gái điếm, tối hôm đó, anh vốn định chia tay cùng Hạ Thiên, nhưng lại mất mạng một cách thần bí trên bãi cát ở bức tường phía sau khu kí túc xá nữ.

Còn liên quan tới Văn Kiện thì chỉ nhắc tới ông ta đã dày vò Hạ Thiên thế nào, dùng mọi cách để hành hạ cô. Hạ Thiên cảm thấy ông ta là một tên biến thái không hơn không kém. Trong này còn nhắc tới bức tường sau khu kí túc xá rất nhiều lần.

Lật lại trang đầu của cuốn nhật ký, bên trong chỉ viết mấy chữ “Hãy cùng tôi lật tẩy bí mật đã được chôn giấu, tẩy sạch ‘tội lỗi’ trong linh hồn.”

Hãy cùng tôi lật tẩy bí mật đã được chôn giấu, tẩy sạch ‘tội lỗi’ trong linh hồn?

Văn Kỳ nhớ lại câu nói này, than dài một tiếng rồi nói “Hãy cùng tôi lật tẩy bí mật đã được chôn giấu, tẩy sạch ‘tội lỗi’ trong

linh hồn. Rốt cuộc cô ấy đang muốn ám chỉ điều gì?”

Văn Kỳ gấp cuốn nhật kí lại, lên giường đi ngủ.

CHƯƠNG 5.3

Buổi trưa hôm sau, trong quán trà sữa đối diện đại học Thiên Nhai.

Văn Kỳ nói cho Vương Thành nghe về cuốn nhật ký mà Hạ Thiên để lại cho mình và cả những lời được viết ở trang đầu.

Sau khi nghe xong, Vương Thành nhắc lại thêm một lần "Lật tẩy bí mật được chôn giấu?"

Ban đầu anh cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, chẳng bao lâu sau đột nhiên thét lớn "Bình đựng đồ."

Vương Thành đột nhiên nắm chặt tay Văn Kỳ đầy kích động rồi nói "Chúng ta đã chạm tới manh mối rõ ràng nhất! Nếu đã được chôn giấu vậy thì đó nhất định là một bí mật không thể cho mọi người biết, cho nên cô ấy mới dùng cách thức đặc biệt để em chủ động lật tẩy bí mật đó."

"Thế nhưng… " Văn Kỳ vẫn cảm thấy không hiểu. "Nhìn vào độ ố vàng của cuốn nhật ký đó, không biết bí mật đó hiện nay còn tồn tại không?"

"Bất luận thế nào, chúng ta đều phải tìm hiểu nó, nhất định sẽ có phát hiện mới." Vương Thành nói với tự tin tràn trề. "Chí ít thì chúng ta cũng có thể thử xem sao, nói không chừng sẽ biết được Nhất Thổ là ai. Đi thôi, chúng ta nhanh chóng ra bức tường phía sau khu kí túc xá nữ đi."

Bước ra khỏi quán trà sữa, họ nhanh chóng ra bức tường sau khi kí túc xá nữ.

Đó vẫn là bãi cát và rừng cây rậm rạp, chỉ có điều đã không còn nhiều người tụ tập như trước kia nữa.

Bãi cát này hiện nay đã trở thành khu cấm mà tất cả các sinh viên đều sợ hãi, không dám bước tới dù chỉ nửa bước.

Vương Thành cảm khái lên tiếng "Kỳ Kỳ, thật không ngờ khu rừng tình nhân ngày nào hiện nay lại thành ra thế này. À đúng rồi, còn nhớ cảnh tượng lần đầu chúng ta hẹn hò không?"

"Em… em không nhớ nữa." Văn Kỳ gần như cố tình né tránh, vội vã thay đổi chủ đề "Chúng ta phải mau chóng tìm cái bí mật đã bị chôn giấu kia thôi."

Chuyện hai năm trước với cô là một khoảng trống rỗng, trong thẳm sâu trái tim chứa đựng một nỗi đau đớn trí mạng.

Chuyện quá khứ khiến cô không muốn nhớ lại, cô đi theo phía sau Vương Thành, đi đi lại lại trên bãi cát, cố gắng tìm kiếm nơi cất giấu bí mật kia.

Sau cùng, hai người dừng lại trước một gốc cây lớn.

Ánh nắng chiếu qua khe lá tỏa lên thân hình hai người, cơn gió nhẹ thổi tới trước mặt, lá cây rung rinh, va chạm vào nhau, tạo nên những tiếng xào xạc. Đúng vậy, đây chính là khu rừng tình nhân mà đám sinh viên yêu thích, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, nó đã trở nên hoang vắng như vậy, có thể thấy được uy lực của sự hoảng sợ lớn đến độ nào.

"Em còn nhớ không?" Vương Thành quay mặt lại, mỉm cười hỏi "Hai năm trước, chúng ta cũng quen nhau dưới gốc cây này. Lúc đó, anh đang làm bài tập thí nghiệm loài ếch dưới gốc cây, em thì tựa vào thân cây hứng khởi xem cuốn tiểu thuyết có tên 'Nhập thổ vi an' của tác giả Trang Tần. Chính cuốn sách đó đã khiến cho hai chúng ta gặp nhau. Khi ấy, anh đã phải lòng em, chủ yếu vì ấn tượng trước một cô gái lại thích đọc tiểu thuyết kinh dị, em đã thu

hút anh như vậy đấy. Sau đó, anh nghĩ mọi cách để tiếp cận em, để theo đuổi em, anh đã tốn rất nhiều tâm sức, mua chuộc hết những người trong căn phòng 414. Mãi đến sau cùng, anh đã theo đuổi em thành công, nói ra thì tất cả đều phải cám ơn cuốn tiểu thuyết kinh dị có tên 'Nhập thổ vi an' ấy. Em còn tặng nó cho anh nữa."

"Nhập thổ vi an, Trang Tần, hai năm trước?" Đầu Văn Kỳ trống rỗng, cô nghe thấy lời nghi vấn thoáng hiện trong đầu mình. "Không đúng, tuyệt đối không thể nào! Hai năm trước, mình vẫn còn chưa tiếp xúc với tiểu thuyết kinh dị, hoàn toàn chưa hề nghe nói đến tác giả kinh dị có tên Trang Tần đó."

"Sách á? Ở nơi nào chứ?" Văn Kỳ nghi ngờ lẩm bẩm một mình "Em thực sự đã tặng cho anh một cuốn sách có tên Nhập thổ vi an sao? Tại sao em lại chẳng nhớ gì cả? Hai năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Văn Kỳ chìm sâu trong kí ức, hai người đều im lặng.

Cô không thể nhớ ra chuyện hai năm trước, hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đầu cô chứa đầy những nghi vấn, cô đã mất trí nhớ sao?

Chẳng bao lâu sau, hai người nắm tay nhau rời khỏi bãi cát, hoàn toàn quên mất mục đích tới đây ban đầu, bí mật đó vẫn còn được chôn giấu dưới gốc đại thụ kia…

Quay về một nơi quan trọng khác trong trường học.

Trong căn phòng thí nghiệm sinh vật tối đen, một bóng dáng cao gầy, cầm chiếc đèn bàn lờ mờ rồi đi lại xung quanh, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng chuột kêu chít chít.

Sau cùng, ánh đèn lờ mờ ấy được đặt bên một chiếc lồng màu đen, trên đó có viết rõ ràng "Chuột bạch sau khi được tiêm."

Hai mắt con chuột bạch này còn đỏ hơn cả loài thỏ, hai chiếc

răng chuột lộ cả ra ngoài, thân hình của nó cực kỳ to lớn, bộ móng màu đen mọc ra rất dài, người cầm đèn khi nãy liến nhấc chiếc lồng lên rồi đặt xuống mặt đất.

Ngoài cửa truyền vào tiếng giày nện trên mặt đất.

Người cao gầy khẽ cau đôi mày, đặt chiếc lồng về chỗ cũ, tắt chiếc đèn kia đi rồi nhanh chóng trốn ra phía sau.

"Ấy, khi nãy bên trong vẫn còn bóng đèn mà? Hay là mình bị hoa mắt, già rồi đúng là vô dụng." Ông Trương bảo vệ thầm than trong đầu. Bóng dáng cao gầy bên trong nghe thấy tiếng giày càng lúc càng xa mới bước từ cửa sau ra.

Hắn nhẹ nhàng bật đèn lên, trước mặt lại là ánh đèn yếu ớt.

Tôn Lâm, sinh viên lớp 5 năm 2009 khoa Sinh vật, đại học Thiên Nhai.

Hắn lại lần nữa bước về phía chiếc lồng chuột bạch khi nãy, trên mặt nở nụ cười quái dị, rồi lấy ống tiêm màu trắng đặt trên bục thì nghiệm lại. Hắn tiêm một mũi lên người con chuột bạch, rút ra khá nhiều huyết dịch của nó. Sau khi thành công, hắn khóa cửa phòng thí nghiệm lại, rồi nhanh chóng rời đi.

Tôn Lâm quay về căn phòng riêng của mình, đây là đãi ngộ đặc biệt mà ông chú Trương Ngang đã xin cho hắn. Tôn Lâm cũng là sinh viên xuất sắc của khoa Sinh vật, từ tiểu học cho tới cấp ba, hắn thường làm lớp trưởng, thành viên ban bí thư, thư kí đoàn trường…

Hắn có quá nhiều chức vụ cán bộ cùng với các danh hiệu và thành tích học tập, thực đúng là vô cùng nổi tiếng.

Có điều, bước vào đại học, hai người Triệu Vỹ và Vương Thành luôn đạt thành tích cao hơn hắn, đứng trước họ, hắn chỉ đóng vai trò chú hề điểm xuyết, thậm chí ngay cả người con gái mà hắn yêu thương cũng bị Vương Thành cướp mất. Hắn đặt chiếc đèn khi nãy

lên chiếc bàn sách trước mặt rồi bật đèn.

Ánh đèn leo lắt chiếu lên tấm ảnh màu trên bàn sách, trong ảnh có một đôi nam nữ đều không mảnh vải che thân, nhìn qua bức ảnh, đôi nam nữ này đang mặn nồng tình cảm, hoàn toàn không nhận ra mình đang bị người ta chụp trộm.

“Ha ha ha, thứ mà ta không đạt được, ta sẽ hủy hoại! Vương Thành, mày cứ đợi đấy cho tao.” Tôn Lâm thét lớn giận dữ, lấy ống tiêm chứa máu của con chuột bạch, hắn muốn vượt qua Vương Thành, nghiên cứu ra thứ chất lỏng thần bí đó.

Trên bảng tuyên truyền và thông báo của trường học có dán rất nhiều bức ảnh đặc sắc, trên đó là hình ảnh một đôi năm nữ đang hoan hợp cùng nhau. Qua ảnh có thể nhận ra đôi nam nữ này thực sự rất xứng đôi vừa lứa, có điều, họ đều là những nhân vật có tiếng trong trường học, đương nhiên chỉ trong chốc lát đã trở thành đối tượng bàn tán hàng đầu của sinh viên trường.

” Cậu xem, đây không phải là Vương Thành và Văn Kỳ sao?”

“Đúng rồi, đúng rôi! Cậu nhìn nét mặt của họ đi, thực không thể ngờ, hai con người bình thường đoan chính, nghiêm túc là vậy, lại lén lút làm ra những chuyện thiếu đạo đức như vậy.”

“Ừm, một đôi cẩu nam nữ, thực sự là vô liêm sỉ.”

Một đám người đứng vây quanh bảng tuyên truyền và thông báo của trường học, liên tục đưa ra lời bình phẩm của bản thân, cứ như thể bản thân mình vô cùng cao quý vậy.

Vương Thành dắt chiếc xe đạp, Văn Kỳ đi cạnh bên anh.

Tất cả các sinh viên trong trường học đều tránh xa Văn Kỳ và Vương Thành, thì thầm to nhỏ cùng nhau. Vương Thành và Văn Kỳ đều không cảm thấy kì lạ, từ lâu họ đã quen với việc này.

Hai người họ hầu như không có bạn bè trong trường học, hàng ngày cũng không giỏi trong chuyện giao tiếp.

Một sinh viên nữ chạy tới trước mặt Văn Kỳ, chỉ cô mà mắng "Hừ, cô đúng là một con dâm phụ vô liêm sỉ. Đồ mặt dày, đồ dâm phụ."

Văn Kỳ hoàn toàn không biết phải làm gì trước lời mắng nhiếc bất thình lình này.

Vương Thành vừa nghe lập tức đưa lời phản bác "Cô đừng ăn nói linh tinh, đừng cho rằng cô là nữ sinh thì tôi không dám đánh cô."

Nữ sinh này mỉm cười khinh khi rồi nói "Anh? Anh cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, chuyện anh cùng cô ta, cả trường đã biết rồi, đúng là đôi cẩu nam nữ, vô liêm sĩ hết chỗ nói."

Vương Thành lửa giận đùng đùng thét lớn "Cô ăn nói kiểu gì thế? Mau nói rõ ra."

"Tự mình đến bảng tuyên truyền và thông báo của trường học mà xem đi." Nói xong, nữ sinh này liền quay người bỏ đi.

Hai người dắt theo xe đạp đi tới bảng tuyên truyền và thông báo của trường học, phát hiện đang có rất nhiều người đang đứng vây quanh đó.

Vương Thành quát lên một tiếng "Tất cả tránh ra cho tôi, có cái gì đáng xem chứ?"

Anh đẩy dòng người sang một bên, nhìn thấy trên bảng tuyên truyền và thông báo của trường học dán toàn cảnh tượng anh và Văn Kỳ mặn nồng, tình cảm tại vùng bí mật hôm qua.

Vương Thành tức điên người, giật hết những tấm ảnh trên bảng xuống như kẻ điên, đồng thời xé tan ra từng mảnh. Có điều, chuyện này cũng chẳng có lợi ích gì, tin tức đã truyền đi khắp trường.

Tất cả sinh viên trong trường đều biết chuyện giữa Văn Kỳ và Vương Thành, tin tức ảnh nóng thu hút cả sự quan tâm của các

lãnh đạo trong trường. Văn Kỳ và Vương Thành đều bị gọi lên văn phòng của hiệu trưởng.

“Hai trò hãy giải thích rõ ràng cho tôi nghe, chuyện này rốt cuộc là sao?” Hiệu trưởng tức giận đập bàn rồi thét vào mặt hai người.

“Hiệu trưởng, em không còn gì để nói, chỉ hy vọng thầy có thể tha thứ cho bọn em.” Vương Thành bất cần đáp lại.

Văn Kỳ từ đầu chí cuối cúi đầu không nói lời nào, cô cảm thấy vô cùng mất mặt, sau này làm sao còn mặt mũi gặp người ta?

“Tha thứ cho các em? Em có biết chuyện này đã ảnh hưởng tồi tệ đến danh tiếng của trường học thế nào không? Từ giờ trở đi các em không còn là sinh viên của trường đại học Thiên Nhai nữa.” Hiệu trưởng phán quyết án tử hình cho cả hai người.

Vương Thành và Văn Kỳ cũng chẳng còn gì để tranh luận, không nói được gì, cũng chẳng còn mặt mũi ở lại thêm nữa.

Hai người rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, Vương Thành ngồi lên xe đạp, đưa Văn Kỳ nhanh chóng rời khỏi đại học Thiên Nhai.

Họ muốn trốn chạy tất cả, bao gồm cả những bức ảnh nóng bị phát tán kia nữa.

Vương Thành mãi mới định thần lại, chuyện này rốt cuộc là sao chứ? Anh nhìn về phía cổng trường đại học Thiên Nhai, lại thấy một bóng dáng gầy gò vừa bước ra ngoài. Bóng hình cao gầy đó rất giống với Tôn Lâm, Vương Thành thở hắt ra một hơi, bất giác bừng tỉnh khỏi giấc mộng, lẽ nào là hắn? Tôn Lâm từ từ bước ra, mỉm cười chế giễu mà khinh khi.

“Thế nào hả? Cảm giác bị người ta báo thù có dễ chịu không?” Tôn Lâm cố tình nâng cao giọng nói. “Vương Thành, mày lúc nào cũng trên tao một bậc, mày biết rõ ràng tao yêu Văn Kỳ là vậy, tại sao còn dám giành với tao? Tại sao chứ?”

“Mẹ kiếp, thì ra là mày.” Vương Thành buông tay Văn Kỳ ra, hai

mắt rực lửa căm hận, anh cực kỳ bực bội. “Tôn Lâm, mày là thằng khốn khiếp, tao đánh chết mày.”

Tình hình gấp gáp, Tôn Lâm quên mất cả việc chống trả, bị Vương Thành đấm thẳng vào mặt.

Hai người chẳng tiếc lời nhiếc móc đối phương, sau cùng đánh nhau một trận tơi bời.

Đám sinh viên lại tụ tập xunh quanh, bọn họ tới xem náo nhiệt, còn có người hò reo cổ vũ.

Đột nhiên, bảo vệ trường học xông qua đám sinh viên đó tách Vương Thành và Tôn Lâm ra.

Không khí vô cùng căng thẳng, mặt Vương Thành đầy rẫy vết thương, miệng vẫn thét lớn “Tôn Lâm, mẹ kiếp, mày cứ chờ đấy, tao phải giết chết mày bằng được.”

Tôn Lâm nhổ máu trong miệng ra, đưa tay chạm nhẹ lên vết tím ở khóe miệng rồi nói “Cứ việc, tao chờ mày tới, không đánh chết được tao, mày chỉ đáng làm con tao.”

Văn Kỳ không thể nào chịu đựng thêm nữa, chạy lại nắm lấy bàn tay của Vương Thành rồi nói “Đi thôi, anh thấy chưa đủ mất mặt hay sao?”

Trước lời khuyên giải của Văn Kỳ, Vương Thành đạp xe bỏ đi một mình.

Văn Kỳ nhìn theo chiếc xe đạp màu đen dần dần khuất xa, cô chán nản gọi điện cho Văn Kiện.

Chẳng bao lâu sau, đám sinh viên đến xem náo nhiệt đã tản đi cả, chỉ còn lại một mình Văn Kỳ đứng ngoài cổng đợi Văn Kiện đến đón.

Mười phút sau, một chiếc xe xịn màu đen xuất hiện trước mặt Văn Kỳ, Văn Kiện bước xuống xe. Bởi vì hàng ngày Văn Kiện

thường bận công việc, rất ít khi quan tâm đến Văn Kỳ, cho nên, ông cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ đỡ Văn Kỳ ra ghế sau của xe.

Không biết im lặng trong bao lâu, Văn Kiện nhìn thấy Văn Kỳ thút thít bật khóc qua chiếc gương chiếu hậu.

Ông chỉ chăm chú lái xe, cũng không lên tiếng hỏi han, ông cảm thấy nên để Thẩm Lăng hỏi thì sẽ tốt hơn là mình.

Có điều, Văn Kiện đã nhầm.

Sau khi Văn Kỳ về nhà, cô không hề nhắc tới chuyện ảnh nóng tại trường học với bất cứ ai khác.

Chiếc xe đạp màu đen dừng lại trước một lò giết mổ tư nhân, Vương Thành gọi một cuộc điện thoại, anh chọn một chỗ tùy tiện rồi ngồi xuống.

Một lúc lâu sau, sau lưng anh vang lên tiếng cười, cho dù không nhìn thấy người, anh có thể đoán ra người tới là ai.

“Rất thú vị, cậu định làm thế nào?” Người đàn ông cao to quay lưng với Vương Thành, hứng thú lên tiếng “Cậu định giết chết hắn hay biến hắn trở thành món giao dịch giữa chúng ta?”

“Đúng vậy, tôi muốn giết chết hắn, moi đi hết nội tạng của hắn, lột da của hắn.” Vương Thành ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông cao to trước mặt nói tiếp “Hắn đáng chết, tôi muốn hắn phải quỳ trước mặt tôi như một con chó, cầu xin tha mạng, anh có kế hoạch gì không?”

“Vương Thành, chỉ cần cậu muốn, tối nay tôi có thể dẫn hắn tới.” Vương Thành hoàn toàn thay đổi, anh đã trở thành một vũ khí giết người.

Người đàn ông cao to nói “Tám giờ tối nay đến chỗ này, hắn sẽ đợi cậu ở lò giết mổ.”

“Được, tám giờ tối nay, không gặp không về.” Ánh mắt Vương Thành không có chút xúc cảm nào khác ngoài ngọn lửa căm hận. “Tôi phải cho hắn biết hậu quả khi đắc tội với tôi.”

Nói xong, Vương Thành lại cưỡi xe đạp bỏ đi.

Người đàn ông cao to bước vào trong lò giết mổ. Hắn gõ ba cái lên cánh cửa thép đã rỉ rồi thét lớn tiếng “Tên lùn, ông đang làm gì thế? Mau chóng dừng công việc đang làm lại, ra ngoài này cho tôi.”

Mãi một lúc sau, một người lùn từ từ bước từ bên trong ra, hai mắt hắn ngây đờ, vẫn đục, hơn nữa một mắt còn bị mù, đầu thì trọc, mặt đầy vết sẹo cùng rất nhiều nếp nhăn xấu xí.

“Tới đây, anh có dặn dò gì?” Hắn chỉ mở một mắt nhìn người đàn ông cao to, hắn hiểu rất rõ, nhất định lại có nhiệm vụ dành cho hắn.

Người đàn ông cao to liền thì thầm nói bên tai tên lùn, tên lùn gật đầu lia lịa.

Chẳng ai biết rằng, tối nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Văn Kỳ sau khi quay về nhà chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, đột nhiên nhớ lại tiếng ma quỷ giữa đêm. Cô nhốt mình trong phòng, khóa chặt cửa, đưa tay bịt chặt đôi tai, gào thét lớn tiếng trong không gian ẩn mật. Mãi cho tới khi mệt nhoài, cô dần ngã người lên giường, nhắm nghiền hai mắt lại.

Không hề hãi hùng, không hề hoảng loạn, không còn bị ác mộng dày vò.

Đối với Văn Kỳ mà nói, đây đích thực là một giấc mộng đẹp nhất, cô đứng trên ban công ngắm nhìn vè phía xa, nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt cô. Trong đầu cô vẫn là cảnh tượng Vương Thành đột nhiên bỏ đi hôm qua, còn cô như một con búp bê bị người ta vứt bỏ. Cô vẫn còn nhớ lời Vương Thành từng nói với mình “Văn Kỳ, bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều cùng em vượt

qua.”

Vừa nghĩ tới đây, di động reo lên, là Vương Thành gọi tới.

Văn Kỳ lòng dạ hân hoan nhận điện thoại, điều kì lạ là Vương Thành mãi không chịu nói gì.

Cô hoang mang, đã xảy ra chuyện gì? Bởi khi nãy cô rõ ràng nghe thấy tiếng hơi thở của Vương Thành.

Một cảm giác không lành tràn ngập trong tim, Văn Kỳ lập tức chạy ra khỏi nhà, đi tới nhà Vương Thành không chút ngừng nghỉ. Văn Kỳ sắp sửa tới được chỗ ở của Vương Thành, ai ngờ, cô còn chưa gõ thì cánh cửa đã tự động mở ra.

Vẫn giống như mấy lần trước, chỉ có một mình Vương Thành ở nhà, trang trí đơn giản, trong nhà phát ra mùi đàn hương dịu nhẹ.

“Vương Thành, anh vẫn ổn chứ?” Văn Kỳ phát hiện Vương Thành ngồi trên sàn nhà, không có bất cứ phản ứng nào. Văn Kỳ liền thét lớn “Vương Thành, anh làm sao thế?”

Nghe thấy giọng nói này, Vương Thành bắt đầu run rẩy toàn thân, nhưng vẫn không hề lên tiếng.

“Vương Thành, anh làm sao thế?” Văn Kỳ mặt mày lo lắng, đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt của Vương Thành có gì đó bất ổn, cô chỉ đánh nhẹ lên mặt anh, lo lắng nói “Vương Thành, anh mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi.”

Như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, Vương Thành đột nhiên trợn to hai mắt, tất cả đều là phẫn nộ.

Có điều sau khi nhìn thấy Văn Kỳ, anh trở lại bình thường, mơ mảng hỏi “Kỳ Kỳ, khi nãy làm sao thế?”

“Anh không nhớ sao?” Văn Kỳ thấy Vương Thành đã trở lại bình thường, liền thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cất tiếng hỏi “Lúc nãy toàn thân anh run rẩy, hơn nữa sắc mặt trắng nhợt, anh đã mắc

bệnh gì sao?”

Run rẩy?

Vương Thành tỏ ra nghi hoặc, anh cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Trong khoảnh khắc, anh nhớ tới cuộc hẹn cùng người đàn ông cao to, nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, còn năm phút nữa là tới tám giờ. Anh ôm chặt lấy Văn Kỳ, nói như đang khóc “Kỳ Kỳ, anh thực sự luôn muốn ở bên em, mãi mãi ở bên em.”

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi, trái tim Văn Kỳ cảm động ngất ngây, nếu không có Vương Thành, e rằng cô đã chết từ lâu, còn cô lại kéo anh vào vòng xoáy đáng sợ này. Vào giây phút này, chỉ có thể để mặc anh ôm lấy cô, dịu dàng đưa lời an ủi “Không sao đâu, tên khốn đó không hại được em, bởi vì có anh ở cạnh bên em.”

“Ừm, bởi vì còn có anh.” Vương Thành buông Văn Kỳ ra,, chân tình lên tiếng “Phải biết rằng chúng ta còn chưa lôi được tên khốn có tên Nhất Thổ đó ra ánh sáng, em vẫn còn gặp nguy hiểm lắm. Anh chỉ muốn thấy em được bình an vô sự, có lẽ chúng ta có thể tìm ra BUG(1) của ‘Quy tắc’ đó.”

BUG(1): sơ hở.

“Không, cho dù phải chết, em cũng phải điều tra ra.” Ngoài cảm động, Văn Kỳ cũng hạ quyết tâm “Cái ‘Quy tắc’ đó đã giết chết quá nhiều người, tất cả đều là tội lỗi do Nhất Thổ gây ra. Em nghĩ gần đây do em quá căng thẳng nên mới sinh ra những ảo giác đó.”

“Ừm, em đã quá căng thẳng.” Vương Thành nhìn lên đồng hồ “Em hãy nghỉ ngơi đi, cô gái mà anh yêu thương nhất ạ, anh hy vọng em được bình an.”

Văn Kỳ còn chưa định thần lại, Vương Thành đã dùng tay đánh ngất cô.

Vương Thành vội vã tới lò giết mổ heo tư nhân, anh nhất định

phải tận tay giết chết Tôn Lâm.

Vương Thành đắp chiếc chăn lên người Văn Kỳ, để lại tờ giấy, nhẹ nhàng đặt vào chiếc túi của cô. Trên tờ giấy có viết “Kỳ Kỳ, nếu không tìm được anh, xin hãy liên hệ với anh trên QQ.”

Vương Thành bỏ đi, anh phải giết chết một người.

CHƯƠNG 13

BUG TRONG QUY TẮC

Trong khong gian tối tăm, tiếng gào khóc kinh hãi vang lên, mùi máu tanh nồng tràn ngập khắp nơi. Vương Thành theo sau người đàn ông cao to, anh nhìn thấy mỗi người ở trong này trong tay đều cầm một con dao mổ sắc nhọn, sáng lóa, dùng mũi dao mổ thứ gì đó trên bàn phẫu thuật, phát ra tiếng xương gãy răng rắc.

Người đàn ông cao lớn nói "Tên lùn, giao hàng đi, mau mau xuất hiện."

"Mau vào đi, hàng đã chuẩn bị xong từ lâu rồi." Bên trong phát ra tiếng ruồi nhặng vo ve kèm theo cả tiếng cười lạnh giá như băng.

Người đàn ông cao to dẫn theo Vương Thành đi vào bên trong, tiến vào tận trong cùng.

Đó là một căn phòng màu trắng kín mít, đẩy cửa ra, hai bên trái phải xếp đầy những chiếc hòm lớn màu trắng giống như quan tài. Có một người lùn đứng ở giữa, mặc bộ đồ màu đen, trong tay còn cầm con dao sắc nhọn, lóe sáng.

"Tên lùn, người đâu?" Người đàn ông cao to hỏi.

"Người thứ hai bên trái, trong chiếc hòm màu trắng."

"Vương Thành, cậu dự định xử lý hắn thế nào?" Người đàn ông cao lớn quay đầu lại hỏi "Cậu muốn thử khoái cảm giết người? Hay là cậu đang sợ?"

"Tôi không sợ, chẳng sợ chút nào, tôi muốn từ từ dày vò hắn

cho tới khi nào chết thì thôi.” Vương Thành gần như mất đi lí trí.

Anh lạnh lùng lên tiếng “Được rồi, hiện nay chính là lúc để tôi thi triển khả năng của mình, anh có biết sản phẩm thủ công hoàn mỹ nhất đã ra đời thế nào không? Trong khoa chúng tôi có không ít tiêu bản người hoàn mỹ, đa phần đều do tôi tạo nên, hơn nữa còn được đặt ngay ngắn, lặng lẽ trong phòng thí nghiệm Sinh Vật. Tôi phải khiến họ biết thế nào được gọi là kiệt tác.”

Sự việc càng lúc càng trở nên thú vị, người lùn cau mày rồi nói “Cậu trai trẻ, có cần tôi cung cấp dụng cụ không?”

“Không cần, tự tôi đã mang theo rồi.” Vương Thành nhất thời bị hận thù che mờ hai mắt, anh nói đầy khẳng định “Ông nói xem, tôi nên dùng bao nhiêu nhát dao để dày vò hắn đến chết? Ông hãy ghi lại giúp tôi, ít nhất có thể biết được lúc chết, hắn đã đau khổ đến mức nào.”

Người đàn ông cao lớn nhìn thấy cảnh tượng lúc này, nhoẻn miệng mỉm cười bí hiểm.

Tên lùn nghi hoặc nói “Được, cậu mau ra mở chiếc hòm màu trắng thứ hai phía bên tay trái, hắn đang nằm trong ấy.”

Vương Thành đi thẳng tới chiếc hòm màu trắng thứ hai phía bên tay trái của mình, anh gồng sức mở chiếc nắp quan tài màu trắng, chỉ trong chốc lát, chiếc hòm đã được mở ra.

Trong hòm có một người, toàn thân bị trói chặt bằng dây thừng, trên mặt vẫn còn vết đấm thâm tím, dây thừng thít chặt vào từng thớ thịt của hắn.

Từ đó có thể thấy được, Tôn Lâm đã bị đưa tới đây thế nào, vết thương trên người cũng đã nói rõ tất cả.

“Tên lùn, ông cứ tiếp tục làm đi.” Người đàn ông cao lớn quay người bỏ đi, trước lúc ra đi còn không quên dặn dò “Vương Thành, nhớ kĩ giao hẹn giữa chúng ta, không được để lộ bí mật, nếu

không cả tôi và cậu đều phải chết.”

Vương Thành không hề đáp lại, vẫn tiếp tục im lặng.

Anh và người lùn kia liên thủ khiêng Tôn Lâm từ trong chiếc hòm màu trắng ra ngoài, đặt trên đài mổ lợn màu trắng, từ từ tháo dây thừng trên người hắn xuống, anh cảm thấy vẫn chưa đủ kích thích.

Anh quay sang rồi nói với người lùn kia “Này! Mau gọi hắn tỉnh dậy, không thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy được, tôi muốn hắn phải chết trong tình trạng tỉnh táo, biến hắn thành đồ thủ công hoàn mỹ nhất. Sau khi lấy ra tất cả những nội tạng kia, nó sẽ trở thành đồ trưng bày tuyệt đẹp nhất của anh.”

“Xem ra, cậu còn thích giết mổ hơn cả tôi.” Người lùn này nói xong liền nắm lấy con dao sắc nhọn đỏ máu trong tay, nhìn vào một tử thi nữ mới giải phẫu được nửa chừng. Hắn cầm con dao đó dí lên làn da trắng trẻo, mịn màng của tử thi nữ này, rồi cắt xuống từng chút từng chút một, từ từ lướt qua phần đùi, không chút sai sót.

Tên lùn còn cẩn thận trang điểm cho tử thi này, hắn vốn dĩ là một người trang điểm cho những người chết tại nhà tang lễ, ngày ngày tiếp xúc với rất nhiều các tử thi, sở thích lớn nhất của hắn chính là trang điểm khuôn mặt cho người chết.

“Nghệ thuật, một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.” Tên lùn lẩm bẩm một mình.

Có thể thấy được rằng, lương tâm của hắn đã bị chó tha từ lâu, hắn coi việc giải phẫu tử thi là một môn nghệ thuật, không sai, hắn là một kẻ điên không hơn không kém.

Chẳng bao lâu sau, tên lùn đã giải phẫu xong, hắn tiến gần tới trước mặt Vương Thành, Vương Thành đang cầm rất nhiều dụng cụ giải phẫu trên tay.

Vương Thành thấy tên lùn đứng đối diện với mình chẳng ngước đầu lên đã nói "Ông xem, hắn ta hiện nay hoàn mỹ biết bao, ông muốn nghe giọng nói của hắn không? Tôi bắt đầu tái diễn màn 'lăng trì' phiên bản hiện đại đây, ông có thể cùng tôi lắng nghe."

"Màn 'lăng trì' phiên bản hiện đại?" Tên lùn nghi hoặc lên tiếng "Có cần tôi giúp cậu không, tôi là một người giải phẫu chuyên nghiệp đấy."

Vương Thành lắc đầu, anh tháo miếng băng dính màu đen trên miệng của Tôn Lâm xuống, nhận lấy thứ mà tên lùn kia đưa cho mình, khiến Tôn Lâm tỉnh dậy.

Tôn Lâm chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, trong tim hiển hiện cảm giác ghê rợn, từ từ mở mắt ra, những gì hiện lên chính là gương mặt hung tợn của Vương Thành và cả thái độ khủng bố của người lùn bên cạnh.

Tôn Lâm run rẩy lên tiếng "Đây… đây là nơi nào, tại sao tao lại ở đây? Vương Thành, mày… mày định làm gì hả?"

Tôn Lâm cảm nhận được mùi tử vong, cũng ngửi được vị máu tanh nồng nặc trong không khí, đã đoán được đây là nơi nào.

Vương Thành cầm một con dao sắc nhọn, sáng lóa, đặt lên khuôn mặt Tôn Lâm rồi nói "Tao đã nói rồi, tao sẽ giết chết mày! Yên tâm, mày sẽ từ từ chết đi, tao còn có thể cho mày nghe thấy được tiếng dao rạch lên làn da của mày cơ."

***

Tôn Lâm lúc này cảm thấy Vương Thành đã biến thành kẻ điên, trái tim đập mạnh như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hai mắt hắn nhìn chăm chú về phía con dao sắc nhọn kia, cũng nhìn thấy được huyết dịch đang từ từ chảy ra từ phần đùi của mình, chẳng ngờ không hề cảm thấy đau đớn gì hết! Chỉ là máu tanh không ngừng úa ra, nhuộm đỏ cả con dao sắc nhọn, Vương

Thành với khuôn mặt ngày càng dữ dằn, đôi mắt tràn đầy thù hận, anh lại lấy một con dao ngắn, nhoẻn miệng mỉm cười với Tôn Lâm.

Tôn Lâm nhớ lại ngày Trương Ngang qua đời, thì ra hung thủ không phải là Chu Thiên, rất có khả năng chính là người đang đứng trước mặt hắn hiện nay. Hắn vội vã thét lớn "Là mày, là mày, chính mày đã giết chết Trương Ngang."

Vương Thành chẳng thèm bận tâm đến tiếng gào thét của Tôn Lâm, vẫn từ từ nhấc tay trái của mình lên.

Cùng lúc đó, con dao ngắn trong tay nhanh chóng khởi động, nhẹ nhàng rạch lên khuôn mặt của Tôn Lâm.

"Không, hắn không phải do tao giết, từ lâu tao đã muốn giết chết hắn rồi, mày có biết không? Hắn và con tiện nhân Hạ Thiên đã âm thầm làm giao dịch bẩn thỉu, cho nên Triệu Vỹ mới giành được quyền nguyên cứu chất lỏng thần bí, hắn là một tên mặt người dạ thú. Còn mày, mày đã hủy hoại tao và Văn Kỳ, mày là kẻ đáng chết nhất."

"Cái gì? Mày nói ông ấy có giao dịch bẩn thỉu với Hạ Thiên?"

"Hưm, mày không ngờ tới hả? Hắn chỉ là một tên cặn bã."

Tôn Lâm cũng hiểu ra, tại sao Vương Thành không giành được quyền nghiên cứu thứ chất lỏng thần bí đó, ngay đến hắn là cháu ruột còn chẳng được đặc quyền, tất cả chỉ vì một người phụ nữ.

Tôn Lâm hiện nay chỉ có thể cầu xin Vương Thành tha cho mình, tên lùn đứng cạnh bỗng nhiên bóp chặt cổ hắn, thét lên đầy dữ tợn "Thằng ranh, những người đã tới đây chẳng một ai sống mà bước ra ngoài đâu."

Nỗi đau đớn lên đến tận cùng, Tôn Lâm nhìn thấy tên lùn đi thẳng về một đài thí nghiệm khác, lại cầm một con dao điêu khắc sắc nhọn tới. Tên lùn đâm thẳng vào lồng ngực của Tôn Lâm, máu

tươi nhanh chóng ứa tràn, bắn cả lên mặt Vương Thành. Tôn Lâm vẫn đang vùng vẫy, dùng hơi sức cuối cùng thét lên "Tha cho tao, xin hãy tha cho tao."

Tên lùn lại thọc thêm phát nữa, Tôn Lâm thét trong đau đớn, hiện nay hắn quả thực là sống không bằng chết.

Không khí nồng nặc mùi máu tanh, người lùn lại cầm trong tay con dao mổ đẫm máu, khi nãy, Tôn Lâm đau đến mức suýt chút nữa ngất lịm.

Mí mắt của hắn ngày càng nặng trĩu, nhịp tim cũng chậm lại, nhưng vô tình nghe được, Vương Thành thì thầm bên tai mình "Mày đã biết quá nhiều rồi, cho dù mày không làm chuyện đó, tao cũng sẽ giết mày. Hiện nay chỉ còn mình tao biết về thứ chất lỏng bí ẩn đó, tao sẽ nghiên cứu nó rành rọt. Còn mày nhất định phải xuống địa ngục cùng Trương Ngang."

Tôn lâm ứa trào nước mắt, đôi mắt Vương Thành chứa đầy sát khí, anh đưa con dao mổ vạch nhẹ lên làn da của Tôn Lâm.

Tôn Lâm trợn hai mắt to đến cực độ, hai tay vẫn khôg ngừng vùng vẫy, máu tươi phun ra như suối nguồn, chảy ào ào xuống bàn giải phẫu trắng tinh.

Lần này Tôn Lâm thét lên một tiếng đớn đau rồi ngất lịm đi, vẫn còn nghe thoáng bên tai "Mày đã biết quá nhiều, mày đáng chết!"

Quay về phòng giữ xác tại cục cảnh sát, một tử thi nữ lõa lồ, cứng đờ đứng sau cánh cửa, như thể chết rồi sống lại, hai mắt đỏ rực, tay còn giơ cao quá đầu, miệng không ngừng phát ra tiếng nghiến răng ken két. Hai tay của tử thi nữ này biến thành cánh tay của động vật, toàn thân mọc đầy lớp lông màu trắng bạc, chẳng khác nào một con sói cái.

Đây là một xác nữ biến dị, chết rồi hồi sinh, còn hiện nay là giữa đêm khuya.

Bảy phút sau, mấy bộ tử thi còn lại cùng lúc mở trừng hai mắt đỏ rực như máu, lần lượt nhảy ra khỏi ngăn lạnh của phòng giữ xác.

Tất cả các tử thi này đều có cùng đặc điểm, chúng đều biến dị thành hình dạng loài sói, răng biến thành bộ răng sói màu đỏ, lộ rõ ra bên ngoài.

Nhưng điều khủng bố nhất chính là cảnh tượng trước mắt, đúng vậy, tất cả các tử thi đã chết nay lại hồi sinh, rồi biến thành người sói.

Những tử thi biến dị này tuy rằng đã không còn nội tạng trong người, nhưng vẫn có thể sống lại bởi vì bọn chúng không còn là tử thi, mấy người sói này lần lượt đập vỡ cửa sổ phòng giữ xác, nhảy ra ngoài từ cửa sổ tầng hai.

Tất cả mọi người đều đang ngủ say, chẳng ai phát hiện ra các tử thi đã hồi sinh, bọn chúng đều đi về một hướng, như thể nhận được chỉ thị.

“Vương Thành, anh đang ở nơi nào?”

Văn Kỳ từ từ tỉnh dậy, chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức.

Cô mở mắt ra, một đôi mắt tuyệt đẹp đang nhìn mình chằm chằm, Âu Dương Đình nhìn Văn Kỳ chẳng khác nào một quái vật.

“Á!”

Văn Kỳ hãi hùng, bộ dạng của Âu Dương Đình chẳng khác nào là một kẻ điên.

Âu Dương Đình lúc thì bật khóc tu tu, khi lại bật cười lớn tiếng, khi thì đi vòng quanh Văn Kỳ, lúc lại vỗ nhẹ lên đầu cô.

Sau cùng, Văn Kỳ sợ quá, bỏ chạy ra ngoài.

Cũng trong lúc này, trong đại học Thiên Nhai vẫn đang truyền tụng những lời nói ác nghiệt.

“Cậu đã nghe nói chưa, nhà trường đã đuổi học hai người rồi.”

“Phí lời, đã gây ra chuyện như thế, bọn họ còn mặt mũi tiếp tục học tại trưởng sao? Đã thế còn vô liêm sỉ phô những bức ảnh nóng đó ra, vì muốn được nổi tiếng, hay muốn chứng minh điều gì?”

….

Tất cả mọi người đều đang bàn tán về chuyện ảnh nóng kia, ai ai cũng đưa lời chỉ trích Vương Thành và Văn Kỳ.

Văn Kỳ sắp sửa phát điên, sau khi chạy ra khỏi nhà Vương Thành bất luận là đi đến đâu, cô đều nghe thấy các sinh viên trên đường chỉ trỏ, bàn tán về mình. Cô thậm chí chẳng kịp suy nghĩ, chỉ nhớ tới những lời đồn thổi khó nghe kia, nhanh chóng chạy ra nghĩa trang.

Cô náu mình trong một nơi yên tĩnh, quỳ xuống trước bia mộ, trên đó có tấm ảnh của một người phụ nữ, đó chính là mẹ cô. Mẹ cô đang mỉm cười điềm tĩnh, cơn gió nhẹ thoảng qua, bỗng nhiên, cơn hoảng loạn đáng sợ tràn ngập trong lòng cô, cô cảm thấy dường như có người dõi theo sau mình.

Bắt đầu từ hai năm đó, dường như người này đã thường bám riết theo cô!

Trong đầu cô bỗng hiện lên những lời nói trong cuốn nhật ký của Hạ Thiên, cô bắt đầu nhớ lại cảnh tượng lần đầu quen biết Hạ Thiên vào hai năm trước. Tuy đó chỉ là những mảnh kí ức vỡ vụn, thế nhưng lại phát sáng điên cuồng trong đầu cô.

Ngay lúc đó, di động của cô bỗng vang lên, là số điện thoại của Hạ Thiên. Sau khi nhấc máy, cô đã nghe thấy.

“Văn Kỳ, cậu còn nhớ tới tôi không? Cậu sẽ xuống cùng tôi thôi, hai năm trước, chúng mình đã từng lập lời thề. Cậu không cần phải hoảng hốt, mau đi đào bí mật đã chôn giấu bấy lâu đó lên đi.”

Không! tuyệt đối không thể nào! Hạ Thiên đã chết rồi, làm sao

có thể gọi điện thoại được? Văn Kỳ phẫn nộ thét lớn vào điện thoại.

“Nhất Thổ, xin đừng có giả ma giả quỷ nữa, tôi và Hạ Thiên mới quen biết một năm. Hai năm trước mà anh nói hoàn toàn không hề tồn tại. Tôi không hề sợ anh, rồi có một ngày, tôi sẽ lôi anh ra ánh sáng.”

Thời gian trôi qua rất lâu, mãi cho tới khi nghe thấy tiếng thét thất thanh.

Văn Kỳ định thần lại, phát hiện ở chỗ không xa có mấy cặp mắt đỏ rực, thân hình chuyển động với tốc độ cực nhanh.

“Xoạt… xoạt…”

Văn Kỳ vô cùng hãi hùng, một trong ngữngthi thể đó còn phát ra thứ ánh sáng màu xanh lam.

Di động của cô lại rung lên, là một tin nhắn “Văn Kỳ, nếu cô không tin, vậy tôi sẽ khiến cho những người ở quanh cô lần lượt chết đi. Quy tắc này không hề có BUG.”

Đọc được tin nhắn này, Văn Kỳ vô cùng hoang mang, trong lòng cô luôn cảm thấy hỗn loạn, không hiểu rốt cuộc trên thế gian này có ma quỷ không.

Cô bỗng nhiên lại gọi điện thoại cho Chu Thiên, nói trong bất lực “Chu Thiên, anh đang ở đâu? Tôi có việc tìm anh.”

Điện thoại đầu kia truyền lại lời hỏi của Chu Thiên “Làm sao thế? Đang xảy ra chuyện gì?”

Văn Kỳ không giải thích quá nhiều “Mười phút sau, gặp nhau ở bàn số tám tại quán trà sữa đối diện trường đại học Thiên Nhai.”

Cô nói xong liền liếc mắt nhìn về đám tử thi đang nhảy tưng tưng kia, đôi mắt đỏ máu chẳng khác nào tia hồng ngoại quét đi tứ phía, trái tim co rung đập mãnh liệt, sau cùng, bỏ chạy trọng điên

loạn.

Các tử thi nhảy vào sâu trong nghĩa trang rồi dừng lại, sau đó bọn chúng phân tán, nhảy về những hướng khác nhau.

CHƯƠNG 6.2

Trời còn tờ mờ sáng, tại bàn số tám trong quán trà sữa, không có ánh đèn sáng chói, chỉ là có ánh sáng của đèn đường leo lắt trong bóng đêm đen. Đây là nơi Văn Kỳ hẹn gặp Chu Thiên.

Văn Kỳ đưa mắt nhìn về phía xa, đám thi thể đáng sợ đó như thể hiện ra trước mắt, cô nhìn thấy ánh sáng màu lam. Đúng vậy, Văn Kỳ hiểu rõ, thi thể phát ra thứ ánh sáng đó chính là của Hạ Thiên.

Cô từ từ nếm vị trà sữa ấm áp, phía sau truyền lại tiếng động, Chu Thiên đã tới.

“Văn Kỳ, cô làm sao thế?” Chu Thiên ngồi xuống đối diện với cô. “Cô đã phát hiện ra điều gì, nghe qua điện thoại, cô dường như rất sợ?” Mặt mũi Chu Thiên đầy mồ hôi, hiển nhiên là anh đã chạy bộ tới đây.

Ai ngờ ngay vào lúc Văn Kỳ định trả lời Chu Thiên, bên ngoài quán trà sữa truyền tới tiếng thét chói tai.

Trong khoảnh khắc, rất nhiều người đứng vây quanh trước cửa quán trà sữa, loáng thoáng nghe thấy có người nói “Trời ơi, đây là ai, sao lại chết thảm thế này?”

Trong lòng Chu Thiên chứa đầy nghi hoặc, anh nghe thấy chữ ‘chết’, lập tức chạy ra khỏi quán trà sữa, thoát ra khỏi dòng người đông đúc, chỉ thấy một khúc xương cánh tay lộ rõ xương trắng lòi ra khỏi một chiếc bao tải.

Anh không kịp suy nghĩ nhiều, theo thói quen nhìn ra quán cà phê ở lầu hai, sau đó lại lui vài bước.

Anh không biết bao tải như thể rơi từ trên trời xuống đó từ đâu ra, can đảm mở bao, kết quả thứ bên trong khiến anh sợ hãi đến ngây người.

Một thi thể được giải phẫu một cách hoàn mỹ, chỉ còn lại một bộ xương trắng phau, tất cả các nội tạng đều không cánh mà bay, chỉ còn lại cánh tay để lộ ra ngoài còn chút da thịt. Nạn nhân bị kẻ xấu cắt sạch chỉ còn lại đúng bộ xương này rốt cuộc là ai?

Đám người xì xào bàn tán, có một người xông ra, hai tay ôm đầu, quỵ xuống mặt đất gào thét.

Anh nhìn vào bộ xương đó, nhớ lại cảnh tượng đã xảy ra vào tối qua.

“Không, anh ta đã chết rồi, anh ta thực sự đã chết rồi.” Người này gào thét điên cuồng.

Chu Thiên gọi điện thoại cho Thiên Lượng “Lượng Tử, mau tới đại học Thiên Nhai một chuyến, ở đây xuất hiện một thi thể bị người ta lột hết da thịt.”

Chu Thiên bước tới trước mặt người vừa xông tới kia rồi hỏi “Có chuyện gì thế? Cậu biết nạn nhân là ai sao?”

Người quỵ trên mặt đất thét lên “Là anh ta! Chính là người tạo ra Quy tắc đó, anh ta đã tiến hành trừng phạt đúng như giao hẹn.”

Chu Thiên nghe thấy hai từ quan trọng là ‘Quy tắc’.

“Không, người anh nói chính là Nhất Thổ sao?” Văn Kỳ xông ra như kẻ phát điên, nắm chặt lấy bờ vai của người quỵ trên mặt đất, kinh hoàng lên tiếng “Bộ thi thể trên mặt đất này là của Tôn Lâm?”

“Đúng thế. Cậu ấy là Tôn Lâm.” Người đàn ông quỵ trên mặt đất rống lên như điên dại, nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, liền đưa

lời giải thích "Tôi không biết gì hết, cái chết của anh ta không liên quan tới tôi. Tối qua tôi đã nhìn thấy người tạo ra 'Quy tắc', nhất định là hắn đã giết chết Tôn Lâm."

Đầu óc Văn Kỳ như muốn nổ tung, cô cảm thấy mình đã được cứu thoát.

Những tiếng nói quỷ quái của Hạ Thiên lại tràn ngập dòng suy nghĩ của Văn Kỳ, cô im lặng một hồi lâu rồi thét lớn "Không, người tạo ra những Quy tắc đó là một ác ma. Tất cả mọi người đều đã hồi sinh, tiến về hướng mà người tạo ra Quy tắc đã chỉ định, là người có tên Nhất Thổ đã giết chết anh ta! Đúng, nhất định chính là hắn."

"Tại sao lại là hai người thế?" Thiên Lượng đột nhiên lên tiếng hỏi từ phía sau.

Chu Thiên bực bội nói "Cậu ra bộ thần bí gì chứ? Mau mau lại xem đi, người này rốt cuộc đã chết thế nào?"

"Mới sáng ngày ra đã bắt lão đây xem tử thi!" Thiên Lượng mặt mày không vui lên tiếng "Rốt cuộc là tên đáng chém ngàn đao nào? Có còn để cho người ta hít thở nữa không, tại sao lại di chuyển thi thể này tới trước cổng trường học?"

"Được rồi, mau bắt tay vào việc đi." Chu Thiên cau chặt đôi mày, không vui lên tiếng "Văn Kỳ, lúc nãy cô định nói gì với tôi?"

Văn Kỳ dừng lại rồi nói "Tối qua, tôi đứng trong một góc nghĩa trang nhìn thấy tất cả các tử thi đều hồi sinh, bọn họ nhảy như cương thi, trong đó có một bộ tử thi là của Hạ Thiên."

Thiên Lượng cắt ngang lời nói của Văn Kỳ "Không! Không thể nào! Người đã chết rồi làm sao mà hồi sinh lại được?"

Trên thế gian này làm gì có chuyện quái dị như vậy chứ? Nếu đã như vậy, thứ mà Văn Kỳ nhìn thấy rốt cuộc là gì? Văn Kỳ không hề nói tiếp, cô chìm sâu vào suy nghĩ của riêng mình.

Không đúng, tử thi bật nhảy cô nhìn thấy trong nghĩa trang và người sói xuất hiện trong tối đó, tuy rằng diện mạo khác nhau, thế nhưng độ tương đồng phải tới chín mươi phần trăm. Những tử thi đó đã biến dị, hơn nữa còn nghe theo chỉ thị của người khác.

“Là ai lại có thể giải phẫu tử thi hoàn mỹ như vậy, không có bất cứ sai sót nào hết.” Thiên Lượng rơi vào mê trận, hoàn toàn không phát hiện ra nét mặt dị thường của Văn Kỳ.

Thiên Lượng tiếp tục nói thêm “Các người đã phát hiện thi thể này lúc nào?”

Lời nói vừa dứt, một tiếng thét vang lên, chính là người khi nãy quỵ dưới mặt đất.

Hắn vội vã kéo lấy Chu Thiên vừa gào vừa khóc “Anh phải cứu tôi, tôi không muốn chết, tôi chưa muốn chết.”

“Rốt cuộc anh đang muốn nói chuyện gì?” Chu Thiên hỏi lại người đang ôm chặt lấy chân mình.

Người này nghẹn ngào lên tiếng “là Nhất Thổ! Tôi và Tôn Lâm cùng nhận được một bức thư tên là ‘Quy tắc’, lúc đó, chúng tôi còn cho rằng đây là trò đùa ác ý, chẳng coii ra gì. Mãi cho tới tối qua, tôi đứng trong sân nhìn thấy anh ta bị một nhóm người vây lấy, dùng dây thừng trói chặt lại, nhét vào trong một bao tải, rồi vứt lên một chiếc Audi A6, nhanh chóng đi mất.”

Sau khi nói xong, Chu Thiên liền khom người xuống nhìn vào người vừa mới lên tiếng, chẳng dám tin vào tai mình “Cậu đã thực sự nhìn thấy sao?”

Người này thút thít đáp lại “Không sai, tôi sợ người đó cũng đoạt luôn tính mạng của mình, Tôn Lâm đã chết rồi, người tiếp theo chính là tôi.”

Sự việc càng lúc càng thêm phức tạp, Chu Thiên đứng dậy, thầm nghĩ trong đầu “Nhất Thổ? Quy tắc đó rốt cuộc tiền ẩn điều

gì? Tại sao tất cả các vụ án đều có liên hệ với Quy tắc đó?"

"Đúng! Bí mật bị chôn giấu đó có thể tẩy rửa tội lỗi trong linh hồn." Hai mắt Văn Kỳ mơ màng, cô tự lẩm bẩm một mình.

"Chúng ta phải tìm thấy bí mật bị chôn giấu đó, như vậy sẽ điều tra ra được Nhất Thổ là ai cùng cả BUG của Quy tắc đó."

Chu Thiên liếc nhìn Văn Kỳ, mặt đầy nghi hoặc, lẽ nào hung thủ chính là cô? Anh hoàn toàn không loại trừ Văn Kỳ ra khỏi vòng tình nghi, ngược lại càng lúc càng thêm nghi ngờ cô.

Anh nghi hoặc hỏi "Cô đang nói gì thế? Bí mật bị chôn giấu, BUG trong quy tắc?"

"Anh cùng tôi đi đào nó lên đi." Văn Kỳ quay mặt sang rồi nói "Đó là manh mối mà Hạ Thiên để lại cho tôi, nhất định phải đào nó lên."

Thực sự không thể nào tin được, Hạ Thiên không phải đã chết rồi sao? Làm sao cô ấy để lại được manh mối cho Văn Kỳ? Lẽ nào hồn cô ấy đã quay trở lại?

Trong khoảnh khắc đó, Chu Thiên hoang mang, nhưng vẫn không cam tâm, liền hỏi tiếp "Văn Kỳ, cô nói xem Hạ Thiên làm cách nào nói cho cô biết manh mối đó? Tối qua cô đã nhìn thấy những gì?"

"Cuốn nhật kí, cô ấy để lại cho tôi cuốn nhật kí." Văn Kỳ thét lớn.

Cô nói tiếp đầy tự tin "Hạ Thiên chết đi không bao lâu, tôi liền nhặt được cuốn nhật kí của cô ấy ở ngoài hành lang dẫn vào căn phòng 414."

Chu Thiên suy nghĩ vài giây, lại tiếp tục hỏi "Cô đã phát hiện ra chỗ chôn giấu bí mật đó?"

Anh không tin vào những lời Văn Kỳ nói, chỉ bởi vì mọi thứ quá

khó tin.

“Không hề, bởi vì tôi vẫn không thể nào nhớ được hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Cô cố gắng nhớ về những chuyện xảy ra hai năm trước, nhưng tất cả là một khoảng trống không.

Thiên Lượng lại than dài “Ai có thể giải phẫu bộ tử thi một cách hoàn mỹ như vậy, hung thủ nhất định thường xuyên giải phẫu người chết.”

“Thiên Lượng, cậu đưa bộ tử thi này quay về phòng giữ xác của cục, xem xemm đám tử thi kia còn ở đó không?” Chu Thiên đưa lời dặn dò.

“Văn Kỳ nói cô ấy nhìn thấy vài thứ tại nghĩa trang, hơn nữa còn là những tử thi đã biến dị. Có khả năng là họ đã nhiễm phải vi rút, cơ thể xảy ra biến dị.” Chu Thiên nói ra suy đoán của mình.

Trước mặt Văn Kỳ lại xuất hiện thêm một người bị hại, tất cả đều vì Nhất Thổ, có quá nhiều câu đố móc chặt với nhau, chẳng ai ở đây có thể hiểu nổi.

Sau khi xe cảnh sát rời đi, người đang ở bờ vực suy sụp, luôn miệng cầu cứu Chu Thiên đột nhiên gào khóc thảm thiết.

Văn Kỳ từ biệt Chu Thiên xong cũng rời đi, cô vẫn luôn tin rằng những gì mình nhìn thấy tối qua là sự thật. Những thi thể đó đều đã hồi sinh, tại sao chẳng ai chịu tin lời cô nói? Cô phải đi tìm người đàn ông chịu tin tất cả những gì cô nói mới được.

Chu Thiên nhìn người đang quỵ dưới đất gào khóc hoảng loạn, đi tới trước mặt người này, khom người kéo anh ta đứng dậy.

Anh cảm thấy người này nhất định còn biết bí mật nào khác.

Chính bởi vì biết được quá nhiều bí mật cho nên mới dễ dàng bị chết!

Vương Thành choàng tỉnh dậy khỏi giấc mơ, nằm trên giường, nghe thấy bên dưới có người gọi mình, anh liền đi giày rồi xuống khỏi giường.

Anh xông vội xuống dưới, anh nghe thấy giọng của Văn Kỳ, nhanh chóng ôm chặt cô vào lòng.

“Được rồi, em có chuyện muốn nói với anh, đi lên nhà trước đã.” Văn Kỳ muốn Vương Thành giúp đỡ mình nhớ lại chuyện hai năm trước.

Vương Thành dịu dàng lên tiếng “Được, chúng mình lên trên rồi nói.”

Anh dắt Văn Kỳ cùng lên trên nhà, đối với anh mà nói điều vui vẻ nhất chính là Văn Kỳ vừa sáng ngày ra đã tới tìm anh, để anh có thể mừng rỡ nhìn ra bên ngoài.

Văn Kỳ lắc đầu chán nản, đẩy Vương Thành ra rồi mỉm cười khốn khổ “Trước cửa quán trà sữa đối diện trường học lại xuất hiện một bộ xương trắng. Mọi người xác nhận đó là Tôn Lâm, hắn ta cũng nhận được bức thư có tên ‘Quy tắc’ đó, hắn ta đã bị giải quyết.”

“Hắn ta chết rồi? Chỉ còn lại một bộ xương trắng?” Vương Thành bực bội lên tiếng “Chết hay lắm, chết đúng lắm, nếu không phải tên khốn khiếp đó, anh và em đã không bị khai trừ khỏi trường học. Hắn ta đáng chết… đáng chết hơn bất cứ ai trên đời này.”

“Vương Thành, anh nghe em nói, anh phải giúp em tìm ra được BUG chủa Quy tắc, điều tra xem Nhất Thổ rốt cuộc là ai.”

Văn Kỳ đã quá nhiều lần bừng tỉnh khỏi ác mộng, trong mơ cô thấy mình biến thành một thi thể lõa lồ, sau lưng hằn rõ năm đường cào cấu.

Văn Kỳ chẳng kìm nén được cơn giận mà nói “Rốt cuộc anh có

chịu giúp em không, em không thể nhớ nổi những chuyện đã xảy ra vào hai năm trước, em muốn tìm lại kí ức đó."

"Hai năm trước? Lúc đó anh mới quen biết em được vài ngày, làm sao có thể giúp em tìm được?" Vương Thành nói ra suy nghĩ trong lòng, không phải anh không muốn giúp mà anh thực sự lực bất tòng tâm.

Vương Thành chỉ còn biết nói "Yên tâm đi, em nhất định có thể nhớ lại được chuyện xảy ra vào hai năm trước. Người có tên Nhất Thổ ấy mà dám hại em, chỉ trừ phi anh chết, nếu không, hắn ta đừng hòng."

Văn Kỳ vội vã muốn tìm lại kí ức hai năm trước như vậy chủ yếu vì muốn tìm bí mật được chôn giấu mà Hạ Thiên đã nhắc tới trong cuốn nhật kí kia. Cô tin chắc rằng nếu tìm được bí mật đó, nhất định có thể tra ra được BUG của Quy tắc.

Phá giải được thân phận bí mật của Nhất Thổ, điều tra ra được hung thủ đứng sau mọi việc, hiện nay Vương Thành cũng chẳng thể giúp được cô, cô cảm thấy vô cùng chán nản.

"Được rồi, em đừng suy nghĩ quá nhiều, sẽ không có chuyện gì đâu." Vương Thành thấy Văn Kỳ ngẩn ngơ liền đưa lời an ủi.

Kết quả đổi lại tiếng thét gào phẫn nộ của cô "Anh không phải là em, anh không hiểu đâu! Cút đi."

Văn Kỳ chạy ra khỏi nhà Vương Thành như kẻ phát điên, Vương Thành cũng chạy theo sau, anh bám chặt theo cô.

Sau khi Văn Kỳ rời khỏi nhà Vương Thành liền về nhà, trên đường về nhà, cô nhìn thời gian, lúc này đã giữa trưa, đến giờ cô vẫn chưa ăn hạt cơm nào, bụng đói sôi lên liên hồi. Cô liền bước vào một quán ăn nhỏ, còn chưa vào cửa đã nghe văng vẳng bên tai "Nói mau, cậu đã đem giấu đồ ở đâu rồi?"

"Tôi… tôi giấu nó ở dưới gốc đại thụ phía sân sau." Đó là một

giọng nói non nớt, có lẽ của đứa trẻ chưa được mười tuổi.

Trong đầu Văn Kỳ hiện lên câu nói đó 'Hãy cùng tôi lật tẩy bí mật được chôn giấu đó.' Cô lẩm bẩm một mình "Đào lên! Gốc đại thụ! Bí mật bị chôn giấu! Đồ mà Hạ Thiên để lại cho mình!"

Văn Kỳ chẳng còn tâm trạng ăn uống, cô chạy nhanh về phía trường học, cô đã tìm ra được manh mối mới, đứa trẻ đó đã nhắc nhở cô. Trong đầu cô lúc này hoàn toàn hiện lên gốc cây đại thụ ở phía sau khu kí túc xá nữ, cũng chính là gốc đại thụ mà cô và Hạ Thiên hay tới. Cô đã nhớ ra một vài kí ức, cô quả thực đã ngồi dưới gốc cây đó đọc một cuốn tiểu thuyết kinh dị, nhưng không phải là cuốn Nhập thổ vi an của Trang Tần mà là Bạch dạ hành của Đông Dã Khuê Ngô. Năm đó Hạ Thiên cũng mê mẩn tiểu thuyết giống như cô.

Cô bịa bừa một lý do để lừa bảo vệ rồi đi vào đại học Thiên Nhai.

"Hạ Thiên, tôi nhất định sẽ tìm ra được manh mối mà cậu để lại cho tôi, điều tra ra được hung thủ thực sự đứng sau mọi chuyện."

Văn Kỳ chạy thẳng tới bãi cát phía sau khu kí túc xá nữ, ở đây chẳng có một bóng người, hiện nay đây đã trở thành khu vực cấm đối với toàn thể sinh viên.

Văn Kỳ thở hắt một hơi, lầm bẩm một mình "Gốc đại thụ, tao phải đào mày lên."

Văn Kỳ chạy một mạch tới gốc đại thụ, dùng đôi bàn tay gầy guộc của mình bắt đầu đào bới, đào mãi một lúc mới được một hố nhỏ, lại đào thêm một lúc, cô nhìn thấy một chiếc hộp sắt cũ kĩ lộ ra ngoài. Cô liền lôi chiếc hộp đó ra, phủi đi lớp bụi phủ phía trên, mở nắp ra, bên trong có một cuốn sổ nhỏ. Văn Kỳ đặt cuốn sổ đó vào người rồi liều mình chạy ra ngoài trường học.

Viên bảo vệ còn chưa kịp hỏi, cô đã chạy mấy tăm mất dạng.

Lúc vừa ra ngoài, cô bất ngờ nhìn thấy Vương Thành, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Xin lôi, xin lỗi, anh không nên đối xử với em như vậy.”

“Được rồi, không sao hết, em đã phát hiện ra bí mật bị chôn giấu đấy rồi.”

“Cái gì? Em đã phát hiện ra rồi?” Vương Thành cảm thấy đây là một chuyện khó lòng tin nổi.

Tới bàn số tám trong quán trà sữa đối diện với trường học, Văn Kỳ lấy cuốn sổ nhỏ kia ra, bề ngoài trông nó đã ố vàng, cũng bốc lên mùi ẩm mốc.

Cô chậm rãi lật ra, đầu đề của trang đầu tiên là ‘Tôi đã gặp cô ấy’, Văn Kỳ bắt đầu đọc tiếp, phát hiện ra cuốn nhật kí này đã viết lại những chuyện khi cô và Hạ Thiên mới quen nhau, kí ức bắt đầu quay lại dần dần.

Vương Thành cúi đầu uống trà sữa, đôi mắt anh tràn đầy nghi vấn, anh nghi ngờ bí mật được chôn giấu đó.

Sau cùng, Văn Kỳ thét lên “Không! Không thể nào! Nhất Thổ không thể là người đó! Tất cả đều là lừa gạt.”

Những người trong quán trà sữa đều nghe thấy tiếng thét và đưa ánh mắt nhìn về phái này.

Vương Thành cất cuốn sổ đó đi, đặt lại hai mươi đồng trên mặt bàn rồi kéo Văn Kỳ chạy ra ngoài.

Trong đầu Văn Kỳ chỉ hiện lên hai cái tên in sâu trong đầu được viết trong cuốn nhật kí kia, tất cả đều do người ấy một tay khống chế sao? Nhớ tới thi thể đáng sợ của Tôn Lâm sáng nay, Văn Kỳ hãi hùng, trái tim cô đập rất mạnh. Tất cả mọi chuyện đều do người ấy gây ra, Văn Kỳ nắm chặt hai tay, đôi mắt chứa đầy bi thương.

“Kỳ Kỳ, có chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì hay sao?” Vương

Thành dừng chân, gặng hỏi Văn Kỳ.

Văn Kỳ quỵ xuống gào khóc lớn tiếng, Vương Thành chẳng biết phải làm thế nào. Anh cũng ngồi xuống "Kỳ Kỳ, đừng khóc nữa. Có chuyện gì thế?"

Văn Kỳ khóc lóc rồi nói "Nhất Thổ chẳng phải ai khác, người đó chính là cha em, Văn Kiện."

"Hả? Em đang nói gì thế? Nhất Thổ là cha em? Không thể nào đâu? Chuyện này rất khó tin."

Thế giới này thực sự quá điên cuồng, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Là thật đấy, tất cả đều là sự thật. Trong cuốn nhật kí này đã viết rõ ràng, em nhận ra được đây là nét chữ của Hạ Thiên. Sở dĩ cô ấy phải chôn cuốn sổ nhỏ này đi vì sợ bị người khác hủy mất chứng cứ. Vương Thành, em muốn về nhà trước đã." Văn Kỳ nói rồi đoạt mất cuốn sổ trong tay Vương Thành, sau đó chạy về nhà mình.

Vương Thành đứng lặng tại chỗ, không nói lời nào.

Không có bất cứ tiếng động nào, không còn dòng người huyên náo qua lại, cũng chẳng có cảm giác sợ hãi.

Văn Kỳ đã mất đi sinh khí, cô bước đi như chiếc xác không hồn, trong lòng không ngừng mâu thuẫn, cô nằm trên giường, đọc lại cuốn sổ, mãi cho tới tận trang sau cùng.

"Nhất Thổ, tôi có làm quỷ cũng không thể tha cho ông! Văn Kiện!"

Câu nói này đã khiến trái tim cô đau nhói, cô chẳng thể nào tưởng tượng được hung thủ tàn nhẫn đó chính là Văn Kiện.

Đột nhiên có một thứ gì đó trông giống như kẹp sách rơi xuống, Văn Kỳ nhặt lên xem, phía trên có viết "Có muốn tìm lại kí ức đã

đánh mất? Hãy đến cỗ máy thời gian đi, nơi đó có thể mua được tất cả những gì cô muốn."

"Cỗ máy thời gian? Mua được tất cả?" Văn Kỳ vội vã nắm chặt tấm kẹp sách đó, nỗ lực suy nghĩ một hồi, sau cùng đưa ra quyết định "Đúng, mình phải tìm lại những kí ức đã đánh mất."

Cô xé nát cuốn sổ nhỏ đó rồi vứt xuống gầm giường, mở chiếc laptop trước mặt ra, lên mạng tìm kiếm cụm từ 'cỗ máy thời gian, có thể mua được tất cả'. Chỉ sau một giây, trang đầu tiên trên mạng tìm kiếm xã hội Baidu đã hiển thị một đường link, cô kích chuột vào, trang web đó bắt đầu hiện ra.

Cảnh tượng hiện ra chính là một cánh cửa kính với hoa văn rồng màu trắng bạc, sau lưng là một khoảng phông đen, chính giữa cửa còn viết dòng chữ màu đỏ lớn 'Cỗ máy thời gian, có thể mua được tất cả'. Trang web dần dần hoàn tất tải về.

Trong giây phút, một nick QQ sáng lóa, bên cạnh còn có một dòng chữ nhỏ "Muốn mua đồ, hãy add nick này vào." Văn Kỳ đăng nhập QQ của mình, cô muốn tìm nick của Nhất Thổ, kết quả chẳng thể nào tìm được. Đăng nhập hòm thư điện tử, bức thư điệnn tử mang tên 'Quy tắc' đó cũng không cánh mà bay, giống như cuốn tiểu thuyết "Kiếp nạn người sói" của cô, đã biến mất một cách kì quái. Văn Kỳ lại add nick QQ hiện lên trang web Cỗ máy thời gian.

"Xin chào, liệu tôi có thể mua lại được kí ức?" Văn Kỳ add xong nick kia liền gửi một tin nhắn sang.

Cỗ máy thời gian "Tiệm chúng tôi có thể bán cho cô thứ cô muốn, có điều, phải xem thời gian bao lâu, mới quyết định được mức phí phải đóng."

"Không sao hết, giá tiền không thành vấn đề, tôi muốn tìm lại kí ức vào tháng 10 năm 2009." Văn Kỳ gõ lại tin nhắn.

Cỗ máy thời gian lại đáp "Xin hãy cung cấp tên họ, địa chỉ và

cách thức liên hệ của cô, đặt trước ba ngàn đồng thì có thể nhận được hàng. Sau khi hàng tới, xin cô hãy thanh toán nốt khoản tiền còn lại, hãy chuyển tiền vào tài khoản sau đây."

Văn Kỳ lặng người đi, mãi lúc sau mới định thần lại, tiếp tục nói "Được thôi, mong rằng hợp tác vui vẻ."

Cô lập tức gửi cách thức liên hệ, địa chỉ và thông tin cá nhân sang cho đối phương, cỗ máy thời gian lập tức thoát nick.

Văn Kỳ dùng ngân hàng trực tuyến để thanh toán tiền, đây là thứ duy nhất cô không thiếu.

CHƯƠNG 6.3

Lúc này, quay về phòng giữ xác tại cục cảnh sát.

"Không!" Thiên Lượng cúi đầu thét lớn "Tất cả các thi thể đều đã biến mất, tôi phải làm sao đây? Tôi sắp sửa gặp rắc rối lớn rồi."

Thiên Lượng thất vọng ngồi bật xuống đất, vô cùng ảo não, lần đầu tiên là để cho con chuột bạch biến dị đó chạy mất, lần thứ hai chính là tất cả các thi thể đều không cánh mà bay. Chỉ nghĩ thôi anh đã cảm thấy vô cùng sợ hãi, liệu chuyện này có gây ra một kiếp nạn sinh hóa mới không?

Đêm khuya, Thiên Lượng khóa chặt mình ở trong phòng thí nghiệm, không muốn gặp bất cứ ai.

Anh đem thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí phát hiện ở hiện trường án mạng đặt vào những ống hóa nghiệm khác nhau, cố gắng tìm ra một chất hóa học có thể tạo thành phản ứng với nó.

Ở một nơi khác, Chu Thiên và Trịnh Tiểu Quân vẫn đang theo dõi Văn Kỳ và Vương Thành, chỉ có điều đã thay đổi mục tiêu theo dõi, Chu Thiên đi theo Vương Thành, Trịnh Tiểu Quân đi theo Văn Kỳ.

Vương Thành quay về nhà, nhìn ngó xung quanh, đi tới một ngõ nhỏ, chẳng bao lâu sau, trong tay lại cầm một chiếc túi màu đen.

Anh cầm chiếc túi màu đen này ngồi bên vệ đường hút thuốc, xem dáng vẻ như đang đợi người.

Chưa đến một phút sau, người đàn ông cao to lại xuất hiện.

Chu Thiên lén dùng máy ghi hình hồng ngoại chụp lại người đàn ông cao to kia, âm thầm nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

“Kết quả thí nghiệm thế nào rồi?” Người đàn ông cao lớn cố tình hạ thấp giọng.

Vương Thành giao đồ trong tay mình sang cho người đàn ông cao to rồi nói “Không có vấn đề gì lớn, lần sau chuẩn bị một thực thể thí nghiệm là biết ngay.”

“Đàn ông hay phụ nữ?”

“Tốt nhất là đàn ông.”

Nói xong, người đàn ông cao to lại đưa cho Vương Thành một chiếc hộp hình vuông, vừa vặn nhét vào trong túi quần. Sau khi chia tay với người đàn ông cao to, Vương Thành lại tới quán internet mọi lần.

Ông chủ quán internet đó là Lão Trương, là bạn cũ của Vương Thành.

Vương Thành vừa bước vào quán đã ngửi thấy mùi thuốc lá, mùi mỳ gói cay cay, và cả tiếng máy chủ đang chạy. Thi thoảng anh còn nghe thấy tiếng trẻ con gào thét, chửi bới, trẻ con thời nay đều mê mẩn trò chơi điện tử, anh cũng chẳng còn lạ lẫm gì nữa.

“Tiểu Vương, lại tới hả?” Lão Trương tựa bên quầy thu ngân, nghí ngoáy chiếc máy tính thu tiền, thấy Vương Thành vào liền đưa lời chào hỏi.

“Chẳng còn cách nào khác, có chuyện cần kíp, vẫn như mọi khi, máy 16, hai tiếng đồng hồ.” Vương Thành đưa cho Lão Trương năm đồng.

Lão Trương nhận tiền xong, anh vẫnn giữ máy thứ 16 cho Vương Thành như mọi khi, cũng không hỏi tại sao, anh ta chỉ cần kiếm tiền mà thôi.

“Được rồi, mau vào đi.” Lão Trương vứt tiền vào ngăn kéo dưới bàn máy tính. Quán internet này tuy rằng không lớn, có điều, đối với Lão Trương mà nói có thể đem lại nguồn thu khá lớn, các học sinh và thanh niên quanh đây đều thích tới chỗ anh ta chơi, thi thoảng mấy cô gái ở trung tâm tẩm quất Kim Ngọc cũng tới đây. Lão Trương là một người đàn ông độc thân lớn tuổi, đã hơn bốn mươi rồi mà vẫn còn chưa có vợ con.

Vương Thành khác với mọi khi, anh đăng nhập thêm một nick QQ nữa so với trước kia, hai nick của nam và một nick của nữ có tên là S.

Ba nick này vừa mới online, các thông tin đã được gửi tới liên tục.

“Xin chào, tối nay có thể ra ngoài gặp mặt không?” Đó là thông tin QQ của nick nữ tên S, vừa nghe đã biết ngay một tên háo sắc muốn lừa gạt cô gái trẻ non nớt, ngây thơ.

Vương Thành cười thầm trước máy tính, trả lời lại một câu.

“Được thôi, mười giờ tối nay, gặp nhau tại số 138 đường Thiên Nhai.”

“Anh mặc quần áo màu gì?” Vương Thành lại dùng nick S của nữ hỏi.

“Màu đen.” Người kia đáp lại.

“Mười giờ tối nay, không gặp không về.”

“Anh đợi em.”

Vương Thành thấy việc tiến hành thuận lợi, liền thoát khỏi nick nữ kia, tiếp tục sử dụng hai nick nam khi nãy.

Nick của Vương Thành tên là ‘Một tòa thành’, anh tìm kiếm một người bạn chat có tên ‘Kẻ điên’ trong danh bạ.

‘Một tòa thành’ nói “Kẻ điên, mười giờ tối nay, hàng mặc quần

áo màu đen sẽ tới, hãy nghiệm thu.”

‘Kẻ điên’ đáp lại “Được thôi. Tôi sẽ nghiệm thu đúng giờ. Huynh đệ, anh thật quá ngầu, vô cùng bội phục.”

‘Một tòa thành’ lại viết “Như nhau cả thôi.”

Vương Thành thoát khỏi nick này, sử dụng nốt nick QQ sau cùng.

Anh mở cửa sổ chat với người đầu tiên trong danh sách bạn bè liên hệ gần đây.

Anh nhắn tin cho người này “Hàng sắp sửa tới, nhớ đi lấy hàng.”

Vương Thành thoát nốt nick QQ này, bắt đầu lên mạng tìm kiếm các tư liệu liên quan tới chất lỏng thần bí, để tiện cho việc nghiên cứu của mình. Anh biết thứ vật chất đó có kết cấu chủ yếu là gì, đó chính là một thứ tương tự như vi rút, khả năng lây lan mạnh hơn vi khuẩn gấp ngàn vạn lần. Thầm nghĩ, nếu có một người bị nhiễm, chỉ trong vài ngày có thể khiến cho tất cả mọi người ở thành phố này bị nhiễm bệnh. Tên đầy đủ của thứ vi rút đó là ‘Wolf’, chính là thứ mà bộ đội 731 của Nhật đã để lại sau thời gian dài nghiên cứu vi rút, uy lực vô cùng đáng sợ.

Anh nhớ tới ‘nguy cơ sinh hóa’ đáng sợ mười tám năm trước, người trong cả thành phố chỉ trong một đêm đã nhiễm cùng một loại vi rút, đồng thời còn lây lan sang cả các thành phố lân cận. Bệnh dịch truyền đi khắp nơi, mỗi người bị nhiễm đều biến thành một xác chết vô hồn, lang thang khắp nơi, cứ nhìn thấy người thường thì cắn, người bị cắn lập tức biến dị thành xác chết tương tự.

Có điều, nguy cơ mười tám năm trước không có mấy người biết được, bởi vì chính phủ đã phong tỏa tin tức.

Hiện nay, cũng chẳng còn ai muốn nhắc tới trận nạn kiếp kinh

hoàng mười tám năm trước.

Cứ như vậy, hai tiếng trôi qua nhanh chóng, Vương Thành ra khỏi quán internet, chạy về khu nhà mình sống.

Chu Thiên thấy Vương Thành ra về, một mình tiến vào trong quán.

Lão Trương vừa nhìn có khách mới tới, lập tức mỉm cười lại gần "Xin chào, anh tới lên mạng hay là mua thẻ nạp QQ?"

Chu Thiên tiến về quầy thu ngân trước mặt Lão Trương, một tay giữ quầy thu tiền, một tay còn lại lấy thẻ cảnh sát từ trong túi quần ra.

"Tôi vừa không lên mạng, cũng chẳng mua thẻ nạp."

Chu Thiên nhìn Lão Trương đầy hứng thú, Lão Trương vừa nghe thấy mặt mày biến sắc, nụ cười nhanh chóng biến mất, mặt mũi nhăn nhúm lại.

"Có điều, tôi cho anh xem một thứ, anh sẽ tiếp đón tôi miễn phí."

Chu Thiên vừa nói vừa móc thẻ cảnh sát ra khỏi túi quần, đưa lên trước mặt Lão Trương, Lão Trương sợ xanh mặt, phải biết mở quán internet chui là hành động phạm pháp, điều tra được sẽ bị phạt nặng.

"Đây… đây…" Lão Trương mặt mày trắng nhợt, lập tức lấy tiền trong quầy ra đưa cho Chu Thiên.

Chu Thiên chẳng thèm nhìn một lần, cúi đầu hỏi Lão Trương.

"Ông chủ, cậu thanh niên vừa bước ra khỏi đây đã dùng máy tính số mấy?"

"Anh nói tới Tiểu Vương? Cậu ấy dùng máy số 16."

"Được, cảm ơn anh đã hợp tác, tối nay tôi không nhìn thấy gì cả, tôi muốn dùng máy số 16 một lát, chắc không cần phải trả tiền

chứ?"

"Không cần, không cần, anh cứ tha hồ dùng." Lão Trương mặt mày rạng rỡ, cố tình nịnh nọt Chu Thiên, chỉ sợ Chu Thiên sẽ dẫn theo một đám người tới đây niêm phong cửa hàng của anh ta lại.

Lão Trương nói rồi lấy cho Chu Thiên một bao thuốc, Chu Thiên nhận lấy rồi đi tới chiếc máy 16.

Anh ngồi xuống trước chiếc máy tính đó, kích vào phần mềm QQ, mở ra phần mềm đăng nhập.

Đọc qua lịch sử đăng nhập QQ, anh ghi lại ba số QQ Vương Thành sử dụng vào di động, lại xem qua lịch sử tìm kiếm trên mạng của anh.

Đại đa phần nội dung có liên quan tới nghiên cứu sinh hóa của tiểu đội 731 Nhật Bản, còn cả một vài tư liệu hoặc luận văn sinh hóa khác nữa.

Chu Thiên cảm thấy rất đau đầu! Anh thầm nghĩ trong lòng, Vương Thành tìm kiếm các tư liệu có liên quan tới nguy cơ sinh hóa để làm gì? Lại nhớ ra nghiên cứu sinh hóa của đội 731 Nhật Bản mà Triệu Liên Thành nhắc tới trước đây, làm sao mà Triệu Liên Thành biết được? Tại sao Vương Thành canh ba nửa đêm lại chạy tới một quán internet chui để lên mạng?

Chu Thiên ghi lại một vài đường dẫn quan trọng, rồi rời khỏi quán.

Anh vừa đi, ông chủ quán Lão Trương liền thở phào nhẹ nhõm, cứ như thể vừa tiễn chân một ôn thần vậy.

***

Chu Thiên quay về cục cảnh sát, nhắn cho Trịnh Tiểu Quân vội vã quay về, anh cần nhờ Trịnh Tiểu Quân giúp đỡ phá giải những mật mã của QQ. Anh ngồi trong phòng nghỉ của cảnh sát để chờ Trịnh Tiểu Quân.

Mười phút sau, Trịnh Tiểu Quân đã quay về.

Chu Thiên vừa nhìn Trịnh Tiểu Quân ăn vận chẳng khác nào ông lão tám mươi liền đưa lời chọc ghẹo "Bà xã, anh bảo em đi theo dõi người ta, sao em lại trở nên già như vậy? Anh suýt nữa còn chẳng nhận ra em đấy."

Trịnh Tiểu Quân gỡ mái tóc giả và bộ râu xuống, vứt lên ngươi Chu Thiên rồi nói "Hưm, không cải trang giống một chút, người ta phát hiện ra thì phiền phức lắm. Đúng rồi, anh bảo em quay về có chuyện gì thế?"

Chu Thiên mở hai chiếc máy tính, bảo Trịnh Tiểu Quân ngồi xuống.

"Anh có một phát hiện mới, lúc theo dõi Vương Thành, anh đã phát hiện ra hắn thường xuyên qua lại với người thần bí ở cùng một địa điểm, còn thích tới một quán internet chui giữa đêm hôm khuya khoắt. Anh lén lút điều tra thì biết hắn lên mạng chủ yếu muốn tìm những nghiên cứu sinh hóa của tiểu đội 731 Nhật Bản năm xưa, lại còn tra tư liệu khác có liên quan tới sinh hóa."

"Nghiên cứu sinh hóa của tiểu đội 731 Nhật Bản? Phải chăng, hắn ta muốn phá giải thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí? Hoặc có lẽ hắn ta biết được thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí đó là cái gì?"

"Rất có khả năng hắn ta giống như tên cao lớn kia, hành vi vô cùng khả nghi, còn nữa, đây là những nick QQ hắn đã đăng nhập trên mạng, chốc nữa em thử phá giải mật mã hộ anh xem sao."

"Được, hôm nay em theo dõi Văn Kỳ cũng có phát hiện mới."

"Em đã phát hiện những gì?"

Chu Thiên lên mấy trang web kia, Trịnh Tiểu Quân thì chuẩn bị phá giải mật mã của ba nick QQ.

Tại một căn phòng bí ẩn nào đó.

Trong một thư phòng, người đàn ông cao to xách theo túi đồ, nhẹ nhàng dịch chuyển giá sách màu đỏ, mở ra một gian mật thất, bên trong được trang trí đơn giản, còn có một chiếc máy tính, một chiếc ghế tựa cao màu đen.

Người đàn ông cao to cúi đầu với phía sau chiếc ghế rồi nói "Chuyện đã tiến hành được khá ổn thỏa rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ thực hiện được kế hoạch lớn của ngài."

Hắn đặt chiếc túi màu đen trong tay lên mặt bàn rồi lui ra ngoài.

Chiếc ghế vẫn quay lưng lại với người đàn ông cao to kia, lúc rời khỏi, hắn nghe được tiếng sột soạt, bất giác rùng mình ớn lạnh.

Người ngồi trên chiếc ghế tựa cao kia nhanh chóng quay ghế lại, để lộ ra khuôn mặt nửa người nửa sói, sắc mặt trắng nhợt như dã quỷ ban đêm, móng vuốt màu đen hất qua, cào rách chiếc túi màu đen nọ.

Trong túi lộ ra một quả tim, huyết dịch chảy ra nhuộm đỏ cả chiếc bàn, nó giơ móng sói nắm chặt lấy quả tim, há to miệng nuốt tọt vào bụng.

Một lát sau, khuôn mặt nó hồng hào sắc máu, dung nhan trở lại như người bình thường.

Nó nuốt trôi hết tất cả những gì còn lại trên bàn, không để sót dù chỉ một giọt máu. Sau cùng, nó nhanh chóng bỏ đi, không rõ tung tích.

Quay về căn nhà của Vương Thành, trong tay anh cầm một bức thư, bức thư này rất kì lạ, không có tem, không có địa chỉ, chỉ có hai chữ Mộc Tử, phía dưới đề rõ Vương Thành nhận, ngoài bức thư không còn bất cứ gì khác.

Vương Thành bóc thư ra, tiếng giấy bị xé rách vang lên, sau đó một vật rơi bộp xuống đất. Đó là một bức ảnh, trên bức ảnh là một đôi nam nữ, người đàn ông mặt mày tuấn tú, khí độ ngời ngời.

Người phụ nữ cao quý phóng khoáng, sắc đẹp quyến rũ.

Vương Thành đem bức ảnh này so sánh với bức ảnh của gia đình mình rồi lặng người đi.

Người đàn ông trên bức ảnh khi nãy chính là Từ Á Long, trong tay Vương Thành còn một bức thư ố vàng, anh từ từ mở ra, trên đó có những dòng chữ ngay ngắn:

“Con trai:

Khi con nhận được bức thư này thì đừng tỏ ra kinh ngạc, ta nói cho con một bí mật, nó có liên quan mật thiết tới cái chết của cha con Từ Á Long. Mười tám năm trước, cha con đột ngột qua đời trong một ca phẫu thuật, ta đành phải để con trôi dạt nơi đất khách quê người.

Hiện nay, sau một thời gian dài điều tra, ta đã tìm được hung thủ giết chết Từ Á Long, đồng thời tiềm phục ở bên cạnh ông ta, chờ đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ báo thù hắn bằng phương thức đau đớn nhất, khổ sở nhất. Con không cần phải nghi ngờ tính chân thực của bức thư này, ta biết rằng con hiện nay tên là Vương Thành, con đang hẹn hò cùng một cô gái có tên Văn Kỳ. Có điều, cha của cô ta cật lực phản đối hai đứa ở bên nhau. Nghe lời ta đi, con hãy tránh xa Văn Kỳ, nếu không, con sẽ phải trả một giá rất đắt. Ta không còn mặt mũi đến gặp con, cũng không mong nhận được sự tha thứ từ con, chỉ cần con nhớ rõ lời khuyên nhủ của ta, hãy tránh xa Văn Kỳ.

Hãy hành động theo kế hoạch dưới đây của ta nhé, chúng ta cùng nhau báo thù kẻ địch chung!”

Không có tên, không có bất cứ thứ gì khác, ba chữ Từ Á Long đã đủ để anh phán đoán được tính thật giả của bức thư này, anh đặt bức thư này vào ngăn kéo dưới gầm giường.

Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, cơ thể anh không được khỏe lắm,

đột nhiên toàn thân ngứa ngáy, răng run rẩy đập vào nhau, khuôn mặt trắng dã, nhăm nhúm, đau khổ tột cùng.

Cùng lúc đó, ở trong nghĩa trang, có mấy tử thi biến dị nằm trong một nơi sâu hoắm, đột nhiên, chúng mở mắt ra, những đôi mắt kia liền phát ra ánh sáng đỏ chói giữa bầu trời đêm đen.

Bọn chúng cùng nhận được chỉ thị, lần lượt nhảy lên như vật thể sống động.

“Xoạt… xoạt… xoạt…”

Nghĩa trang tĩnh mịch bỗng nhiên phát ra những tiếng động quái dị, chẳng ai biết được bọn chúng định đi về đâu. Mỗi bộ tử thi đều nhận được mật lệnh khác nhau, nhảy về những hướng được chỉ định trước. Chúng di chuyển với tộc độ cực nhanh, trên cánh tay mọc đầy những sợi lông trắng dài, tử thi mọc ra móng dài như sói, hàm răng cũng trở thành răng sói màu đỏ, sau lưng còn mọc một chiếc đuôi với lông trắng, ve ve vẩy vẩy.

Bọn chúng đã rời khỏi nghĩa trang…

Lúc này đã là mười giờ đêm, tại số 138 phố Thiên Nhai, có một người đàn ông mặc chiếc áo phông màu đen, trong tay cầm một bó hồng lớn, đứng ở đầu ngõ đợi một cô gái có nick S trên mạng. Người này ngó nghiêng tứ phía, mãi chẳng thấy bóng dáng nào hết.

“Hầy, đoan chắc là bị lừa rồi.” Người đàn ông mặc áo phông đen này lẩm bẩm một mình.

Chẳng bao lâu sau, trong ngõ đột nhiên xuất hiện mấy người, dùng bao tải trùm hắn lại, đánh ngất đi, mấy người đàn ông tô khỏe liền bê hắn đi, cầm đầu là một tên lùn mặt mày dữ tợn.

Khi người đàn ông mặc áo phông đen tỉnh lại, hai mắt chói lóa bởi thứ ánh sáng trắng xóa, theo ý thức hắn đưa tay lên che, lại nhận ra tay chân mình đều bị trói chặt. hắn bị người ta trói chặt

trên một chỗ giống như bàn phẫu thuật, thi thoảng lại nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết tựa như sói hú.

Tên lùn bật cười điên cuồng, xuất hiện trước mặt hắn, trong tay hắn chẳng có thứ gì, gương mặt già nua đầy nếp nhăn nhìn chằm chằm người đàn ông kia.

“Mày muốn chết thế nào? Ở đây có hai kiểu chết.” Vừa nói, tên lùn vừa cầm một chiếc di động tới, mở một clip lên. Bên trong có hai con tinh tinh đen, trong di động truyền ra tiếng tinh tinh đen gào thét đầy đau đớn, thống khổ, khó mà chịu được, bọn chúng đã phải chịu đựng sự dày vò đáng sợ tới mức nào.

“Thế nào hả, mày đã chọn xong chưa? Muốn tao cắt từng miếng từng miếng thịt trên người mày cho đủ 365 nhát, để các nội tạng của mày vào phòng trưng bày tiêu bản, hay là bán ra ngoài chợ đen? Phải biết là một quả thận cũng đáng ối tiền đấy.”

“Không! Xin hãy tha cho tôi, hãy tha cho tôi, tôi có thể đưa ông tiền, rất nhiều tiền.” Người đàn ông ngửi được mùi nguy hiểm, trong đầu hắn toàn là cảnh tượng con tinh tinh đen giãy giụa trong đau khổ. Hắn không muốn chịu đựng cực hình như vậy, ngây thơ cho rằng có thể dùng tiền giải quyết mọi chuyện. Hắn quên mất một chuyện, đối với những tên điên cuồng biến thái, tiền bạc chẳng khác nào phân chó.

Tên lùn tiêm cho hắn một ống chất lỏng màu xanh lục thần bí, người đàn ông chỉ thấy chiếc dao phẫu thuật lóe sáng trước mặt mình, sau đó mất đi tri giác. Tên lùn mặt mày hớn hở, tận hưởng khoái cảm tột cùng khi được giải phẫu người sống, lấy những nội tạng trong người họ ra một cách toàn vẹn, đặt trong phòng tiêu bản về nội tạng của con người, đó là một chuyện đem lại cảm giác thành công to lớn.

CHƯƠNG 16

CƠN ÁC MỘNG 18 NĂM TRƯỚC

Quay về với căn phòng nghỉ tại cục cảnh sát.

"Không được, mật mã của đối phương quá mạnh, không thể nào phá giải được."Trịnh Tiểu Quân đã ngồi bên máy tính hai giờ liền, vẫn chẳng có chút tiến triển nào hết.

Chu Thiên liền hỏi "Vậy phải làm sao đây? Việc này vô cùng quan trọng cho việc phá giải vụ án này."

"Trừ phi…" Trịnh Tiểu Quân thì thầm bên tai Chu Thiên, Chu Thiên gật đầu lia lịa.

Sau khi nói xong, hai người mỉm cười thần bí.

Trịnh Tiểu Quân liền đưa cho Chu Thiên một chiếc USB rồi rời đi, cô cần phải nghỉ ngơi.

Chu Thiên đặt chiếc USB trong ví rồi tắt máy tính.

Trong cục cảnh sát vẫn còn hai người nữa chẳng thể chợp mắt, một người là Thiên Lượng, một người nữa là cục trưởng Trịnh.

Quay ngược thời gian lại mười tám năm trước, lúc đó thành phố Thiên Nhai vẫn còn là một thị trấn nhỏ nghèo nàn, cục trưởng Trịnh khi ấy vừa tốt nghiệp ra trường, được điều về thành phố Thiên Nhai làm cục trưởng cảnh sát. Khi đó có hai vụ án khiến ông cả đời này cũng chẳng quên được. Đối với ông mà nói, hai vụ án đó đã làm ông phiền não suốt mười tám năm nay, mỗi đêm ông đều bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mồ hôi đầm đìa.

Cục trưởng Trịnh tên đầy đủ là Trịnh Thiên, ông vẫn còn nhớ

rõ, truyện xảy ra vào mười tám năm trước.

Ngày 16 tháng 7, lúc mười giờ tối, Trịnh Thiên quay về cục cảnh sát trực đêm, anh vừa về đến nơi đã phát hiện các đồng nghiệp khác đã biến mất một cách kì lạ, cục cảnh sát giờ trông tan hoanh.

Trịnh Thiên không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng bao lâu sau lại nghe thấy tiếng kêu quái lạ vang lên.

Chỉ thấy trước mặt có một bao tải màu đen đang cựu quậy, anh dũng cảm bước lại gần.

Trịnh Thiên cực kì căng thẳng, chẳng dám thở quá lớn, tay phải cầm chặt cây súng, mở khóa an toàn, ngón trỏ cầm chặt vào còi súng, chuẩn bị bắn bất cứ lúc nào. Anh giơ chân đá thẳng vào bao tải màu đen đó.

“Ưm… ưm… ư…”

Chiếc bao tải bị đá đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ, Trịnh Thiên vội vã lui về phía sau, một con chuột bạch to lớn đột nhiên chui ra khỏi bao tải, chiếc duổi lắc lư, hình thể to lớn, toàn thân lấm tấm những vệt màu đỏ, hai mắt phát ra màu đỏ, miệng còn kêu chít chít, hai chiếc răng nhuốm đầy máu tươi, vẫn còn đang nhỏ xuống.

“Đoàng” Trịnh Thiên nổ súng theo phản xạ, nhắm chuẩn một phát vào đầu con chuột, tiếp sau đó lại bắn liên tục vào những điểm chí mạng trên người nó.

Trịnh Thiên thấy tình hình đã được kiểm soát, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không đúng! Con chuột bạch to lớn biến dị này từ đâu ra? Tại sao trong cục cảnh sát lại xuất hiện một con quái vật như vậy, nó chắc là một sản phẩm thí nghiệm thất bại.

Trịnh Thiên nhìn con chuột to lớn khi nãy đã nằm bất động tại chỗ, điều kì lạ trong người nó lại chảy ra thứ chất lỏng màu xanh

lục.

Còn người trong cục cảnh sát đâu? Họ đã đi đâu cả rồi?

Anh đi vào sâu bên trong, phát hiện trên mặt đất chất đầy thi thể.

Trịnh Thiên đi tới sau cùng phát hiện ra tất cả các cảnh sát ở đây đã chết, không còn một ai sống sót.

“Tất cả đều đã chết rồi?Hãy nói cho tôi biết là ai đã giết chết bọn họ?”Trịnh Thiên bi phẫn vô cùng, bật khóc thành tiếng.

Anh mở cửa phòng làm việc của cục trưởng, một thi thể đàn ông đột ngột đổ nhào vào anh, thi thể nam có đôi mắt đỏ máu phát ra ánh sáng, miệng vẫn còn trào thứ chất lỏng màu xanh lục.

Trịnh Thiên vội vã đẩy ra rồi lùi lại vài bước.

Chẳng bao lâu sau, thi thể nam này đột nhiên phi tới.

Trịnh Thiên vội vã tránh né, định thần nhìn lại, thi thể nam đó vẫn còn nằm bất động trên mặt đất.

“Làm mình sợ chết khiếp!Mình còn tưởng quỷ nhập hồn nữa chứa, đúng là tự kỉ ám thị.”

Trong cục, cục trưởng rất tín nhiệm Trịnh Thiên, thậm chí anh còn biết được mật mã vào mật thất của cục trưởng, bởi vì anh chính là con rể của cục trưởng. Hiện nay là lúc gấp gáp, anh đẩy giá sách của cục trưởng sang, một gian mật thất xuất hiện ngay trước mặt, bên trong chất đầy những vũ khí có hỏa lực lớn. Anh bước vào trong lấy một khẩu súng cỡ vừa, lại mang theo vài băng đạn, nạp đầy vào súng, sau đó đóng mật thất lại.

“Xem ra phải gọi chi viện tới thôi.”Anh móc di động ra gọi điện tới 110, chỉ là không thể kết nối, lại gọi thêm mấy cú điện thoại tới thành phố khác, tín hiệu đều tắc nghẽn.Chuyện này rốt cuộc là sao?

Trong lòng Trịnh Thiên dâng trào dự cảm không lành.

Anh nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc của cục trưởng, vào lúc định trốn thoát khỏi cục cảnh sát, chỉ thấy phía trước phát ra thứ ánh sáng màu đỏ. Anh nhìn thấy người đó toàn thân mọc đầy lông trắng, khóe miệng chảy chất lỏng màu xanh lúc, hai mắt đỏ au.

Người này từ từ bước lại gần anh, càng lúc càng gần hơn…

Trịnh Thiên giơ súng hét lớn "Mau dừng bước lại, giơ tay chịu trói"

Con quái vật đó không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục áp sát Trịnh Thiên, nó bật nhảy về phía anh.

"Bắn chết mày" Trịnh Thiên dùng súng nhắm thẳng vào đầu con quái vật đó rồi nổ cò.

"Đoàng đoàng đoàng" Tiếng đạn được bắn ra liên hồi, đầu con quái vật đã trúng rất nhiều đạn, co giật một hồi rồi quỵ ngã xuống đất.

Trịnh Thiên gạt mồ hôi trên trán mình rồi nói " Đây là thứ quái quỷ gì thế? Là thi thể nhiễm sinh hóa?"

"Sừ sừ, hút máu, sừ sừ, ta phải hút máu, sừ sừ." Con quái vật đó đột nhiên bật dậy

"Thật đúng là một tên bắn mãi không chết, đầu đã bị bắn cho nổ tung rồi mà vẫn có thể nói chuyện được?" Trịnh Thiên lại giơ khẩu súng lên, chuẩn bị nhắm bắn thêm một trận nữa.

Con quái vật bật cười điên loạn, lại đi về phía Trịnh Thiên.

"Đúng là tên không sợ chết" Trịnh Thiên nhắm bắn liên tục về phía con quái vật kia, khiến nó lui bước liên hồi.

"Sừ sừ! Ta phải hút sạch hết máu của ngươi! Ngươi sẽ trở thành đồng loại của ta!" Con quái vật lên tiếng, lại xông về phía

Trịnh Thiên.

“Đoàng đoàng đoàng” Trịnh Thiên lại nhắm bắn về phần tim của con quái vật, viên đạn nhanh chóng xuyên qua cơ thể nó.

“Sừ sừ! Ta phải hút sạch hết máu của ngươi! Con quái vật ngã trên mặt đất nhưng vẫn gầm lên giận dữ, nó che phần ngực, thứ chất lỏng màu xanh lục trào ra khỏi trái tim.

“Giết! Giết! Giết!” Con quái vật vẫn vùng vẫy trước khi chết.

“Đoàng đoàng đoàng!Đoàng đoàng đoàng!” Lại một trận súng rền vang, đầu con quái vật đã nát như tương, óc trắng văng lên đầy tường rồi từ từ chảy xuống sàn, quái vật vẫn chưa chết, giơ bộ móng quào quào lên không trung một hồi, cuối cùng mới chết đi.

Trịnh Thiên lạnh buốt toàn thân, mồ hồi đầm đìa.

Anh quay trở lại mật thất trong phòng làm việc của cục trưởng, lấy thêm vài băng đạn nữa để phòng trừ bất trắc. Anh nhanh chóng bước ra ngoài sở cảnh sát, chỉ thấy xác chết lê liệt.

“Cứu tôi với” Từ xa truyền lại tiếng kêu cứu của ai đó.

Trịnh Thiên chạy lại gần “Triệu Phạm, hãy cố gắng, tôi sẽ đưa cậy tới bệnh viện.”

Triệu Phạm vẫn còn tỉnh táo, mặt mày kinh hoàng, sợ hãi, trên cổ hằn sâu hai vết răng màu đỏ chói.

Trịnh Thiên móc điện thoại ra, gọi cho 120, không thể nào kết nối.

“Không thể kết nối” Trịnh Thiên bực bội lên tiếng

“Đội trưởng Trịnh…” Triệu Phạm yếu ớt lên tiếng “ Biến… biến dị” Còn chưa nói hết, anh đã tắt thở.

“Tiểu Triệu! Tiểu Triệu” Trịnh Thiên trong lòng đau như cắt. Anh vừa mới tới cục cạnh sát, Triệu Phạm chính là thuộc hạ của

anh, cũng là một trợ thủ đắc lực nhất, hiện nay chết uổng trước mặt anh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”Trịnh Thiên tức giận đùng đùng, nạp đầy đạn vào súng, sau đó chui vào trong chiếc ô tô của mình.

***

Anh vừa cho xe chạy ra đường cao tốc của thành phố Thiên Nhai, chỉ thấy ở ngã ba giao thông hỗn loạn đèn đỏ ngập trời. Xe cộ xếp hàng loạn xạ, tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Cả thành phố Thiên Nhai này đã rơi vào tình trạng hỗn loạn toàn cục, có thể nghe thấy tiếng ấn còi không dứt, đinh tai nhức óc. Dòng người đi lại chen chúc, có thể thấy khuôn mặt ai nấy đều tỏ ra kinh hoàng, như thể đại nạn sắp tới, thế giới sắp bị hủy diệt vậy.

Trịnh Thiên mặt mày nghiêm nghị, hiển nhiên không thể tin nổi những gì diễn ra trước mắt mình, anh xuống xe, đứng ở đầu đường nhìn về phía xa. Những tiếng gào thét kinh hoàng vang lên không dứt, tiếng rú rít thảm khốc, tiếng kêu đau đớn như đứt ruột đứt gan, tiếng khóc thét, tiếng súng bắn, tiếng còi xe cảnh sát, tiếng kêu cứu, tất cả hóa thành một mớ hỗn độn, cả thành phố Thiên Nhai đã biến thành một địa ngục trần gian

“Không, một trận đào thoát của hơn một trăm nghìn con người trong thành phố.”Trịnh Thiên đưa lời cảm thán.

Đột nhiên phía xa chân trời phát ra một ánh sáng chói lòa, bao trùm lên tất cả mọi thứ.

Tiếng còi xe cảnh sát vang dội!Những tiếng báo hiệu cảnh báo nguy cơ vang lên, thứ âm thanh đã từ rất lâu rồi anh chưa từng nghe thấy.

Thế nhưng, nghe được thứ âm thanh này đồng nghĩa với việc đại họa sắp xảy ra, chủ yếu là cảnh báo người dân trong thành phố, lập tức chạy trốn khỏi đây.

Trịnh Thiên chui vào trong xe, đặt còi báo hiệu lên, đột nhiên một đám tử thi xông ra, Trịnh Thiên đạp mạnh chân gas. Vào những lúc gấp gáp thế này, anh chẳng còn tâm trí bận tâm quá nhiều.

Cả đoạn đường đi, Trịnh Thiên ngày càng tăng tốc nhanh hơn, các con đường toàn đầy rẫy tử thi, chẳng thể nào phân biệt nổi những người này còn bình thường không nữa. Các tử thi nhảy ra từ bất cứ góc nào, cào cắn khắp nơi, nhảy về những hướng khác nhau. Trịnh Thiên lái xe như điên, anh chẳng nhớ rõ mình đã đâm phải bao nhiêu tử thi nữa.

Anh vẫn nhấn mạnh chân gas, tăng nhanh tốc độ.

Con đường cao tốc hằng ngày phải đi trong một giờ đồng hồ, hiện nay chỉ cần hai mươi phút, anh tăng tốc độ quá một trăm, trước tiên phải quay về nhà, bởi vợ anh vẫn còn ở đó.

Người vợ và đứa con chính là điều Trịnh Thiên quan tâm nhất lúc này

“Rốt cuộc làm sao thế!” Anh gọi điện thoại không ngừng, lời đáp luôn là : Không có tín hiệu.

Trịnh Thiên sắp sửa đi đến bờ vực sụp đổ, tốc độ lái xe càng ngày càng nhanh hơn.

Cả đoạn đường đi, vô cùng hỗn đoạn, hàng chục ngàn người chạy trong điên cuồng, vô số các tử thi tấn công vào đoàn người, vô cùng đáng sợ.Tất cả mọi người không ai ngờ được cuộc tấn công bất ngờ từ những tử thi này.

Trời sắp sáng rồi, Trịnh Thiên vừa về tới trước khu nhà mình ở.

Bên dưới đầy rẫy các tử thi, kéo những thi thể mềm nhũn ra khỏi cảnh cửa màu xanh lục.

Trịnh Thiên dừng lại, chẳng màng nguy hiểm, thầm nghĩ trong lòng: Trước tiên mở con đường máu, cứu vợ con anh ra trước.

Ngước mắt nhìn lên, trước mặt anh ít nhất cũng phải có mấy trăm tử thi.

Trịnh Thiên thầm nghĩ "Bây giờ phải làm sao đây? Giết?Liều mạng đến cùng?" Vẫn còn chưa suy nghĩ xong, mấy tử thi đã xông tới trước mặt anh, tất cả mọi thứ diễn ra trước mắt khiến anh kinh hãi tới độ hồn bay phách tán. Anh nhấc súng, lại tiếp tục bắn đạn liên hồi.

Đám tử thi kia bị anh bắn cho lia lịa, toàn thân dính dáp thứ chất lỏng màu xanh lục, mặt mày nhăn nhúm. Có tử thi đầu rơi xuống đất, thi thể vẫn tiếp tục nhảy về phía trước.Có tử thi nội tạng mất hết, đầu còn một nửa, có tử thi chỉ còn một nửa thân xác, mặt mày đáng rợn, khiến người ta nhìn mà phát gớm.

Tử thi? Hay là người sống?

Trịnh Thiên thầm nghĩ trong lòng, bất giác lui phía sau vài bước, đột nhiên vấp phải hai thi thể. Trái tim anh đập loạn, vội vã quay người về phía sau.

Sau lưng có hai thi thể, một cao một thấp chính là ông lão bảo vệ cùng đứa cháu gái của ông.

Không biết đầu họ đã bị thứ gì tổn thương, huyệt thái dương nhày nhụa đầy não tương, ông lão bảo vệ nhếch miệng, từ từ tiến sát lại Trịnh Thiên, mỗi bước đi, não tương lại trào ra ngoài thêm chút.

"Sừ sừ!Sừ sừ!"Đứa cháu gái phát ra tiếng kêu, cổ họng nó có một lỗ lớn, nhìn thôi đã thấy kinh hoàng.

"Hút máu!Hút máu!" Ông lão bảo vệ há to chiếc miệng nhớp máu, mặt mày hung tợn, để lộ ra hai chiếc răng nanh giống như loài sói, nhào về phía Trịnh Thiên.

Trịnh Thiên lập tức rút súng ra, chuẩn bị nhắm bắn.

"Đoàng" trong khoảnh khắc bên tai Trịnh Thiên vút qua làn gió

mạnh, chỉ thấy ông lão bảo vệ biến dị trước mặt phun ra thứ chất lỏng màu xanh lúc, lúc này, đến lượt cháu gái ông ta nhào tới.

"Đoàng" lại một làn gió lạnh khác, cổ họng đứa bé gái trúng đạn, nhanh chóng ngã nhào xuống mặt đất.

Trịnh Thiên quay đầu lại, phía sau không có ai, chỉ có một đám tử thi nằm bất động trên mặt đất, xem ra có người đã tấn công đám tử thi cuồng loạn này.

Ông lão bảo vệ và đứa cháu gái nằm trên mặt đất, máu toàn thân tuôn trào, trong giây lát gân mạch đứt đoạn biến thành một đám chất lỏng màu xanh lục cùng hai bộ xương trơ trọi.

Trịnh Thiên thấy tình thế không ổn, lập tức quay lại xe, cũng chẳng còn tâm tư nghĩ tới vợ con của mình, anh nghĩ hai người họ có khả năng đã gặp nạn. Anh một tay cầm cần khởi động, một tay đóng cửa xe rồi khóa chặt lại. Đám tử thi phía trước xe cứ xông về phía này như thể phát điên.

Trịnh Thiên đạp chân gas, xông thẳng qua đám tử thi, mở ra một con đường đi.

Năm rưỡi sáng, Trịnh Thiên tới được thành phố Tây Nam

Thành phố Tây Nam đã dựng lên bức tường cách ly cực lớn, dài tầm bốn mươi mét để ngăn chặn đám tử thi xông vào trong, bên phía trái có một cái động nhỏ, có thể tiến vào qua đó. Ngay sau bức tường cách ly là những cán bộ cảnh sát chuẩn bị đầy đủ vũ trang, quân lương, nhân viên cấp cứu và cảnh sát đặc nhiệm.

Trịnh Thiên xuyên qua động ,vỗi vã dừng xe, lại bị ba viên cảnh sát chặn lại "Xin hãy đưa ra chứng minh của anh"

"Xin chào, tôi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự tại cục cảnh sát thành phố Thiên Nhai, đây là thẻ công tác của tôi.Tôi muốn gặp đội trưởng đặc cảnh của các anh, mau gọi đội trưởng Tưởng ra đây đi."Trịnh Thiên đẩy mạnh người chặn trước mặt mình ra.

Ba viên cảnh sát lập tức giơ súng nhắm thẳng vào Trịnh Thiên " Nghe đây! Cấp trên có lệnh, người của thành phố Thiên Nhai không được vào trong!"

Trịnh Thiên cười nhạt nói "Có bản lĩnh thì giết chết tao đi." Anh tiếp tục tiến lên.

"Đoàng đoàng đoàng!" Họ giơ súng bắn chỉ thiên để cảnh báo.

Trịnh Thiên chẳng thèm để ý " Hưm, tôi vẫn không tin anh dám giết chết tôi."

Cảnh sát đặc nhiệm phía sau hắn bắn một phát súng chỉ thiên, sau đó hướng về phía Trịnh Thiên rồi nói " Đi đi! Xin hãy đi đi!"

Lúc này Tưởng Phong liền xông ra "Hạ súng xuống!Tôi có chuyện quan trọng cần bàn bạc với anh ấy!"

"Tưởng Phong?" Trịnh Thiên đã gặp được người bạn cũ trong sở cảnh sát lúc xưa.

"Trịnh đại ca, lâu rồi không gặp, thật không ngờ tính tình của anh vẫn nóng nảy như hồi nào."

"Hiện nay cả thành phố Thiên Nhai đã lây lan vi rút tử thi, biến thành người sói hút máu. Những người bị hút máu cũng sẽ biến dị, trở thành người sói tử thi! Chúng tôi đã báo cáo lên cấp trên, cách ly tất cả những người nhiễm vi rút này lại."

"Nhiễm phải vi rút tử thi?Liệu có thể trở lại thành người thường không?"

"Không, không thể nào, khoa học kĩ thuật hiện nay vẫn chưa nghiên cứu ra đól là loại vi rút gì, những người bị nhiễm đều biến dị cả."

Tưởng Phong kiên nghị lên tiếng "Thành phố Thiên Nhai gặp nạn, mấy thành phố lân cận đều giống như chúng tôi, thiết lập bức tường phòng hộ."

Tưởng Phong mặt mày tiền tụy, đi tới trước mặt Trịnh Thiên rồi nói "Trịnh đại ca, chúng ta kề vai tác chiến thôi."

Trịnh Thiên cau đôi mày rồi nói " Tiểu Tưởng, cậu biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Tôi nghe cấp trên nói, tối qua, trong một nghĩa trang tại thành phố Thiên Nhai đột nhiên xuất hiện các thi thể, người giữ nghĩa trang tới báo cáo nói có quái vật và tử thi cắn người, có người biến thành người sói. Điện thoại trong thành phố chúng tôi bị gọi liên tục, cục cảnh sát, các đội ngũ vũ trang, tổng bộ cảnh sát đặc nhiệm và các bệnh viện lớn đều nhận được điện thoại không ngừng, hiện nay toàn thành ở trong tình trạng phòng bị cao độ. Các lãnh đạo thành phố lập tức ban hành đối sách, nhanh chóng xây dựng bức tường phòng hộ. Thế nhưng đám người sói từ thi kia vì không hút được máu người sẽ nhanh chóng chết đi, phía trước tường phòng hộ chất đầy người sói tử thi, sắp thành một ngọn đồi rồi, cứ bộ này trồng lên bộ khác. Chỉ là chúng tôi không dám ra ngoài cứu chữa, người sói tử thi sẽ chạy đến tấn công người sống, đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ lại bị nhiễm bệnh, sau cùng đều biến thành người sói tử thi giống bọn chúng."

"Tiểu Tường, các lãnh đạo định xử lý thế nào?" Trịnh Thiên âm thầm lo lắng cho cả vợ và con anh đều đã gặp nạn.

"Dùng lửa hoặc axit mạnh đốt chết tất cả người sói biến dị đó. Bây giờ là thời kì nguy hiểm, chúng ta bắt buộc phải sử dụng những biện pháp cực đoan."

"Đốt hết toàn bộ? Hàng trăm nghìn tính mạng con người sao?"

"Hầy, lãnh đạo đã quyết định vậy, tôi cũng chẳng còn cách nào khác."

Trịnh Thiên đo dự một hồi, lại nói cùng Tưởng Phong "Tiểu Tường, cậu cho tôi mượn mấy người, tôi phải quay về cứu chị dâu

cậu.”

Tưởng Phong tỏ ra khó xử, nhưng vẫn nghiến răng đồng ý.

Sáu rưỡi sáng,Trịnh Thiên dẫn theo một đội người quay lại thành phố Thiên Nhai.

Mấy cảnh sát và Trịnh Thiên liều mình xông vào nơi anh sống, nhìn thấy nhà cửa đóng chặt, vợ con anh vẫn chưa gặp nạn. Anh móc chìa khóa đeo bên người ra, mở cửa vào trong chỉ thấy tối đen như mực.

Trịnh Thiên cầm chặt cây súng trong tay, từ từ tiến vào trong nhà, mấy viên cảnh sát đặc nhiệm còn lại cũng nhẹ nhàng tiến vào phòng ngủ.

“Tuệ Lệ?”Anh phát hiện vợ mình nằm trên mặt đất, người không manh áo, đã tắt thở từ lâu.

Chỉ thấy dưới người Tuệ Lệ có một đám chất lỏng màu xanh lục, trên cổ còn hai vết cắn màu đỏ, sau lưng là năm vết cào hằn rõ, là dấu vết bị đám người sói tử thi tấn công.

Trịnh Thiên cảm thấy lòng đau như cắt, chỉ trong một đêm, cả thành phố Thiên Nhai như biến thành địa ngục.

Tối qua anh vẫn còn nghe thấy tiếng cười nói của vợ con, hôm nay họ đã bỏ anh mà đi, anh dặn dò mấy cảnh sát đặc nhiệm đi cùng quay về trước, anh muốn yên tĩnh một mình.

Trịnh Thiên đau đớn thầm nghĩ “Không, tôi đã mất đi tất cả.Chỉ trong một đêm mất đi người mình thương yêu và thân thiết nhất, ai có thể nói cho tôi biết, chuyện này là vì sao, vì sao chứ?”

Trong phòng phát ra mùi thối rữa hôi rình cùng mùi máu tanh nồng nạc, thoang thoảng trong không khí, thi thể phía không xa phát ra tiếng rên rỉ như loài quỷ đói, dần dần gào to hơn, trong đêm tràn ngập tiếng hét của tử thi.

Trịnh Thiên ngước mắt nhìn ra ngoài cửa, lẩm bẩm một mình " Xem ra những người còn sống cũng chẳng còn nhiêu nữa"

Anh lấy ra một bình rượu trắng, làm một hơi hết nửa bình, rồi đột nhiên hét lớn " Không! Đây không phải là thật!Không phải là thật!"

Anh cầm trong tay tấm ảnh chụp cả nhà, trái tim đau đớn rỉ máu.

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 7.2

Lúc này, tiếng đập cửa liên hồi khiến Trịnh Thiên tỉnh giấc.

Không phải mơ, đều không phải là mơ, tất cả đều là sự thật! Anh đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện ra một chuyện vô cùng rùng rợn: Vợ anh đã hồi sinh!

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!”Một tử thi từ từ di chuyển, hướng về phía Trịnh Thiên, chất lỏng màu xanh lục rớt ra khỏi miệng nó, chảy xuống sàn.

Trịnh Thiên giơ súng lên rồi nói “ Làm sao mà em vào đây được? Nói mau!”

Tử thi nữ phát ra tiếng kêu gừ gừ, là Tuệ Lệ! Tuy rằng người bầy nhầy máu thịt, biến thành tử thi, nhưng trên cổ vẫn còn đeo sợi dây chuyền ngọc trắng.Trịnh Thiên nhìn qua là nhận ra ngay.

“Hút máu!Hút máu!”

Trịnh Thiên rùng mình, nhanh chóng tỉnh táo, giơ súng đứng bật dậy.

Anh không nhẫn tâm ra tay với vợ mình, liền giơ chân đạp Tuệ Lệ, liều mình chạy ra ngoài như điên.

Sau khi trốn khỏi nhà, trên đường đã chẳng còn tiếng gào thét hay khóc lóc thê thảm nữa, chỉ còn một đống chất lỏng mà xanh lục lớn sót lại trên mặt đất.

Anh chui vào chiếc xe trước đó, tử thi biến dị, hút máu, người sói, đây chính là loại vi rút sinh hóa chưa rõ đã lây lan một cách

thần tốc. Chỉ trong một đêm, cả thành phố Thiên Nhai đã bị nhiễm bệnh. Chỉ trong mười hai tiếng đồng hồ, vi rút đã lây truyền tới hơn một trăm ngàn người, với tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi. Hơn nữa, vi rút bắt đầu phát ra từ đâu? Nếu có người cố ý tiêm loại vi rút biến dị đó vào tử thi, thì làm gì có chuyện vô tình vi rút lan ra cả thành phố này.

Điều khiến Trịnh Thiên không thể hiểu nổi chính là loại vi rút này lây truyền bằng cách nào? Rốt cuộc là do cái gì? Đám chất lỏng thần bí còn sót lại dẫn tới việc bùng phát vi rút trên quy mô lớn, toàn thành phố chỉ trong một đêm đã bị lây nhiễm. Tại sao chỉ có người giữ nghĩa trang đi báo án? Nghi vẫn duy nhất chỉ có thể ở chỗ nghĩa trang đó, khởi nguồn của vi rút nằm ở đó.

“Đúng rồi, nghĩa trang!”Trịnh Thiên rút ra kết luận sau một hồi suy nghĩ khổ sở, anh phải tới nghĩa trang đó một chuyến.

Phải hỏi người giữ nghĩa trang đó xem, đã phát hiện ra tử thi vào lúc nào, sau đó có nhân vật khả nghi nào vào nghĩa trang. Rất có khả năng có người cố tình tiêm vi rút vào tử thi, tại sao chứ? Người giữ nghĩa trang lại không bị bệnh, ông ta sao có thể bình an vô sự đi báo cáo? Qúa nửa số người trong thành phố này đã nhiễm vi rút, đúng thế, chính là tên đó, ông ta đã khiến cho vi rút lan truyền.

Trịnh Thiên càng nghĩ càng thấy bất ổn, nói theo cách khác, tất cả các tử thi trong nghĩa trang đều đã được tiêm vi rút, tử thi tại đó đều đã bị biến dị, tạo thành nguy cơ tử thi tấn công. Thứ hai, phạm vi truyền bệnh ngày càng lan rộng, đã bắt đầu tới cả mấy thành phố lân cận. Thứ ba, vi rút lây lan với tốc độ cực nhanh, không dễ dàng khống chế.

Cũng có nghĩa là, trong trận đại nạn tối qua, tất cả các tử thi tại nghĩa trang đã biến các cư dân trong thành phố thành người soi

hút máu người trong thời gian cực ngắn.

Thế nhưng, tại sao lại khiến cho mọi người cùng lúc nhiễm bệnh trong khoảng thời gian ngăn như vậy?Chắc cư dân trong thành phố không thể nào nhiễm bệnh cùng lúc được.

“Thôi toi!”Trịnh Thiên bỗng nhớ ra, nửa năm trước, có một doanh nghiệp nước ngoài đầu tư mở phòng nghiên cứu sinh hóa, xây dựng cả một nhà xưởng sinh hóa lớn. Chuyện này gần như đã kinh động cả thành phố Thiên Nhai, Trịnh Thiên thân là đội trưởng đội cảnh sát thành phố cũng đi theo cục trưởng cục cảnh sát bấy giờ tới thăm phòng nghiên cứu.

Rất có khả năng nghiên cứu sinh hóa đó đã bùng phát vi rút, vì nơi đó thường xuyên dùng động, thực vật để làm thí nghiệm, tỉ lệ thất bại thường cao, trong người các động vật có chứa nghiên cứu thất bại, từ đó sinh ra biến dị. Các kết cấu tế bào trong người bắt đầu biến đổi, chỉ cần cắn người một cái có thể truyền bệnh cho người bị cắn, vi rút cũng theo đó mà lan truyền nhanh chóng.

“Tối qua, cư dân thành phố vô cùng hoảng loạn, chạy trốn khắp nơi, bọn họ hoàn toàn không ngờ được rằng bên ngoài đều là những người sói tử thi đã bị truyền nhiễm.” Trịnh Thiên mặc lại quân phục chuyên dụng đặc chế, cầm một khẩu súng nòng to, một khẩu súng trắng nhỏ, lại mang theo sáu băng đạn, năm quả lựu đạn, tất cả đều là những thứ anh đã âm thầm cất giữ sau những lần phá án, hiện nay đã đến lúc lấy ra sử dụng.

Trịnh Thiên cau chặt đôi mày rồi nói “Tử thi trong nghĩa trang đều đã biến dị? Tử thi trên đường sau cùng sẽ giải quyết thế nào, sẽ đốt cháy toàn bộ như Tiểu Tương đã nói sao?Có một vài tử thi còn có chút tư duy, còn các tử thi khác nằm trong trạng thái vô thức, nếu không hút máu được thì sẽ ra sao?”

Trịnh Thiên nghĩ tới đây, lập tức cho xe chạy về chỗ Tưởng

Phong

“Nhất định là người giữ nghĩa trang đó đã truyền vi rút đi khắp nơi” Trịnh Thiên ngồi trong cục cảnh sát tại thành phố Tây Nam, đối diện với Tưởng Phong

Bên ngoài truyền vào âm thanh quái dị.

“Sừ… sừ…” Âm thanh này giống tiếng gầm gừ của dã thú

“Tối qua, tôi nhớ đến người báo án mà cậu nói, nhất định là hắn ta đã lan truyền vi rút, khiến cho tất cả người dân trong thành phố đều nhiễm bệnh.” Trịnh Thiên nói với Tưởng Phong.

“Người giữ nghĩa trang đó?Ông ta không phải người trong thành phố.”

“Cái gì?Không phải người trong thành phố?Làm sao mà cậu biết?”

“Tôi đã điều tra mấy thành phố lân cận đều không có tên ông ta/

“Sừ…sừ…”

“Bộp bộp”

Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa liên hồi, chẳng còn gì nghi ngờ thêm nữa, thành phố Tây Nam hôm qua đã bị đám tử thi công phá thành công.

Hai người Trịnh Thiên và Tưởng Phong hợp lực dồn đống giường tủ trong nhà ra để chặn cửa, lại trang bị đầy đủ cho bản thân, chuẩn bị chiến đâu bất cứ lúc nào.

“Tiểu Tưởng, hiện nay là thời kì khó khăn, hai chúng ta phải kề vai tác chiến, tuyệt đối không thể để cho đám tử thi kia truyền nhiễm vi rút sang được.”

“Được, phải mở ra một con đường máu.”

Trịnh Thiên giơ chân đạp vỡ cánh cửa sổ bằng kính, nhín xuống

dưới, con đường đầy rẫy tử thi biến dị, già trẻ nam nữ tất cả đều có, mặt mày ai nấy đều hung tợn, toàn thân mọc ra thứ lông màu trắng, lê lết thi thể, bước đi chậm rãi.

Không! Người sói khắp thành phố!

Trên mặt đất còn những thi thể không toàn vẹn, đều là những tử thi đã chết hẳn, có con chỉ còn nửa bộ xương tàn, trong người tứa ra không phải huyết dịch đỏ chói mà là thứ chất lỏng màu xanh lục quái dị. Điều quái gở chính là tất cả bọn chúng đều không còn sống.Đám tử thi còn sống phát ra tiếng gầm gữ dữ tợn, miệng phảng phất mùi thi thể, chẳng còn chút sinh khí của người sống.

Phía không xa vẫn còn rất nhiều tử thi gầm rống, chen chúc nhau tiến vào

Đưa mắt nhìn ra toàn là tử thi, bọn chúng đang điên cuồng muốn hút máu người.

Bọn chúng không có chút cảm xúc nào, chỉ há to chiếc miệng nhớp máu, để lộ ra bộ răng nanh loài sói, khao khát làn máu đỏ tươi nóng hổi.

Cư dân hai thành phố chỉ trong một đêm đã biến thành những đám tử thi vô tri, bọn chúng không còn máu tươi của người, thậm chí bắt đầu quay sang tàn sát lẫn nhau.

Hút máu! Tử thi! Người sói!

Cào cấu, cắn cổ những người còn sống, chỉ trong khoảnh khắc xé thành nhiều mảnh, máu văng khắp chốn.

Đột nhiên có mấy người chạy ra, nhanh chóng bị đám tử thi vây lấy, cắn cổ hút máu.

Mấy người này kêu gào thống khổ, cố gắng vùng vẫy chống lại.

Đám tử thi xông lên, mấy người sống nhanh chóng bị xé tan, các tử thi đói khát cực cùng vung loạn bộ móng nhét đống máu thịt

bầy nhầy vào miệng, xé tan những người sống khi nãy. Máu tươi phun lên rất cao, các tử thi phía sau nhanh chóng tiến lên, nằm sát xuống mặt đất liếm máu nuốt da người bị rơi rớt.Không biết chiếc đầu của ai bay ra, lộn vài vòng trên không trung rồi rơi xuống mặt đất.

Trịnh Thiên mở to mắt nhìn chiếc đầu người đó, ánh mắt tràn ngập sự kinh hoàng và tuyệt vọng.

Tiếp sau đó, mấy tử thi xông lại bắt đầu tranh cướp chiếc đầu đó, chẳng màng mọi thứ, tóm lại là cắn xé, não tương tung tóc tứ phía.

Một tử thi to lớn nhảy lên cao, cướp lấy chiếc đầu đó, cầm lên rồi tham lam hút sạch phần não tương còn sót lại trong đó.

“Sụt… sụt…”

Thì ra, vẫn còn số ít người còn sống đã trốn đi, sau đó lại bị đám tử thi phát hiện.

Mấy tử thi tóm được một người đàn ông, sau khi bị bắt, người đàn ông này bắt đầu kêu gào thảm thiết.

Sau đó, mấy tử thi liền ngoạc miệng cắn anh ta, tiếp đó, người đàn ông chìm sâu trong đám tử thi, chồng chất lên nhau, hàng ngàn hàng vạn tử thi xông lại, người đàn ông đó bị xẻ bụng móc phần ruột trắng phau ra ngoài, sau đó các tử thi lại bắt đầu đi tóm các người khác.

Chẳng bao lâu sau, người nằm trên mặt đất cũng biến thành tử thi, có người thậm chí còn chẳng có đầu.

Hàng trăm ngàn tử thi tấn công toàn thành phố, tiếng gào thét rống rú vang đi rất xa, mặt mày hung tợn, toàn thân đầy lông trắng, mặt đất đầy những tử thi bị phanh thây, bọn chúng cũng từ từ đứng dậy, biến thành tử thi.

Trịnh Thiên liếc nhìn Tưởng Phong rồi nói “Cậu nói xem chúng

ta phải làm gì đây?"

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, không biết từ đâu vang lên giọng nói sang sảng "Những người còn sống, lập tức đến trước cửa cục cảnh sát."

Nghe thấy tiếng này là biết quân đội cứu viện đã tới.

Tưởng Phong và Trịnh Thiên đưa mắt nhìn xa, xe tăng và cả xe cảnh sát, cùng vô số các loại xe với kính kiên cố, ngay cả cửa xe cũng được đóng thép cứng cáp. Đoàn xe đi nhanh qua đám tử thi, trên mỗi xe có một binh sỹ điểu khiển, ghế bên có một binh sỹ được trang bị đầy đủ súng ống để bảo vệ người lái, đồng thời trong trường hợp người lái xe hi sinh có thể thay thế bất cứ lúc nào. Bọn họ bắt đầu xông vào tấn công đám tử thi kia, ra sức tương trợ đồng thời ứng cứu những người còn sống sót.

Trên mỗi chiếc xe đều trang bị một chiếc loa, bên trong không ngừng vang lên "Còn ai sống sót?"

Năm chiếc xe đã được cải tiến đi ngang qua đám tử thi, súng không ngừng bắn, mở ra một con đường, những xe sau đó từ từ tiến gần, những người trong xe nhảy ra, những người chiến sĩ đi men theo bờ tường giải cứu những người may mắn còn sống sót trên ban công. Trên người mỗi binh sỹ ứng cứu đều có một sợi dây thừng chắc chắn, một đầu nối với xe hàng, sau khi trèo qua ban công, liền buộc đầu dây còn lại vào ban công, sau cùng để người còn sống trượt theo sợi dây đó xuống thẳng xe hàng. Những binh sỹ trên xe không những phải bảo vệ những người ứng cứu và những người còn sống mà còn phải chú ý đến đám tử thi xung quanh bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công vào.

Trịnh Thiên nhìn thấy cơ hội sống sót, anh chẳng còn mặt mũi nào thét lên hai chữ "cứu mạng" nữa, chỉ ngửa cổ lên trời hét to.

Chẳng bao lâu sau, ban công trước mặt đã được cột một sợi dây

thừng vững chắc.

“Cảm ơn, tôi sẽ tự xuống.” Trịnh Thiên thét với người ném dây

“Tiểu Tưởng, đi thôi, cậu xuống trước đi.”

“Được.”

Tưởng Phong trượt xuống theo đường dây.

“Trịnh đại ca, anh cũng mau xuống nhé!”

“Được”

Trịnh Thiên cũng nhanh chóng trượt xuống, được ứng cứu thành công.

Trận nạn kiếp tại hai thành phố khiến cho quá nửa số người tại đây chết đi chỉ trong một đêm.

Có điều, từ sau đó, các lãnh đạo cấp cao của hai thành phố đã nhanh chóng phong tỏa tin tức này lại.

Trịnh Thiên đứng trước cửa sổ, nước mắt tuôn trào, trong tay vẫn cầm một tấm ảnh ố vàng, đó là bức ảnh chụp cả gia đình, ông khổ sở truy tìm suốt mười tám năm nay, vẫn chẳng thể điều tra ra nguồn căn vi rút, còn người giữ nghĩa trang cũng bặt vô âm tính.

“Ba, sao ba lại khóc?Lại nhớ về chuyện trước kia sao?” Trịnh Tiểu Quân thấy phòng làm việc của Trịnh Thiên vẫn còn sáng nên bước vào

“Đúng thế!Nếu không vì trận nạn kiếp năm đó, con có thể gặp được anh trai con, đáng tiếc, nó đã chết trong trận nguy cơ sinh hóa năm đó.” Trịnh Thiên vội vã thu tấm ảnh lại

“Vụ án tiến triển ra sao rồi? Có phát hiện gì mới không?”Trịnh Thiên cố tình thay đổi chủ đề.

Trịnh Tiểu Quân mặt mày rầu rĩ, lắc đầu nói “ Trên hiện trường mỗi vũ án đều để lại những thứ giống nhau, tất cả nội tạng đều không cánh mà bay, cổ người chết đều có vết răng đỏ, các nạn

nhân nữ phía dưới có vết cào cấu và thứ chất lỏng màu xanh .”

“Cái gì? Con nói đến vết răng? Chất lỏng màu xanh?”

Trịnh Thiên nhanh chóng nghĩ đến trận kiếp nạn diễn ra mười tám năm trước

“Tiểu Quân, ba muốn đi xem tử thi, mau đưa ba đi.”

“Được, con sẽ đưa ba đi ngay.” Hai người đi tới phòng giữ xác tại cục cảnh sát.

Trịnh Tiểu Quân liếc nhìn một hồi, phát hiện các tử thi đều không cánh mà bay, Thiện Lương cũng không còn trong phòng giữ xác nữa.

“Chuyên…chuyện này rốt cuộc là sao?” Trong lòng Trịnh Tiểu Quân dâng trào dự cảm không lành

Cô vội vã xông ra ngoài, Trịnh Thiên một mình bước vào phòng giữ xác, xem thứ chất lỏng màu xanh lục trong ống dựng dưới kính hiển vi, ông vội vã chạy lại, cầm thử lên xem.

“Không, thứ của mười tám năm trước sao lại xuất hiện lần nữa?”Trịnh Thiên thầm nghĩ trận đại kiếp mười tám năm trước rất có khả năng sẽ tái diễn lần nữa, đầy đường là những tử thi biến dị, khắp nơi tràn ngập tiếng gào thét và hoảng loạn. Ông còn nhớ rõ cảnh tượng đám tử thi đó bị đốt chết bằng lửa và axit mạnh, mỗi tử thi trước khi chết đều phát ra tiếng thét đau đớn, khổ sở, toàn thân co giật, huyết quản nhanh chóng đứt đoạn, phun ra thứ chất lỏng màu xanh lục, sau cùng ngã vật xuống đất mà chết, biến thành một bãi dịch màu xanh. Sinh mệnh đã kết thúc như vậy, trận đại kiếp năm đó đã cướp đi sinh mệnh của hàng chục vạn người, nếu hiện nay vi rút nguy hiểm này lại bùng phát, diện tích và tốc độ truyền nhiễm chắc chắn vượt xa so với mười tám năm trước nhiều lần.

Chu Thiên quay về phòng giữ xác, thấy Trịnh Tiểu Quân và

Trịnh Thiên đều ở đây.

“Cục trưởng, làm sao thế?” Chu Thiên đưa mắt nhìn quay, không thấy bóng dáng Thiên Lượng đâu cả, điều khiến anh hồ nghi chính là đám tử thi kia đâu hết rồi? Anh đột nhiên nhớ lại những lời Văn Kỳ đã nói, trong nghĩa trang có tử thi nhảy loạn, ban đầu, anh còn cho rằng Văn Kỳ đang ăn nói linh tinh, nhưng hiện nay, xem ra quả thực có truyện này.

“Tiểu Chu, xem ra thành phố Thiên Nhai lại sắp sửa đối mặt với một trận đại nạn lớn.” Trịnh Thiên quay người lại, trong tay vẫn còn cầm ống nhiệm chứa đựng chất lỏng màu xanh lục, mặt mày rầu rĩ.

“Lại một lần nữa?Ba, ba đang nói gì thế?”

“Cục trưởng, xin ngài hãy nói rõ” Chu Thiên hiển nhiên không biết trận đại nạn đó nhằm chỉ điều gì, bởi lãnh đạo cấp cao của thành phố năm đó đã phong tỏa toàn bộ tin tức.

Hai mươi phút sau, Trịnh Thiên đã kể lại trận đại kiếp năm đó.

“Không! Chuyền này thực sự quá kinh khủng! Nếu tử thi tràn ngập thành phố, không biết có bao nhiêu người phải chết nữa!”

Anh không dám tưởng tượng đến cảnh tử thi tràn ngập khắp thành phố nữa, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ vô cùng

“Vậy người giữ nghĩa trang đó hiện nay vẫn còn sống?”

“Không rõ nữa, ba đã điều tra bao năm rồi, không hề có chút manh mối nào”

Chu Thiên bước tới trước mặt Trịnh Thiên rồi nói “Cục trưởng, nguy cơ sinh hóa tuyệt đối không thể bùng phát thêm lần nữa, hiện nay khoa học kĩ thuật đã phát hiện hơn rất nhiều, nhất định có thể nghiên cứu ra thứ thuốc có thể phá giải được thứ chất lỏng màu xanh lúc đó.”

“Hầy, mong rằng như vậy.” Trịnh Thiên mặt mày phiền muộn bước ra khỏi phòng giữ xác, ông thực sự không muốn nhớ lại cơn ác mộng mười tám năm trước.

“Tiểu Quân, em có nhìn thấy Thiên Lượng đây không?” Chu Thiên hỏi

“Không có, vừa vào đây em đã thấy mọi thứ thế này, Thiên Lượng thì chẳng rõ đi đâu nữa” Trịnh Tiểu Quân cũng ra ngoài

Chu Thiên ngồi một mình trong phòng giữ xác suy tư, anh đặt tay trái giữ cằm, trong đầu vang lên những lời Văn Kỳ đã nói với anh trước đó, hung thủ rốt cuộc là ai? Liệu có phải Văn Kỳ? Tại sao chỉ mỗi mình cô ta nhìn thấy đám thi thể biến dị bật nhảy khỏi nghĩa trang? Lúc này có quá nhiều nghi vấn hiện lên trong đầu Chu Thiên.

“Thiên Lượng, cậu đi đâu đấy?” Người Chu Thiên lo lắng nhất hiện nay là Thiên Lượng, chỉ sợ anh gặp phải điều bất trắc, nói cho cùng, tử thi là một loại dị hút máu để sinh tồn.

Đến với một nơi quan trọng khác: trong phòng Văn Kỳ.

Văn Kỳ cầm theo kí ức mua được từ Cỗ máy thời gian, trong đó có một bức ảnh ố vàng, trên đó có hai cô gái, đều ngồi dưới gốc đại thụ, một người là cô, một người khác chính là Hạ Thiên. Hai người trong bức ảnh trông thân thiết như chị em, miệng nhoẻn nụ cười ngọt ngào, thuần khiết.

“Đây là bức ảnh khi nào?” Đầu Văn Kỳ bỗng nhói đau dữ dội, cô bỗng nhớ lại một cảnh tượng, nụ cười ấy, hồi ức ấy, tất cả đều như một chiếc búa đập mạnh lên trái tim cô.

Cô cảm thấy người có tên “Cỗ máy thời gian” nhất định biết được điều gì đó.

Cô lại mở laptop lên, nhanh chóng đăng nhập QQ, Cỗ máy thời gian cũng đang lên mạng, cô mở cửa sổ chat lên.

“Xin chào, anh nhất định có quen biết tôi, hãy nói cho tôi biết anh là ai? Anh có biết chuyện gì khác thường không?”

“Tôi chỉ là một người biết đọc kí ức, không có bất cứ lý do hay nghĩa vụ gì phải giúp cô, trừ phi cô mua lại kí ức từ tôi.”|

“Được, tôi muốn mua kí ức ngày 23 tháng 11.”

“Được, hợp tác vui vẻ.”

Cỗ máy thời gian nói xong lại thoát nick, Văn Kỳ vẫn ngồi trước chiếc laptop nhìn tấm ảnh ố vàng, nước mắt bất giác trào ra, chảy lên bức ảnh đó.

Ở góc trái của màn hình laptop, một biểu tượng thiên nga lấp lánh, Văn Kỳ kích vào, cửa sổ nhanh chóng hiện lên, cô giật nhảy mình, người gửi tin cho cô chính là Hạ Thiên đã qua đời.

“Cậu còn nhớ tôi không? Hai năm trước, tôi và cậu đã lập lời thề dưới gốc đại thụ, không cần sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng tháng cùng năm cùng ngày, cậu quên rồi sao?”

“Cái gì, Hạ Thiên? Không phải cậu đã chết rồi sao?”

“Haha, tôi nói cho cậu biết, tôi chết không nhắm mắt! Chết không nhắm mắt! Cậu phải làm theo sự sắp xếp của tôi, nếu không tôi sẽ cùng lôi cậu xuống địa ngục.”

“Được, cậu có di nguyện gì? Tôi nhất định sẽ hoàn thành giúp cậu.”

“Không cần vội vã, tôi còn tìm đến cậu nữa.” Hạ Thiên nói xong liền thoát nick QQ.

Văn Kỳ ngồi lặng bên máy tính, mãi chẳng thể định thần lại được, cô nghi ngờ trên thế gian này thực sự có ma quỷ tồn tại. Tại sao người chết rồi lại có thể ngồi chat QQ cùng cô? Còn nữa, người có tên Cỗ máy thời gian kia rốt cuộc là ai?

Văn Kỳ đóng chiếc laptop lại, trời cũng đã muộn, bây giờ cô chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn vùi đầu ngủ một giấc.

Tuy nhiên trong chiếc laptop của cô lại có một đôi mắt luôn theo dõi cô bất kể thời gian…

***

Lúc này, Văn Kiện bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ông lại mơ thấy cơn ác mộng đó.

“May quá, đây chỉ là giấc mộng, làm mình sợ chết khiếp.” Văn Kiện gạt mồ hôi trên trán, cả khoảng áo ngủ sau lưng đã ướt sũng mồ hôi, dính dáp không dễ chịu chút nào. Ông cảm thấy khó chịu, liền đứng dậy đi ra khỏi phòng khách, mỗi đêm ông đều bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng đó.

Văn Kiện thay bộ quần áo khác, cầm theo chìa khóa xe trên mặt bàn rồi ra ngoài.

Phía sau ông có một người với chiếc bụng to, đưa mắt dõi theo ông, đôi mắt ướt đẫm lệ nhòa. Chẳng bao lâu sau, bà lại lặng lẽ quay về phòng mình.

Thẩm Lăng ngồi trên giường, mím chặt đôi môi, nhìn mình trong gương, thời gian đã để lại những vết dấu trên gương mặt bà một cách vô tình. Đúng vậy, bà bắt đầu lo lắng, sợ người đàn ông kia sẽ chê bà già nua, sinh xong đứa con sẽ đá bà đi, rồi lại kết hôn với người khác.

Thẩm Lăng sờ vào cái bụng càng ngày càng to của mình, cảm nhận được sự nguy hiểm. Đây là giác quan thứ sáu của người phụ nữ, bà hiểu rõ Văn Kiện là người đàn ông thế nào hơn bất cứ ai.

Thẩm Lăng giơ tay trái hất tung chiếc gương xuống đất, chiếc gương lập tức vỡ thành nhiều mảnh vụn.

Văn Kiện lái chiếc ô tô đen lái tới trước cửa trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, mỗi lần tâm trạng không vui, ông đều tới đây tìm gái

giải khuây, dần dần trở thành thói quen khó bỏ.

Ông vừa bước vào liền thấy Tần Phụng Trân của trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, bên cạnh còn có một người đàn ông lạ mặt.

“Ây dô, ông chủ Văn, lâu rồi không thấy ông tới đây.” Tần Phụng Trân ôm người đàn ông bên cạnh rồi liếc mắt đưa tình với Văn Kiện.

“Đúng thế, bà chủ còn tìm được một người đàn ông nữa?” Văn Kiện chăm chú nhìn người đàn ông đứng cạnh Tần Phụng Trân, dáng vẻ trẻ tuổi, lại cực kì tráng kiện.Vừa nhìn đã biết đây là một người đàn ông rất mạnh mẽ trong phương diện đó, chả trách Tần Phụng Trân lại yêu thích.

“Ông chủ Văn, xin chào, tôi là chồng của Phụng Trân.”

“Xin chào anh, xin chào anh.”

Triệu Liên Thành bắt tay Văn Kiện, hai người bắt đầu làm quen.

“Bà chủ, vẫn như mọi khi.” Nói xong, Văn Kiện liền đi vào trong đại sảnh, mặt mày rạng rỡ, chỉ mỗi nơi này mới xóa bỏ những sầu muộn trong lòng ông ta.

“Được rồi, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch.” Triệu Liên Thành bỏ tay Tần Phụng Trân ra, hiện nay lại tỏ ra như thể không hề quen biết.

“Anh chàng đẹp trai, lẽ nào cậu lại không có ý gì với tôi?” Tần Phụng Trân lại đánh mắt đưa tình cũng Triệu Liên Thành, Triệu Liên Thành làm như không thấy, đi thẳng vào trong trung tâm tẩm quất Kim Ngọc. Tần Phụng Trân “hưm” một tiếng, rồi bước vào trong.

Tần Phụng Trân chọn bừa hai cô gái đi hầu hạ Văn Kiện, trong mắt Tần Phụng Trân chẳng còn gì ngoài tiền, ai cho cô tiền, người đó là ông chủ.

Di động của cô reo lên, nhìn qua màn hình, cô lập tức bắt máy

“Sự việc tiến hành đến đâu rồi?” Đầu kia vang lên một giọng nói cực kì oai nghiêm

“Tôi làm việc thì ngài cứ an tâm, mọi việc đều theo đúng kế hoạch.” Tần Phụng Trân rất sợ người ở đầu kia điện thoại.

“Vậy thì tốt, hi vọng cô không gây ra sai sót gì.”

Sau đó, đầu dây chỉ vang lên tiếng tút ngắn liên tục.

Trong căn phòng 308, Văn Kiện nằm trên người hai cô gái, nỗ lực “cày cuốc.”

Ông cảm thấy mình đã già rồi, chẳng bao lâu đã làm xong chuyện, hai cô gái nhận tiền của Văn Kiện rồi lui ra ngoài.

Văn Kiện nằm trên giường, ông vẫn còn nhớ Hạ Thiên, cô luôn khiến Văn Kiện mê mẩn, say đắm rợn người.

Văn Kiện nằm trong phòng 308 đến tận trưa hôm sau mới trở về, có thể nói là cả đêm mất ngủ.

Lúc này, lại quay về tiệm trà sữa đối diện đại học Thiên Nhai.

Văn Kỳ nhìn chằm chằm vào dòng người qua lại tấp nập ở tiệm trà sữa.

Cô chẳng nhìn thấy Vương Thành, Vương Thành cứ như thể bốc hơi khỏi thế gian, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt cô.

“Chu Thiên, ở đây.” Văn Kỳ phát hiện ra Chu Thiên, liền vẫy tay gọi.

“Làm sao thế?” Chu Thiên thực sự không hiểu nổi cô gái trước mặt. Cô gái này tâm tư sâu sắc, hơn nữa còn rất giỏi giấu diếm.

“Tôi không tìm được Vương Thành, không biết anh ấy đã đi đâu rồi.Còn nữa, tối qua Hạ Thiên dùng QQ nói chuyện với tôi.”

“Vương Thành mất tích rồi? Hạ Thiên nói chuyện với cô? Đại tiểu thư, cô đùa thì cũng phải vừa thôi chứ? Người chết rồi còn có

thể nói chuyện với cô?"

"Không! Những gì tôi nói đều là sự thật! Cô ấy nói cô ấy sẽ tìm đến tôi. Bởi vì buổi tối hôm ấy, cô ấy đã biến thành tử thi chạy mất rồi!"

Qua đoạn đối thoại này, Chu Thiên càng thêm nghi ngờ Văn Kỳ.

Chu Thiêndo dự một hồi rồi nói "Vậy lần sau cũng cô gặp mặt Vương Thành là khi nào? Cậu ta đã nói gì với cô?"

"Là buổi tối hai ngày trước, anh ấy nói anh ấy có cuộc hẹn, rồi sau đó đánh ngất tôi. Cuối cùng, tôi chạy đến một nghĩa trang, kết quả lại nhìn thấy các tử thi bật nhảy lung tung" Hai mắt Văn Kỳ tràn đầy hãi hùng, xem ra đích thực là có truyện này.

"Có hẹn? Cuộc hẹn với ai? Tại sao cậu ấy phải đánh ngất cô?" Chu Thiên cảm thấy câu nói này của cô có quá nhiều mâu thuẫn, anh đang thử phán đoán xem người ngồi trước mặt mình có nói dối hay không.

"Tôi cũng không rõ lắm, bởi vì…" Nếu cô nói ra chuyện đó , sẽ cực kì bất lợi cho Vương Thành

"Bởi vì cái gì? Cô không nói ra làm sao tôi giúp cô được?" Chu Thiên lo lắng, anh không muốn Văn Kỳ cũng chết một cách li kỳ, như vậy vụ án này sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

"Được rồi, anh ấy đã từng nói rằng sẽ giết chết Tôn Lâm, bởi vì Tôn Lâm đã chụp trộm ảnh nóng giữa tôi và anh ấy, đồng thời công bố trước toàn trường. Việc này khiến tôi và Vương Thành đều bị khai trừ khỏi trường, vì muốn trả thù cho tôi, anh ấy đã tuyên bố trước cổng trường rằng sẽ giết chết Tôn Lâm."

"Cái gì? Vậy Tôn Lâm là do Vương Thành giết chết?"

"Không! Anh ấy sẽ không giết người, tôi tin anh ấy."

Chu Thiên không nói gì thêm, anh nhanh chóng bỏ đi. Anh muốn

đi điều tra lò giết mổ tư nhân nọ cùng thân phận của người đàn ông cao lớn kia.

Mở ví lấy tiền, chiếc USB rơi xuống, anh nhặt lại rồi thay đổi hướng đi.

Lúc Chu Thiên đến quán Internet chui kia, trong quán đã đầy chỗ, anh liền mỉm cười với Lão Trương, đặt mười đồng lên bàn.

Lão Trương không dám nhận tiền của anh, liền đưa Chu Thiên tới máy số mười sáu, đuổi đứa nhóc đang ngồi đó chơi game đi.

Lão Trương lại đưa cho Chu Thiên điếu thuốc rồi rời đi.

Chu Thiên liền cắm USB vào máy số mười sáu, máy tính nhận USB, không bao lâu liền phá giải ba nick QQ của Vương Thành.

Đó là hai nick của nam và một nick của nữ, nick nữ có tên là S, hai nick nam còn lại có tên là Một tòa nhà và Cỗ máy thời gian.

Vương Thành sao lại dùng nhiều nick QQ như vậy? Anh nhớ đến cảnh giao dịch giữa người đàn ông cao lớn và Vương Thành, trong lòng thầm nghĩ phải chăng dùng QQ để giao dịch? Chu Thiên cũng cảm thấy có phần bất ngờ, chuyện này thật quá trùng hợp, Vương Thành là địch thủ với nạn nhân đầu tiên Triệu Vy, lại có quan hệ tình nhân với Văn Kỳ, vụ án nhìn qua thì tưởng không có liên quan gì đến Vương Thành, nhưng nghĩ lại…

Rất có khả năng Triệu Vy đã giành mất quyền nghiên cứu của Vương Thành, anh đố kị với Triệu Vy.Chỉ là không thể chứng minh Vương Thành là người giết chết Triệu Vy. Huống hồ thứ chất lỏng thần bí trong trường cũng không cánh mà bay, kẻ tình nghi lớn nhất hiện nay chính là Vương Thành…

Chu Thiên lén lút điều tra Vương Thành, cũng không có điều gì mới.

Vương Thành là người dân chính gốc của thành phố Thiên Nhai, mười sáu tuổi thi đỗ trường cấp ba trọng điểm của thành phố, bởi

gia cảnh khó khăn, anh vừa chăm sóc mẹ vừa làm thêm vừa đi học. Sau đó, Vương Thành nỗ lực hết mình thi đỗ vào đại học Thiên Nhai, trở thành cao thủ thứ hai trong khoa Sinh vật, cũng là một trong những môn sinh đắc ý của Trương Ngang. Anh rất chăm chỉ học hành, năm nào cũng giành học bổng cao nhất của trường, anh đã nghiên cứu thứ chất lỏng thần bí hơn nửa năm nay, nếu anh đã nghiên cứu được, nhất định sẽ gây ra một chấn động lớn trong giới Sinh vật học.

Triệu Vy rốt cuộc đã bị ai giết? Lẽ nào thực sự là chất lỏng thần bí kia đã khiến anh ta họa sát thân? Vậy mối họa đó là do ai gây ra?

Chu Thiên đứng trên một góc độ khác suy nghĩ, mới phát hiện ra vụ án này nghiêm trọng hơn bình thường, anh lại rơi vào một mê cung nhiều tầng to lớn khác.

Chu Thiên ngồi suy tư trước chiếc máy số mười sáu, hai mắt chuyển động không ngừng, miệng ngâm điếu thuốc lão Trương đưa anh khi nãy, im lặng không nói gì. Chính lúc này di động của anh lại vang lên.

Móc di động ra, nhìn số hiển thị, là Thiên Lương gọi tới.

Thiên Lượng bảo Chu Thiên mau tới chỗ anh chỉ định, nói rằng có chuyện muốn bàn bạc cùng anh.

Chu Thiên vội vã đến quán cà phê được chỉ định, gọi một cốc Latte, vị sữa đậm đặc bay lên, thơm ngon béo ngậy.

Chu Thiên đưa lời chất vấn "Lượng Tử, có chuyện gì thế? Những tử thi trong phòng giữ xác đâu cả rồi?"

Thiên Lượng lắc đầu rồi nói "Hầy, toàn bộ tử thi đều đã biến dị, tôi gọi cậu đến đây vì muốn bàn luận về nguyên nhân gây tử vong cho Tôn Lâm."

"Nguyên nhân gây tử vong? Cậu đã điều tra những gì?"

“Đúng, sau khi đã kiểm nhiệm, tôi đã phát hiện ra một thứ rất thú vị.” Thiên Lượng nói

“Một thứ rất thú vị?”

“Lúc dùng máy kiểm nhiệm thi thể, tôi bất ngờ phát hiện ra vùng cổ của cậu ta có một vết tím đen, hơn nữa lại đen một cách bất thường. Cậu ta chết vì trúng độc, việc lột da, tách thịt đã diễn ra sau đó.”

“Hả? Cùng đi xem xem.”

Hai người đi tới phòng thí nghiệm của Thiên Lượng, Chu Thiên đưa mắt nhìn quanh, đồ đạc tung tóe.

Thiên Lượng kéo một bàn phẫu thuật tới, lật tấm ga giường trắng lên, Chu Thiên nhìn thấy một khung xương trắng phau.

Các đốt xương của tử thi rất dài, phần xương trước ngực hơi quái dị, như thể sắp rơi xuống, hơn nữa xương cũng dần dần phai màu. Ở phần cổ tím đen rõ rệt, màu đen cho thấy trước khi chết nạn nhân đã bị đầu độc. Ở phần ngực, có một lỗ nhỏ bị dao khoét, xương đã bị gãy lìa ra. Những chỗ khác hoàn toàn không có chút tổn hại nào cả, hoàn toàn có thể làm tiêu bản khung xương của loài người.

“Lượng Tử, ý của cậu là có người đã ra tay với cậu ta từ trước?” Chu Thiên nghi hoặc lên tiếng.

“Đúng vậy, nếu điều tra ra ai đã đầu độc cậu ta, tự nhiên có thể lôi được tên hung thủ đứng sau mọi chuyện.” Thiên Lượng nói ra suy nghĩ của mình

Là hắn! Là hắn sao? Trong đầu Chu Thiên chỉ hiện lên hai chữ “Vương Thành”

Trước mắt Vương Thành đã mất tích, họ nên bắt đầu điều tra thế nào?

Chu Thiên kể lại cho Thiên Lượng nghe về trận đại nạn diễn ra mười tám năm trước.

CHƯƠNG 18

NGƯỜI THAI PHỤ TỬ VONG

Quay về nhà Văn Kỳ.

Khi Thẩm Lăng thức dậy, trời đã sang chiều, dì Lý đang quét dọn phòng khách.

Thẩm Lăng bước ra nhìn phòng khách trống không, nhẹ nhàng xoa bụng rồi than dài một tiếng.

Đêm qua bà không tài nào ngủ được, bà ngồi đợi Văn Kiện về, thế nhưng chờ cả một đêm không hề thấy ông quay về.

Bà trằn trọc nằm trên giường, Văn Kiện đang làm gì? Tại sao cả đêm không quay về? Ông lại ra ngoài tìm phụ nữ? Vừa nghĩ tới đây, trái tim Thẩm Lăng đau nhói từng cơn, cảm giác như bị lăng trì vậy.

Bà ngồi trên ghế sô pha, tiện tay bật ti vi lên.

Trên ti vi đang phát "Phải dùng thân hình gợi cảm để giữ đàn ông, dùng con chẳng thể nào giữ nổi chồng."

Đây là chương trình vô cùng chuối củ, chỉ có câu nói vừa rồi khiến Thẩm Lăng chạnh lòng, bà hoang mang tắt ti vi đi. Thẩm Lăng cúi xuống xoa bụng mình, trong lòng phiền muộn vô cùng.

Bà không biết phải làm thế nào mới có thể giữ được người đàn ông đó.

Bà nhìn bóng dáng bận rộn của dì Lý, không biết đang nghĩ những gì.

Bà đột nhiên nhớ tới một bộ phim điện ảnh, nội chung chính là nhân vật nữ nghi ngờ chồng mình ra ngoài ngoại tình, liền mời thám tử tư âm thầm điều tra, sau cùng phát hiện chồng mình thực sự có tình nhân bên ngoài. Thẩm Lăng cảm thấy cần thiết phải mời một thám tử tư điều tra theo dõi Văn Kiện, xem rốt cuộc ông ta đang làm trò gì bên ngoài.

Trên bàn trà có một chồng danh thiếp, Thẩm Lăng nhàn rỗi liền cầm lên đọc, đến tấm thứ tư, bà liền dừng lại.

Trên tấm danh thiếp thứ tư có viết: "Văn phòng thám tử tư Lợi Dân, bất cứ ai có nhu cầu xin liên hệ cùng Dịch Điền, dưới đây là số điện thoại."

Thẩm Lăng liền liên hệ đến văn phòng thám tử tư Lợi Dân, đồng thời hẹn Dịch Điền gặp mặt tại một quán cà phê.

Dì Lý thi thoảng ngước mắt lên nhìn, nhìn chăm chú vào tấm danh thiếp của văn phòng thám tử tư Lợi Dân kia, rồi nhoẻn miệng mỉm cười quái dị.

Khi Thẩm Lăng tới nơi đã tám giờ, dưới ánh đèn tối tăm, bà nhìn thấy viên thám tử tư nọ.

Trông người này rất cao to, chẳng ăn vận quá đặc biệt mà khá tùy tiện, tầm khoảng hơn ba mươi tuổi, có phần gầy gò, khuôn mặt sưng phù, hai gò má nhô lên, ánh mắt lóe sáng, tướng mạo bình thường đến độ sẽ chẳng nhận ra được nếu anh ta đi lẫn trong dòng người đông đúc.

Thẩm Lăng tỏ ra thất vọng, thế nhưng nghĩ lại cũng chẳng hề bận tâm, thám tử đẹp trai quá làm sao có thể theo dõi đối tượng được?

Thẩm Lăng vác theo cái bụng to bước tới ngồi xuống trước mặt viên thám tử, đi thẳng vào vấn đề: Giúp bà điều tra Văn Kiện làm những gì bên ngoài, có bí mật gì không thể cho ai biết không?

Nghe xong những lời của Thẩm Lăng, thám tử không nói gì, cũng chẳng truy hỏi quá nhiều, đây chính là nguyên tắc nghề nghiệp cơ bản.

Anh nhận tiền đặt cọc từ Thẩm Lăng, mặt không biểu cảm nói "Nửa tháng sau, vẫn ở nơi này, tôi sẽ nói cho cô biết mọi chuyện có liên quan đến ông ta."

"Được thôi." Khuôn mặt Thẩm Lăng thoáng hiện nụ cười, có điều, bà hoàn toàn không biết tên thật của viên thám tử này là Vương Uy, hơn nữa hắn còn quen biết Văn Kiện, hắn hiểu rõ hơn ai hết Văn Kiện đang làm cái gì.

Đối với Vương Uy mà nói, hoàn toàn không phải điều tra, hắn cùng Văn Kiện đang ngồi trên cùng một con thuyền, hắn chết, Văn Kiện cũng phải chết. Có điều mối quan hệ của Vương Uy cực kỳ phức tạp, chỉ cần tác động nhỏ, đừng nói là tìm một người, cho dù điều tra bí mọi bí mật trước kia cũng chẳng thành vấn đề.

Hắn rời khỏi quán cà phê, Thẩm Lăng dõi nhìn theo bóng dáng dần khuất của hắn.

Hắn không hề đi điều tra Văn Kiện, mà tới một bệnh viện tư nhân để gặp một người, hắn cầm tập tư liệu đi vào một phòng làm việc.

Chỉ có một chiếc ghế tựa cao đối diện với hắn, hắn cung kính mở chiếc máy chiếu ảnh trên bàn ra, đặt tấm ảnh của Vương Thành trong tay vào rồi chiếu lên bức tường trước mặt chiếc ghế tựa cao kia.

Trên màn hình, hiện lên một khuôn mặt cực kỳ điển trai, hai mắt ngời ngời hữu thần, giống như có thể nung chảy mọi thứ

Người ngồi trên chiếc ghế tựa nhìn thấy khuôn mặt này xong liền lặng người đi, trái tim hắn như bị dao cắt, đau đớn khó diễn tả bằng lời.

Trời ơi! Thật sự quá giống, tại sao lại có người giống đến độ này?

Ồ, không!

Sắc mặt của người ngồi trên ghế biến đổi, sâu thẳm trong lòng hắn chất chứa một bí mật, từ trước tới nay chưa nhắc trước mặt người ngoài, chỉ muốn để nó từ từ rữa nát.

Khi hắn nhìn thấy bức ảnh này, nhớ đến khuôn mặt của người ấy, Vương Thành liệu có phải con trai của người ấy? Nếu thực sự là như vậy, tại sao con gái của Văn Kiện còn muốn ở cùng với cậu ta? Lẽ nào bí mật đó đã bại lộ?

Hắn cảm thấy trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Không được, kế hoạch đó tuyệt đối không thể bị tiết lộ ra ngoài.

“Được, hãy tìm cách giết chết người phụ nữ đã bảo cậu điều tra, nhớ là phải làm một cách thần không hay quỷ không biết đấy.”

“Dạ.”

“Được rồi, mau ra ngoài đi.”

Vương Uy bước ra khỏi phòng làm việc, ánh trăng sáng ngời tỏa lên người hắn. Thế nhưng Vương Uy vẫn còn đang lên kế hoạch làm thế nào để giết chết người nhờ hắn điều tra, hạt giống tội ác đang dần dần nảy nở, bật đất đâm chồi.

… Mãi như thế, cho tới khi nó trở thành một cái cây to lớn giữa bầu trời, sắc nhọn như một thanh đao, từ từ cứa rách phần bụng, những phiến lá to lớn từ từ lòi ra, đâm vào thành ruột trắng phau, trên đó vẫn còn dính mỡ nhầy nhụa. Trên thân cân cuốn đầy ruột già, còn kèm theo cả những bí mật thầm kín. Sau cùng thân cây đâm nát cả đường ruột, chọc thủng thân người. Chỉ là, nó có thể tiếp tục phát triển như vậy không? Đáp án là không! Hiện nay, nhất định phải giết người diệt khẩu.

Vương Uy gạt bỏ đi sự do dự khi nãy, ánh mắt tràn đầy vẻ tà ác, nội tâm hắn cực kỳ đen tối, hắn đã đánh mất hết bản tính loài người.

Đây là một cảm giác rất quái dị, giống như mắc phải chứng bệnh nặng.

Giáo sư Vương làm xong ca phẫu thuật sau cùng, tâm trạng rất vui, lúc này đã ba giờ sáng, đây lại là một ca mổ phức tạp.

Ca cấy ghép tim này kéo dài suốt năm tiếng đồng hồ, may mà giáo sư Vương kinh nghiệm phong phú, hoàn thành xuất sắc ca cấy ghép tim lần này. Ông bước ra khỏi phòng phẫu thuật, đi về phía người nhà báo tiếng bình an, người nhà vô cùng cảm kích đưa cho giáo sư Vương một số tiền lớn. Ông chẳng hề khách khí nhận lấy phong bì, bởi vì đây là thù lao mà ông đáng được hưởng, ngay cả trái tim cấy ghép cũng do ông tìm về.

Nhận phong bì từ thân nhân người bệnh, giáo sư Vương bước ra khỏi bệnh viện, tiền thực sự là thứ tốt, ai ai đều yêu thích, ông đương nhiên cũng không ngoại lệ. Có điều, ông không hề thiếu tiền, có thể nói là vô cùng giàu có, số tiền mỗi năm kiếm được, ngay bản thân ông cũng chẳng nắm rõ là bao nhiêu, vậy nên hoàn toàn không bận tâm đến số tiền nhỏ nhoi khi nãy.

Là viện trưởng bệnh viện này, mỗi năm không biết thu nhập được bao nhiêu tiền, đồng thời, nhiều năm nay còn cấu kết với Văn Kiện, mua về những dược phẩm và nội tạng cấy ghép từ chỗ của Văn Kiện.

Đem ra so sánh, nói đến kiếm tiền, cấu kết với Văn Kiện là cách kiếm tiền nhanh nhất.

Giáo sư Vương đã quen biết Văn Kiện rất nhiều năm, kiếm được không biết bao tiền, tất cả đều được chia đôi.

Dưới sự giúp đỡ của giáo sư Vương, Văn Kiện ăn nên làm ra, có

điều Văn Kiện vẫn nghe lời giáo sư Vương răm rắp, bởi bọn họ là người cùng hội cùng thuyền. Mấy năm trở lại đây, số tiền họ kiếm được càng lúc càng nhiều, dã tâm cũng càng ngày càng lớn.

Giáo sư Vương rửa sạch tay, vặn vẹo thân hình nhức mỏi, nhìn ông không hề già mà còn khá trẻ, người thường không thể nhận ra ông bao nhiêu tuổi. Sáng nay còn phải gặp mặt Văn Kiện, Văn Kiện muốn giới thiệu một lão đại chợ đen, cũng là kẻ buôn lậu nội tạng người, cần một lượng cực lớn. Văn Kiện là một con hồ ly già, mỗi lần bàn bạc làm ăn lớn, ông ta đều chọn một nơi cực kỳ kín đáo, bí mật.

Mỗi lần đều ăn uống tại cùng một nơi, sau đó Văn Kiện giới thiệu nhân vật quan trọng cho ông, khi đã thỏa thuận xong giá tiền và số lượng, ông lập tức ra về. Đến thời điểm kết toán, Văn Kiện sẽ dùng một tấm thẻ khác, chuyển tiền vào thẻ của đứa con nuôi giáo sư Vương, như vậy sẽ không có một sơ hở nào cả.

Giáo sư Vương biết rõ, là viện trưởng một bệnh viện, nếu trong thẻ có quá nhiều tiền, chẳng khác nào chờ cảnh sát đến còng tay. Mấy hôm trước viện trưởng một bệnh viện trong thành phố vừa bị điều tra, ông thực sự không muốn đi theo vết xe đổ của tên ngốc đó.

Bởi vì giáo sư Vương rất may mắn có được bạn đối tác như Văn Kiện, hơn nữa hai người họ đều nắm được điểm yếu của đối phương, một khi công bố cho mọi người đều chết không đất chôn thân.

Giáo sư Vương trước tiên vào văn phòng riêng của mình tắm rửa, nhìn gương mặt không hề già nua trong gương, thực sự chẳng giống với một người đã ngoài sáu mươi. Mặt ông không có bất cứ nếp nhăn nào, vẫn giống như một người trung niên phong độ. Ông sờ lên vết dao trước ngực, đây là thứ đã để lại từ rất lâu trước kia,

ông than dài một tiếng. Âm thầm cảm thấy một bộ phận nào đó trên người bắt đầu khó chịu, ông cần phải tiếp nhận thứ mới rồi.

Trong đầu ông chứa đầy kí ức, đều là cảnh tượng hợp tác cùng Văn Kiện trong những năm qua.

Văn Kiện cũng không phải đối tác tốt, lần nào cũng âm thầm tham ô một số tiền nhỏ, ông đều coi như không biết, lòng tham của Văn Kiện càng ngày càng lớn, hoàn toàn coi ông là thằng ngốc.

“Rồi có một ngày, tao sẽ trả thù cho cô ấy, Trịnh Thiên, mày sẽ phải trả giá.” Giáo sư Vương tự tin nói.

Giáo sư Vương thay quần áo rồi bước ra khỏi phòng làm việc.

Lúc này, bên ngoài cửa phòng xuất hiện một người, chính là tên khốn Văn Kiện.

Văn Kiện thấy giáo sư Vương, lập tức mỉm cười lại gần, trong tay cầm vài bức ảnh.

Văn Kiện nói “Lão Vương, tôi phát hiện ra một cậu thanh niên, trông rất giống với người ấy, chẳng khác nào đúc từ một khuôn, có cần đi điều tra hay không?”

Giáo sư Vương nhận lấy ảnh, nhìn người thanh niên trên đó, điều này khiến ông cảm thấy khó chịu. Có điều ông không hề để lộ bất cứ biểu cảm nào ra ngoài, chỉ đanh mặt, gật đầu nói “Ừm, quả thực cần phải điều tra. Ngoại trừ tôi và ông ra, tuyệt đối không thể để người thứ ba biết được bí mật này, ông phải âm thầm điều tra đấy.”

“Đúng, không sai, nó có khả năng là con trai của người đó.” Văn Kiện nhét tấm ảnh vào trong túi quần. Ông ta còn lo lắng hơn cả giáo sư Vương, bởi vì cô con gái bảo bối của ông ta đang hẹn hò với cậu thanh niên này, đợi khi nào xong việc, ông ta sẽ bảo Văn Kỳ phải chia tay với tên Vương Thành kia.

Giáo sư Vương nhìn Văn Kiện rồi nói “Không phải tôi đã nói rồi,

đừng có chuyện gì cũng tới tìm tôi, chuyện viên cảnh sát lần trước ông quên rồi sao?"

"Nếu không phải sự việc nghiêm trọng, tôi cũng chẳng làm vậy. Hơn nữa, nó còn là bạn trai của con gái tôi, tôi biết ông sợ chuyện đó bại lộ, tôi cũng rất sợ."

Giáo sư Vương lặng người đi rồi nói "Ông nhớ cho kĩ, sau này cho dù xảy ra chuyện gì, ông cũng không nên tới thẳng bệnh viện tìm tôi. Sau này có chuyện gặp nhau ở trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, có chuyện gì gấp cứ nói với Tần Phụng Trân."

Văn Kiện gật đầu lia lịa rồi nói "Được rồi, tôi nhớ rồi."

"Lúc nãy ông nói con gái ông đang hẹn hò với người trong ảnh?" Chuyện này có chuyển biến mới, ông quay lại nói cùng Văn Kiện "Con gái ông với cậu ta quen nhau bao lâu rồi? Mau về hỏi con gái ông xem có thể hỏi được chút gì từ miệng nó không? Chuyện này vô cùng quan trọng, nếu đó là con trai của người ấy, chúng ta nhất định phải trừ khử, phòng hậu hoạn."

"Được, quay về rồi tôi sẽ hỏi." Văn Kiện mỉm cười, từ lâu ông đã bất mãn với giáo sư Vương, suốt ngày chỉ trỏ, sai khiến ông làm việc này nọ.

Văn Kiện thầm rủa trong lòng "Lão già chết giẫm, rồi có một ngày tôi sẽ giết chết ông."

***

Lúc này, một cô gái đang đứng dưới khu nhà của Vương Thành.

Văn Kỳ đứng chờ Vương Thành dưới khu nhà anh, cô cũng chẳng nhớ rõ mình đã tới đây bao nhiêu lần.

Chẳng bao lâu sau, cô liền nghe thấy tiếng mắng nhiếc "Đồ điên khùng, lần sau còn tới gây sự, tao sẽ chém chết."

"Ha ha, ha ha. Biến dị rồi!" Âu Dương Đình đi ra khỏi một con

ngõ nhỏ, sau đó chạy lên đường lớn.

Văn Kỳ nhìn Âu Dương Đình vẫn ăn mặc như mọi khi, giống như một người bị điên, đứng giữa đường lớn không ngừng gào thét, "Biến dị rồi… biến dị rồi… biến dị rồi… tất cả đều biến dị rồi…"

Trong tiếng gào thét ấy, ánh mắt người phụ nữ tràn đầy sợ hãi, nụ cười cực kỳ điên loạn giống như đã hoàn toàn loạn trí.

Văn Kỳ xông lại gần, kéo Âu Dương Đình lại, lớn tiếng gọi, "Dì ơi, đừng có quậy nữa. Ngoan nào, dì đứng ở giữa đường cái vô cùng nguy hiểm. Hãy nói cho con biết, Vương Thành đi đâu rồi?"

Âu Dương Đình ngọ nguậy thân người, bà ta gắng vùng ra, sau cùng dần dần im lặng. Bà trợn to đôi mắt kinh hoàng, sợ hãi, toàn thân run rẩy, miệng lặp đi lặp lại câu nói "Biến dị rồi, tất cả mọi người đều biến dị rồi."

Văn Kỳ đỡ Âu Dương Đình lên nhà, Vương Thành rốt cuộc đã đi đâu?

Cô nhìn Âu Dương Đình nằm trên sô pha, hai mắt đỏ quạu, hỏi "Hãy nói cho cháu nghe, Vương Thành đang ở đâu?"

Âu Dương Đình không trả lời, chỉ không ngừng lặp lại "Biến dị rồi… biến dị rồi…"

Văn Kỳ lẩm bẩm một mình "Tại sao lại thành ra thế này? Vương Thành, anh đã từng nói sẽ luôn ở cạnh bên em. Em đã tin anh là vậy, hiện nay thì sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Văn Kỳ lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Đình, đột nhiên cảm thấy Âu Dương Đình rất đáng thương, Văn Kỳ đã không còn sợ bà, ngược lại còn thấy đồng cảm. Văn Kỳ giơ tay ra vén gọn mái tóc dài của bà, cũng không nói thêm gì. Văn Kỳ ngước mắt lên, nhìn một bức ảnh treo trên tường, trên ảnh là một gia đình ba người, Vương Thành hiện nay trông giống y như ba mình ngày

xưa, thực chẳng khác nào đúc ra từ một khuôn.

Văn Kỳ ngẩng đầu rồi nói "Thực sự là anh đã giết chết Tôn Lâm sao?"

Âu Dương Đình cầm một tờ giấy trong ghế sô pha ra rồi nói "Mất tích rồi, con trai mất tích rồi, mất tích giống như Á Long vậy."

Văn Kỳ đoạt lấy tờ giấy đó, bên trên có viết dòng chữ "Muốn tìm anh, hãy liên hệ qua QQ."

Âu Dương Đình nhân buổi tối Văn Kỳ bị đánh ngất liền lấy tờ giấy Vương Thành để lại cho cô từ trong túi ra, đồng thời nhét vào khe ghế sô pha. Văn Kỳ nhận ra đây là bút tích của Vương Thành.

Còn sau đó, Âu Dương Đình lại không ngừng lặp lại một câu nói "Biến dị rồi, tất cả đều biến dị rồi, mọi người đều biến dị rồi."

Văn Kỳ liền khóa nhốt Âu Dương Đình ở trong nhà, thứ nhất đề phòng bà chạy ra ngoài, thứ hai, cô phải lên QQ để liên hệ với Vương Thành.

Đăng nhập lên nick QQ của mình, đánh trên danh bạ dòng chữ: Một tòa thành, cô gửi một tin nhắn cho anh.

"Vương Thành, anh đang ở nơi nào, hôm nay em thấy mẹ anh trên đường lớn. Mẹ anh không ngừng nói, biến dị rồi, tất cả đều biến dị rồi."

Khoảng năm phút sau, mới có tin nhắn lại.

"Anh đã giết chết Tôn Lâm, bởi vì hắn đáng chết. Quên không nói cho em biết, bà ấy không phải là mẹ ruột của anh. Cha anh mười tám năm trước chết trong một ca phẫu thuật, có điều, anh đã điều tra rồi, ông ấy không chết do phẫu thuật sai sót mà bị người ta coi như một vật thí nghiệm. Văn Kỳ, em hãy quên anh đi, và tránh xa anh ra."

Văn Kỳ đọc xong tin nhắn của anh, nước mắt tuôn trào.

“Vậy anh định sau này thế nào?” Văn Kỳ vội vã hỏi lại.

“Báo thù, báo thù tên tội đồ cầm đầu kia.” Vương Thành nhắn lại.

“Báo thù?”

“Ngoại trừ điều này, chẳng còn lựa chọn nào khác, anh đã chẳng thế nào quay đầu được nữa. Anh giống như một trò cười, gọi một kẻ điên là mẹ suốt mười mấy năm trời, sau cùng mới phát hiện ra, bà ta không phải mẹ ruột của mình.”

Sau một hồi suy nghĩ, Văn Kỳ nói “Em muốn gặp anh, cho dù anh trở thành thế nào, em vẫn yêu anh. Cho dù anh có phải ngồi tù, em cũng đợi anh quay về.”

Vương Thành ngồi trước chiếc máy tính, gạt đi nước mắt ở khóe mắt, đáp lại vài chữ “Hãy quên anh đi, tất cả đều vì tốt cho em.”

Nói xong, Vương Thành liền thoát khỏi QQ.

Lúc này, Văn Kiện cũng đã quay về, trái tim đập mạnh dữ dội, ông đẩy cửa vào, Thẩm Lăng đang ngồi trên sô pha, nhìn ông lạnh lùng. Bắt gặp ánh mắt của Thẩm Lăng, bất giác ông thấy lạnh cả sống lưng.

Đây là lần đầu tiên ông thấy Thẩm Lăng dùng ánh mắt này lườm mình. Hôm nay Văn iện đã bàn bạc thành công một hợp đồng buôn bán lớn, lại có thêm con đường kiếm tiền. Điều khiến ông không cam tâm chính là con cáo già giáo sư Vương chẳng làm gì hết, lại có thể nghênh ngang lấy đi một nửa số lợi nhuận đạt được.

Thẩm Lăng nói thẳng vào vấn đề “Mau nói cho em nghe, tối qua anh đã đi đâu thế?”

“Tối hôm qua?” Văn Kiện lặng người đi rồi nói “Anh ngủ trong phòng, sáng sớm tới công ty gặp khách hàng. Anh đi từ lúc còn sớm, anh còn thấy em ngủ rất ngon nữa.”

“Ồ, em quả thực đã ngủ rất ngon.” Thẩm Lăng mỉm cười.

“Ha ha, hy vọng con chúng ta sớm chào đời.” Văn Kiện ngồi xuống cạnh Thẩm Lăng.

“Hy vọng là như vậy. Được rồi, em cảm thấy hơi mệt, em đi ngủ đây.” Thẩm Lăng đứng dậy đi vào trong phòng, lén gạt giọt nước mắt bên khóe mắt đi.

Văn Kiện nằm trên sô pha, nghĩ ngợi về kế hoạch phát tài của mình.

Thẩm Lăng quay về phòng, vứt bình hoa mà mình yêu quý nhất xuống đất. Văn Kiện đã không còn yêu bà như trước, ông chỉ quan tâm tới đứa con trong bụng bà mà thôi. Bà lo rằng sau khi sinh đứa trẻ ra, Văn Kiện sẽ chẳng thương tiếc mà đá bà ra ngoài đường, bà chỉ là công cụ sinh con cho ông.

“Văn Kiện, nếu ông dám đá tôi, tôi nhất định sẽ báo thù ông.” Thẩm Lăng nhẫn nhịn quá lâu rồi, từ khi bà nghi ngờ Văn Kiện lăng nhăng bên ngoài, đã cảm thấy vô cùng phiền não, hơi một tí là nổi nóng vứt ném đồ đạc.

Văn Kỳ thấy Vương Thành offline, cô cũng định thoát nick, đột nhiên lại nhận được một tin nhắn, là của người có tên Cỗ máy thời gian gửi tới.

Cỗ máy thời gian nói “Hàng đã tới, xin hãy nghiệm thu.”

Văn Kỳ chẳng có tâm trạng để tâm tới Cỗ máy thời gian, lập tức thoát QQ luôn.

Trong lòng cô lúc này chỉ nghĩ tới Vương Thành, nếu Vương Thành bị bắt thì phải làm sao? Mười tám năm trước đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã giết hại cha ruột của Vương Thành? Cô đi ra

phòng khách, thấy Văn Kiện nằm trên chiếc sô pha.

Văn Kiện cũng nhìn thấy Văn Kỳ, lập tức ngồi dậy hỏi "Con vẫn còn hẹn hò với thằng Vương Thành đó sao? Con hiểu bao nhiêu về hoàn cảnh gia đình nó chứ?"

"Không, anh ấy mất tích rồi, hoàn cảnh gia đình anh ấy không tốt lắm, có một người mẹ tinh thần không ổn định, cha lại qua đời từ sớm." Văn Kỳ đáp lại.

"Hả? Nó vừa ra đời đã gặp phải cảnh ngộ thê thảm vậy sao? Tại sao hai đứa lại chia tay? Không phải quan hệ đang rất tốt sao?" Văn Kiện biết được hai thông tin quan trọng.

"Ha ha, sao giờ ông lại quan tâm tới chuyện của chúng tôi thế? Chúng tôi đã bị đuổi học rồi." Văn Kỳ mỉm cười đáp "Ông cả ngày ngoài chuyện kiếm tiền, còn quan tâm điều gì nữa?"

"Cái gì? Con bị đuổi học rồi?"

"Đúng thế, tôi và anh ấy cùng lúc bị đuổi học, tôi đã mang tiếng xấu tại trường đại học Thiên Nhai." Văn Kỳ nhìn Văn Kiện chằm chằm đầy chán ghét.

"Sao con không nói sớm? Chuyện nghiêm trọng là thế mà."

"Ông đã bao giờ quan tâm đâu?" Văn Kỳ thét rống lên.

Văn Kiện nghe vậy cũng chẳng nói thêm gì.

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 8.2

Đầu bên kia, Thiên Lượng và Chu Thiên đưa bộ xương kia tới khoa hồi phục, tiến hành quy trình điều tra sau cùng, cuối cùng đã chứng thực được rằng, suy đoán của Thiên Lượng là đúng. Nạn nhân đầu tiên bị người khác hạ độc, sau cùng lại bị hung thủ róc đi mọi thứ trên thân thể một cách hoàn hảo, người trong khoa hồi phục cũng phải cảm phục trước năng lực tuyệt diệu của hung thủ, bộ xương này thực sự quá mức hoàn hảo. Giá xương ở phần ngực đã bị gãy vài đốt, có lẽ do đã bị một con dao lớn sắc nhọn xuyên qua.

Chu Thiên biết thân phận của nạn nhân, hơn nữa còn khoanh vùng được kẻ tình nghi. Hiện nay điều khiến anh lo lắng nhất chính là các tử thi biến dị kia đã đi đâu? Liệu nguy cơ sinh hóa có tái diễn lần nữa? Tử thi sẽ lây lan bệnh dịch quái ác kia? Trừ phi trong giới cảnh sát có nội gián.

Người đang ẩn nấp nơi góc khuất kia vừa có thể tiếp xúc với thi thể lại vừa có thể tiêm được thứ chất lỏng thần bí có phản ứng kia vào trong, rốt cuộc có mưu đồ gì?

Chẳng nghi ngờ gì nữa, có người muốn nguy cơ sinh hóa bùng phát lần nữa.

Trong số những người được lựa chọn bởi ‘Quy tắc’, chỉ còn một người chưa chết, vật thì người tiếp theo liệu có phải là Văn Kỳ?

Văn Kỳ hiện nay đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Vụ án có quá nhiều điểm nghi vấn, bất cứ ai cũng đáng nghi, thực sự khó lòng phân định. Văn Kỳ tuy là người trong cuộc, nhưng cũng không loại trừ khả năng đang tự biên tự diễn ra màn kịch này, còn cái chết của Tôn Lâm hiển nhiên có liên hệ lớn tới Vương Thành. Ngoài ra, Vương Thành hiện nay đã mất tích một cách vô cớ, còn cả người đàn ông cao to kia, chẳng thể nào tra ra được thân phận.

Chu Thiên than dài một tiếng, đang định trưng cầu ý kiến từ Thiên Lượng. Thì thấy Thiên Lượng đột nhiên thét lớn "Đúng rồi, lò giết mổ tư nhân kia nhất định có vấn đề."

"Chu Thiên, mau thông báo cục trưởng Trịnh, chúng ta phải tra xét lò giết mổ tư nhân đó."

"Được, tôi sẽ đi làm ngay."

Chu Thiên định thần, anh đã mấy lần nhìn thấy người đàn ông cao to, tất cả đều ở chỗ lò giết mổ tư nhân đáng nghi đó.

Nói xong, Chu Thiên liền lái chiếc xa mà Trịnh Thiên đã cấp riêng cho mình, đi thẳng về cục cảnh sát. Chẳng bao lâu sau, anh đã cho xe dừng tại bãi đỗ của cục, sau đó nhanh chóng bước vào phòng làm việc của cục trưởng Trịnh.

Chu Thiên xem ra khá kích động "Cục trưởng, hãy cho cháu một lệnh khám xét, cháu phải điều tra một nơi."

"Điều tra nơi nào? Vụ án có phát hiên mới sao?"

"Một lò giết mổ tư nhân. Qua nhiều lần điều tra, lò giết mổ tư nhân đó có điểm cực kỳ đáng nghi, đồng thời lại có liên hệ mật thiết đến hai người bị tình nghi trong vụ án này."

"Được, tôi sẽ cấp cho cậu một lệnh khám xét."

"Dạ, cháu sẽ cho các anh em đi điều tra ngay."

Chu Thiên cầm theo lệnh khám bước ra khỏi phòng làm việc,

nhưng anh đã quên mất một việc.

Có điều, anh đã có thể xác định Vương Thành chính là hung thủ sát hại Tôn Lâm. Thế nhưng Vương Thành hiện nay đã mất tích, trong nhà anh ta còn ai thân thiết? Anh ta sẽ liên hệ với ai? Hoặc anh ta nhớ thương ai nhất?

Văn Kỳ, chắc chắn không sai!

Nhưng không phải Vương Thành vẫn còn một người mẹ tâm thần bất thường sao? Anh ta nhẫn tâm vứt bỏ mẹ mình? Trừ phi chính là sợ tội bỏ trốn?

Chu Thiên lên xe, đi tới dưới khu nhà Vương Thành, trên đường còn gọi điện cho Văn Kỳ.

Lúc Văn Kỳ bước ra khỏi phòng, Văn Kiện đang nằm ngủ trên sô pha, cô nhẹ nhàng mở cửa, có điều tiếng động khẽ đó đã khiến Văn Kiện tỉnh giấc. Còn đang mơ màng, một khuôn mặt gầy guộc hiện lên, chẳng nhìn rõ được dung nhan, chỉ nghe thấy tiếng cười lạnh nhạt của hắn. Trong tiếng cười có mang theo chút sắc sảo, lạnh lùng giống như thể oan hồn về đòi mạng. Hắn cười thậm chí còn nhe răng giơ vuốt, máu tươi đỏ thắm chảy đầy mặt đất, tiếng cười vang vọng không dứt.

Không! Văn Kiện hãi hùng, lăn xuống khỏi sô pha, trong tâm trí lại hiện lên lỗi lầm vô tình của mười tám năm trước.

Là hắn! Là hắn! Là hắn!

Hắn đã chết rồi! Văn Kiện lẩm bẩm một mình, hắn đã chết rồi! Hắn đã biến mất khỏi thế gian này từ lâu rồi. Thế nhưng, hắn giống như ma quỷ không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của Văn Kiện.

Văn Kiện lồm cồm bò dậy, ngồi thượt trên ghế sô pha, hai mắt vô thần, ông cảm thấy mạng sống của mình đã không thuộc về mình nữa, giống như một cái xác không hồn, không nghe theo sự

khống chế của bản thân.

Ông cố gắng dồn sức hít thở, nhưng chẳng thể nào có được chút không khí trong lành. Khắp tâm trí chỉ là khuôn mặt người đó. Sắc mặt cực kỳ đáng sợ, vui buồn bất chợt, biến hóa khôn lường.

Bỗng, bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, lúc này ông ta mới hoàn toàn định thần.

Ông nhớ lại người trẻ tuổi đã khiến ông sợ hãi mà ông gặp hai lần. Một lần ở trước cổng trường đại học Thiên Nhai, khi ông đang nói chuyện cùng con gái. Và một lần nữa là ở ngay dưới cửa nhà, ông thấy hắn đi lướt qua xe mình, thậm chí còn nhìn ông mỉm cười kì quái.

Người thanh niên có tên Vương Thành lẽ nào chính là con trai của người ấy?

Văn Kiện không dám nghĩ sâu thêm nữa, trái tim ông tràn đầy sợ hãi, miệng không ngừng lẩm bẩm cái tên "Vương Thành…"

Chu Thiên và Văn Kỳ chạm mặt dưới khu nhà Vương Thành sống. Khoảnh khắc Chu Thiên nhìn Văn Kỳ, ánh mắt anh khiến Văn Kỳ hoảng loạn "Nói đi, anh tìm tôi có việc gì?"

"Cô biết tung tích của Vương Thành không?" Chu Thiên nhìn Văn Kỳ bằng ánh mắt hoài nghi "Cô là người sau cùng gặp mặt cậu ta, còn cậu ta lại là bạn trai cô, cậu ta nhất định đã liên lạc cùng cô."

Văn Kỳ nghe vậy tức thì tỏ ra mất bình tĩnh, lớn tiếng nói "Tôi không biết? Hơn nữa anh dựa vào cái gì mà chất vấn tôi?"

Vương thành quả thực đã liên lạc với cô, thế nhưng cô hoàn toàn không biết hiện giờ anh đang ở đâu.

"Cô không biết? Vậy tại sao cô lại chăm sóc mẹ thay cậu ta?" Chu Thiên nhanh chóng hỏi tiếp.

Mấy ngày nay Trịnh Tiểu Quân vẫn âm thầm theo dõi Văn Kỳ, còn anh âm thầm điều tra nội gián, kẻ có thể tiếp xúc thứ chất lòng thần bí một cách dễ dàng. Thực ra anh sắp xếp như vậy vì muốn tiến hành hai việc cùng một lúc, mấy vụ án đều có liên quan tới thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí, điều này khiến Chu Thiên không khỏi hoài nghi. Hung thủ thực sự đứng sau bức màn bí mật đó rốt cuộc là ai, thế nhưng anh chẳng thể nào nói ra chắc chắn được.

“Tại sao anh biết tôi đang chăm sóc mẹ anh ấy? Anh theo dõi tôi?” Văn Kỳ đoán ra được phần nào, tuy ngoài miệng chất vấn Chu Thiên, nhưng trong lòng cô lại nghĩ, tất cả đều vì muốn bảo vệ cô, nhân vật quan trọng trong mấy vụ án mạng liên hoàn gần đây.

“Cô này cô không cần biết, cô hãy giao chìa khóa nhà Vương Thành lại cho tôi, tôi phải lên điều tra truy tìm chứng cứ.” Có điều, sự việc không hề thuận lợi như anh vẫn nghĩ.

Văn Kỳ mỉm cười lạnh nhạt “Đại cảnh sát Chu, anh đã bị cho đình chỉ công tác rồi! Anh hoàn toàn không có quyền tra xét, nếu không, tôi sẽ kiện anh vì tội tự ý xông vào nhà dân.” Xem ra, Văn Kỳ chưa quên chuyện Chu Thiên bị đình chỉ công tác vì vụ án của Trương Ngang.

Có điều, Chu Thiên đã được phục chức từ lâu, chỉ là liệu anh có đoán được ra những gì Văn Kỳ suy nghĩ trong đầu không?

“Được rồi, tôi phải đi đây, đại cảnh sát Chu, tạm biệt.” Văn Kỳ vứt lại một câu rồi từ từ rời khỏi, cô muốn đi lấy phần kí ức mới mua về. Điều khiến cô cảm thấy kì lạ chính là bưu kiện đó không hề gửi đến nhà như lần trước, mà cô phải đến một nơi chỉ định để lấy.

Chu Thiên nhìn Văn Kỳ càng lúc càng đi xa, siết chặt nắm đấm

“Cô không nói, tôi cũng có cách của riêng mình.” Nhà Vương Thành ở lầu hai của tiểu khu, bên cạnh có mấy đường ống nước cực lớn màu trắng, trong đầu Chu Thiên đã nghĩ ra một kế hoạch mới.

Lúc Văn Kiện hoàn toàn thoát khỏi ảo giác, cùng lúc Thẩm Lăng mở cửa phòng, vác theo cái bụng càng ngày càng lớn đi ra “Văn Kỳ quay về rồi?”

Văn Kiện lắc đầu, sau đó rút một điếu thuốc đặt lên môi, định châm lửa hút.

“Anh làm vậy là sao? Anh không thấy em đang mang thai cho nhà họ Văn anh à?” Thẩm Lăng nổi nóng. Kể từ khi biết chính xác Văn Kiện ngoại tình, trong đầu bà luôn hiện lên viễn cảnh sau khi sinh con xong, Văn Kiện nhất định sẽ ruồng rẫy mình.

Ai mà biết được sau khi sinh đứa con này ra, số phận bà sẽ thế nào? Mỗi lần nghĩ tới đây, bà lại cảm thấy phiền não. Sau khi lấy Văn Kiện, quan hệ giữa bà và Văn Kỳ không tốt chút nào, giả như sinh ra một bé trai, sau này không phải sẽ tranh giành gia sản cùng Văn Kỳ sao?

Văn Kiện vốn đang cảm thấy bực bội trong lòng, tỏ ra bất cần nói “Em làm sao thế? Anh cũng đã hút đâu? Dạo này anh đang gặp nhiều phiền não, đừng có cằn nhằn trước mặt anh.”

Đối diện với thái độ này của Văn Kiện, Thẩm Lăng chỉ còn biết im lặng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình rồi quay trở về phòng.

Văn Kiện cũng cảm thấy lời nói của mình hơi quá, nên đứng dậy theo Thẩm Lăng bước vào phòng. Thế nhưng khi vào phòng lửa giận trong lòng lại trào dâng, trên giường Thẩm Lăng có đặt một chiếc va ly màu đen, bên trong chất đầy quần áo.

“Em làm vậy là có ý gì? Anh mới chỉ nói có vài câu, em đã muốn bỏ nhà ra đi sao?” Văn Kiện lớn tiếng nói.

“Anh nói cái gì thế? Em chỉ muốn đi nghỉ dưỡng vài ngày thôi.” Thẩm Lăng lạnh lùng đáp.

“Vậy em muốn đi đâu chứ?”

“Mấy hôm nay em cảm thấy không được thoải mái, hơn nữa không khí trong thành phố không được tốt lắm, nên em muốn về quê một chuyến.”

Đúng vậy, khoảng thời gian này đã có quá nhiều chuyện khiến Văn kiện phiền não, con gái lại hẹn hò cùng Vương Thành, mọi việc đều hỗn loạn, khiến ông thường hay nổi giận vô cớ.

Quê Thẩm Lăng quang cảnh tươi đẹp, không khí trong lành, đưa mắt đi đâu cũng nhìn thấy một màu xanh mướt, quả thực là một nơi rất tốt để nghỉ dưỡng. Nhưng điều khiến Văn Kiện khó hiểu là tại sao bà lại muốn về đó?

Văn Kiện nhớ Văn Kỳ từng nói, cô đã chia tay Vương Thành. Thế nhưng Văn Kiện vẫn sợ chuyện mười tám năm trước đột nhiên bại lộ, ông không lo lắng cho Thẩm Lăng mà là lo cho đứa trẻ ở trong bụng bà “Em quay về đó một mình, anh không yên tâm.”

“Anh còn biết lo lắng cho em à? Em sẽ không quay về đó một mình mà sẽ tìm một người đi cùng.”

“Tìm một người? Là ai?”

“Dì Lý sẽ cùng em ở lại đó một thời gian, còn anh lo giải quyết xong mấu chuyện rắc rối của anh đi.” Thẩm Lăng mặt không biểu cảm đáp.

Đã đến nước này, có nói nhiều thêm cũng vô ích, Thẩm Lăng rõ ràng đã quyết tâm về quê. Văn Kiện lờ mờ nhận ra Thẩm Lăng nhất định đã phát hiện ra chuyện ông ra ngoài lăng nhăng, lại sợ sau này sẽ có cảnh sát tới nhà hỏi thăm, ví như tên Chu Thiên kia chẳng hạn. Chi bằng để Thẩm Lăng về quê dưỡng thai cũng ổn, ông đỡ phải lo lắng nhiều.

Hơn nữa, có dì Lý đi theo Thẩm Lăng, ông cũng an tâm hơn, dù Lý tính tình ôn hòa, lanh lợi nhanh nhẹn, có bà chăm sóc Thẩm Lăng, thực sự là vô cùng thích hợp.

Xem ra đành phải thuận theo ý của Thẩm Lăng vậy, Văn Kiện hiểu rõ đây là chứng trầm uất trước sinh, đặc biệt là vào những ngày hè nóng nực thế này. Văn Kiện không nói gì nữa, sắp xếp vài chuyện rồi dặn lái xe chuẩn bị đưa Thẩm Lăng về quê.

Cũng khoảng thời gian đó, Chu Thiên đã vào nhà Vương Thành. Trong nhà đồ đạc đơn giản, không hề có thiết bị phòng chống trộm gì hết, nhưng khắp không gian là bầu không khí kì quái.

Chậm rãi hít sâu, là mùi máu tanh?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong không khí tại sao lại có mùi máu tanh, lẽ nào mẹ Vương Thành đã chết?

Nghĩ tới đây, Chu Thiên liền chạy vào trong, trên sô pha là một thi thể nữ, hai mắt trợn to, hai tay giơ lên, trước ngực có một lỗ hổng rất lớn, huyết dịch đã ngưng tụ và chuyển sang màu tím.

Chu Thiên nhìn vết thương liền nhanh chóng đoán ra công cụ gây án, không phải là dao mà là kéo.

Bà ta chết thế nào? Ai đã ra tay với một người phụ nữ điên? Vì muốn giết người diệt khẩu? Hay là bà ta đã biết được bí mật gì?

Chu Thiên lại như thể đi lạc trong mê cung lần nữa. Không biết tại sao Vương Thành lại bỏ lại mẹ mình, còn nữa, người phụ nữ điên này đã chết từ lúc nào? Khoảng thời gian gần đây, những người gặp chuyện chẳng lành thực sự quá nhiều, người tiếp theo liệu có phải là Văn Kỳ?

Anh không dám nghĩ thêm, vụ án này thực sự quá đỗi phức tạp.

Chu Thiên từ từ bước lại gần thi thể của Âu Dương Đình, phát hiện trong bụng bà chảy ra thứ chất lỏng màu xanh lục, phần đùi cũng có vết cào cấu, phần cổ cũng để lại vết răng, tất cả nội tạng

đều bị móc hết. Lại là cách thức gây án cũ, liệu hung thủ có phải là cô ta?

Tất cả chứng cứ lúc này lại chĩa mũi nhọn về phía Văn Kỳ, hơn nữa Văn kỳ là người tiếp xúc lâu nhất với nạn nhân khi còn sống.

Chu Thiên gọi điện thoại cho Thiên Lượng, muốn dùng thi thể này để dụ người điều khiển tử thi, thông qua đó cũng có thể điều chế ra được loại thuốc khắc chế thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí.

Chu Thiên mở cửa căn phòng, nhìn dọc hành lang, cả khu nhà cực kì đơn giản, không có bất cứ điểm khác biệt nào. Trong lúc vô tình, anh lại nghĩ tới Văn Kỳ.

“Cậu đã phát hiện thi thể lúc nào?” Thiên Lượng vừa nhìn thi thể vừa hỏi Chu Thiên.

“Cách đây không lâu, sau khi chia tay Văn Kỳ, tôi đã men theo đường ống nước trèo vào trong này.” Chu Thiên đáp lại.

“Điều khiến tôi cảm thấy kỳ lạ là, ở nhiệt độ cao như vậy, thi thể không hề bị thối rữa, thậm chí còn chẳng có ruồi nhặng bâu vào.”

Khoảnh khắc Thiên Lượng nhìn thấy phần bụng bị phanh ra của Âu Dương Đình có thứ chất lòng màu xanh, trong đầu đột nhiên hiện lên hai chữ “nhiệt lượng” và “nhiệt độ”.

Anh mỉm cười quái dị, quay đầu nói với Chu Thiên “Tôi biết tại sao thi thể lại không thối rữa hay bị côn trùng bâu vào, tất cả đều do thứ chất lỏng màu xanh lục kia. Không khí và phòng ẩm đã phản ứng cùng với thứ chất lòng màu xanh lục, khi thứ chất lỏng này gặp được một lượng không khí nhất định mang theo hơi ẩm, lại ở trong căn phòng có nhiệt độ cân bằng, sẽ không dễ bị thối rữa. Việc này cũng có hiệu quả giống như thuốc chống thối rữa mà cậu phát hiện được ở hiện trường án mạng Trương Ngang. Chỉ có

điều, nhiệt độ trong phòng thí nghiệm của trường đại học khá thấp, cho nên phải dùng thuốc chống thối, để ngăn ngừa phát tác."

"Đại học? Phòng thí nghiệm? Đúng rồi, tại sao tôi lại không nghĩ ra chứ?" Chu Thiên đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt anh đã bị che quá lâu rồi.

"Cậu đã nghĩ ra điều gì?" Thiên Lượng thầm nghĩ Chu Thiên này lúc nào cũng ăn nói khó hiểu.

"Là hắn! Nhất định là hắn! Tôn lâm nhất định có mối giao dịch bí mật cùng hắn, bọn chúng đã lên kế hoạch giết chết Trương Ngang."

"Hắn? Ai đã giết chết Trương Ngang?" Thiên Lượng vẫn chưa hiểu được Chu Thiên đang ám chỉ điều gì.

"Chính là cái tên đã cầu cứu tôi, nhất định hắn đã bàn bạc trước cùng với Tôn Lâm, hai người này vì muốn chiếm đoạt thành quả nghiên cứu thứ chất lỏng thần bí, nên đã tự biên tự diễn một màn kịch."

Thiên Lượng ngần ngừ một hồi, những lập luận này thật sự quá vô đoán, anh nuốt nước miếng hỏi "Nhưng cậu giải thích thế nào về những vết răng và vết cào cấu trên người Trương Ngang? Làm sao mà Tôn Lâm có thể sát hại ông chú của mình trong khoảng thời gian ngắn như vậy? Hơn nữa, hắn cũng đã chết rồi, chẳng còn gì để chứng minh. Chúng ta nên bắt đầu điều tra từ đâu đây?"

Chu Thiên nhớ lại, ngày hôm ấy, trước cửa tiệm trà sữa, tên nhóc đã cầu cứu anh cũng bị ghi khắc "tội lỗi" trong linh hồn giống Văn Kỳ, hơn nữa lại là người còn sống duy nhất.

"Lượng Tử, tôi phải đến trường đại học Thiên Nhai một chuyến, ở đây giao lại cho cậu. Cậu nhất định phải bảo vệ thi thể cho tốt, nó có ý nghĩa cực kỳ quan trọng cho việc phá giải thứ chất lỏng màu xanh lục kia." Chu Thiên nói xong liền quay người đi luôn.

Trong khi Thiên Lượng cùng với mấy cấp dưới bắt đầu thu nhập chứng cứ trong nhà Vương Thành.

Chu Thiên phóng xe như điên tới đại học Thiên Nhai, hình ảnh hai bên đường bay vùn vụt qua cửa sổ. Anh điểm lại một lượt tất cả những người có liên quan tới vụ án, Văn Kỳ là một cô gái tâm tư cẩn mật, kín đáo, Văn Kiện lại xảo quyệt như một lão hồ ly, Vương Thành có mối giao dịch bí ẩn cùng tên cao to. Lò giết mổ heo tư nhân bí ẩn. Người phụ nữ điên bị hại?

Khi anh lái xe tới trước cổng trường đại học Thiên Nhai, di động bỗng vang lên. Anh liếc mắt nhìn màn hình hiển thị, là Triệu Liên Thành gọi tới, do dự một hồi, Chu Thiên quyết định bắt máy.

“Liên Thành, có chuyện gì thế?”

“Chỗ tôi vừa xảy ra án mạng, cậu mau tới đây đi.”

“Cái gì? Xảy ra án mạng?”

“Được, tôi sẽ tới ngay.”

Chu Thiên chẳng còn thời gian vào trường đại học Thiên Nhai điều tra người đã cầu cứu anh hôm trước, mà quay đầu xe phi thẳng tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc. Cả đoạn đường, anh nghĩ mãi không thông, rốt cuộc Vương Thành đã đi đâu? Thậm chí mẹ ruột chết rồi cũng không hay biết? Phải chăng, Vương Thành cũng đã gặp nạn?

Lúc Chu Thiên đến trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, Triệu Liên Thành đang đứng ngoài cửa đợi anh.

“Phát hiện thi thể từ khi nào?” Chu Thiên bước nhanh tới hỏi.

Triệu Liên Thành không hề đáp lại, chỉ giơ năm ngón tay ra rồi nói “Năm giờ trước, dì quét dọn vệ sinh khi làm việc của mình thì phát hiện ra.”

“Hả? Mau dẫn tôi tới hiện trường án mạng.” Chu Thiên và Triệu

Liên Thành cùng bước vào trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

Tần Phụng Trân đứng cùng hai người, nhếch miệng cười nhạt.

Trong phòng 301, một thi thể nam lõa lồ nằm trên giường, khóe miệng tím xanh, răng cắn chặt vào môi, hai mắt trợn trừng, thi thể cứng đờ, thất khiếu chảy máu.

“Liên Thành, cậu đã nghiệm thi chưa?” Sở dĩ Chu Thiên hỏi vậy bởi trước kia Triệu Liên Thành cũng là một chuyên viên pháp y, thậm chí kĩ thuật còn giỏi hơn cả Thiên Lượng bây giờ.

“Người này chết do trái tim vỡ nát, khi tìm có vết rạn nứt, huyết dịch chảy ngược, đơn giản là thất khướu chảy máu.”

“Người chết đăng kí tên họ là gì? Còn nữa tối nay đã tới tìm cô gái nào?” Chu Thiên muốn xác nhận thân phận của nguwoif chết, gần đây, các vụ án mạng cứ liên tiếp xảy ra, thực sự quá nhiều.

“Người chết tên Trương Húc, sinh viên trường đại học Thiên Nhai, cô gái mà cậu ta tìm mất tích rồi.”

“Mất tích rồi?”

Không biết tại sao, trong đầu chu Thiên thoáng hiện lên khuôn mặt cầu cứu của anh ta ngày hôm đó. Chu Thiên rút điện thoại, thông báo mấy đồng nghiệp khác tới, xử lý thi thể của Trương Húc.

Hung thủ lúc nào cũng nhanh hơn anh một bước, những người có liên quan lần lượt bị giết, đồng thời không để lại bất cứ manh mối nào hết.

Chu Thiên càng nghĩ càng khẳng định, trong cục cảnh sát chắc chắn có nội gián. Nếu không, làm sao hung thủ biết được mỗi bước kế hoạch của anh?

Hiện nay, lại một người có liên quan tới vụ án bị giết hại, mục đích của hung thủ đương nhiên là vì muốn giết người diệt khẩu.

Quay lại nhà Văn Kỳ.

Văn Kỳ lại gặp ác mộng, trong mơ không còn Hạ Thiên với bộ dạng kinh dị, xấu xí mà là Trịnh Cầm. Các khuôn mặt không ngừng thay đổi, vây quanh Văn Kỳ, lặp đi lặp lại không có điểm kết thúc.

Cô bị thứ gì đó đè chặt xuống, càng lúc nàng nặng, càng lúc càng nặng hơn…

Rồi một người bước lại, khuôn mặt trắng trẻo, nụ cười dịu dàng cứ như làn gió xuân ấm áp, ánh mắt màu hổ phách tuyệt đẹp.

Cô chạy như bay nhào vào vòng tay, rồi hôn lên môi anh, đột nhiên lại ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, người trước mặt không phải là Vương Thành mà biến thành Triệu Vỹ với hàm răng sắc nhọn lòi ra ngoài giống như loài sói, thi thể không toàn vẹn, từ từ áp sát Văn Kỳ.

“Á…” Văn Kỳ bất giác thét lớn một tiếng.

Cô choàng tỉnh, ngồi trên giường, toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh, thì ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng kinh khủng khác.

Sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên Văn Kỳ làm chính là mở laptop lên, không có tin nhắn QQ, Vương Thành vẫn không hề liên hệ lại cùng cô.

Vương Thành rốt cuộc sao rồi? Nước mắt tuôn trào khỏi khóe mắt Văn Kỳ.

Vương Thành cả đêm không chợp mắt, thông qua người đàn ông cao lớn, anh biết Âu Dương Đình đã bị hại.

Tuy người phụ nữ điên đó không phải mẹ ruột của anh, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới người đã hại chết Từ Á Long vào mười tám năm trước, anh lại nhớ tới Văn Kỳ. Anh thực sự không thể tiếp nhận nổi sự thật, Từ Á Long đã bị Văn Kiện hại chết.

Chỉ cần nhắm mắt, anh lại nghĩ tới cảnh tượng Từ Á Long nằm

trên bàn phẫu thuật, hai mắt trợn lên, lẩm nhẩm trong bi phẫn "Con nhất định phải báo thù cho cha! Con nhất định phải báo thù cho cha." Rồi khuôn mặt đó biến mất, đổi thành một gương mặt khác, là của người phụ nữ có tên Âu Dương Đình. Bà mỉm cười ngốc nghếch "Biến dị rồi! Tất cả đã biến dị rồi." Rất nhanh sau đó, khuôn mặt của Âu Dương Đình biến thành khuôn mặt một con quái vật, hai mắt đỏ rực, đôi tai nhọn, hàm răng sói nhe ra, tứ chi mọc đầy lông trắng.

Vương Thành choàng tỉnh, lết thân thể mệt mỏi, đứng trước tấm gương lớn trong phòng tắm, đầu tóc rối bời như tổ chim, râu ria lún phún mọc đầy cằm. Anh mở vòi nước trong phòng tắm, không ngừng vã nước lạnh lên mặt. Anh lại nhớ tới cái chết của cha mình Từ Á Long. Tất cả mọi thứ ập đến quá bất ngờ, thực khiến anh khó lòng tiếp nhận. Khuôn mặt trước gương hai mắt đỏ ngầu, nhăn nhúm.

Vương Thành từ từ ngồi bệt xuống, hai tay ôm lấy khuôn mặt, để mặc cho nước lạnh không ngừng xối lên cơ thể. Hai mắt anh lúc này chất chứa đầy lửa hận.

CHƯƠNG 8.3

Văn Kỳ ăn chút đồ ăn sáng, sau đó tới trường học mà cha cô mới sắp xếp cho. Đó là trường đại học Tây Nam ở thành phố Tây Nam gần đó. Văn Kiện đã tốn rất nhiều tiền để xin cho Văn Kỳ, thậm chí còn bỏ tiền ra đầu tư xây dựng nguyên cả một thư viện cho trường học… Trong ngôi trường mới này, sẽ không có ai đề cập tới những người đã chết ở bãi cát sau khi kí túc xá, cũng chẳng còn căn phòng quỷ ám, không còn khu đất kín đáo với những đôi tình nhân mặn nồng ân ái.

Cuộc sống trở lại quỹ đạo bình thường, học tập, thi thố, trường học, kí túc xá, lặp đi lặp lại không ngừng.

Lúc Văn Kỳ đi tới khoa Trung Văn ở tầng hai, trước mặt có một nam sinh bước tới. Văn Kỳ ngẩng đầu lên nhìn, đồng thời phát hiện ra nam sinh này rất giống Vương Thành, anh đi lướt qua cô, còn cô rẽ vào phòng học của mình.

Một ngày vô vị trôi qua, rồi lại đến lúc tan trường, quay về phòng kí túc xá mới. Chẳng làm bất cứ chuyện gì, cô vùi đầu ngủ luôn, cả căn phòng chỉ có mình cô. Đột nhiên cô nghĩ tới Vương Thành, liệu anh có đang online, cô liền ngồi bật dậy, mở laptop của mình lên. Nhanh chóng đăng nhập QQ vào, cô tìm nick Một tòa thành rồi nói "Anh làm sao thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ anh chết rồi."

Một tòa thành gửi lại tin nhắn "Anh biết rồi, có điều, bà ấy

không phải mẹ ruột của anh."

"Vậy tại sao anh lại phải trốn? Có phải vì chuyện của Tôn Lâm?"

Vương Thành do dự một hồi, lại đáp "Không phải, chỉ là anh đang phải tìm cho ra tên hung thủ đã giết chết ba mình, sau đó giết chết hắn." Từng câu từng chữ tràn ngập ý hận thù, sau cùng còn nhấn mạnh thêm "Báo thù! Anh nhất định phải báo thù cho cha mình."

"Báo thù?" Văn Kỳ bỗng có cảm giác căng thẳng "Anh đã điều tra ra hung thủ rồi sao? Mấy hôm trước em bắt gặp Hạ Thiên lên mạng, cô ấy còn nói chuyện với em, nói rằng nhất định sẽ tới tìm em."

"Ừm, anh còn có việc, anh thoát trước đây." Vương Thành để lại vài chữ rồi thoát nick. Để lại Văn Kỳ ngồi lặng trước máy tính mãi lâu không nói được gì.

Nhà của Văn Kỳ, lúc này dì Lý và Thẩm Lăng đã trở lại.

Thẩm Lăng ngồi lặng trên sô pha, chán nản xem ti vi, bà đang chờ tin từ viên thám tử kia. Không khí tràn ngập mùi vị thơm ngon của món ăn, là dì Lý đang hầm canh dưỡng thai cho bà.

Ba mươi phút sau, dì Lý bê một chiếc bình màu tím lên, múc canh ra bát rồi đưa đến trước mặt Thẩm Lăng "Phu nhân, mau uống khi còn nóng, uống nhiều rất tốt cho đứa trẻ trong bụng đấy."

Thẩm Lăng kéo tay dì Lý lại rồi nói "Cảm ơn, chỉ có dì là quan tâm tới tôi nhất. Hiện tôi đang vô cùng căng thẳng, tôi sợ sau khi sinh đứa bé này ra, Văn Kiện sẽ đá tôi ra khỏi nhà, cặp kè với những cô gái trẻ khác."

Lúc này Thẩm Lăng chỉ còn biết thổ lộ tâm sự cùng dì Lý, bà cần một người biết lắng nghe để chia sẻ bớt u sầu.

Dì Lý nhìn Thẩm Lăng bằng đôi mắt vô hồn, cúi đầu nhìn bát canh trên mặt bàn, từ từ bê lên. Bà múc một thìa, đưa tới bên khóe miệng Thẩm Lăng.

“Dì Lý, dì cũng uống cùng đi, trong mấy tháng ở nhà tôi, dì đã vất vả nhiều rồi.”

“Không đâu, tôi sao có thể uống canh của phu nhân được, ông chủ mà biết là đuổi việc tôi đấy.” Dì Lý vội vàng từ chối, lại đút vài miếng canh nữa cho Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng cảm thấy người phụ nữ này rất tốt, bà chăm sóc Thẩm Lăng cực kỳ chu đáo, quét dọn vệ sinh, sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy, trước nay không tham lợi nhỏ, cũng chẳng bao giờ lười biếng.

Uống thêm vài ngụm canh, Thẩm Lăng đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, trước khi ngất lịm, chỉ nghe thấy một tiếng cười lạnh lùng vang lên.

Không biết bao lâu, Thẩm lăng từ từ tỉnh dậy. Chậm rãi mở hai mắt ra, bà thử duỗi thẳng người, liền phát hiện mình đã bị trói chặt vào một chiếc ghế.

Dì Lý đang nhìn bà mỉm cười lạnh lùng, trong tay còn cầm một con dao sắc nhọn.

Thẩm Lăng hoảng loạn nhìn con dao sáng lóa trong tay dì Lý, đột nhiên hiểu ra mỏi chuyện, nghẹn ngào nói “Dì Lý, dì đang làm gì vậy? Tại sao dì lại trói tôi thế này?”

Lúc này, chỉ thấy dì Lý lắc đầu, chậm rãi bước lại gần chỗ Thẩm Lăng.

Dì Lý đặt con dao lên mặt Thẩm Lăng “Đúng vậy, bà đối xử với tôi không tệ chút nào. Hầy, đáng tiếc, bà lại là người phụ nữ của Văn Kiện! Tôi không thể nào để bà sống tiếp được.”

Dì Lý bê một chiếc ghế tới, ngồi trước mặt Thẩm Lăng lại nói

“Yên tâm đi, tôi sẽ để cho bà chết một cách an vui nhất.”

***

Khuôn mặt Thẩm Lăng hiện lên vẻ kinh hoàng, ánh mắt hoang mang, sợ hãi.

“Tôi sẽ tiêm thuốc tê, đây là thứ rất tốt, bà cũng đừng vì thế mà quá đau lòng. Khi nãy tôi không uống canh là bởi vì trong đó có thuốc, uống vào đứa trẻ trong bụng sẽ trôi ra một cách an toàn. Bây giờ, tôi thu xếp dần cho bà là vừa.” Dì Lý vừa nói vừa lấy mấy ống đựng thuốc tê trong chiếc khay trên mặt bàn ra một cách thuần thục, sau đó hút vào ống tiêm.

Bà liếc mắt nhìn Thẩm Lăng, thấy Thẩm Lăng không ngừng khóc lóc, sau khi cho đầy ống tiêm, đẩy một chút dịch ra, dì Lý từ từ đâm đầu kim vào tĩnh mạch của Thẩm Lăng.

“Á.” Cảm giác đau đớn trào dâng, một thứ dịch đang từ từ chảy trong cơ thể Thẩm Lăng.

Thuốc đã được tiêm xong, dì Lý cầm dao lên, từ từ tiến lại gần. Khoảng khắc đó Thẩm Lăng dường như đang nhìn thấy từ thần cầm lưỡi hái mỉm cười với mình.

Dì Lý liền mở bụng Thẩm Lăng ra, không khí nồng nặc mùi máu tanh, huyết dịch chảy lênh láng khắp sàn, nổi bật trên mặt sàn trắng tinh. Dì Lý đi vào trong phòng tắm rửa tay, sau đó quay trở lại phòng khách, dùng máy bàn gọi điện cho Văn Kiện.

“Ông chủ Văn, ông đang ở đâu?”

Văn Kiện đang vui chơi đàn đúm với giáo sư Vương ở trung tâm tẩm quất Kim Ngọc nhằm thương lượng một vụ làm ăn lớn, lúc nãy lại vừa mới tìm được hai cô gái. Khi thấy số máy bàn ở nhà, liền bực bội thét lên “Bà xã, em lại phát điên gì thế? Không phải em với dì Lý dự định sáng mai sẽ lên đường về quê sao?” Văn Kiện cảm thấy phụ nữ mang thai thực sự phiền phức.

Dì Lý lạnh lùng nói "Ha ha, phu nhân không cần phải về quê nữa rồi. Khi nãy tôi vừa tặng bà ấy một món quà lớn, tôi nhìn thấy đứa trẻ trong bụng bà ấy rồi, có điều vừa mới ra đời đã chết. Không bao lâu sau, bà ấy cũng đã đi theo đứa trẻ."

Văn Kiện thầm nghĩ "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?", có phần hoang mang hỏi "A lô, dì Lý, dì đang nói lời điên loạn gì vậy? Không phải phu nhân vẫn rất khỏe mạnh sao?"

Máy bàn truyền lại tiếng cười nham hiểm "Ông muốn biết sao? Vậy thì mau về mà xem! Tôi muốn cho ông biết, mầm nghiệt do ông tạo ra mười tám năm trước sớm muộn gì cũng phải trả."

"Cái gì? Mười tám năm trước! Bà rốt cuộc là ai?" Văn Kiện thét lớn.

Dì lý dừng lại đôi giây lại nói "Sở dĩ tôi gọi điện cho ông, chính vì muốn để ông biết rằng, giết người thì phải đền mạng. Ha ha!"

"Bà! Bà cứ đợi đấy!" Văn Kiện phẫn nộ thét vào ống nói. Đầu kia đã cúp máy, chỉ còn lại tiếng tút ngắn liên tục.

"Có chuyện gì thế?" Giáo sư Vương nghi hoặc hỏi.

"Chuyện mười tám năm trước, có người biết được chuyện mười tám năm trước! Không thể để cho bà ta sống được, tôi phải giết chết bà ta."

"Cái gì? Chuyện đó vẫn có người biết được ư? Không thể để bà ta nói ra ngoài được, nếu không cả tôi và ông sẽ chết." Giáo sư Vương đột nhiên rống lên.

Văn Kiện bất giác lặng người. Dì Lý rốt cuộc là ai? Tại sao bà lại muốn hại Thẩm Lăng? Lẽ nào bà ta muốn trả thù? Vừa nghĩ tới đây, ông ta lập tức xông ra ngoài, chui vào chiếc ô tô phi như bay về nhà.

Giáo sư Vương thấy vậy cười nhạt "Chuyện khi nãy mọi người đã làm xong chưa?"

Tần Phụng Trân và Triệu Liên Thành cùng lúc xuất hiện sau lưng ông.

Tần Phụng Trân đáp "Dạ, vẫn nằm trong kế hoạch."

Tiếp đó, giáo sư Vương cũng đứng dậy rời khỏi trung tâm tẩm quất Kim Ngọc.

Ở một nơi khác, Văn Kiện đang trên đường lái xe về nhà, vẫn luôn nghĩ xem dì Lý là ai? Hoàn toàn không có bất cứ ấn tượng gì về người giúp việc nhà có tên dì Lý. Mười tám năm trước? Mười tám năm trước có một tên nghiện tên Từ Á Long, vì muốn hút thuốc phiện mà trở thành vật thí nghiệm của ông cùng giáo sư Vương, hơn nữa chính vì thí nghiệm đó, khiến cho cả thành phố Thiên Nhai gần như diệt vong, toàn thành bùng phát nguy cơ tử thi người sói.

Văn Kiện dừng xe dưới nhà, lấy chiếc búa dùng để sửa chữa trong xe ra, xông thẳng vào trong. Cửa nhà không hề khóa, mở tay vặn, cánh cửa liền bật ra. Thời khắc cánh cửa mở ra, mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi, tiếp đó là tiếng cười lạnh lùng của dì Lý.

Văn Kiện thấy Thẩm Lăng bị rạch bụng, máu tươi chảy xuống sàn nhà nay đã chuyển sang màu tím.

"Không! Không! Đây không phải là thật! Không thể nào! Không!" Văn Kiện thét lên đau đớn, thực sự không chịu nổi cảnh tượng trước mặt.

Dì Lý liếc nhìn Văn Kiện, cười lạnh nói "Ông xem, cuối cùng ông cũng đã gặp báo ứng rồi!"

Văn Kiện chần chừ một hồi rồi nói "Bà rốt cuộc là ai? Tại sao lại hại cô ấy?"

"Chẳng lẽ ông đã quên rồi? Mười tám năm trước, ông và một tên họ Vương đã dựng lên một phòng thí nghiệm sinh hóa, dùng

vật thí nghiệm là một con người, ông ấy tên là Từ Á Long. Lúc đó, tôi và ông ấy mới kết hôn không bao lâu, Thành Thành cũng mới hai tuổi. Sau đó, ông ấy bị ông cùng tên họ Vương lôi về làm nghiên cứu, sau đó các ông còn truyền tin ra ngoài là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong phẫu thuật. Thực ra, chính các ông đã dùng ông ấy làm vật thí nghiệm, khiến ông ấy biến dị đồng thời làm bùng lên nguy cơ sinh hóa khiến một nửa số người trong thành phố này nhiễm bệnh, lần lượt trở thành tử thi người sói."

Văn Kiện nhanh chóng hiểu ra, tại sao người phụ nữ này chủ động tới gặp ông ta, thậm chí còn hỏi ông ta có muốn tìm bảo mẫu hay không? Còn chưa kịp trả lời, người phụ nữ này nói thêm vì chồng bà chết sớm, con thì mất tích, một mình sống khổ sở, nay bà bắt buộc phải ra ngoài làm việc, thậm chí không cần lương cao, nếu được làm, lương thấp một chút cũng được.

Trong ấn tượng của Văn Kiện, dì Lý lúc nào cũng tận tụy, nhanh nhẹn, là một người phụ nữ hòa nhã, dịu dàng.

Ông hoàn toàn không ngờ, dì Lý trà trộn vào nhà họ Văn là vì có mục đích.

Nhưng điều không ngờ nhất là, chuyện mười tám năm trước, lại có liên quan tới một bảo mẫu nhỏ nhoi.

"Rốt cuộc bà là ai?"

"Tôi là ai? Tôi nói cho ông biết, tôi là Lý Bích Hoa. Ông nhớ lại chưa, tôi tên là Lý Bích Hoa."

"Lý Bích Hoa?" Khoảnh khắc ấy, Văn Kiện thập phần kinh ngạc, cái tên này giống y như cái tên Từ Á Long, đã khiến ông phiền não bao năm nay.

Trong đầu Văn Kiện lại hiện lên một khuôn mặt, ban đầu lờ mờ sau cùng bỗng trở nên cực kỳ rõ ràng, là khuôn mặt của Vương Thành.

“Vương Thành là ai? Là con trai của bà?” Văn Kiện lại hỏi, ông hoàn toàn không thể ngờ một bảo mẫu tầm thường lại chính là bà xã của tên nghiện mười tám năm trước mà ông đã chọn làm thí nghiệm.

“Đúng! Bởi vì ông, tôi chưa từng dám đứng ra nhận nó. Có điều nó đã biết ông hại chết Từ Á Long. Năm đó, nếu không phải vì con tiện nhân tên Âu Dương Đình, Á Long đã không nghiện ngập, rồi trở thành vật thí nghiệm của các ông. Ông có biết hay không, con tiện nhân đó đã bị tôi giết chết.”

Văn Kiện bừng bừng sát khí, ông không thể để cho người khác biết chuyện mười tám năm trước được, nếu không, tương lai ông ta chỉ còn là chết chóc.

Ông ta đột nhiên rút chiếc búa nhỏ từ trong túi ra, đập về phía Lý Bích Hoa. Lý Bích Hoa trách được, nhưng lại đụng phải góc bàn trà gần đó, khiến ngón chân bật máu, cả người ngã xuống nền nhà.

“Hừm! Giờ chỉ còn mày cùng thằng con đáng chết của mày biết chuyện. Tao sẽ giết mày trước, sau đó đến lượt thằng con của mày, rồi chuyện đó sẽ chẳng còn ai biết nữa.” Văn Kiện giơ cây búa lên, dồn sức đập xuống, nhắm chuẩn vào đầu Lý Bích Hoa, không biết đập bao nhiêu nhát, mặt Văn Kiện đấy huyết dịch, thuận theo vầng trán của ông ta, tong tỏng chảy xuống.

“Mày dám giết chết con trai tao? Mày dám uy hiếp tao?” Văn Kiện lại đập thêm vài nhát nữa.

Máu của dì Lý và Thẩm Lăng hòa quyện với nhau, ông ta nhìn thi thể của Thẩm Lăng, trong mắt chẳng có chút bi thương. Đối với ông ta mà nói, phụ nữ chỉ cần có tiền, muốn ai mà chẳng được.

Lý Bích Hoa đã chết, trong linh hồn của bà đã khắc tội lỗi “phẫn nộ”. Phẫn nộ đã che mờ đôi mắt bờ, để sau cùng phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Văn Kiện gọi điện thoại cho giáo sư Vương kể lại sự tình, giáo Vương bảo Văn Kiện nhét thi thể vào trong một chiếc túi ni lông màu đen, lái xe đến số 138 đường Thiên Nhai, sẽ có người tiếp ứng cho ông ta.

Văn Kiện lại nghĩ tuy Lý Bích Hoa bị giết, nhưng vẫn còn Vương Thành biết được bí mật, có điều hiện nay nó đã mất tích. Nếu muốn tìm được Vương Thành, chỉ còn cách thông qua Văn Kỳ, có điều, hai người đã chia tay, liệu Văn Kỳ có thể tìm được nó không?

Một lúc sau, Văn Kiện thay bộ quần áo khác, chạy tới cửa hàng bách hóa gần đó mua hai chiếc túi ni lông màu đen cỡ đại, sau khi nhét hai thi thể vào túi ông ta mới lái xe ra khỏi gara. May mà khoảng thời gian này là buổi tối, xung quanh im lặng không một bóng người.

CHƯƠNG 21

CON TRAI CỐ NHÂN - SÓI HÚT MÁU

Văn Kiện lái xe tới số 138 đường Thiên Nhai. Xe vừa dừng bánh,một tên lùn mặt dày nát bươm đứng ngay trước đầu xe. Văn Kiện biết đây là người do giáo sư Vương sắp xếp,liền đưa chìa khóa xe cho tên lùn. Điều khiến ông ta lo lắng nhất chính là giả như thi thể của Lý Bích Hoa bị người ta phát hiện thì thật không hay. Nghĩ vậy, ông ta đành tìm giáo sư Vương nhờ xử lý, muốn hủy xác bịt đầu mối, tới lò giết mổ là lựa chọn tốt nhất.

Văn Kiện còn nhớ,thuộc hạ của giáo sư Vương, Triệu Liên Thành, mỗi tháng đều tới nơi này giao dịch cùng ông ta. Có một lần Triệu Liên Thành than một số tiền lớn, Văn Kiện chẳng dám nói gì, nếu không, ông ta chết là cái chắc. Văn Kiện thậm chí còn biết một phần thân phận khác của Triệu Liên Thành,đó là chiến hữu nhiều năm của Chu Thiên. Hơn nữa, ông ta cũng biết anh ta và Tần Phụng Trân chỉ là vợ chồng diễn kịch, vì muốn che mắt người ta mà thôi. Lò giết mổ này chính là địa điểm giải phẫu cơ thể người, nơi tốt nhất để rửa tiền đen. Nếu xảy ra chuyện, anh ta sẽ lập tức bỏ trốn.

Tên lùn gọi mấy tên lực lưỡng, bê hai túi xác người đi " Được rồi, ông chủ Văn, ông có thể ra về, có người đang đợi ông trong trung tâm tẩm quất Kim Ngọc đấy." Dứt lời tên lùn ra hiệu cho mấy tên lực lưỡng khiên thi thể vào trong, sau đó quay sang nói cùng Văn Kiện.

“ Ừm, cảm ơn, làm phiền ông rồi.” Nói xong, Văn Kiện rút ra một tập tiền đưa cho tên lùn. Tên lùn nhận luôn, đi thẳng vào trong lò giết mổ chẳng buồn quay đầu nhìn lại.

Văn Kiện đúng là người biết cách hành sự, nếu không sao có được địa vị như ngày nay ?

Ông ta chui vào trong xe, nhìn qua đồng hồ, muốn gọi điện thoại cho Văn Kỳ để điều tra tung tích của Vương Thành. Đáng tiếc, Văn Kỳ tắt máy, không có bất cứ tín hiệu gì.

Ông ta đành từ bỏ ý định, nhanh chóng lái xe tới trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, sau khi Văn Kiện rời đi, có một người phụ nữ chui ra từ một góc khuất, nhìn tuổi tác đã lớn, đầu tóc thậm chí bạc trắng. Có điều, nếu nhìn kĩ đôi mắt của người này sẽ phát hiện đây là một người phụ nữ trẻ tuổi. Đúng vậy, Trịnh Tiểu Quân đang có nhiệm vụ theo dõi ông ta.

Lúc này Văn Kỳ đã tỉnh dậy, cô còn nhớ, hôm nay là ngày nhận hàng, là kí ức mà cô mua từ Cỗ máy thời gian, hôm nay chính là ngày giao hẹn.

Cô mở máy tính, đăng nhập vào QQ.

Cô gửi cho Cỗ máy thời gian một tin nhắn “ Địa điểm giao hàng ở đâu?”

Mười phút sau, cỗ máy thời gian đáp lại “ Mười hai giờ trưa, tại núi Thiên Lâu.”

Văn Kỳ cảm thấy có phần kì quái, núi Thiên Lâu ở cách thành phố Thiên Nhai khá xa, đi xe buýt phải mất hai tiếng rưỡi đồng hồ, đi taxi cũng mất khoảng nửa tiếng.

Có điều, cô chẳng nói nhiều.

Cỗ máy thời gian đã thoát nick, tiếp đó, Văn Kỳ lại nhận được một tin nhắn vô cùng đáng sợ. “ Tôi tới thực hiện giao hẹn của mình, mười hai giờ trưa mai, hãy tới núi Thiên Lâu. “ Văn Kỳ nhìn

qua, tại sao lại là núi Thiên Lâu? Vừa định hỏi, nick của Hạ Thiên đã tắt. Cô âm thầm cảm thấy việc này có điều bất thường, vội vã gọi điện thoại cho Chu Thiên.

“ A lô, có phải Chu Thiên không ? Hãy mau tới đây một chuyến, có tin tức quan trọng.”

“ Được, cô đang ở đâu ?”

“ Đại học Tây Nam.”

“ Mười phút nữa tôi sẽ có mặt.”

Trước tình hình không còn được Vương Thành bảo vệ, Văn Kỳ chỉ còn cách duy nhất là nhờ tới Chu Thiên, nói cho cùng, khi nào còn chưa lôi được tên cuồng sát Nhất Thổ ra ánh sáng, mọi viêc chỉ là lừa người dối mình.

Mười phút sau, Chu Thiên tới trước cổng trường đại học Tây Nam.

Thấy Văn Kỳ bước tới, Chu Thiên nghi hoặc nhìn cô “ Sao thế ? Cô có phát hiện gì mới?”

Văn Kỳ không hề lên tiếng, mà ngồi xuống, mở laptop lên, mở đoạn hội thoại khi nãy cho Chu Thiên xem. Chu Thiên vừa nhìn QQ liền không khỏi lặng người, Hạ Thiên thực sự vẫn đang liên hệ với Văn Kỳ. Không phải cô ấy đã chết rồi sao? Làm sao lại có thể liên hệ cùng Văn Kỳ được? Phải chăng, tất cả mọi chuyện đều là màn kịch Văn Kỳ tự biên tự diễn?

Có điều, suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong giây lát, thông qua tin tức do Trịnh Tiểu Quân gửi về, lại có người chết, hơn nữa lai lịch bất minh.

Có điều, kẻ tình nghi là cha của Văn Kỳ.

“ Văn Kỳ, trước tiên chưa nói đến chuyện này, buổi trưa chúng tôi sẽ nấp ở chỗ kín để bảo vệ cô. Có điều, cô phải thành thật trả

lời tôi một chuyện.”

“ Anh hỏi đi, nếu tôi biết nhất định sẽ nói cho anh nghe.”

“ Cha cô rất có khả năng chính là kẻ cầm đầu ra lệnh trong những vụ giết người liên hoàn này.” Chu Thiên cố tình nói như vậy, để xem phản ứng của Văn Kỳ ra sao, nếu bình tĩnh như không, nghĩa là cô đã biết được nội tình sự việc.

Và quả thực Văn Kỳ không hề nói gì, cúi thấp đầu xuống.

“ Anh nói rất đúng, cha tôi đích thực là kẻ cầm đầu.Anh có biết không, Hạ Thiên đã nói với tôi rồi, cô ấy nói chính cha tôi đã hại chết cô ấy. Cô ấy còn nói cha tôi chính là Nhất Thổ.”

“ Hạ Thiên, cô ấy nói chuyện với cô?” Chu Thiên không thể ngờ, vừa hỏi một câu lại biết được nhiều chuyện như thế.

Anh là một người theo chủ nghĩa vô thần, trước nay không tin vào chuyện ma quỷ, có điều Hạ Thiên làm cách nào mà nói chuyện này cho Văn Kỳ? Hung thủ t thực sự là Văn kiện sao?

“ Văn Kỳ, trưa nay cô nhất định phải tới núi Thiên Lâu.” Chu Thiên quyết định tương kế tựu kế, nếu Hạ Thiên đã có ý hẹn Văn Kỳ tới núi Thiên Lâu, vậy nhất định là có nguyên nhân.

Có điều, Văn Kỳ vẫn còn che giấu một tin khác nữa, đó là cuộc giao dịch giữa cô và Cỗ máy thời gian.

Văn Kỳ và Chu Thiên nhanh chóng vạch ra một kế hoạch cẩn mật, dụ người chủ mưu đứng sau mọi chuyện xuất hiện, sau đó hai người chia nhau ra hành động.

Lúc này, Văn Kiện đã lái xe tới trước cửa trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, là tên lùn nói với ông ta rằng tới đây để gặp giáo sư Vương. Ông bước vào trong sảnh lớn, bây giờ trong trung tâm tẩm quất Kim Ngọc chẳng có một ai, bà chủ lại ỏng ẹo bước ra.

Văn Kiện nhìn thấy Tần Phụng Trân liền hỏi “ Lão Vương đâu?

Ông ấy ở đâu rồi?”

Văn Kiện trước nay đều cảm thấy bất mãn với giáo sư Vương, bao năm nay là do ông bôn ba khắp nơi kiếm tiền, còn giáo sư Vương chẳng làm gì mà cũng có được lợi nhuận khổng lồ.

Văn Kiện chỉ hận không thể giết chết được lão già đó, có điều, hiện nay ông ta vẫn chưa dám động thủ.

Ông ta luôn lo lắng về chuyện mười tám năm trước, nếu để lộ ra ngoài, cà hai người đều gặp rất nhiều rắc rối.

Vương Thành? Quả nhiên là con trai người đó, ông ta thực sự không thể ngờ mối nguy hiểm lại ở ngay bên cạnh mình bấy lâu nay.

Thế nhưng đồng thời Văn Kiện cũng cảm thấy may mắn, ông ta vẫn còn bình an vô sự, còn về Thẩm Lăng, ông ta chẳng hề tiếc nuối, điều duy nhất khiến ông ta đau lòng chính là đứa con còn chưa lọt lòng đã bị giết hại kia. Nếu bà ta là mẹ của Vương Thành, vậy tại sao Vương Thành lại hẹn hò với con gái của ông?

Văn Kiện cảm thấy đau đầu như búa bổ, tất cả mọi chuyện đều trở nên hỗn loạn, cứ giống như lạc vào mê cung chẳng thể tìm thấy đường ra. Ông bỗng nhớ tới Văn Kỳ, đã một ngày rồi ông chưa hề gặp cô? Hiện cô đang ở đâu?

Có điều, Văn Kiện đã bỏ qua một người. Khoảnh khắc nhìn thấy giáo sư Vương hai mắt ông ta đỏ quạnh.

Nhớ lại trước đây, Văn kiện quen biết giáo sư Vương nhiều năm, bao năm nay, Vă Kiện đã già đi nhiều, chỉ duy có giáo sư Vương vẫn cứ như năm nào, trông thậm chí còn có vẻ trẻ hơn. Đây là lần đầu tiên Văn Kiện chú ý đến chi tiết nhỏ này.

“ Làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Giáo sư Vương uống một viên thuốc,ánh mắt dần trở lại bình thường.

“ Người của mười tám năm trước đã quay về. Nó tới tìm chúng

ta đòi mạng.” Văn Kiện tỏ ra hoang mang, bởi vì hiện nay không biết tung tích của Vương Thành ở đâu, ông ta sợ ngay phút tiếp sau sẽ bị cảnh sát bắt giữ.

“ Cái gì? Ông nói đến tên nghiện ma túy đó? Không phải hắn đã chết rồi sao? Làm sao mà sống được chứ?” Giáo sư Vương cho rằng Văn Kiện đang điên loạn mà ăn nói lung tung.

“ Thật đấy, hôm nay tôi đã giết chết người đàn bà đó.Bà ta chính là vợ của hắn, bọn chúng còn có một đứa con tên là Vương Thành, trước đây nó có hẹn hò với con gái tôi một thời gian.”

“ Vương Thành? Nó còn hẹn hò cùng con gái ông? Vậy nhất định phải tìm ra hắn! Nếu không, tôi và ông đều không sống an lành được đâu.” Giáo sư Vương đã phẫn nộ đến cực điểm, ông ta hiểu rằng nếu chuyện năm đó bại lộ sẽ dẫn đến hậu quả thế nào.

“ Mấy hôm nay tôi không thể liên lạc được với con gái tôi.” Văn Kiện đoán Văn Kỳ nhiều khả năng đã gặp chuyện chẳng lành, có điều, đây chỉ là suy đoán của riêng ông ta mà thôi.

“ Ông đúng là một tên bất tài vô dụng. Mười hai giờ trưa nay, ông hãy tới núi Thiên Lâu, có khách hàng muốn gặp ông bàn chuyện.” Giáo sư Vương nhìn Văn Kiện rồi nói.

“ Người… người đó thì sao đây?” Văn Kiện vẫn còn lo lắng bí mật trước kia sẽ bị công khai, nếu vậy ông ta chắc chắn sẽ mất đi tất cả.

“ Hừm, chuyện đó để tôi giải quyết, buổi trưa ông hãy đến đúng giờ đã hẹn là được.” Giáo sư Vương tỏ ra tức giận, vứt lại một câu rồi bước ra ngoài, để lại một mình Văn Kiện đứng ngẩn người bên trong.

Tại sao Vương Thành lại tiếp cận Văn Kỳ? Đáp án không cần phải nói, nhất định là muốn báo thù? Vậy ông ta phải làm sao? Chọn bản thân hay là cứu con gái?

Văn Kiện nhiều năm nay vẫn luôn phiền não về chuyện thí nghiệm trên người mười tám năm trước. Vì thế đêm nào ông ta cũng gặp ác mộng.

Vậy thì có lẽ bây giờ đã đến lúc phải kết thúc?

Đúng, đã đến lúc phải kết thúc, để cho những người biết được bí mật đó đều phải xuống địa ngục!

Lý Bích Hoa đã chết rồi, bây giờ chỉ còn lại Vương Thành và cả lão già lúc nãy nữa!

***

Chu Thiên chớp mắt một lúc, sau đó choàng tỉnh khỏi sô pha, vốc nước lạnh lên rửa mặt, rất nhanh sau đó đã hồi phục sự tỉnh táo.

Chỉ còn nửa tiếng nữa là tới mười hai giờ trưa, chân tướng xem ra sắp được lật tẩy. Anh lại nghĩ đến máy vụ giết người liên hoàn gần đây, địa điểm chủ yếu xoay quanh đại học Thiên Nhai và lò giết mổ tư nhân. Lúc này Chu Thiên chẳng còn thời gian để tâm tới lò giết mổ tư nhân, hiện nay, anh phải tới núi Thiên Lâu, bắt gọn hung thủ đứng đằng sau sự việc.

Chu Thiên mở điện thoại gọi Triệu Liên Thành. Lúc Triệu Liên Thành tới trước cục cảnh sát, Chu Thiên đưa cho Liên Thành một khẩu sung. Chu Thiên quyết định chọn chiến hữu ngày xưa, nguyên nhân chính là vì trước đây hai người phối hợp rất ăn ý.

Hai người sau đó nhanh chóng đi thẳng về phía núi Thiên Lâu, cùng khoảng thời gian đó có thêm hai người nữa, lần lượt xuất phát. Văn Kiện lái chiếc xe xịn của mình, miệng ngậm điếu thuốc, không ngừng lầm bẩm. “Mẹ kiếp, cái thằng đối tác đáng chém ngàn đao, bàn chuyện làm ăn mà tới tận núi Thiên Lâu, đầu óc có vấn đề chứ không phải thường.”

Và Văn Kỳ bắt một chiếc taxi bên ngoài trường đại học Tây

Nam, điểm đến cũng là núi Thiên Lâu.

Chu Thiên lái xe, đang định nói gì đóm lại nghe thấy Triệu Liên Thành lẩm bẩm "Tôi nên làm thế nào đây? Làm thế nào mới không để bi kịch xảy ra?" Giọng nói của anh có chút không rõ ràng. Đối với chuyện này, Chu Thiên vốn quen rồi, bởi vì Triệu Liên Thành trước nay luôn thần bí như vậy.

Đi cả một đoạn đường, trong lòng Triệu Liên Thành cứ lo lắng không yên, anh không biết phải đối mặt với Chu Thiên thế nào, anh chẳng còn mặt mũi nói rõ chân tướng sự việc. Khi chỉ còn một khoảng ngắn nữa thì đến nơi, trong lòng Chu Thiên không khỏi lo lắng, liệu Văn Kỳ có gặp nguy hiểm tính mạng không? Bảo cô thực hiện kế hoạch này rốt cuộc là đúng hay sai đây?

Chu Thiên là vậy, luôn lo sợ hung thủ sẽ gây bất lợi cho Văn Kỳ,lại sợ mình hành động không hiệu quả, dẫn đến hậu quả làm Văn Kỳ mất mạng, nếu quả là như vậy cả đời này lương tâm anh sẽ không bao giờ được bình yên.Vừa nghĩ tới cái chết, toàn thân Chu Thiên nổi đầy gai ốc.

Thế nhưng kế hoạch đã vạch ra rồi,trên đời lại chẳng có thuộc hối hận cho bất cứ ai cả.

Chu Thiên quyết định mạo hiểm đánh cược một lần, anh nhìn Triệu Liên Thành ngồi cạnh, bỗng nhiên cảm thấy cực kì xa lạ.

Chỉ là, Chu Thiên không nói rõ được rốt cuộc cảm giác đó đến như thế nào, hung thủ đang trốn trong góc khuất kia liệu có phải là Văn Kiện? Còn cả Vương Thành nữa? Nói không chừng, hung thủ thực sự chỉ là một người mà thôi. Thậm chí nói không chừng, hung thủ đã tới núi Thiên Lâu, chuẩn bị rat ay với Văn Kỳ.

Văn Kiện cả đường đi cứ suy nghĩ lung tung, ông ta hiện nay chẳng tin tưởng ai hết, bao gồm cả người thân của mình, chuyện dì Lý chính là một ví dụ điển hình n nhất.

Lúc Văn Kiện tới núi Thiên Lâu, đã là mười hai giờ mười lăm, muộn hơn mười lăm phút so với lời hẹn. Ông ta đỗ xe trong một bãi đổ xe nhỏ bên trái dưới chân núi, rồi đi lên đỉnh núi.

Ngược lại Văn Kỳ và Chu Thiên đã tới núi Thiên Lâu từ trước, có điều, Chu Thiên trốn ở một nơi bí mật, anh và Triệu Liên Thành đang âm thầm chờ đợi hung thủ thực sự đứng sau mọi chuyện xuất hiện.

Văn Kỳ ngồi xuống một chiếc ghế đá, dùng di động lên QQ, cô gửi tin nhắn cho Cỗ máy thời gian "Tôi đã tới rồi, anh đang ở đâu?"

" Vẫn còn phải đợi một người nữa." Cỗ máy thời gian gửi lại tin nhắn.

" Còn đợi một người nữa? Là cô ấy?" Văn Kỳ nhanh chóng liên tưởng tới Hạ Thiên.

" Không phải, hắn mới là nhân vật chính của ngày hôm nay." Cỗ máy thời gian nhắn lại.

Sau đó Cỗ máy thời gian thoát nick. Mười phút sau, Văn Kiện đã lên tới đỉnh núi, mặt mày nhễ nhại mồ hôi. Ông ta quyết định đi về đình nghỉ mát nơi giáo sư Vương dặn, thì nhận ra bên trong có một cô gái đang ngồi, nhìn người này rất quen. Khi nhìn rõ hơn, ông phát hiện đó không phải là ai khác mà chính là Văn Kỳ. Đương nhiên, ông ta cũng chẳng nhìn thấy khách hàng nảo cả. Ông ta từ từ tiến sát lại đình nghỉ mát, có phần hồ nghi không hiểu tại sao Văn Kỳ lại xuất hiện ở đây?

Nơi này chỉ có một đình nghỉ mát, bốn bên đều là những phiến đá lớn, phía sau những phiến đá này là vực thẳm ngàn trượng, địa hình như vậy thực khiến Văn Kiện bất an.

Thế nhưng Văn Kiện cũng không biết rằng, nơi này là do người ta cố tình sắp xếp từ trước, hơn nữa là vì muốn tính sổ cùng ông

ta.

“ Ông đã tới rồi?” Phía sau truyền lại giọng nói lạnh như băng.

Văn Kỳ nghe thấy tiếng nói cũng đứng dậy, trước tiên cô nhìn thấy Văn Kiện, sau đó là Vương Thành đang đứng phía sau.

“ Là mày? Mày hẹn tao tới đây có mục đích gì? Tao biết mày chính là con trai của Lý Bích Hoa, thậm chí mày cũng đã biết chuyện xảy ra mười tám năm trước? Có điều, hôm nay không phải mày chết thì là tao chết.

Văn Kỳ vô cùng căng thẳng, đầu cô lúc này căng như dây dẫn, thập phần nổi loạn. Cô chẳng thể nào ngờ, mình sẽ gặp Văn Kiện vả Vương Thành trong hoàn cảnh thế này. Tới tận lúc này cô vẫn không hiểu nổi, rốt cuộc ai mới là Cỗ máy thời gian? Ai là Nhất Thổ? Cô lặng lẽ bước tới bên cạnh Văn Kiện.

Vương Thành cùng lúc lớn tiếng đưa lời chất vấn “Tại sao chứ? Tại sao hả? Tại sao ông lại hại chết cha mẹ tôi? Tại sao như thế?”

Văn Kỳ bang hoảng nhìn sang, đẩy Văn kiện một cái, thét lớn “Không! Ông là kẻ giết người, tôi hận ông!” Nói xong, cô liền chạy tới bên cạnh Vương Thành.

Nhưng không ngờ Vương Thành lại túm chặt lấy cô, lạnh lung bóp chặt cổ Văn Kỳ.

“ Giờ ông có hai lựa chọn, một là nhảy từ trên đỉnh núi này xuống, hai là nhìn thấy cô ấy chết trước mặt ông.” Dứt lời, Vương Thành lại tăng thêm lực tay.

Văn Kỳ thở hắt ra, buồn bã nói, thanh âm có phần bị bóp nghẹt “Tại sao chứ? Tại sao lại như vậy?”

Văn Kiện nhìn Văn Kỳ, lạnh lùng lên tiếng “Đừng làm hại nó. Lý Bích Hoa đã giết chết đứa con còn chưa kịp chào đời của tao, thế nên tao không thể mất đi con gái được.”

“ Kỳ Kỳ, em đã nhìn rõ chưa? Ông ấy yêu thương em một cách giả tạo như vậy đấy.”

“ Ha ha, giờ thì tôi đã biết! Nhất Thổ chính là cha tôi! Đây đúng là chuyện nực cười nhất trên đời!”

“ Nhất Thổ? Ta không phải là Nhất Thổ.” Văn kiện nghe vậy, mặt mày có phần ngơ ngác nói.

“ Hừm, ông vẫn còn giả bộ.”

“ Kỳ Kỳ, ta thực sự không phải Nhất Thổ, con không thể tin nó được.”

“ Ha ha, ông ta nói đúng, ông ta không phải là Nhất Thổ. Tôi mới thực sự là Nhất Thổ! Mười tám năm trước, khi tôi mới hai tuổi, cha mẹ tôi li hôn. Cha chết trong một ca phẫu thuật thất bại, mẹ đẻ trong một đêm trở thành điên dại. Sau đó, chính bởi vì ông, ông chê tôi nghèo. Ông ngăn cản tôi và Kỳ Kỳ đến với nhau. Lần đầu tiên nhìn thấy thứ chất lòng màu xanh lục trong phòng thí nghiệm của Trương Ngang, tôi đã lợi dụng thân phận bản thân, lén lút lấy ra một ít, tiêm vào chuột bạch. Tôi muốn mượn nghiên cứu khoa học này làm chấn động giới Sinh vật học, gây dựng tên tuổi. Sau đó, vì bất cẩn tôi đã bị chuột bạch cắn, tiện đây cũng kể ông nghe một chuyện. Tôi không phải tên là Vương Thành, cũng không mang họ Vương, tôi họ Từ, tên là Từ Giai Thần, là con trai Từ Á Long.”

Bức tường thành vững chắc trong lòng Văn Kỳ bỗng chốc sụp đổ, lại bị Từ Giai Thần bóp chặt lấy cổ.

“ Vương Thành, tại sao chứ? Những người đó đều do nhà anh giết sao? Tại sao anh phải làm như vậy? Lẽ nào từ trước đến nay anh chưa từng yêu tôi?”

“ Tại sao ư? Sau khi bị chuột bạch cắn, tôi phát hiện kết cấu phân tử DNA của mình đột biến, trở thành nửa người nửa sói, cứ

cách nửa tháng tôi lại phải hút máu một lần, vậy nên mới lựa chọn những người đó. Hơn nữa bọn họ đều đáng chết! Tôi đem nội tạng của bọn họ bán ra thị trường với giá cao, và giờ tôi rất giàu. Văn Kiện, ông lúc này không đủ tư cách coi thường tôi nữa.

“ Không! Vậy tại sao anh giết chết cả người mẹ nuôi của mình?” Văn Kỳ cảm thấy Vương Thành trước mặt đã hoàn toàn thay đổi, có lẽ đây mới chính là Vương Thành chân thực nhất.

“ Bà ấy? Bà ấy không phải do tôi giết mà do mẹ đẻ của tôi xuống tay. Có biết tại sao không? Tôi vẫn còn một thân phận khác, gọi là Cỗ máy thời gian, cô vẫn luôn tìm tôi để mua lại kí ức của mình, còn nữa, những thứ mà cô đào được đều do tôi chôn xuống, tất cả vì muốn chĩa mũi nhọn về phía Văn Kiện. Chiếc máy tính đã bị tôi mã hóa, thậm chí còn có thể điều kiện từ xa. Tôi đã dùng giọng của Hạ Thiên khiến cô rơi vào điên loạn, còn trộm lấy bản thảo “Kiếp nạn người sói” mà cô chưa viết xong. Mục đích chính vì muốn cảnh sát nghi ngờ cô, sau cùng, tôi sẽ dụ hung thủ thực sự đứng sau sự việc mười tám năm trước xuất hiện như cô đang chứng kiến lúc này đây.”

Văn Kỳ bây giờ đã hiểu, thì ra Vương Thành đã lên kế hoạch tất cả mọi chuyện.

Phía sau Văn Kiện bỗng truyền đến tiếng súng nổ.

Phát súng này là do Triệu Liên Thành bắn, anh vốn muốn giết Văn kiện, không ngờ lại bắn không trúng.

Khi Văn Kiện quay đầu nhìn lại, cả Chu Thiên và Triệu Liên Thành đều từ chỗ nấp bước ra, mỗi người trên tay cầm một khẩu súng.

Chu Thiên quay sang nói với Từ Giai Thần “Cậu mau thả cô ấy ra, cậu lúc này chỉ còn một con đường chết, cậu đã giết bao người như vậy, lẽ nào chưa thể hóa giải con sói ở trong tim mình sao?”

Từ Giai Thần mỉm cười lạnh lùng "Mục đích chủ yếu của tôi không phải Kỳ Kỳ mà là ông ta."

" Ông mau tới làm cuộc trao đổi lấy Kỳ Kỳ đi. Nếu không, ông cũng biết đó, bản thân tôi đã giết quá nhiều người, thêm một người nữa cũng chẳng vấn đề gì đâu."

" Văn Kiện, ông mau lại đây! Ông có còn là đàn ông hay không?"

" Đường, tôi đi, tôi sẽ tới đó."

" Ha ha!"

Từ Giai Thần lạnh lùng cười nói "Quên không nói cho ông biết, cho dù bây giờ ông không chết, ông cũng chẳng sống được bao lâu. Vào đêm trăng tròn, cả thành phố Thiên Nhai này sẽ bùng phát nguy cơ sinh hóa, tất cả mọi người đều sẽ trở thành tử thi biến dị. Nói thực lòng, sau lần đầu tiên giết chết Hạ Thiên và Triệu Vy, tôi còn chưa biết mình có khả năng khống chế tử thi, thế nhưng tôi lại chẳng thể nào ra tay với Kỳ Kỳ. Thông qua một người tên Vương Uy, tôi bắt đầu thực hiện các vụ giao dịch bán nội tạng. Chẳng bao lâu, tôi nhận được bức thư của mẹ đẻ, bao gồm cả kế hoạch làm thế nào để giết chết người phụ nữ của ông – Thầm Lăng. Ông nhìn xem, tất cả đều do một tay tôi hoạch định. Thực ra, tôi đã để cho các người đoán khi sử dụng hai chữ Nhất Thổ, nhưng các người đoán không ra, Nhất Thổ khi ghép lại sẽ thành một chữ Vương đó."

Từ Giai Thần vẫn bóp chặt cổ Văn Kỳ nói " Sau khi giết chết bọn họ, tôi cố tình để lại vết răng cùng vết cào cấu trên cổ và lưng bọn họ, hơn nữa còn thâm nhập vào laptop của Kỳ Kỳ, mục đích vì muốn tất cả mọi mũi nhọn đều chĩa về phía Kỳ Kỳ. Tôi biết cảnh sát chẳng thể nào bắt giữ Kỳ Kỳ, buổi tối hôm tôi giết người xong, liền thay quần áo tới tìm Kỳ Kỳ, tất cả vì muốn tạo ra bằng chứng không có mặt tại hiện trường hoàn hảo. Khi Trịnh Tiểu Quân hỏi

tới tôi, tôi có người làm chứng, như vậy, tôi có thể thoát khỏi tình nghi. À còn quên một chuyện, Trương Ngang cũng là do tôi giết, để hắn không thể điều tra được vụ án này, hiện nay xem ra, không được đúng như mong đợi của tôi rồi.

Tuy Từ Giai Thần bóp cổ Văn Kỳ, thế nhưng cô biết rõ, anh không dùng chút lực… không đau chút nào.

Văn Kiện chợt hiểu ra mọi chuyện nhưng điều khiến ông ta tiếc nhất không phải là Thẩm Lăng đã chết mà là đứa trẻ còn chưa kịp chào đời kia. Thì ra ông ta cũng biết đau lòng, thì ra ông cùng biết được mùi vị đau khổ khi bị người khác báo thù là thế nào. “Con trai của ta, ta có lỗi với con.”

CHƯƠNG 9.2

Nghĩ tới đây, Văn Kiện lại càng thêm tức giận, ông ta bất ngờ bước nhanh tới muốn đẩy Văn Kỳ sang một bên. Khiến Từ Giai Thần loạng choạng lùi về phía sau vài bước, như thể sắp sửa rơi xuống vực. Trong nháy mắt, anh biến thành người sói, nửa mặt trái là dung nhan của con người, nửa mặt phải là sói. Tứ chi mọc đầy những móng sói, thế nhưng ý thức vẫn cực kì tỉnh táo.

Chỉ là, điều khiến anh kinh ngạc chính là Văn Kiện sao lại nhẫn tâm như vậy, anh trợn to đôi mắt đỏ máu, nhìn Văn Kiện chằm chằm, cơn phẫn nộ trong anh đã lên tới đỉnh điểm. Anh buông Văn Kỳ ra, ngược lại để lộ ra rất nhiều sơ hở, có lẽ, anh không nên buông, có lẽ, ngay từ đầu anh đã sai lầm.

“ Tại sao anh lãi giết chết nhiều người như vậy?” Văn Kỳ buồn bã kêu lên.

“ Tôi cần tiền! Chỉ cần có thật nhiều tiên mà thôi! Đến khi đó muốn gì mà chẳng được. Tôi không muốn cả đời bị người ta coi thường. Bao năm nay, tôi đã phải nhận không biết bao nhiêu ánh mắt coi thường và lạnh giá, đám người đó đều không có tư cách sống trên cõi đời này.” Từ Giai Thần nhớ lại những khoảnh khắc đau đớn của bản thân, tâm trạng bỗng trở nên kích động, lồng ngực phập phồng lên xuống, sắc mặt đỏ rực đầy máu, móng vuốt vung lên, phi tới trước mặt Văn Kiện với tốc độ cực nhanh. Anh bóp chặt lấy cổ ông ta, khoảnh khắc đó, Văn Kiện chỉ cảm thấy khí

quản của mình sắp đứt đoạn, lồng ngực như bị chiếc búa đè chặt lên.

Đợi tới khi Từ Giai Thần bình tĩnh lại, anh mới thì thầm bên tai Văn Kiện "Bởi vì ông khiến gia đình tôi tan nát, bao năm nay, những đau khổ mà tôi phải gánh chịu, tôi sẽ bắt ông trả gấp mười lần."

" Chuyện đó… không phải do một mình tôi gây ra…" Văn kiện đột nhiên cảm thấy mình chỉ cách cái chết có một bước chân.

Quả thực lả vậy, năm đó, đều là chủ ý của giáo sư Vương, thế nên trách nhiệm chủ yếu thuộc về ông ta.

Giáo sư Vương năm đó tìm tới Văn Kiện, Văn Kiện chỉ cần bán một sản phẩm giữ sức khỏe là ông ta sẽ giúp Văn Kiện kiếm được một khối vàng. Thế nhưng sau đó Giáo sư thấy sự nghiệp của Văn Kiện càng lúc càng phất, liền nghĩ ra một kế hoạch bắt tay nhau buôn bán nội tạng người phi pháp. Giáo sư Vương lợi dụng thân phận của mình, lấy sạch nội tạng của những người mắc chứng bệnh không chữa được, sau đó đem bán ra chợ đen với mức giá cao. Hơn nữa, ông ta còn hợp sức cùng Văn Kiện, bòn rút tiền của bệnh viện, tất cả mọi dược phẩm và thiết bị trị liệu đều được mua qua tay Văn Kiện.

Rồi giáo sư Vương bắt đầu làm thí nghiệm trên người, nghiên cứu kết cáu xoắn ốc của DNA.

Thế nhưng, Văn Kiện hoàn toàn không ngờ, ông ta mới là người phải chịu hoàn toản trách nhiệm trong cái chết của Từ Á long mười tám năm trước.

Khi ông biết được cái chết của Từ Á Long không phải do bất cẩn trong phẫu thuật mà là thực hiện thí nghiệm sinh hóa trên người, dưới sự uy hiếp của giáo sư Vương, ông ta đành phải che giấy bí mật này suốt mười tám năm qua.

Văn Kiện là một người biết thời thế, ông biết mình phải làm thế nào. Sau khi nghiên cứu thất bại, hai người đem thi thể của Từ Á Long chôn ở một nghĩa trang trên núi tại thành phố Thiên Nhai. Nhưng điều không thể ngờ là, chính thí nghiệm đó đã khiến toàn thành bùng phát nguy cơ sinh hóa.

Văn Kiện sợ để lộ sơ hở, mọi chuyện vỡ lỡ, nên quyết định giấu nhẹm chuyện này đi, không nhắc tới dù chỉ nửa lời. Ông ta thậm chí cho rằng cứ như vậy thì mọi chuyện sẽ thần không hay, quỷ không biết.

“ Vậy ông nói xem, cái chết của cha tôi là do ai gây ra?” Từ Giai Thần dùng tay phải mọc đầy lông trắng bóp cổ Văn Kiện, vặn hỏi.

“ Bởi vì… bởi vì năm đó chính tôi và giáo sư Vương đã tiến hành cuộc phẫu thuật, tuy tôi biết kế hoạch, thế nhưng chẳng dám để lộ ra ngoài. Chỉ là bây giờ chẳng còn gì đáng ngại, mọi người đều biết cả rồi, tôi chẳng cần phải che giấu thêm nữa.”

Trong khoảnh khắc, Từ Giai Thần lại trở nên điền cuồng và hung tợn, bóp chặt lấy cổ họng Văn Kiện, trợn trừng đôi mắt nói “Lão già, mau nói, ông còn biết gì nữa?”

“ Cậu muốn biết những gì?”

Từ Giai Thần nghiến răng lên tiếng “Ông biết thân phận thực sự của giáo sư Vương? Theo những gì tôi âm thầm điều tra, ông ta mới là kẻ chủ mưu đằng sau toàn bộ sự việc.”

“ Cái gì? Ông ta là chủ mưu?” Chu Thiên đứng ngoài không khỏi ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

“ Đúng vậy, ông ta mới là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện, ông ta thậm chí còn sắp xếp Vương Uy tiến hành giao dịch buôn bán nội tạng người với tôi.” Từ Giai Thần lạnh lùng lên tiếng.

Văn Kiện đã biết từ rất lâu, buôn bán nội tạng người chỉ là một cái cớ, có điều, ông không thể ngờ số nội tạng được mua về từ chỗ

của Từ Giai Thần.

“ Văn Kiện , bây giờ ông đã hiểu hết rồi, để tôi tiễn ông lên đường!” Từ Giai Thần phán quyết án tử hình cho Văn Kiện. Đúng lúc định ra tay, chỉ nghe thấy hai tiếng súng vang lên.

Văn Kiện nhân cơ hội này trốn ra phía sau lưng Chu Thiên và Triệu Liên Thành.

“ Văn Kiện, ông mau lại đây! Mau lại đây!” Từ Giai Thần điên cuồng gào thét, không ngừng khua loạn móng vuốt trong không trung, khoảnh khắc quay người, anh liền nhìn thấy Văn Kỳ.

Anh lập tức tóm lấy Văn Kỳ, hung tợn nói “Đừng lại gần, nếu không tôi sẽ giết chết cô ấy.”

“ Giai Thần, xin anh hãy dừng tay lại, mục đích của anh đã đạt được rồi không phải sao?” Văn Kỳ đưa lời khuyên giải.

“ Ha ha, Kỳ Kỳ, cô cho rằng tôi còn có đường quay đầu sao? Không! Tôi đã chẳng còn đường lui nữa rồi, dù chết tôi cũng phải lôi theo cô. Dù gì, chẳng mấy ngày nữa, đội ngũ tử thi của tôi sẽ hủy diệt toàn thành phố, tất cả mọi người rồi sẽ phải chết theo tôi thôi.”

Từ Giai Thần phát hiện rất lâu trước đó, những người bị mình cắn, sau khi chết tuy trong người chẳng còn nội tạng, thế nhưng vẫn bị anh điều khiển. Thậm chí còn sắp xếp xong xuôi ngày để bọn chúng khôi phục, đó chính là đêm trăng tròn của tháng.

“ Được, muốn chết, tôi sẽ chết cùng anh, cùng lắm thì kiếp sau gặp lại.” Văn Kỳ hạ quyết tâm, suy cho cùng cô cũng đã yêu anh sâu sắc.

“ Đoàng.”

Triệu Liên Thành bắn thêm phát nữa, lần nay viên đạn bắn thẳng vào đầu Từ Giai Thần, máu nóng phun thẳng lên mặt Văn Kỳ. Cô bàng hoàng, giơ tay đặt lên vết thương của Từ Giai Thần,

dịu dàng nói “Có đau không? Hãy để chúng ta cùng xuống địa ngục làm đôi vợ chồng quỷ, những người có tội kia, ông trời sẽ trừng phạt thay chúng ta.”

Chu Thiên nhìn sang Triệu Liên Thành bằng ánh mắt nghi hoặc, anh không hiểu sao Triệu Liên Thành lại muốn giết chết Từ Giai Thần, rốt cuộc vì mục đích gì?

“ Kỳ Kỳ, anh biết bản thân không sống được lâu nữa, cảm ơn em, để cho anh cảm nhận được thế nào là tình yêu đích thực. Cuộc đời này có thể quen được em, anh đã rất vui, anh để lại cho em một thứ, sau khi đọc xong, em sẽ nhớ ra tất cả mọi chuyện của hai năm về trước. Nhớ kĩ, hãy cùng anh lật tẩy bí mật bị chôn giấu, hóa giải một nguy cơ không cần thiết phải diễn ra.” Nói xong, Từ Giai Thần đẩy Văn Kỳ sang một bên, quay người nhảy xuống vực thẳm vạn trượng.

“ Không! Không! Tại sao anh lại ngốc nghếch như vậy? Tại sao chứ?” Văn Kỳ nhìn vực thẳm không đáy, cô biết người cô yêu thương nhất trên đời đã biến mất mãi mãi.

Tất cả mọi thứ đều do Văn Kiện một tay gây ra. Ông hại chết mẹ cô, lại hại chết người mà cô yêu thương nhất!

Chu Thiên thấy mọi chuyện đã kết thúc, nhanh chóng bắt giữ Văn Kiện, rồi cùng Triệu Liên Thành áp giải ông ta về cục cảnh sát. Văn Kỳ vẫn đứng lặng tại chỗ, hiển nhiên cô vẫn chưa thể tiếp nhận được sự thật đang bày ra trước mắt. Kể từ giây phút Vương Thành nhảy xuống vực, cô biết bản thân còn sống mà tim như đã chết.

Trên đường về cục cảnh sát, Văn Kiện nhớ lại sáu lần từng gặp Từ Giai Thần, có điều, sao bản thân lại không phát hiện ra thân phận thực sự của Từ Giai Thần sớm. Hiện nay, thứ chờ đợi ông ta phía trước chỉ có phòng giam lạnh giá, có điều, trên mặt ông ta

chẳng có chút bi thương, dường như mọi thứ vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát.

Lúc chiếc xe màu đen rẽ vào một con đường nhỏ, liền có một đám côn đồ xông ra, trong tay cầm theo súng ống. Tên cầm đầu thét lớn "Mau thả người trong x era. Nếu không, các ngươi đừng hòng sống mà rời khỏi đây."

Chu Thiên cùng Triệu Liên Thành nhanh chóng bước xuống xe.

" Mau hạ vũ khí, quỳ xuống, rồi đặt hai tay lên đầu." Một người đàn ông có chiều cao bất thường bước ra, hắn chính là tên lùn ở lò giết mổ tư nhân.

" Là ông?" Chu Thiên vừa nhìn đã nhận ra ngay.

" Được rồi, ông chú Văn, ngài có thể ra ngoài rồi."

Hắn rút ra hai khẩu súng lục, từ từ bước lại gần, chĩa súng vào đầu Chu Thiên và Triệu Liên Thành, một tên mặc áo đen khác liền lục lấy chìa khóa trên người Chu Thiên.

Văn Kiện nhanh chóng được người mặc áo đen này lấy chìa khóa mở còng tay, sau đó nhìn Chu Thiên đầy khinh miệt. Ông ta biết dù có chuyện gì xảy ra, giáo sư Vương nhất định sẽ cứu mình, bởi giáo sư Vương đã sắp xếp Triệu Liên Thành ở cạnh Chu Thiên.

" Lại để hắn chạy thoát rồi." Chu Thiên đưa lời oán thán.

Điều khiến anh nghi hoặc chính là, tại sao bọn côn đồ này lại xuất hiện giữa đường? Bọn chúng đã nghe ngóng được tin tức từ đâu? Phải chăng lại từ tên nội gián trong cục cảnh sát?

" Được rồi, huynh đệ, quay về làm một lệnh truy nã thôi, tróc nã Văn Kiện toàn thành phố." Triệu Liên Thành đứng cạnh bên lên tiếng.

" Ừm, cũng chĩ còn cách đó mà thôi."

Lúc này, tại cục cảnh sát, sắc mặt Trịnh Thiên biến đổi không

ngừng.

“ Chu Thiên, cậu làm sao thế? Có chút chuyện thôi mà cũng không làm xong.”

Nếu để Văn Kiện chạy trốn khỏi thành phố Thiên Nhai, nguy cơ sinh hóa sẽ lại bùng phát.

“ Cháu… cháu…” Chu Thiên không biết phải đối mặt với Trịnh Thiên thế nào, anh đã nghĩ hết một lượt những người có liên quan, Thiên Lượng không thể nào bán đứng anh, Trịnh Tiểu Quân càng không thể, anh liếc sang Triệu Liên Thành ở cạnh bên. Đột nhiên nghĩ tới việc, Triệu Liên Thành đã mất tích năm năm, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện, hơn nữa còn hiểu rất rõ về thứ chất lỏng màu xanh kì quái. Điều này khiến anh cảm thấy không khỏi nghi hoặc, phải chăng, Triệu Liên Thành chính là nội gián?

“ Tiểu Chu, bước tiếp theo, cậu định thế nào?” Cục trưởng Trịnh xem ra vẫn còn tức giận, hỏi.

Chu Thiên chính là trở thủ đắc lực nhất, cũng là con rể tương lai của ông, thật chẳng ngờ anh lại phạm phải lỗi lầm ngớ ngẩn như vậy.

“ Lập tức bắt giữ giáo sư Vương, tróc nã Văn Kiện toàn thành phố. Có điều, phải bảo vệ nhân chứng quan trọng là Văn Kỳ.”

Qua hành động tại núi Thiên Lâu, Chu Thiên đã nắm rõ toàn bộ sự tình những vụ án gần đây, thì ra Nhất Thổ là Vương Thành, cũng là người sói hút máu đứng sau mọi chuyện, dưới sự mê hoặc của đồng tiên, Vương Thành đã trở thành nô lệ cũa nó. Có điều, anh cũng nhận ra, Vương Thành thực sự rất yêu Văn Kỳ. Còn về việc Văn Kiện giết hại Lý Bích Hoa, cùng với việc ông ta và giáo sư Vương buôn lậu nội tạng người, tất cả cũng hoàn toàn được chứng thực.

“ Được rồi, cậu hãy chuẩn bị đi, tôi sẽ thông báo cho lãnh đạo

cấp cao của thành phố tăng cường phòng bị, tổ chức cho các giáo sư hàng đầu cùng nghiên cứu thứ dịch màu xanh thần bí đó."

" Được, Liên Thành, chúng ta kề vai sát cánh nhé!" Chu Thiên lại trang bị vũ khí đầy đủ, dẫn theo vài cấp dưới cùng Triệu Liên Thành lên đường phá án.

Cục trưởng Trịnh trong lúc đàm thoại với Chu Thiên, vẫn luôn chú ý tới Triệu Liên Thành, ông giao thiệp rộng, vừa nhìn đã biết Triệu Liên Thành có âm mưu riêng. Sở dĩ ông nói những lời này trước mặt Chu Thiên chính là vì muốn gây hỗn loạn tư duy của Triệu Liên Thành, bởi mục đích sau cùng chính là bắt được Văn Kiện và giáo sư Vương. Nghĩ vậy, ông liền lệnh đi tới lò giết mổ tư nhân bắt tên lùn, và nhân chứng quan trọng Văn Kỳ được ông sắp xếp cho Trịnh Tiểu Quân đưa đến một nơi an toàn.

Trên đường đi tới lò giết mổ tư nhân, Chu Thiên vừa lái xe vừa hỏi "Liên Thành, sao trông cậu có vẻ thẫn thờ vậy? Không phải là vì sợ hãi quá đấy chứ?"

" Ha ha, cậu quá coi thường tôi rồi đấy, lúc xưa thì tôi cùng cậu luyện tập sinh tồn nơi hoang dã, tuy rằng cậu đã cứu mạng tôi, có điều, tôi lại là người đại giài quán quân sinh tồn năm đó đấy."

" Đúng thế, nhớ lại lúc đó thực là khoảng thời gian tươi đẹp."

" Ừm, đáng tiếc nó đã trôi qua rất lâu rồi."

Chu Thiên đột nhiên dừng xe, mấy đồng nghiệp phía sau đều xuống xe cả, trong xe chỉ còn lại Chu Thiên và Triệu Liên Thành.

" Cậu…cậu làm vậy là có ý gì?" Triệu Liên Thành thấy Chu Thiên khóa chặt xe lại liền hỏi.

" Cậu còn định giấu giếm tôi đến bao giờ?" Chu Thiên dí súng vào đầu Triệu Liên Thành nói.

" Cậu nói cái gì? Tôi thực sự không hiểu." Triệu Liên Thành hỏi vặn.

Chu Thiên lắc đầu, từ từ mở khóa an toàn súng " Cậu biết được điều gì? Mau nói ra."

Lần đầu tiên Chu Thiên nghi ngờ Triệu Liên Thành chính là ở trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, bởi Chu Thiên nghĩ mãi không ra, với tiêu chuẩn chọn phụ nữ của Triệu Liên Thành, không thể nào để mắt tới người phụ nữ phong trần tên Tần Phụng đó được. Lần thứ thai chính là lúc anh nói với Thiên Lượng về thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí, Triệu Liên Thành tỏ ra vô cùng hiểu biết về thứ chất lỏng đó. Còn nữa, các thi thể trong phòng giữ xác mất tích một cách ly kì, xem ra cùng có liên hệ lớn với Liên Thành. Hơn nữa, hành động tại núi Thiên Lâu cẩn mật như vậy, tại sao Văn Kiện lại có thể dễ dàng trốn thoát? Xem ra là họ đã có âm mưu từ trước.

" Đúng, tôi chính là nội gián của giáo sư Vương. Cậu biết không, năm năm trước tôi đã bắt đầu bán mạng cho ông ta, cũng chính là sau khi tôi gặp tai nạn, ông ta đã cứu mạng tôi. Từ đó tôi bắt đầu đi khắp nơi giết người cho ông ta, ám sát rất nhiều người. Sau đó, ông ta cho người điều tra, biết được quan hệ mật thiết giữa tôi và cậu, liền bắt tôi đến nằm vùng bên cậu, làm nội gián cho ông ta. Đúng là những lời liên quan tới thứ chất lỏng màu xanh lục là ông ta dạy tôi nói, đương nhiên những thi thể biến dị trong phòng giữ xác cũng là do tôi lén lút tiêm thêm chất dịch mà ông ta đưa cho. Sau cùng, ông ta muốn thông qua cuộc hẹn tại núi Thiên Lâu, trừ khử Văn Kiện. Chỉ là không thể ngờ đột nhiên lại xuất hiện Văn Kỳ và Vương Thành. Giữa lúc không còn đối sách nào khác, tôi bắt buộc phải thực hiện kế hoạch hai, lén lút thông báo tin tức cho tên lùn, bảo hắn cứu Văn Kiện trên đường áp giải về cục cảnh sát."

Chu Thiên giận dữ đặt tay lên cò súng, Triệu Liên Thành nhắm

chặt mắt lại. Thế nhưng chờ rất lâu mà không thấy tiếng súng nổ.

Chu thiên nhìn Triệu Liên Thành cười nói "Cậu mau đi đi, coi như tôi không nhìn thấy gì hết."

Nói cho cùng anh vẫn chẳng thể xuống tay được với Triệu Liên Thành, họ vốn là đồng đội.

" Tôi nghĩ, sau này cậu không thể nào gặp lại tôi được nữa, trước khi ra đi, tôi tặng cậu một thứ, đó là thứ mà tôi đã mạo hiểm cả tính mạng để trộm về." Triệu Liên Thành nhét một tờ giấy vào tay Chu Thiên rồi mở cửa xe, thần tốc rời khỏi.

Chu Thiên mở tờ giấy ra xem, trên đó có viết một loạt các dãy phản ứng hóa học khó hiểu.

Có điều, việc quan trọng trước mắt chính là đến lục soát lò giết mổ tư nhân kia.

Chu Thiên thấy các huynh đệ đã xông vào trong, cũng nhanh chóng tiến vào lò giết mổ tư nhân.

CHƯƠNG 23

KẺ THAO TÚNG ĐỨNG SAU MỌI VIỆC

Trong lò giết mổ tư nhân nồng nặc mùi máu tanh, có điều, bên trong trống rỗng không có một bóng người, xem ra nơi này đã được thu dọn.

Một cảnh sát nói: "Đội trưởng Chu, tôi đã tra xét rồi, bên trong không có ai, có điều…"

"Có điều cái gì?" Chu Thiên nhìn người trước mặt hỏi.

"Phát hiện rất nhiều thi thể, hơn nữa đều bị cắt thành từng mảnh, không còn bộ phận nào hoàn chỉnh, người chết đều được thay bằng một bộ mặt mới, chẳng thể nào nhận ra tướng mạo trước kia thế nào."

"Xem ra hung thủ là một cao thủ, phẫu thuật lại mặt là vì muốn che dấu thân phận thật sự của người chết, sau đó đem nội tạng ra bán ngoài chợ đen. Có thể làm tới mức thần không hay quỷ không biết thế này, kẻ thao túng đứng sau mọi chuyện quả thực rất ghê gớm."

"Đội trưởng Chu, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Mấy cảnh sát cấp dưới nhìn Chu Thiên chăm chú, xem ra là đang đợi mệnh lệnh của anh.

Chu Thiên than dài một tiếng: "Rút lui."

Hiển nhiên, hành động lần này đã để lộ sơ hở, mặc dù đã điều tra ra nội gián, nhưng cứ là để lộ thông tin? Phải chăng, trong cục vẫn còn nội gián nữa?

Chu Thiên cùng cấp dưới rút về cục, rồi đến thẳng phòng lãnh đạo báo cáo. Đã thất bại hai lần, đây đúng là một sự sỉ nhục to lớn.

Cục trưởng Trịnh nghe Chu Thiên thuật lại mọi chuyện, liền đi thẳng vào vấn đề quan trọng nhất: "Cậu nói trong cục cảnh sát vẫn còn nội gián?"

Chu Thiên gật đầu xác nhận: "Lẽ nào ngài vẫn chưa phát hiện ra? Mỗi lần chúng ta hành động, đối phương đều nhanh hơn chúng ta một bước, trong cục cảnh sát nhất định còn nội gián khác. Hơn nữa còn là người ở bên cạnh chúng ta."

"Ý của cậu chính là…" Cục trưởng Trịnh suy tư giây lát rồi nói: "Hiện nay cậu đã có đối tượng tình nghi chưa?"

Chu Thiên thở hắt ra một hơi, nói: "Hiện nay tôi thậm chí còn không có chứng cứ, chỉ có điều, tôi có cách để dụ hắn ra khỏi hang."

"Được, cậu cứ liệu mà làm." Cục trưởng Trịnh dặn dò xong liền rời khỏi.

Chu Thiên còn đang mãi suy ngẫm, thì Thiên Lượng bước từ phòng vệ sinh ra nói: "Chu Thiên, nghe nói gần đây cậu rất xui xẻo, nội gián thực sự là Triệu Liên Thành sao?"

"Đúng vậy, tôi thật không ngờ, người huynh đệ tốt của tôi năm xưa lại là nội gián do kẻ địch cài vào."

Nói xong, nghĩ tới vật mà Triệu Liên Thành để lại, Chu Thiên liền đưa Thiên Lượng xem qua.

Thiên Lượng nhận tờ giấy từ Chu Thiên, mở ra, đột nhiên khuôn mặt anh không khỏi biến sắc.

Anh đứng bật dậy, như thể phát điên, lớn tiếng nói: "Thật quá tốt, đây chính là công thức hóa học phá giải thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí."

“Có điều, chỉ có mỗi thứ này thôi chưa được! Chúng ta lại gặp phải phiền phức rồi.”

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Chu Thiên hỏi lại.

“Nhất định phải tìm được thứ thuốc hóa học đặc biệt được ghi lại trong này, sau đó điều chế theo tỷ lệ thích hợp mới có thể phá giải thứ chất lỏng màu xanh lục một cách triệt để.”

“Vậy phải làm sao? Cậu có làm được không?”

“Tôi sẽ tận sức.”

Lúc này, Trịnh Tiểu Quân từ đâu đi lại. Chu Thiên lập tức lên kế hoạch phân chia công việc cho mọi người.

“Thiên Lượng, cậu đi nghiên cứu cách phá giải thứ chất lỏng màu xanh lục kia đi, tôi đi dặn dò các đồng nghiệp ra lệnh truy nã Văn Kiện trong toàn thành phố. Tiểu Quân, em hãy bảo vệ Văn Kỳ cẩn thận, không được để cô ấy bị thương đâu.”

Thiên Lượng gật đầu nói: “Được, tôi nhất định sẽ nghiên cứu ra.”

Trịnh Tiểu Quân cũng nói theo: “Yên tâm đi, em đã giấu cô ấy kĩ lắm rồi.”

Chu Thiên dặn dò mọi chuyện đâu vào đấy, sau khi được thành phố phê chuẩn, liền truy nã Văn Kiện trong toàn thành phố. Dán lệnh truy nã tại các nơi như các khách sạn lớn, rồi những phòng cho thuê trọ tư nhân, lại thông báo trên cả truyền hình và mạng internet, thậm chí còn phát thông báo cả bên thành phố Tây Nam nữa.

Chu Thiên bước ra khỏi cục cảnh sát, châm một điếu thuốc, khổ sở nghĩ xem rốt cuộc Văn Kiện và giáo sư Vương có thể trốn được ở đâu. Liệu có nên đặt mình vào vị trí của họ để suy nghĩ? Nếu anh là bọn họ, muốn tìm một nơi trốn an toàn, vậy thì sẽ chọn nơi nào?

Trước tiên tìm một nơi kín đáo, sau đó thay tên đổi họ, giết chết tất cả những người có liên quan, không để lại bất cứ dấu tích nào nữa. Nói không chừng, Văn Kiện đã bị giáo sư Vương giết chết rồi. Bởi lẽ hiện nay chỉ còn Văn Kiện và tên đàn ông cao lớn biết được bí mật của giáo sư Vương thôi. Hoặc có lẽ, Văn Kiện đã giết chết giáo sư Vương? Vừa nghĩ tới đây, Chu Thiên liền hít sâu một hơi thuốc.

Bọn họ cần nhiều nội tạng của người như vậy làm gì? Người tiếp theo liệu có phải là Văn Kỳ?

Chu Thiên cảm thấy cách thức gây án của hung thủ theo lý tưởng mà nói, trong quá trình phạm tội, các sát thủ liên hoàn đều sẽ lựa chọn mục tiêu từ trước. Đây không chỉ là thói quen của sát thủ, mà điều quan trọng hơn chính là muốn thỏa mãn tâm lý biến thái của hung thủ, thị uy với cảnh sát.

Thế nhưng, ngoại trừ Từ Giai Thần là hung thủ giết người ra, phía sau vẫn còn một hung thủ khác nữa?

Trời chuyển tối, dù đã phát lệnh truy nã toàn thành phố, nhưng xem ra vẫn chẳng có chút manh mối nào. Lúc này, di động của Chu Thiên đột ngột vang lên, anh nhìn màn hình, là Trịnh Tiểu Quân gọi tới.

“Đại cảnh sát Chu, anh quên cái gì rồi đúng không?” Đầu kia điện thoại truyền lại giọng nói dịu dàng của Trịnh Tiểu Quân.

“Ồ, cái gì thế?” Tâm trạng của Chu Thiên lúc này cực kỳ xấu.

“Anh vẫn đang bận à? Anh quên cả thời gian ăn cơm chắc? Em đang chờ anh trong nhà hàng cạnh cục cảnh sát đây, nếu anh không tới, em sẽ chết cho anh xem.”

Nghe xong lời uy hiếp của Trịnh Tiểu Quân, Chu Thiên mỉm cười bất lực: “Anh sẽ tới ngay bây giờ.” Chu Thiên đối với Trịnh Tiểu Quân cũng giống y như Từ Giai Thần đối với Văn Kỳ vậy.

Chu Thiên luôn không quên ba quy ước với cha của Trịnh Tiểu Quân, anh biết rằng để đạt được tiêu chuẩn đó, nhất định phải phá giải được vụ án mạng liên hoàn lần này. Trước kia, anh là người một khi đã làm việc thì rất chú tâm, thậm chí chẳng còn thời gian để nói chuyện yêu đương. Một khi đã nhận nhiệm vụ là phải nhanh chóng điều tra, trong bất kì tình huống nào cũng không có ý chùn bước. Với anh, chẳng có gì quan trọng hơn nhiệm vụ.

Thế nhưng, anh đã dần dần thay đổi, bởi vì Trịnh Tiểu Quân, thậm chí bản thân anh cũng cảm thấy kì lạ, lẽ nào đây chính là sức mạnh của tình yêu?

Lúc Chu Thiên bước vào nhà hàng bình dân đối diện với cục cảnh sát, Trịnh Tiểu Quân liền giơ tay vẫy gọi.

Lúc ngồi đối diện với Trịnh Tiểu Quân, Chu Thiên có để ý một cô gái ngồi đối diện, chỉ là lén liếc vài lần mà thôi, vốn dĩ khả năng kháng cự lại các mỹ nữa của anh tương đối kém, đoán chắc đã bị tên khốn Thiên Lượng làm hư rồi.

“Anh đã ngắm đủ chưa?” Trịnh Tiểu Quân trợn mắt lườm Chu Thiên.

“Ừm, cũng đủ rồi, có điều anh cảm thấy cô ấy kém xa em, anh vẫn thích được ngắm bà xã của anh nhất.” Chu Thiên dẻo mỏ nịnh hót.

Trịnh Tiểu Quân bật cười thành tiếng, thấy đây là lần đầu tiên Chu Thiên nói ra những lời này liền đưa ra lời chọc ghẹo: “Em cảm thấy anh đã học hư theo người ta rồi…”

“Thiên Lượng?” Cho dù quan hệ giữa anh và Thiên Lượng rất tốt, thế nhưng lúc này anh chỉ còn cách bán đứng Thiên Lượng.

Sở thích về ăn uống của hai người gần giống nhau, đều thích các món cay nóng của Tứ Xuyên. Sau khi ăn uống no nê, Chu Thiên liền hỏi Trịnh Tiểu Quân: “Bà xã yêu dấu, em nhất định phải bảo

vệ Văn Kỳ cho tốt, cô ấy chính là nhân chứng quan trọng của vụ án này, anh còn phải quay về cục tiếp tục tra tìm tung tích của Văn Kiện và giáo sư Vương."

"Được rồi, em làm việc thì anh cứ an tâm." Trịnh Tiểu Quân mỉm cười nhìn Chu Thiên, trong lòng cô thầm nghĩ, cô rất thích nhìn Chu Thiên khi anh nghiêm túc làm việc, cho dù là vụ án thế nào, anh cũng không nề hà mà dốc toàn lực điều tra.

Quay về cục cảnh sát, Thiên Lượng vẫn đang liều mạng nghiên cứu trong phòng giữ xác, Chu Thiên bỗng có chút do dự.

"Mình có thể nghi ngờ cậu ấy – người huynh đệ mà mình tín nhiệm nhất không?" Anh bắt đầu tỏ ra lưỡng lự, sau đó lặng lẽ cúi đầu bước vào trong.

"Lượng Tử, cậu nghiên cứu đến đâu rồi?" Chu Thiên bình thản lên tiếng hỏi.

Lúc này anh tuyệt đối không thể nói cho bất cứ ai biết cục cảnh sát vẫn còn một nội gián khác. Đặc biệt là vào những lúc quan trọng thế này, càng không thể nói ra.

Anh âu sầu than dài một tiếng, từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến việc nghi ngờ Thiên Lượng. Anh lựa chọn rời đi, quay về phòng riêng của mình. Có điều, bởi vì gần đây công việc quá bận rộn, cho nên đã lâu lắm rồi anh không được nghỉ ngơi đầy đủ. Giờ anh cần ngủ một giấc, nói cho cùng, anh cũng không phải người máy.

Trên thực tế, Chu Thiên lúc nào cũng nghĩ tới vụ án, vì muốn điều tra ra kẻ thao túng đứng sau mọi chuyện, phía sau Văn Kiện và giáo sư Vương nhất định còn người nữa.

Thế nhưng, anh luôn cảm thấy người này đang tiềm phục ngay gần anh? Rốt cuộc đó là ai chứ? Trong đầu anh không ngừng hiện lên cái chết thê thảm của những nạn nhân trong vụ án, trước tiên

là Triệu Vỹ và Hạ Thiên, tiếp theo là những người trong phòng 414.

Điều này khiến Chu Thiên luôn cảm thấy áy náy không yên, anh muốn điều tra ra hai tên tội phạm bỏ trốn kia, hơn nữa còn phải tìm cách ngăn chặn nguy cơ sinh hóa tái bùng phát. Anh đặt hết mọi hy vọng lên những công thức hóa học mà Triệu Liên Thành để lại, anh hối hận là, lúc Triệu Liên Thành bỏ đi, anh không hỏi về nơi ẩn thân của giáo sư Vương và Văn Kiện. Đây chính là thiếu sót của anh.

Anh nghĩ mãi, nghĩ mãi, nằm trên chiếc ghế sô pha rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Trịnh Tiểu Quân cầm một suất cơm tối trong tay, đương nhiên suất cơm này là chuẩn bị cho Văn Kỳ. Trịnh Tiểu Quân rẽ vào mấy con ngõ nhỏ, lại đi lên một khu dân cư nhỏ hẹp.

Cô móc chìa khóa mở cửa phòng 201: "Kỳ Kỳ, tôi về rồi, mau ra ngoài ăn cơm thôi."

Căn phòng là một khoảng tối đen, mãi lâu sau vẫn chẳng hề có chút hồi âm.

Trịnh Tiểu Quân vô cùng lo lắng, đã xảy ra chuyện gì chứ? Lẽ nào, Văn Kỳ mất tích? Thế nhưng cửa khóa, tại sao lại không có người ở trong phòng? Văn Kỳ có thể đi đâu?

Trịnh Tiểu Quân hoang mang, liền nhấc điện thoại gọi Chu Thiên.

"Bà xã, làm sao thế?"

"Chu Thiên, hôm nay lúc ăn cơm xong, em vừa về đã phát hiện Văn kỳ mất tích. Thế nhưng cửa khóa, sao cô ấy có thể mất tích một cách bí ẩn như vậy được."

"Cái gì? Văn Kỳ mất tích? Em đang ở đâu? Anh sẽ lập tức tới đó." Chu Thiên chẳng còn tâm tư nghỉ ngơi, lập tức tới thẳng địa

chỉ mà Trịnh Tiểu Quân vừa nói.

Chu Thiên vừa lái xe vừa suy nghĩ, Văn Kỳ mất tích? Cô ấy đang là nhân vật quan trọng trong mấy vụ án vừa qua, cô ấy bị người ta bắt đi? Nếu thực sự là vậy, vụ án này sẽ vô cùng phiền phức, thậm chí sẽ biến thành một vụ án treo không còn đối chứng.

Anh biết nhất định phải quan sát hiện trường, phát hiện ra các manh mối cần thiết. Một người ở trong không gian kín, bỗng dưng biến mất là điều không thể.

Khi tới căn phòng mà Trịnh Tiểu Quân thuê, Chu Thiên lập tức xông vào bên trong, đáng tiếc không phát hiện ra bất cứ manh mối nào.

Sau đó, anh liền gọi cho Thiên Lượng, có điều, Thiên Lượng cũng chẳng có tin tốt lành nào dành cho anh. Anh và Trịnh Tiểu Quân bắt đầu tìm kiếm tung tích Văn Kỳ, thông qua giáo viên ở trường đại học Thiên Nhai, tìm được địa chỉ nhà của Văn Kỳ trước kia, họ mới biết căn nhà đã bị bỏ hoang.

Trịnh Tiểu Quân lại hỏi hàng xóm xung quanh, nhưng hàng xóm nói, cả nhà họ đã đi du lịch, hơn nữa, mấy ngày trước họ thấy ông chủ Văn về thu xếp hành lí. Xem ra, trong thời gian ngắn, họ sẽ không về nhà.

Cái gì? Mấy hôm trước? Ông ta đã mang theo những gì?

Chu Thiên than dài chán nản, châm một điếu thuốc, vụ án này tạm thời lại đi vào ngõ cụt.

Đã mười hai tiếng trôi qua, những người có liên quan tới vụ án đều bặt vô âm tín.

Một nơi bí mật, trong một gian mật thất cực lớn.

Văn Kiện nằm trên giường, bên cạnh có hai người phụ nữ, nhìn dáng vẻ có thể dễ dàng nhận ra, họ đều là gái bán hoa. Văn Kiện có thể nhẫn nhịn được bất cứ thứ gì, có điều thứ ông ta không thể

nhịn được nhất chính là phụ nữ.

Trốn tại đây, cả ngày ông ta được ăn ngon, mặc đẹp, tận hưởng cuộc sống, ba bữa đều có người đưa tới đúng giờ. Tuy nơi này có ti vi, thế nhưng ông ta chẳng bao giờ xem, không khí trong cả căn phòng nồng nặc mùi sắc dục. Nói đây là một gian mật thất, chi bằng gọi đây là chốn ăn chơi thác loạn của Văn Kiện thì đúng hơn.

“Mình còn có thể trốn được bao lâu? Phải chăng là trốn cả cuộc đời, lão già đó tính thế nào? Là mình giết lão trước hay lão giết mình trước?”

Lúc này, vẫn còn nửa tiếng nữa trời mới sáng.

Mấy cô gái bước ra khỏi trung tâm tẩm quất Kim Ngọc, mặt mày tươi cười hớn hở, bọn họ đã có thể mãi mãi rời khỏi nơi này, không ai biết bọn họ đã ngủ với Văn Kiện cả tuần nay. Văn Kiện đang được Tần Phụng Trân cất giấu, bởi nếu Văn Kiện bị bắt thì cô ta cũng chết.

Thế nhưng, Tần Phụng Trân không thể để Văn Kiện tiếp tục sống, cô ta không muốn bị Văn Kiện quay lại cắn một phát, người đứng sau mọi chuyện đã ra chỉ thị, phải khiến Văn Kiện chết từ từ, để chính ông ta cũng không hề hay biết.

Đúng vậy, đây chính là ý của giáo sư Vương, thế nhưng ông ta chẳng thể nào đoán ra, Văn Kiện từ lâu đã muốn giết chết mình.

Giáo sư Vương ngồi trên chiếc ghế sô pha trong căn mật thất, trước mặt bày rất nhiều các túi màu đen.

Một lúc lâu, ông ta liền đứng dậy, bước vào phòng ngủ, lấy di động, gọi đến một số Tần Phụng Trân.

“Thế nào rồi? Ông ta không nghi ngờ gì chứ?”

“Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, ông ta không hề nghi ngờ gì.”

“Được, làm rất tốt, cô mau tới mà lấy tiền.”

“Dạ, tôi sẽ tới ngay tức thì.”

Chỗ ẩn thân của giáo sư Vương nằm ngay tại một gian mật thất trong phòng làm việc của ông ta tại bệnh viện, mỗi ngày Vương Uy đều mang cơm tới, cứ cách nửa tháng lại đưa cho ông ta một túi ni lông màu đen, bên trong chứa đầy nội tạng, thi thoảng lại là người phụ nữ còn sống. Để tiện cho giáo sư Vương có thể ăn nội tạng bất cứ lúc nào, thay đổi máu tươi, đạt được mục đích trường sinh bất tử.

Không thể để lại ai khác! Tuyệt đối không thể.

Không lâu sau, tên lùn ra ngoài đón tiếp Tần Phụng Trân, dưới sự chỉ đạo của tên lùn, cô ta tới gặp giáo sư Vương.

Giáo sư Vương liền dẫn cô ta vào trong gian mật thất biệt lập kia, hoàn toàn không định đưa tiền cho Tần Phụng Trân, mà muốn cô ta một đi không trở lại.

Tần Phụng Trân đột nhiên cảm thấy cực kỳ hoảng loạn, khi bàng hoàng phát hiện ra, gian mật thất này để rất nhiều tiêu bản con người. Trái tim cô ta đập thình thình, âm thầm cảm nhận bản thân mình rồi cũng biến thành một trong những bộ tiêu bản tại đây.

“Phụng Trân, tôi và cô đã hợp tác nhiều năm, cô cũng hiểu những vụ làm ăn của tôi, giờ tôi muốn mượn tay cô trừ khử Văn Kiện, bởi vì hắn đã biết quá nhiều bí mật! Những người biết quá nhiều đều phải chết.” Giáo Sư Vương mỉm cười lạnh lẽo.

“Ừm, tôi biết, ông ta đã ngủ với hai cô gái điểm có bệnh cả tuần trời, tôi chỉ lấy phần của tôi, những thứ khác, tôi không quan tâm.” Tần Phụng Trân cũng là một người phụ nữ thông minh.

Đương nhiên, cô ta không thể ngờ rằng, mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm, càng không thể nào đoán được tâm tư của giáo sư Vương.

Chỉ là, cô ta lại âm thầm cảm nhận, hiện nay Văn Kiện sắp chết, người tiếp theo liệu có phải là cô ta? Đây là một chuyện vô cùng đáng sợ. Cô ta hiểu rõ bản thân đang hợp tác với một tên ác độc hơn cả sói lang. Điều này khiến Tần Phụng Trân lạnh toát toàn thân, có lẽ cô ta thực sự phải chết?

Tần Phụng Trân tiến vào bên trong phòng lạnh, ngón tay cô ta bắt đầu run rẩy, nỗi hoảng sợ trước cái chết từ từ trào dâng, cô ta không ngừng nuốt nước miếng, nỗi sợ hãi thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Những người biết được chuyện mười tám năm trước càng ngày càng ít, lần lượt từng người một chết đi, người tiếp theo sẽ là ai?

“Đươc rồi, Phụng Trân, cô mau lại đây.” Giáo sư Vương nhìn Phụng Trân rồi nói.

“Không, không cần đâu, trung tâm tẩm quất vẫn còn chút việc, lần sau tôi lấy tiền cũng được.” Cô ta dường như đã đoán ra được điều gì đó.

“Cô cho rằng, cô biết được nơi ẩn thân của tôi rồi mà vẫn có thể sống sót rời khỏi đây sao?” Giáo sư Vương còn chưa dứt lời, bỗng quay người vươn ra một cánh tay cực lớn, bóp chặt lấy cổ họng Phụng Trân. Hai mắt ông ta đỏ rực, khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi, bắt đầu nhăn nhúm, miệng nhe ra chiếc nanh sói cùng thứ chất lỏng màu xanh lục, đôi tai biến dạng nhọn hơn, toàn thân mọc đầy thứ lông màu trắng bạc, lúc này ông ta đã biến thành một con sói khổng lồ đáng sợ.

Tần Phụng Trân hoảng hốt, đồng thời ngửi thấy mùi vị của cái chết, xem ra cô ta đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Ba thứ cảm giác này tấn công cô ta một cách điên cuồng, rồi lan rộng đi khắp toàn thân.

Giáo sư Vương tăng thêm sức mạnh, miệng bật ra những tiếng

gừ gớm ghiếc, tiếng xương gãy vang lên. Sau đó ông ta vứt Tần Phụng Trân xuống đất, nhe hai nanh sói, bắt đầu cào xé thi thể.

Sau vài phút ngắn ngủi, trên sàn chỉ còn lại một bộ xương trắng.

CHƯƠNG 10.2

Giáo sư Vương nghĩ tới kế hoạch sắp tiến hành vào đêm trăng tròn, ông ta để lộ nụ cười điên cuồng, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Lúc này, tên lùn và Vương Uy cùng lúc xuất hiện trong gian mật thất của giáo sư Vương.

“A Uy, chuyện đã làm đến đâu rồi?” Giáo sư Vương lên tiếng hỏi.

“Ba, mọi thứ đều tiến hành theo kế hoạch của ba, tại sao lại sắp xếp ở khu nghĩa địa trên núi?” Vương Uy vẫn không hiểu, sắp xếp mọi chuyện trực tiếp tại trung tâm thành phố là tốt nhất, tại sao nhất định phải chọn ở khu nghĩa địa nằm tít tận trên núi cao, một nơi hoang vắng như vậy?

“Người trẻ tuổi, mục đích là vì muốn tất cả những thi thể nằm tại nghĩa trang trên núi đều nhiễm vi rút, từ đó tăng cao tốc độ lan truyền, thực hiện đại kế nguy cơ sinh hóa.” Tên lùn trả lời Vương Uy, hắn vốn dĩ là một thợ trang điểm người chết trong khu an táng, đương nhiên hiểu được điều bí ẩn nằm trong đó.

“Đúng vậy, chọn tiến hành vào đêm trăng tròn, vừa hay là ngày mà người sói cần máu nhất, như vậy mới là thời cơ tốt nhất. Đến khi đó, cả thành phố Thiên Nhai này sẽ trở thành thiên hạ của ta rồi.” Giáo sư Vương bật cười điên loạn.

“Không chỉ thành phố Thiên Nhai, nếu vi rút truyền đi với tốc

độ chóng mặt, cả thế giới này sẽ thuộc về ngài.” Tên lùn lại đưa lời nịnh hót.

Hắn cũng muốn được chia bôi gì đó trong đại kế lần này, giáo sư Vương gật đâu, đánh mắt ra hiệu cho Vương Uy.

Vương Uy nhanh chóng hiểu ý, rút súng trong người ra, chĩa vào huyệt thái dương của tên lùn bắn hai phát.

Tên lùn không kịp phản ứng, viên đạn đã xuyên qua đầu.

Sau khi Vương Uy lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại giáo sư Vương.

“Cái gì? Tần Phụng Trân đã mất tích rồi?” Chu Thiên thét lên trong điện thoại. Hiển nhiên có người đã cố ý cắt đứt mọi manh mối, mục đích chủ yếu chính là muốn giết người diệt khẩu, chắc chắn có liên quan tới kẻ thao túng đứng sau mọi chuyện kia.

Chu Thiên liền nhanh chóng điện thoại cho Trịnh Tiểu Quân.

“Quân Quân, em đang ở đâu?” Chu Thiên phiền não hỏi.

“Em đang ở bên ngoài.”

“Em đang ở đâu thì cũng quay về cục cảnh sát ngay.” Chu Thiên lo lắng nói.

“Được, em sẽ quay về ngay.” Trịnh Tiểu Quân nói xong liền cúp máy.

Chu Thiên đột nhiên có một dự cảm không lành trước sự an nguy của Trịnh Tiểu Quân: “Không, cô ấy tuyệt đối không thể bị kéo vào vụ án này.”

Mười lăm phút sau, Chu Thiên đã thấy Trịnh Tiểu Quân quay về.

Lúc bước vào, Trịnh Tiểu Quân liền hỏi: “Làm sao thế anh?”

“Tiểu Quân, em đừng theo đuổi vụ án này nữa, anh sợ em xảy ra chuyện.”

“Không, em muốn cùng anh tham gia vụ án này.”

“Không cần đâu.” Chu Thiên nói lớn, khiến Trịnh Tiểu Quân có chút bất ngờ.

Lúc này Chu Thiên rất muốn tìm ra Tần Phụng Trân. Bởi Tần Phụng Trân là nhân vật quan trọng trong mấy vụ án gần đây, ngoài ra còn một nhân vật quan trọng khác nữa là Văn Kỳ hiện đang không rõ tung tích.

Chu Thiên lên kế hoạch ghé qua trung tâm tẩm quất Kim Ngọc và quán internet chui nọ, xem liệu có phát hiện được chút manh mối nào tại hai nơi này hay không.

Điều khiến Chu Thiên băn khoăn nhất chính là liệu Văn Kiện có ở cùng chỗ với giáo sư Vương? Tần Phụng Trân đã bị ai bắt cóc? Lúc này việc tìm người chẳng khác nào mò kim đáy bể. Vậy thì, lúc này chỉ còn cách theo dõi tên đàn ông cao lớn bí ẩn kia thôi.

Nghĩ vậy, Chu Thiên lập tức đến phòng thông tin, đưa cho họ đoạn clip anh quay được vào ngày hôm đó. Anh mong qua doạn clip này có thể tìm ra dược người đàn ông thần bí. Trước tình hình hiện nay, mọi manh mối đang tập trung trên người đàn ông này. Rốt cuộc hắn là ai? Liệu có liên quan gì tới giáo Sư Vương không? Đây thực sự là một chuyện cực kỳ phiền phức!

Có điều, anh cũng phải đồng thời áp dụng các biện pháp đặc biệt, thông qua công ty viễn thông, nghe trộm di động của Văn Kỳ, bất cứ cuộc điện thoại nào gọi đến, Chu Thiên đều có thể nghe được.

Một nơi bí ẩn khác… dưới chân núi Thiên Lâu.

Khi Văn Kỳ tỉnh dậy, cảm thấy đầu đau giống như vừa bị ai đánh. Cô từ từ mở mắt, nơi cô đang ở là một căn phòng đơn giản, đây là đâu chứ?

Cô liếc mắt nhìn ra xung quanh, hy vọng tìm thấy bóng dáng

của Trịnh Tiểu Quân…

Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt bên ngoài hắt vào, Văn Kỳ nhìn thấy phía trước có một chiếc bàn giản dị, bên trên đặt một chiếc gạt tàn màu trắng chất đầy tàn thuốc. Hẳn là một người đàn ông đã bắt cô tới đây.

Có điều, cô vẫn sống, rốt cuộc chuyện này là tốt hay xấu? Cùng lúc đó, cô lại nhớ tới thứ mà Từ Giai Thần đã để lại cho mình trước khi anh chết. Từ Giai Thần lấy thân phận Cỗ máy thời gian, cố tình bán đồ cho Văn Kỳ, là vì muốn Văn Kỳ tránh xa trận phân tranh này. Trong thứ mà Từ Giai Thần để lại cho cô, Văn Kỳ phát hiện một nick QQ, trong hòm thư QQ có lịch sử giao dịch giữa anh với người trong chợ đen, còn có cả một tập tài liệu. Trong tài liệu có rất nhiều thứ liên quan tới nghiên cứu sinh hóa, bản đồ kết cấu phân tử xoắn ốc của DNA, rồi chất điện giải của con người.

Thậm chí cả bản kế hoạch giết người của Từ Giai Thần, trong đó có một vụ thảm án đã xảy ra tại núi Thiên Lâu mấy hôm trước. Cho đến lúc này điều khiến Văn Kỳ áy này nhất chính là Văn Kiện đã tự tay giết chết cha mẹ của Từ Giai Thần.

Lúc này tay chân Văn Kỳ bị trói chặt vào ghế, không thể cử động. Văn Kỳ ngồi trên ghế, không ngừng vặn vẹo thân hình, sau cùng cả cô và chiếc ghế đã ngã xuống đất. Thế nhưng phải dùng thứ gì để cắt đứt dây thừng chứ? Khoảnh khắc cô kéo thân người về chiếc bàn phía trước, cửa phòng đột nhiên mở ra, một người đàn ông cao lớn bước vào nhìn chằm chằm Văn Kỳ nằm trên mặt đất, hắn chính là Vương Uy.

Vương Uy châm điếu thuốc, đích thân dựng chiếc ghế trói Văn Kỳ lên, còn hắn lặng người nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ nham hiểm. Văn Kỳ hoàn toàn không biết người đàn ông cao to trước mặt là ai, cô cũng chẳng biết hắn bắt cô đến đây để làm gì.

Mọi thứ khiến Văn Kỳ cảm thấy cực kỳ quái lạ, cô hoàn toàn chẳng biết gì, tại sao cô lại bị lôi vào cuộc phân tranh này?

Người đàn ông cao lớn gỡ kính râm xuống, để lộ ra đôi mắt chằng chịt sẹo, trên mắt và mặt hiện rõ vết bỏng. Vương Uy mỉm cười lạnh lùng rít một hơi thuốc, khom người xuống, thở ra một làn khói thuốc màu trắng tới trước mặt Văn Kỳ.

“Cô nói xem thằng ranh đó trước khi chế đã để lại cho cô cái gì?” Mấy hôm nay, Vương Uy vẫn âm thầm theo dõi Trịnh Tiểu Quân, thế nên mới phát hiện ra được chỗ ẩn náu của Văn Kỳ, sau đó nhân lúc Trịnh Tiểu Quân ra ngoài, hắn liền men theo đường ống nước, trèo lên tầng hai, xông vào phòng đánh ngất Văn Kỳ, rồi lại đi men theo đường ống nước vác theo Văn Kỳ leo xuống.

Văn Kỳ nhìn khuôn mặt gớm ghiếc của Vương Uy, trong lòng thầm nghĩ, người trước mặt muốn lấy bản đồ kết cấu phân tử DNA trong hòm thư của Từ Giai Thần, lẽ nào hắn chính là người của giáo sư Vương? Xem ra người này không hề có ý tốt.

“Chẳng để lại gì cho tôi hết, anh muốn làm gì?”

“Hừm, con nhãi ranh này mồm miệng kín gớm, thằng cha già chết tiệt của mày lúc này cũng chẳng biết đã chết hay chưa. Nếu mày không nói, tao sẽ có cách bắt mày phải mở miệng.” Nói xong, hắn rút chiếc di dộng màu lam của Văn Kỳ ra, ấn nút gọi cho Văn Kiện.

“Ông chủ Văn à, con gái ông đang nằm trong tay tôi, nếu muốn nó sống thì mau bảo nó nói ra bí mật mà tôi muốn biết, tôi đảm bảo có thể cho nó quay về bình an.”

“Mày nói cái gì? Văn Kỳ đang ở trong tay mày?”

“Hay là tôi cho ông nói chuyện với con gái ông nhé!” Dứt lời, Vương Uy liền đưa chiếc di động tới trước mặt Văn Kỳ.

“Ba, mau tới cứu con.” Văn Kỳ thét lên, còn chưa nói hết câu

Vương Uy đã thu di động lại.

“Được rồi, ông đã nghe thấy chưa? Hai ba giờ đêm nay, giao dịch tại số 138 đường Thiên Nhai, nếu không ông chờ mà dọn xác con gái.” Nói xong, Vương Uy liền dập máy luôn.

Vương Uy bước tới trước mặt Văn Kỳ, khuôn mặt hắn lúc này đã biến thành nửa người nửa sói, hắn lấy một chiếc túi ni long màu đen, móc ra một quả tim, nuốt vào họng ngay trước mặt Văn Kỳ. Máu tanh từ đám nội tạng vấy đầy lên mặt Văn Kỳ, khiến cô thét lên thất thanh, nhưng những chuyện khủng bố hơn vẫn còn nằm ở phía sau.

Vương Uy kéo một thi thể từ phía sau ra, trong ty cầm một cao dao phẫu thuật, bắt đầu giải phẫu thi thể ngay trước mặt Văn Kỳ, rạch từng dao từng dao. Văn Kỳ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, lại thét lên một tiếng, dần dần trở nên điên loạn.

Vương Uy thấy mình đã đạt được mục đích, liền dừng tay. Hắn còn phải chuẩn bị nội tạng cho giáo sư Vương, còn một bộ thi thể nữa đang được giấu trong lò mổ. Hắn liền nhốn Văn Kỳ trong phòng, bước xuống nhà rồi đi thẳng tới lò giết mổ.

Hắn không hề phát hiện ra, có một bà già đi theo sau mình. Đúng vậy, người theo dõi hắn lúc này là Trịnh Tiểu Quân, cô đã âm thầm đặt máy định vị trong tất của Văn Kỳ, cố tình để người ta bắt Văn Kỳ đi, dẫn dụ hung thủ thực sự đứng sau mọi chuyện ra ngoài ánh sáng. Đây chính là một phần của kế hoạch.

Hai người cứ như vậy, đi cách nhau một khoảng mấy mét.

Quay về một nơi khác.

Văn Kiện không ngờ giáo sư Vương định dùng Văn Kỳ để uy hiếp mình. Nên đắn đo mãi xem bản thân có đi hay không? Hơn nữa, số 138 đường Thiên Nhai? Đó chẳng phải là lò giết mổ tư nhân sao?

Đúng rồi! Nhất định là hắn! Hắn muốn giết chết ông. Văn Kiện bắt đầu mâu thuẫn, rốt cuộc ông ta có nên đi hay không?

Vì nhờ công ty viễn thông nên Chu Thiên cùng lúc cũng nhận được thông tin từ cuộc điện thoại của máy Văn Kỳ. Văn Kỳ bị bắt cóc, hơn nữa trở thành vũ khí dùng để uy hiếp Văn Kiện. Bọn chúng đề cập tới một nơi, số 138 đường Thiên Nhai. Đợi đã, số 183 đường Thiên Nhai? Đó chẳng phải là lò giết mổ tư nhân sảo? Bao nhiêu năm nay, rất có thể tất cả những thi thể đều đã được giấu giếm trong lò giết mổ tư nhân này.

Tối nay liệu Văn Kiện có xuất hiện cứu Văn Kỳ? Kể từ khi Văn Kỳ mất tích tơi nay đã được mười hai tiếng, lẽ nào nội gián còn lại chính là Trịnh Tiểu Quân? Nhìn từ ngoài vào, cô cũng đáng nghi, có điều, cô chẳng cần thiết phải làm thế?

Tất cả đều chỉ là suy đoán của Chu Thiên, hơn nữa những suy đoná này hoàn toàn không có chứng cứ. Chu Thiên quyết định bố trí thiên la địa võng tại lò giết mổ, anh muốn biết người bắt cóc Văn Kỳ rốt cuộc là ai?

Chu Thiên không biets làm như vậy có tác dụng không, nếu thực sự có theẻ dùng cách này để lôi kẻ thao túng mọi chuyện ra ngoài ánh sáng thì tốt quá.

Cùng lúc anh nhận được một tin tức, là Thiên Lượng gọi tới, cuối cùng đã có một tin tức tốt, phát hiện ra một chất có thể phản ứng cùng thé chất lỏng màu xanh lục kia.

Có điều, việc quan trọng nhaats lúc này chính là đi bắt kẻ đã bắt cóc Vân Kỳ. Dưới sụ trợ giúp của cục trưởng Trịnh, Chu Thiên dẫn theo một đội cảnh sát tiến thẳng tới lò giết mổ chờ hành động.

Lò giết mổ tư nhận này không lớn lắm, địa điểm heo hút, xung quanh vắng lặng.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, cùng việc định vị thành công nơi Văn

Kỳ đang bị giam giữ cùng vị trí hiện tại của Văn Kiện, Chu Thiên bắt đầu cho mở cuộc truy xét toàn diện.

Khi tới chân núi Thiên Lâu, anh thấy một chiếc xe taxi màu vàng vụt qua trước mặt, người ngồi trong xe là Văn Kiện vào giáo sư Vương, Chu Thiên lập tức cho xe theo sát phía sau.

Bám đuôi được một lúc, anh thất chiếc taxi trước mặt dừng lại, cuối cùng anh đã có thể tóm được đuôi bọn chúng, nhưng hai kẻ này định làm gì?

Chu Thiên ngồi tron gxe, nhìn hai người trước mặt đi xa rồi mới từ từ bước xuống.

Chu Thiên đi cách hai người một khoảng khá xa, anh vốn định thông báo cho đồng đội tới bắt người, nhưng nghĩ lại, bọn họ tơis đây chắc có mục đích khác, hơn nữa lại còn ngồi taxi tới. Anh có phần không hiểu vào những lúc quan trọng thế này, hai người họ chạy tới khu vực hoang vắng này để làm gì?

“Lão già, hôm nay không phải ông chết thì là tôi chết! Ông sắp xếp người bắt cóc con gái tôi là có ý gì?” Ông ta biết rõ, Văn Kỳ bị bắt cóc đều là chỉ thị của giáo sư Vương.

“Hả, huynh đệ, tôi không biết ông đang nói cái gì, bắt cóc con gái ông gì chứ?” Giáo sư Vương tỏ ra không biết chuyện gì đang xảy ra, có điều, ánh mắt ông ta thoáng hiện sát khí.

“Hừm, lão già, mẹ kiếp, từ lâu tao đã căm ghét mày lắm rồi. Bao năm nay, mày chẳng làm gì cả, lại còn muốn lấy một nửa số lợi nhuận mà tao kiếm được, tao đã nhịn đủ rồi. Con gái tao nhất định là do bị mày bắt cóc.”

“Đã như vậy rồi, chúng ta chẳng cần phải nói nhiều thêm nữa. Nếu mày đã biết rồi, tao cũng chẳng ngại nói cho mày biết, cho dù bây giờ mày giết chết tao, mày cũng không sống nổi một tuần nữa đâu.” Giáo sư Vương mỉm cười xảo quyệt.

“Mày đừng có ăn nói ngông cuồng.”

“Nói thật cho mày biết, hai con điếm mà Tần Phụng Trân tìm cho mày vài hôm trước đều bị bệnh hết, chính tao cố tình sắp xếp đấy. Bây giờ, mày đã hiểu chưa?”

“Mày! Mày đúng là đồ súc sinh!” Văn Kiện thét lên.

“Theo những gì thằng nhãi Vương Uy nói, trong linh hồn mày cũng khắc một tội lỗi, đó chính là dâm dục. Có điều, tối nay mày đã tới, tao chẳng thể nào để mày sống mà rời khỏi đây được.” Giáo sư Vương nói xong liền nhào tới, trong thoáng chốc, Văn Kiện đã bị giết mà không kịp trở tay.

Khoảnh khắc Văn Kiện bị giáo sư Vương đẩy ngã xuống mặt đất, ông ta thấy khôn mặt giáo sưu Vương nhanh chóng biến đổi, ông ta thấy khôn mặt giáo sư Vương biến thành nanh sói, khuôn mặt nửa người nửa sói, mắt trái vẫn là đồng tử giống như người bình thường nhưng mắt bên phải lại là đồng tử màu xanh lục. Miệng ông ta cũng không ngừng chảy ra thứ chất lỏng mày xanh lục.

Giáo sư Vương cắn mạnh lên cổ Văn Kiện, bàn tay đầy móng vuốt, bắt đầu cào xé thi thể của Văn Kiện, từ từ phanh thây, hút hết máu bên trong giống như loài quỷ dữ.

Chu Thiên trốn phía sau chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đáng sợ, tim đập điên cuồng, cứ như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giáo sư Vương giết chết Văn Kiện xong liền chạy trốn với tốc độ bỏ chạy của loài sói, Chu Thiên còn chưa kịp phản ứng, ông ta đã hoàn toàn mất tăm mất dạng.

Ở một nơi khác, nhìn trông có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Thiên Lượng và cục trưởng Trịnh mỗi người theo đuổi một tâm sự, im lặng không nói gì, nhìn những thứ Triệu Liên Thành để lại cho Chu Thiên.

Trong một bệnh viện tư nhân, Chu Thiên đưa ra thẻ cảnh sát, tiếp đó hỏi thăm thông tin về những ca phẫu thuật mà giáo sư Vương đích thân tiến hành gàn đây. Bác sỹ trực ban liền đưa anh lên khỏi phòng lưu giữ tư liệu nằm ở cuối hành lang. Nơi này không khí ngập ngụa mùi flo và các loại thuốc khác, bức tường bên trái treo đầy những nội tạng có tẩm phoóc-môn.

Chu Thiên bước tới trước một chiếc bình đựng cánh tay người, trong khi vẫn lắng nghi bác sỹ chủ nhiệm nói chuyện.

Khi Chu Thiên rời khỏi đó đã hai mươi hai giờ đêm, chỉ còn một tiengs nữa là đến thời gian giao dịch. Trước tiên anh muốn tìm hiểu nội gián còn lại trong cục cảnh sát, phải lôi được hắn ra ánh sáng thì mới có thể bắt được hung thủ thực sự đằng sau vụ án này.

Chu Thiên đã nắm được những chuyện riêng tư của giáo sư Vương thông qua cuộc nói chuyện với bác sỹ chủ nhiệm, như nhận hối lộ, moi rỗng công quỹ của bệnh viện.

Có điều, qua bác sỹ chủ nhiệm, Chu Thiên còn biết được thân phận của một người nữa đó chính là người đàn ông cao to. Hắn tên là Vương Uy, là con trai nuôi của giáo sư Vương. Suy cho cùng giáo sư Vương cũng là một nhân vật lớn trong thành phố Thiên Nhai, quan hệ rộng rãi lại cộng thêm việc hợp tác đen tối với Văn Kiện, ông ta chẳng thiếu tiền. Ông ta lợi dụng rất nhiều người, đi tìm người sống và nội tạng cho mình, cứ như vậy, không những có thể thỏa mãn nhu cầu của bản thân mà còn có thể làm thí nghiệm trên cơ thể con người.

Chu Thiên lo lắng cho sự an toàn của Văn Kỳ, Văn Kiện đã chết, tối nay ai sẽ thay ông ta tới giao dịch? Hoặc cso thể thông qua giáo sư Vương, Vương Uy đã biết Văn Kiện chết rồi. Đây là khả năng xấu nhất mà Chu Thiên nghĩ tới, anh sợ nhân chứng quan trọng là Văn Kỳ cũng sẽ chết, vậy thì vụ án này sẽ trở thành vụ ánh chết

không đối chứng.

Một tiếng nhanh chóng trôi qua, trời đã tối mịt, lò giết mổ tư nhân nằm ở vùng ngoại ô đã được mai phục kĩ lưỡng. Lần trước khi quyết định giám sát điện thoại của Văn Kỳ, Chu Tiên cũng đồng thời giám sát luôn số điện thoại của Văn Kiện, lúc Vương Uy gọi điện thoại cho Văn Kiện, lúc Vương Uy gọi điện cho Văn Kiện, di động của anh cũng báo tin.

Xem ra Vương Uy chưa biết Văn Kiện đã chết, điều này kiến Chu Thiên có hi vọng sẽ bắt được hắn. Có điều, đám người Chu Thiên chẳng đợi được gì, bởi lẽ đêm đó chẳng thấy ai xuất hiện.

Nhắc đến hành động lần này, Chu Thiên đã cực kỳ cẩn mật, thế nhưng vụ việc xảy ra khiến anh không khỏi nghi ngờ tên nội gián còn lại trong cục cảnh sát đã thông báo cho đồng bọn.

Nhớ lần trước bí mật bắt giữ Văn Kiện, sau cùng vẫn để ông ta trốn thoát, tình hình lúc này giống hệt, xem ra tên nội gián này là một mối hậu họa lớn. Chu Thiên quay về căn phòng nghỉ trong cục, nét mặt bình thản như không, thực ra anh đã vạch sẵn kế hoạch, nhất định phải lôi bằng được tên nội gián kia ra ánh sáng.

Nhưng trước hết anh phải quay lại bệnh viện tư, nhờ bác sỹ chủ nhiệm, anh vòa phòng tư liệu, tiến hành tìm kiếm tài liệu cuộc phẫu thuật thất bại mười tám năm trước, để tìm được người có liên quan đến chuyện mười tám năm trước, thuyết phục người đó đứng ra vạch tội giáo sư Vương.

Sau một hồi điều tra, cuối cùng Chu Thiên reo lên, đầu kia nói "Anh tới số 127 thành phố Tây Nam, ở đó có người anh muốn tìm, bà ấy tên là Dương Lâm."

"Được, cảm ơn." Chu Thiên dập máy, mỉm cười.

"Mười tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Anh nhất định phải tìm hiểu.

Chu Thiên lái xe với tốc độ nhanh nhất, chạy tới số 127 thành phố Tây Nam, dừng lại trước một khu nhà cũ, anh bước vào, ấn chuông.

“Anh chàng trẻ tuổi, cậu tìm tôi có chuyện gì?” Một người phụ nữ trung niên bước ra.

Chu Thiên đưa ra thẻ cảnh sát, khéo léo lựa lời “Tôi tìm bà vì muốn tìm hiểu một chuyện.”

Người phụ nữ trung niên gật đầu đáp “Được rồi, hỗ trợ cảnh sát làm việc là việc nên làm.” Sau đó bà dẫn Chu Thiên vào trong, ngồi xuống sô pha “Nói đi, cậu tìm tôi có chuyện gì, tôi biết gì nhất định sẽ noi cho cậu nghe.” Miệng thì nói vậy nhưng bà biết rõ cảnh sát tìm bà vì chuyện gì, lúc này bà chỉ muốn nhanh chóng được giải thoát.

Chu Thiên châm điếu thuốc rồi nói “Dương Lâm, hãy kể cho tôi nghe về ca phẫu thuật Từ Á Long mười tám năm trước.”

Dương Lâm cười nhạt, cái gì phải đến rồi sẽ đến, giấy chẳng thể nào gói nổi lửa. Mười tám năm trước bà chính là y tá trưởng trong bệnh viện, năm đó cũng có quan hệ cùng giáo sư Vương. Sau vì phát hiện ra những chuyện làm ăn phi pháp của giáo sư Vương, nhưng dưới sự mê hoặc của đồng tiền, ba dần dần chìm lún trong tội ác. Sở dĩ bà thành thật như vậy bởi bao năm này bà sống quá mệt mỏi, lúc nào cũng gặp phải ác mộng.

Trên đường trở về, Chu Thiên nhìn chăm chú về phía trước, miệng ngậm điếu thuốc, chìm trong im lặng. Anh nhất thời không tìm được phương hướn, tại sao Vương Uy phải bắt cóc Văn Kỳ? Văn Kiện đã chết rồi, hắn bắt cóc Văn Kỳ thì có lợi thế gì? Kế hoạch của giáo sư Vương rốt cuộc là sao? Chỉ vì muốn nguy cơ sinh hóa bùng phát lần nữa ư? Hiện nay ông ta đang ở đâu? Đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng. Hít một hơi thuốc, Chu Thiên kéo cửa

sổ, gió lạnh lùa vào, lập tức thổi bay khói thuốc mà anh vừa phả ra.

Nhìn vào những vụ án gần đây có thể thấy đây là vụ án giết người liên hoàn, của một tổ chức tội phạm lớn có kế hoạch có quy tắc, đồng thời muốn gây nên một trận sóng gió lớn trong nước, thử khỏi phát sức mạnh thần bí nằm trong vùng cấm của DNA loài người. Lúc này nếu chỉ dựa vào sức mạnh của một cảnh sát nhưu Chu Thiên, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Đương nhiên, Chu Thiên cũng giả định, nếu nguy cơ sinh hóa mười tám năm trước tái diễn, vậy thì chắc chắn sẽ là một thảm họa không thể khống chế. Chu Thiên vốn là một người kiên cường, không muốn bất cứ ai coi thường bản thân. Bao năm nay, anh liều mạng phá án, cũng vì chính nghĩa, và thái độ không khuất phục trước cái xấu. Ngay từ đầu khi tiếp xúc với vụ giết người liên hoàn này, Chu Thiên cho rằng nó chỉ đơn giản thôi, thực không ngờ lại lật ra được cả những chuyện bí mật của mười tám năm trước.

Anh muốn tìm người giúp đỡ, chỉ là hiện nay anh chẳng thể tin ai, bởi anh không bies người ở cạnh bên mình rốt cuộc có phải là nội gián do kẻ thao túng í ẩn kia phái tới hay không? Nghĩ tới đây, anh lại đạp mạnh chân phanh, cho xe dừng lại.

Anh bước xuống xe, ngồi xuống vệ đường hút thuốc, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào? Nếu như giáo sư Vương là tên cầm đầu, vậy bước tiếp theo ông ta có kế hoạch gì? Tâm tư Chu Thiên vô cùng phức tạp, hỗn loạn.

Có điều, theo những gì Dương Lâm kể lại, anh có phần không thể tiếp nhận, bởi chuyện mười tám năm trước, chẳng có bất cứ chứng cứ nào.

Vụ án tưởng như sắp phá giải được rồi, nhưng phút cuối lại thành ra những người có liên quan tới vụ án đề chết một cách kì

quái. Nhân chuwgns quan trọng nhất là Văn Kỳ đang bị bắt cóc lại càng tăng thêm độ khó cho việc phá án, kẻ phạm tội không những thế còn đánh trúng vào điểm yếu của cảnh sát. Chu Thiên vốn cho rằng có thể lợi dụng việc nghe trộm điện thoại, bắt được người bắt cóc Văn Kỳ, nhế nhưng sau cùng chỉ là phí công vô ích.

Hơn nữa trong cục cảnh sát vẫn còn một nội gián nữa, rốt cuộc là ai? Mỗi lần có hành động mới, đám tội phạm đều nhanh hơn cảnh sát một bước, nhất định là do nội gián thông báo. Đồng thời tiến độ công phá bí mật của thứ chat lỏng màu xnah thần bí kia cũng chẳng có chút khởi sắc nào. Tất cả xem ra đều năm trong kế hoạch của kẻ cầm đầu, công thần lớn nhất chính là tên nội gián còn lại trong cục cảnh sát.

Một vấn đề quan trọng nữa chính là Tư Giai Thần rơi xuống vực thẳm, liệu anh ta có còn sống không?

Trên thực tế, Từ Giai Thần còn sống hay đã chết là chuyện chưa thể xác định, chỉ khi nào phát hiện rat hi thể của anh ta thì mới kết thúc được mọi chuyện.

Nếu anh ta chưa chết, cảnh sát sẽ bắt anh ta, và để Từ Giai Thần làm nhân chứng, vậy thì mới có thể bắt được giáo sư Vương.

Thế nhưng, điều khiến Chu Thiên nghĩ không thông chính là giáo sư Vương tại sao lại phải giết chết Văn Kiện, lẽ nào bọn họ chia tiền bẩn không đều? Hay là vì ông ta muốn giết người diệt khẩu? Anh lại bước lên xe, nhanh chóng lái xe về cục.

Khoảng hai mươi phút sau, trong phòng làm việc của cục trưởng Trịnh, anh bất bình đưa ra nghi vấn với ông. Trịnh Thiên sau khi nghe xong, trầm ngâm một hồi rồi nói “Vậy ý của cậu là?”

“Có nội gián! Trong cục cảnh sát vẫn còn một nội gián nữa.”

Trịnh Thiên kinh ngạc, lặng đi một hồi xem ra vẫn chưa định thần lại được.

“Cái gì, trong cục cảnh sát vẫn còn nội gián? Chu Thiên, cậu có nhầm không? Hiện nay cậu có đối tượng tình nghi nào không?”

“Tôi cũng không dám tự ý nghi ngờ lung tung, ông biết đấy, tất cả các đồng đội trong cục đều là bạn chiến đấu nhiều năm, hơn nữa không thể đổ oan cho người vô tội được. Chuyện này chỉ có thể âm thầm điều tra, ông có cách nào không?” Chu Thiên đột nhiên cao giọng hỏi.

Nghe câu nói này, sắc mặt Trịnh Thiên trở nên nặng nề, ông nhìn Chu Thiên kiên nghị nói “Có! Chúng ta hãy giăng một cái bẫy.”

Chu THiên nghe xong kế của cục trưởng Trịnh, lập tức đưa lời bổ sung “Làm vậy có thể dụ được tên nội gián dia không? Nếu hắn không mắc câu thì sao? Hơn nữa, nhân chứng quan trọng nhất của vụ án vẫn nằm trong tay bọn chúng, tôi cũng không muốn cô ấy chịu những tổn thương không cần thiết.”

Cục trưởng Trịnh trầm ngâm một hồi, sau đó quả quyết nói “Đúng vậy, chúng ta phải chuẩn bị hai phương án song song. Thứ nhất, chúng ta phả bảo vệ nhân chứng. Thức hai, chúng ta phải mượn Văn Kỳ làm cái cớ để dụ nốt tên nội gián còn lại trong cục lộ diện.”

“Thế nhưng, làm thế nào mới dụ được hắn? Làm sao khiến cho người bắt cóc Văn Kỳ hợp tác với chúng ta?” Chu Thiên vẫn tỏ ra mơ màng.

“Tôi cho rằng, nếu muốn dụ tên nội gián thực sự lộ diện, tốt nhất nên tạo ra hiện tượng giả, lợi dụng một lần hành động để che mờ tầm quan sát của kẻ địch.

Chu Thiên nghe Trịnh Thiên nói xong, sắc mặt thoáng hiện nụ cười.

“Thế nhưng, Văn Kỳ rốt cuộc bị bắt cóc đến chỗ nào? Cô ấy còn

sống hay không? Mười tám năm trước, tại sao giáo sư Vương giết chết hết tất cả những người nhà họ Từ, nhưng lại quyết định giữ lại Từ Giai Thần, phải chăng ông ta không biết Từ Á Long vẫn còn một đứa con trai. Vậy thì tại sao Từ Giai Thần lại làm như vậy? Tất cả chỉ vì báo thù sao?"

Chu Thiên chìm đắm trong suy nghĩ, lẽ nào sự thực giống như những gì Dương Lâm nói?

Lẽ nào, nguy cơ mười tám năm trước sẽ tái diễn thêm lần nữa? Nếu là vậy thì thực sự quá đáng sợ, Chu Thiên không dám tưởng tượng, sẽ có rất nhiều người chết, hai mắt anh đỏ rực, lại ngáp dài một cái.

Cục cảnh sát lúc này im lặng như tờ. Lúc đầu, Chu Thiên coi Văn Kỳ như một kẻ tình nghi có liên quan tới các vụ án mạng liên hoàn, thế nhưng đến giờ, anh đã hoàn toàn loại trừ cô ra ngoài cuộc.

Chu Thiên quay đầu nhìn về phía phòng giữ xác, Thiên Lượng vẫn còn bận rộn trong đó.

Chu Thiên đã hợp tác với Thiên Lượng hai năm nay, bọn họ đã tận mắt thấy rất nhiều người chết, cùng phá giải rất nhiều vụ án nghiêm trọng, đây là lần đầu tiên gặp vụ án mạng liên hoàn kiểu này. Thiên Lượng quay đầu, mỉm cười nhìn Chu Thiên, không cần nói nhiều, chỉ một ánh mắt là đủ. Chẳng ai có thể hiểu được sự ăn ý giữa họ, Chu Thiên có thể thấy Thiên Lượng đang dốc toàn lực cho vụ án này.

Nếu Thiên Lượng có thể nghiên cứu ra thứ thuốc phá giải được chất lỏng màu xanh lục thần bí, chắc chắn sẽ ngăn chặn một trận nạn kiếp thảm khốc, đồng thời có thể nổi danh trong giới Sinh học, hoặc giả còn có thể nhận được tượng vàng cho nhà sinh học xuất sắc nhất thành phố.

Chu Thiên nằm xuống chiếc ghế sô pha, từ từ chìm vào giấc ngủ

Không biết bao lâu sau, lúc Chu Thiên tỉnh dậy, đồng hồ đã chỉ sang bốn giờ sáng.

Lúc này, bụng hai người sôi lên sung sục vì đói. Chu Thiên và Thiên Lượng liền tìm một quán ăn ven đường, gọi vài chai bai cùng mấy món nhắm. Hai người đã chẳng còn nhớ rõ đã bao lâu rồi không có một bữa cơm no, hiện nay khó khăn lắm mới có được một chút rảnh rỗi, thế nhưng họ vẫn không quên thảo luận về vụ án.

Chu Thiên uống một ngụm bia nói "Cậu nghiên cứu sao rồi? Có phát hiện gì mới không?"

Thiên Lượng cũng làm một ngụm đáp "Mãi chẳng tìm ra chất gì đặc biệt." Rồi nhún ai chán nản nói thêm "Tôi không biết liệu có thể nghiên cứu được thuốc phá giải hay không, có điều, chỉ có nghiên cứu không ngừng thì chúng ta mới không bỏ lỡ bất cứ khả năng nào."

"Ừm, điều khiến tôi lo lắng lúc này chính là việc bùng phát lần nữa nguy cơ sinh hóa mười tám năm trước, đến khi đó, cả thành phố này sẽ trở thành địa ngục chốn trần gian mất."

Thiên Lượng gật đầu "Đúng vậy, tôi nhất định sẽ tiếp tục nghiên cứu. Có điều, chỉ dựa vào sức của mình tôi, thực sự có chút lực bất tong tâm, nếu có thể thành lập một đội nghiên cứu nhỏ, liên hệ với tất cả các nhà sinh hóa trong thành phố này thì tốt hơn."

Chính vào lúc này, di động của Chu Thiên bỗng vang lên "Xin chào, xin hỏi ai đấy?"

"Nếu cậu muốn phá giải thứ chất lỏng màu xanh thần bí thì hãy hút một điếu thuốc." Dập di động, Chu Thiên liền chuyển lại mấy lời cho Thiên Lượng.

Thiên Lượng sầu muộn hút một điếu thuốc, sau đó lại nốc mấy hụm bia, lẩm bẩm một mình "Thuốc? Hút một điếu thuốc?"

"Đúng rồi, hút một điếu thuốc, rốt cuộc ý của cậu ta là gì?" Chu Thiên không ngừng tự hỏi.

"Tôi quay về thử xem sao, phải lấy mấy thành phần trong điếu thuốc cho vào thứ chất lỏng mfu xnah xem có phản ứng gì không." Dứt lời, Thiên Lượng lập tức bỏ đi.

Chu Thiên nhìn theo bóng dáng Thiên Lượng rời đi, để lộ nụ cười dị thường. Triệu Liên Thành muốn giúp cảnh sát, nhưng tại sao lại không chịu hiện thân?

Sauk hi thanh toán tiền, Chu Thiên liền bắt một chiếc taxi, nhanh chóng tới quán internet chui vào của Lão Trương. Các quán internet kiểu này trong thành phố nhiều vô số kể, cảnh trẻ vị thành niên vào quán chơi cũng là chuyện hết sức bình thường. Chu Thiên vừa bước vào quán, lão Trương đã sợ run người. Chu Thiên chẳng nói gì, đi thẳng tới máy số 16 bảo người đang ngồi đưgns dậy, rồi bản thân nhẹ nhàng ngồi xuống. Rất nhanh sau đó Chu Thiên đăng nhập vào mấy nick QQ đã được phá giải, tên Một tòa thành, qua lịch sử nói chuyện tra ra được một nick có tên Cỗ máy thời gian, hơn nữa lại là lịch sử chat vào một đêm trước khi Từ Giai Thần hẹn Văn Kỳ tới núi Thiên Lâu.

Sau đó, anh lại tra được một nick QQ khác, là nick QQ của Văn Kỳ. Và những phát hiện trong nick QQ này đã giúp vụ án có được bước chuyển biến mới.

Đến nay, các mũi nhọn lại lần nữa chĩa về phía Văn Kỳ, tại sao Từ Giai Thần lại gửi cho Văn Kỳ những thứ này? Lẽ nào anh ta đang để lại manh mối? Hoặc giả Văn Kỳ mới thực sự là chủ mưu của mọi chuyện?

Trời sắp sáng, Chu Thiên hứng khởi đón chào ngày mới, vắng

mặt trời từ từ nhô ở phía đường chân trời.

Vụ án này quá phức tạp, hoàn toàn không tìm ra được bất cứ điểm logic nào, người bị hại giờ lại thành kẻ tình nghi.

Một loạt các vụ án liên hoàn này rốt cuộc là do ai thao túng?

Người đầu tiên bỏ mạng chính là Triệu Vỹ và Hạ Thiên, thứ nhất chất lỏng màu xanh lục thần bí xuất hiện, còn Từ Giai Thần thừa nhận tất cả mọi người đều do anh ta giết chết. Sau đó, Lý Bích Hoa giết chết Thẩm Lăng, báo thù cho người chồng đã chết oan vào mười tám năm trước, Văn Kiện sợ sự việc bại lộ lại rat ay sát hại Lý Bích Hoa.

Đồng thời, dưới sự sắp xếp của giáo sư Vương, ông ta đã đưa thi thể tới lò giết mổ tư nhân để tiêu hủy.

Sau đó, Văn Kiện lại bị giáo sư Vương giết chết. Con người thực đúng là đáng sợ, vì danh dự của bản thân mà chẳng tiếc mọi giá.

Còn về tên chủ mưu hiển nhiên là một cao thủ đáng gờm, xem ra giáo sư Vương có khả năng không phải là kẻ chủ mưu.

Thế nhưng chủ mưu rốt cuộc là ai? Chu Thiên nghĩ mãi chẳng thể nào hiểu được.

Người bị sát hại đầu tiên là Triệu Vỹ, anh ta là một cao thủ trong giới Sinh học, đồng thời cũng là bạn trai của Hạ Thiên. Tại sao anh lại bị Tù Giai Thần giết chết? Lẽ nào chỉ xuất phát từ lòng đố kị? Theo lí mà nói, Từ Giai Thần hoàn toàn không cần phải vì chuyện này mà giết chết Triệu Vỹ. Nếu như nhất định phải tìm một lí do, chắc chắn là vì muốn che giấu chân tướng. Cho nên, anh ta mới phải giết Triệu Vỹ để diệt khẩu, hoặc giả, Triệu Vỹ đã nắm được điểm yếu nào đó của Từ Giai Thần.

Hơn nữa chuyện này bắt nguồn từ việc khoa Sinh đại học Thiên Nhai nghiên cứu thứ thất lỏng màu xanh thần bí, vậy thì rất có khả năng hung thủ làm vậy vì thứ chất lỏng này. Mục đích chủ

yếu không phải giết người mà muốn có được một phần chất lỏng màu xanh lục tại khoa Sinh.

Đứng từ góc độ khác nhìn sự việc, nếu mục đích la vì thứ chất lỏng màu xanh lục, thì mong muốn sau cùng chính là khiến nguy cơ sinh hóa bùng phát thêm lần nữa.

Vậy đây là mong muốn của ai? Nguy cơ sinh hóa bùng phát, nhất định sẽ lây lan toàn thành phố. Theo những gì cục trưởng Trịnh kể lại, mười tám năm trước, đã xảy ra nguy cơ sinh hóa một lần, cũng là do một kẻ thần bí gây ra, kẻ thực sự ra ay không biết còn sống hay đã chết. Lẽ nào, chủ mưu nguy cơ sinh hóa lần này và mười tám năm trước đều là một ? Với tình hình trước mắt thì cảnh sát đang dứng ở chỗ sáng, tội phạm nằm trong bóng tối, bắt đầu trò chơi mèo vờn chuột.

Hoặc giả, nếu vì muốn nguy cơ sinh hóa bùng phát, rốt cuộc mục đích là để làm gì ? Từ Giai Thần tiếp cận Văn Kỳ là vì báo thù Văn Kiện hay thực sự đã phải lòng cô ? Nếu Văn Kỳ chết đi, vụ án lần này lại càng thêm rắc rối. Trên thực tế, ngăn chặn nguy cơ sinh hóa quan trọng hơn tính mạng của Văn Kỳ nhiều lần. Hoặc giả Văn Kỳ đã tự biên tự diễn một màn kịch, tất cả mọi người đều chỉ là con cờ của cô ta ? Nếu co là chủ mưu, vậy tại sao lại bắt Văn Kiện phải chết ? Nhìn bề ngoài vụ án thì có liên quan tới thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí, nhưng có khả năng, thứ chất lỏng này cũng chỉ là một cái cớ, như tấm áo choàng ngoài che giấu mục đích thực bên trong mà thôi.

Chu Thiên càng nghĩ càng đau đầu, nhưng mãi vẫn chẳng thể đưa ra kết luận sau cùng. Cho dù đứng từ phương diện nào suy xét thì cũng chẳng thể tìm ra được điểm đột phá.

Có nhiều chuyện, cần phải suy đoán thận trọng, những gì mắt nhìn thấy chưa chắc đã là thật, phải dùng tư duy khác để nhìn

nhận vấn đề. Nói không chừng đó chính là một cái bẫy tinh vi. Vừa nghĩ tới đây, trong đầu Chu Thiên đột nhiên lóe lên một ý, tại sao không lật ngược vụ án, phân tích lại một lượt ?

Trước đây Chu Thiên vẫn luôn cho rằng hung thủ làm vậy vì muốn giết người, ăn cắp nội tạng, nói không chừng, chính điều đó khiến anh đi vào ngõ cụt, bị mê hoặc trước trận pháp tinh xảo của đối phương. Hoặc giả, hung thủ hoàn toàn không bận tâm đến các nội tạng kia. Và Từ Giai Thần cũng chỉ là một quân cờ, đã có ai đó cố tình khơi dậy lòng thù hận. Đúng vậy ! Nhất định là như vậy ! Không thể chỉ suy nghĩ quanh những người bị hại, như vậy chẳng khác nào đi vào ngõ cụt, sau cùng chẳng tìm nổi đường ra.

Khoảnh khắc, Chu Thiên cảm thấy đầu óc có phần tỉnh táo, anh liền quyết định lái xe thẳng tới đại học Thiên Nhai. Có điều, anh đã để quên chiếc di động của mình ở cục mà không hề hay biết.

Sau khi Chu Thiên rời đi, một người bước vào, xóa cuộc gọi nhỡ trong di động của anh, sau đó lại bước ra ngoài…

CHƯƠNG 25

NGUY CƠ SINH HOÁ MỚI BÙNG PHÁT

Bốn ngày nữa sẽ đến đêm trăng tròn, người sói đột nhiên sẽ đặc biệt khát máu vào đêm này.

Thiên Lượng mặt mày sầu não nói "Nếu có thể, tôi muốn triệu tập các nhà sinh hóa học trong thành phố tới, cùng nghiên cứu thứ thuốc có thể phá giải được thứ hất lỏng màu xanh lục thần bí kia. Nếu chỉ dựa vào sức lực mình tôi thật khó có thể thành công được."

Cục trưởng Trịnh không muốn cơn đại nạn mười tám năm trước tái diễn, ông lập tức báo cáo tình hình cụ thể cho lãnh đạo thành phố, dưới sự giúp đỡ của thị trưởng, họ nhanh chóng thành lập đội nghiên cứu nhỏ, tập hợp các nhà sinh hóa có tiếng trong thành phố lại.

Cả nhóm tập trung trong phòng thí nghiệm đặc biệt tại thành phố Thiên Nhai, tất cả bọn họ đều không muốn nguy cơ sinh hóa mười tám năm trước tái diễn, mỗi người đều tích cực phối hợp để điều chế ra thuốc giải.

Cùng lúc này, giáo sư Vương vẫn đang chờ đợi, ký ức vô tình nhiễm phải Wolf trong tiểu đội 731 năm đó lại trỗi dậy, nhờ có Wolf mà ông ta đã sống được hơn sáu mươi năm. Mười tám năm trước, ông ta dùng một thân phận khác, là người giữ nghĩa trang trên núi. Văn Kiện lúc này đã chết. Giờ chẳng còn bất cứ ai có thể chứng minh ông ta chính là chủ mưu đứng sau mọi chuyện.

Khối đá đè nặng trong lòng giáo sư Vương bấy lâu đã biến mất, thế nhưng cơ thể ông ta lại bắt đầu khó chịu "Vương Uy, mau mau quay về cho ta."

Trước đó, đội nghiên cứu của Thiên Lượng đang mở một cuộc họp nhỏ.

"Các vị, hiện nay đang là lúc nước sôi lửa bỏng, nếu không thể phá giải được thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí này, tất cả mọi người trong thành phố Thiên Nhai sẽ nhiễm phải một loại vi rút, rồi vi rút này sẽ lan truyền ra toàn thế giới!" Khuôn mặt Thiên Lượng lạnh lùng, trong khi những người còn lại nghe vậy, sắc mặt tức thì tái nhợt, tất cả đều sợ hãi trước viễn cảnh kinh hoàng đó.

"Anh đã nghiên cứu tới đâu rồi?" Một người lớn tuổi hơn đôi chút cất giọng hỏi.

"Chẳng có chút tiến triển nào." Thiên Lượng chán nản đáp.

"Thế này đi, hãy đến phòng thí nghiệm của tôi, các vị có thể thấy tận mắt kết quả nghiên cứu mới nhất của tôi. Chỉ là trước khi các vị đi tới đó phải để di dộng lại đây, để tránh tín hiệu điện thoại gây ảnh hưởng không tốt tới quy trình thí nghiệm."

"Được, nhất định chúng ta phải hóa giải được nguy cơ sinh hóa lần này." Một người khác lên tiếng.

"Mau để di động lại, tôi sẽ dẫn mọi người đi." Thiên Lượng đưa lời thúc giục.

Tại một bệnh viện thiết kế hiện đại có 3 tòa nhà sừng sững. Tòa nhà cao nhất chính là khoa ngoại, tòa thấp hơn bên trái là khoa nội, bên phải là các khoa còn lại. Phòng khám của các khoa khác chiếm sáu tầng, các tầng trênn dành cho khoa tai mũi họng, răng hàm mặt.

Thiên Lượng dẫn theo một đoàn người đi vào. Có điều, họ không lên tầng mà vào một căn phòng bí mật dưới mặt đất, hơn

nữa còn phải nhập mật mã mới có thể mở ra. Trong căn phòng bí mật, khắp nơi nồng nặc mùi thuốc flo, ngoài bọn họ ra chẳng còn ai khác.

Khoảnh khắc tất cả mọi người bước vào trong, Thiên Lượng liền đóng cửa lại. Đám người thấy vậy kinh hoàng thét lên "Có chuyện gì thế? Mau thả chúng tôi ra ngoài."

Thiên Lượng chẳng thèm bận tâm, anh ta nhanh chóng bỏ lên tầng sáu, tới một thư phòng rộng, đẩy giá sách ra, một gian mật thất lộ ra.

Giáo sư Vương lúc này đang lăn lộn trên mặt đất, mãi cho tới khi nhìn thấy Thiên Lượng, ông ta chẳng khác nào nhìn thấy tia hy vọng, ánh mắt lóe sáng, liên tục nói "Kurukaede, mau lại cứu ta, cứu ta với, mau lên, mau lên."

Lúc này Thiên Lượng nhìn giáo sư Vương, cong miệng mỉm cười, nét mặt hiện lên tia hung tợn, lúc này là thời cơ tốt để anh ta nắm giữ quyền lực.

"Yên tâm đi, tôi sẽ thay ông hoàn thành bá nghiệp, ông cứ an tâm mà ra đi." Thiên Lượng ngồi xuống, nghiến răng lên tiếng.

"Mày?" Cơ thể giáo sư Vương không ngừng co giật "Mày… mày cũng biết, Wolf là một loại thuốc, đến tao cũng chỉ hiểu được một phần rất nhỏ thậm chí còn nhiều thứ chưa nghiên cứu hết."

"Tôi nghĩ ông không cần phải lo lắng nữa, tôi sẽ trở thành bá chủ của cả thế giới này, thậm chí còn có thể phát triển sức mạnh DNA của nhân loại lên đỉnh cao mới, tất cả mọi người sẽ phải quỳ gối xưng thần trước tôi."

"Mày…" Giáo sư Vương trợn mắt nhìn Thiên Lượng. Màn đêm dần buông, giáo sư Vương lúc này thất khướu chảy máu nằm sóng soài trên sàn, Thiên Lượng tựa vào bức tường lạnh, trong tay cầm một điếu thuốc màu xanh ngọc nghi ngút khói, nở nụ cười tươi

tắn. Thời gian từ từ trôi, điếu thuốc đã cháy hết, trước mắt Thiên Lượng hiện lên viễn cảnh bản thân đang làm bá chủ thế giới.

Anh ta đã đợi giây phút này không biết bao lâu, hôm nay lợi dụng việc nghiên cứu phá giải chất màu xanh lục, anh ta đã nhốt tất cả những nhà nghiên cứu sinh hóa có tiếng trong thành phố cùng những vùng lân cận lại. Anh ta phải mở ra một kỉ nguyên mới, trở thành bá chủ của kỉ nguyên mới. Chỉ còn mười phút nữa nguy cơ sinh hóa sẽ bùng phát, Thiên Lượng tắt di động, đứng bên cửa sổ, nhìn vầng trăng trắng sáng tròn vành vạnh, đúng vậy, thời đại của anh ta sắp tới rồi.

***

Khu nghĩa địa của thành phố Thiên Nhai.

Có mấy bộ tử thi bắt đầu bật nhảy, hai mắt đỏ rực quét đi khắp chốn, từ miệng bật ra những tiếng kêu gừ gừ kì quái.

Bỗng có tiếng người thét lớn "Hồn nhập xác rồi… hồn nhập xác rồi… người đâu mau lại đây!"

Người thét lên là một ông già trông giữ nghĩa trang, sau bao nhiêu năm trông giữ nghĩa địa, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này. Ông vội vã chạy ra khỏi nghĩa trang, vội vã đến thẳng cục cảnh sát thành phố.

Vầng trăng càng lúc càng tròn, giống như một vòng hoa trắng bạc. Cục cảnh sát lúc này đang vô cùng hỗn loạn, Trịnh Thiên vẫn giữ thái độ bình tĩnh như không, giống như thể đã nắm được đại quyền trong tay. Lúc Trịnh Tiểu Quân mở cửa bước vào, khuôn mặt Trịnh Thiên không chút biểu cảm. Cô không biết lúc này cha đang nghĩ gì, cô chỉ biết, bằng cách nào đi nữa, cô cũng không thể để nguy cơ sinh hóa tái diễn.

Ở đầu kia thành phố, những gì cần đến cuối cùng đã đến, người đầu tiên bị lây nhiễm vi rút là một người đi đường.

Cách nghĩa trang không xa, một người say rượu nghiêng ngả đi tới, hắn hiển nhiên không biết nguy hiểm đang rình rập quanh mình. Và hắn chính là người bị hại thứ hai.

Chu Thiên lúc này căng thẳng như ngồi trên đống lửa, không phát hiện được tung tích của Thiên Lượng, bên cạnh đó đám nhà sinh hóa cũng biến mất một cách khác thường. Đương nhiên, anh cũng không biết rằng, có người gọi điện thoại cho mình, càng không biết, mấy nhà sinh hóa kia đều là giả hết.

Trên một con đường lớn, một tử thi đột biến nhảy từ trên mái nhà xuống, kéo theo một cái xác mềm nhũn, miệng không ngừng trào ra thứ chất lỏng màu xanh lục.

Rồi một đôi tình nhân trẻ đang mặn nồng bên ghế đá, một xác sống tiến lại.

Lúc hai người quay đầu nhìn lại, liền tức thì rơi vào hoảng loạn, hãi hùng, còn chưa kịp phản ứng, đôi bàn tay lông lá vươn ra.

Đôi tình nhan bị bóp chặt cổ, hai mắt trợn trừng, hơi thở càng lúc càng chậm, nhịp tim càng lúc càng thưa, chẳng bao lâu thì chết. Bây giờ đã là nửa đêm, rất nhiều người còn đang chìm trong giấc ngủ.

Đôi tình nhân khi nãy lại hồi sinh, lúc này tử thi đột biến càng lúc càng nhiều, hợp thành một đội, mỗi lúc một đông thêm.

Trịnh Thiên đứng bên cửa sổ trầm ngâm một hồi, đầu mẩu thuốc lá vứt đầy bên chân. Hiện nay, đã đến lúc khởi động kế hoạch thứ hai, giới bị toàn thành. Trịnh Thiên liền gọi điện thoại cho thị trưởng, thực ra, từ lâu ông đã chuẩn bị hai phương án hành động, một mặt nếu Thiên Lượng là nội gián, vậy thì phải nhanh chóng bắt giữ anh ta. Mặt khác nếu không thành công, chỉ còn cách áp dụng phương pháp của mười tám năm trước, cố gắng giảm tỷ lệ thương vong xuống mức thấp nhất. Lúc này đang là nửa

đêm, đại bộ phận người dân còn đang ngủ, tốc độ truyền nhiễm sẽ không lan đi quá nhanh, dễ dàng khống chế cục diện.

Chu Thiên đang ngồi trong quán internet chui của Lão Trương, ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện một người phụ nữ với vẻ mặt hoang mang. Người này nhìn chằm chằm về phía Chu Thiên, toàn thân bất động giống như một kẻ điên.

Chu Thiên nhìn người này một hồi lâu, mới nghĩ ra bà chính là Dương Lâm.

"Ha… ha ha… ha ha ha…"

Bà ta làm sao vậy? Đang đêm hôm thế này tại sao lại tới đây?

Dương Lâm mỉm cười quái dị, nước mắt liên tục lăn dài trên khuôn mặt. Quả thực bà ta đã phát điên.

Chu Thiên hoàn toàn kinh ngạc.

Bàn tay Dương Lâm khẽ run lên, sau đó, giơ tay chỉ về phía Chu Thiên, rồi nói "Người sói… đều sẽ biến dị… tất cả đều sẽ chết…"

Những lời thốt ra từ miệng bà cứ lặp lại liên hồi chẳng khác nào lời chú.

"Hút máu… hút máu… tất cả đều sẽ chết…"

Chu Thiên còn chưa kịp định thần, Dương Lâm lại cười lên điên loạn, bà ta ngẩng đầu nhìn trời, bật cười không dứt.

Sau cùng, Dương Lâm bàng hoàng chạy đi, Chu Thiên vốn dĩ định đuổi theo cuối cùng đành từ bỏ, bà điên này không biết lấy đâu ra sức mạnh, chỉ trong chớp mắt đã chạy mất tăm mất tích.

***

Chu Thiên lại đi vào trong quán internet, bất ngờ gặp được một người mà anh muốn gặp nhất lúc này. Triệu Liên Thành đang ngồi trước máy tính, bộ dạng cực kỳ tập trung. Nhưng tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

Triệu Liên Thành nhìn Chu Thiên mỉm cười nói "Có lẽ bây giờ cậu còn chưa tin tôi, trong cục cảnh sát của cậu vẫn còn một nội gián nữa."

Chu Thiên cười đáp "Đúng vậy, tôi chỉ tra ra cậu, còn một nội gián nữa tôi vẫn chưa thể xác định được là ai. Thế nhưng manh mối mà cậu để lại cho tôi rốt cuộc là có ý gì?"

"Bên trong điếu thuốc có một chất, nó có thể phá giải được thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí."

Nói xong Triệu Liên Thành chuyển hết những thông tin cần thiết vào một chiếc USB rồi cùng Chu Thiên rời khỏi quán internet.

Trên đường về cục cảnh sát, Triệu Liên Thành đã kể lại mọi chuyện diễn ra trong vài ngày qua cho Chu Thiên nghe, anh còn tiết lộ Thiên Lượng cũng là một nội gián.

"Thiên Lượng là một nhân viên pháp y, hắn cũng là con trai của giáo sư Vương. Theo như tôi được biết, hắn giống như Vương Uy, đều là con nuôi do giáo sư Vương nuôi lớn, có điều, cả hai người họ đều có dã tâm riêng. Vương Uy cấu kết cùng người trong lò giết mổ tư nhân, buôn lậu nội tạng con người. Còn Thiên Lượng trước nay vẫn luôn âm thầm nghiên cứu thứ chất lỏng màu xanh lục thần bí, tất cả chỉ vì thi hành kế hoạch sinh hóa."

"Vậy bọn chúng cần nhiều nội tạng con người như vậy làm gì, lại lấy từ đâu ra?" Chu Thiên liền hỏi.

Triệu Liên Thành cười nhạt đáp "Thiên Lượng, Vương Uy và giáo sư Vương đều là những tên nửa người nửa sói, cần phải có huyết dịch và nội tạng người mới có thể duy trì được sự sống. Vì có thể tiếp tục sinh tồn, bọn họ đã chọn những cách khác nhau, giết người vô tội là thủ đoạn thông thường nhất, dùng nick QQ lừa gặp người trên mạng, nói chuyện cùng họ, sau cùng hẹn ra gặp mặt riêng. Mỗi lần đều sẽ hẹn tại công viên nhỏ phía trước lò giết

mổ tư nhân, trước đó đã hỏi trước quần áo và giới tính của người gặp mặt, sau đó sẽ có người xuất hiện nhận hàng. Mỗi người giết chết một người trong lò giết mổ tư nhân đều nhận được rất nhiều tiền, ngày tháng tích lũy, cộng lại sẽ thành một con số cực lớn. Hơn nữa nhu cầu càng lúc càng lớn, thậm chí ngay cả Văn Kiện cũng hùa theo những hành động độc ác, vô nhânn tính của chúng."

"Vậy cậu có thể phá giải được thứ chất lỏng màu xanh thần bí đó không?"

"Chuyện này, tôi cần một trợ thủ, cậu liên hệ với các nhà sinh hóa ở trong thành phố và các vùng lân cận đi."

"Các nhà sinh hóa? Bọn họ đều đang ở cùng với nhau."

"Vậy thì mau chóng quay về, bảo bọn họ điều chế thuốc khống chế."

"Là hắn, nhất định là hắn đã giở trò."

"Ai?"

"Thiên Lượng! Hắn đã nhốt hết tất cả các nhà sinh hóa lại một chỗ."

"Cái gì?"

Chu Thiên không nói thêm gì, không ngờ Thiên Lượng chính là nội gián. Nhưng điều quan trọng hơn là không biết những nhà sinh hóa kia bị nhốt ở chỗ nào?

Lúc Chu Thiên và Triệu Liên Thành đến trước mặt Trịnh Thiên, Liên Thành đã chủ động lên tiếng "Tôi biết cách phá giải chất màu xanh lục thần bí. Mau tìm một nhà sinh hóa tới đi."

Trịnh Thiên nói với Triệu Liên Thành "Vậy cậu hãy nói hết tất cả những gì cậu biết ra đi, tôi sẽ liên hệ với tất cả các nhà sinh hóa."

Chu Thiên nghe vậy sững sờ lên tiếng "Cục trưởng? Những gì

ông nói đều là thật sao?”

“Đương nhiên, Thiên Lượng trúng kế rồi.” Trịnh Thiên mỉm cười đắc ý đáp lại một câu.

Chu Thiên hỏi vặn “Ý của ông là, những nhà sinh hóa mà hắn đã bắt cóc đều là giả?”

“Đúng vậy, tôi đã nghi ngờ hắn từ lâu, bởi vì sau khi cậu rời đi, hắn đã lén lút cầm di động của cậu lên, xóa đi thứ gì đó, sau đó hoang mang chạy ra ngoài. Còn một điểm nữa, hắn tỏ ra quá đỗi căng thẳng, cứ thúc tôi phải liên hệ với tất cả các nhà sinh hóa ở thành phố Thiên Nhai và các vùng lân cận gấp.”

“Cục trưởng, quả nhiên là gừng càng già càng cay.”

Cục trưởng Trịnh đưa di động của Chu Thiên lại cho anh, lúc này điện thoại anh bỗng vang lên, là Trịnh Tiểu Quân gọi tới.

“Chu Thiên, anh mau mau tới lò giết mổ tư nhân, nhất định phải nhanh đấy.”

Khoảng mười phút sau, Chu Thiên lái xe tới lò giết mổ, Trịnh Tiểu Quân hóa trang thành một bà lão, cô bước tới trước xe của Chu Thiên, gõ cửa sổ.

“Vương Uy đang ở bên trong lò giết mổ. Anh phải thận trọng mới được.” Trịnh Tiểu Quân nói xong liền chui vào trong xe.

Chu Thiên gật đầu, rút súng ra, từ từ tiến vào lò giết mổ. Vừa vào bên trong, anh liền nghe tiếng dao chặt xương vang lên.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Chu Thiên nhẹ bước vào trong, thì phát hiện Vương Uy đang cầm dao trong tay, giải phẫu thi thể trên bàn phẫu thuật.

“Không được động đậy, mau giơ hai tay lên.” Chu Thiên chỉa súng thẳng về phía Vương Uy.

“Mày? Tại sao mày lại xuất hiện tại đây?” Vương Uy quay

người lại, trong tay vẫn còn cầm con dao đồ tể đẫm máu.

Vương Uy thấy tình hình bất ổn, quyết liều một phen, liền phi thẳng con dao về phía ngực Chu Thiên. Nhưng còn chưa phi dao Chu Thiên đã nhắm chuẩn vào tay Vương Uy, bắn hai phát liền. Sau đó còng tay Vương Uy lại, chĩa súng vào đầu hắn, ép ra khỏi lò giết mổ, lên xe về thẳng cục.

Trong xe, Trịnh Tiểu Quân đã tháo bỏ lớp hóa trang.

“Chu Thiên, anh mau hỏi hắn về tung tích của Văn Kỳ.”

Trịnh Tiểu Quân cảm thấy điều quan trọng nhất hiện nay chính là tìm ra Văn Kỳ, tra ra thứ mà từ Giai Thần đã để lại cho cô.

“Mau nói, Văn Kỳ hiện đang ở chỗ nào?” Chu Thiên hỏi.

“Đừng hòng! Ả ta đã biết quá nhiều, đề phòng ả ta phá hỏng kế hoạch, tao đã giết chết ả rồi.” Vương Uy bật cười điên loạn, đáp.

Chu Thiên lại chĩa mũi súng vào đầu Vương Uy nói “Giáo sư Vương có kế hoạch gì? Bọn mày đang định làm gì? Mày và ông ta có quan hệ thế nào?”

Vương Uy im lặng đôi giây “Giáo sư Vương là cha nuôi của tao, cứ cách nửa tháng ông ấy cần có máu và nội tạng của người mới duy trì được tính mạng, nhờ vậy có thể trường sinh bất lão.”

“Vậy hiện giờ lão ta đang ở đâu?” Chu Thiên cảm thấy nghi hoặc, không hiểu tại sao Vương Uy lại xuất hiện tại lò giết mổ tư nhân.

Vương Uy lại trầm tư, tiếp tục nói thêm “Ông ta đang đợi tao cung cấp máu và nội tạng, nếu không đúng giờ, ông ta sẽ chết vì thất khướu chảy máu.”

“Thất khướu chảy máu? Ông ta đang ở đâu? Mau nói kế hoạch của chúng mày ra.”

Vương Uy lạnh lùng đáp “Từ Giai Thần chỉ là một quân cờ trong

kế hoạch của bọn tao. Tất cả mọi chuyện đều do cha nuôi của tao là giáo sư Vương âm thầm thao túng. Ông ta đã liên kết với lò giết mổ tư nhân và trung tâm tẩm quất Kim Ngọc. Lò giết mổ tư nhân nhằm mục đích giấu giếm các nội tạng và thi thể, cũng nhằm mục đích chuyển hướng quan tâm của cảnh sát về phía Văn Kỳ và Từ Giai Thần. Đương nhiên, Văn Kiện đã hợp tác nhiều năm với cha nuôi của tao, chỉ tiếc rằng hắn quá đỗi tham lam, lại biết được quá nhiều chuyện. Cha nuôi tao mượn tay Tần Phụng Trân khiến Văn Kiện mắc bệnh, Văn Kiện đã chết rồi. Ông ta cũng trừ đi được cái gai trong mắt, tất cả mọi người đều bị ông ta giết chết."

"Thủ đoạn thật là cao minh."

Chu Thiên nhìn thẳng vào mắt Vương Uy hỏi "Mày có nghe nói đến nguy cơ sinh hóa mười tám năm trước?"

Vương Uy gật đầu "Đương nhiên là biết, tao vô tình phát hiện được trong thư phòng của cha nuôi, mười tám năm trước, ông ta còn một thân phận khác, chính là người giữ nghĩa trang ở nghĩa địa trên núi. Ông ta cũng chính là người may mắn duy nhất còn sống trong tiểu đội 731 năm nào, nguy cơ sinh hóa xảy ra vào mười tám năm trước là do một tay ông ta tạo ra."

"Vậy mày có biết danh tính thực sự của lão ta không?" Chu Thiên vặn hỏi.

"Biết chứ, tên Nhật của ông ta là Kawabata Shusuke."

Vương Uy liếc nhìn Chu Thiên, thân hình bỗng không ngừng run rẩy, giống như có một dòng điện mạnh, thét lớn một tiếng "Tối nay! Tối nay nhất định sẽ có trận đại nạn kiếp! Toàn thành phố sẽ bùng phát nguy cơ sinh hóa."

Hai mắt Chu Thiên sáng lên "Có nghĩa là sao?"

"Ông ta nói với tao, sẽ khởi động nguy cơ sinh hóa cùng lúc tại thành phố Thiên Nhai và các vùng lân cận." Giọng nói của Vương

Uy đã biến đổi. “Cảnh sát Chu, e rằng các người không thể ngăn cản được nữa.”

“Tại sao mày lại khẳng định như vậy? Triệu Liên Thành đã liên hệ với tao, đồng thời còn cung cấp phương pháp hóa giải thứ chất lỏng thần bí, hiện nay đang nghiên cứu thuốc khống chế rồi!”

“Thiên Lượng có quan hệ gì với giáo sư Vương? Mày biết Thiên Lượng hiện đang ở đâu không?” Chu Thiên muốn tìm ra tung tích của Thiên Lượng từ phía Vương Uy.

Thế nhưng bất ngờ Vương Uy ngã xuống, toàn thân cứng đờ, chết vì thất khướu chảy máu.

Trịnh Tiểu Quân kinh hoàng nhìn Vương Uy, thì ra chết cũng có thể kinh khủng đến vậy, Chu Thiên và Trịnh Tiểu Quân nhanh chóng xuống xe, bên trong chỉ còn lại một thi thể.

“Tiểu Quân, em hãy tìm một nơi bí mật trốn đi, tuyệt đối không được ra ngoài. Những chuyện còn lại để anh và cục trưởng Trịnh xử lý.” Chu Thiên nhìn Trịnh Tiểu Quân bằng ánh mắt tràn ngập tình yêu nói.

“Không! Em muốn được ở bên anh, cho dù có chết cũng phải ở bên nhau.” Trịnh Tiểu Quân đột nhiên ôm chặt lấy Chu Thiên, trong lòng cô tràn ngập nỗi bất an.

“Được, dù chết cũng ở bên nhau.” Chu Thiên cảm động trước sự kiên cường của Trịnh Tiểu Quân.

Nhưng khi Trịnh Tiểu Quân lơ là cảnh giác, Chu Thiên liền giơ tay đánh ngất Tiểu Quân. Anh muốn giữ cô ở một nơi an toàn.

Có điều, việc quan trọng nhất trước mắt chính là ngăn chặn nguy cơ sinh hóa xảy ra.

Chu Thiên cầm di động gọi điện thoại cho Trịnh Thiên, đề xuất với ông phát lệnh truy nã Thiên Lượng trong toàn thành phố, sau đó xin Cục trưởng Trịnh một tiểu đội tới bệnh viện nơi giáo sư

Vương làm việc.

Sau khi lục soát bệnh viện họ phát hiện ra giáo sư Vương đã chết. Có điều, tướng chết của ông còn kinh khủng hơn Vương Uy gấp trăm ngàn lần, thất khướu chảy máu.

Chu Thiên thở hắt một hơi, chuyện này thật đúng với một câu, gieo nhân nào gặt quả nấy, ác giả ác báo, ông trời sẽ trừng phạt tất cả những kẻ xấu xa.

“Đội trưởng Chu, chúng tôi phát hiện ra một căn phòng bí mật.” Một viên cảnh sát bước ra nói.

Chu Thiên lo lắng đi tới nơi viên cảnh sát nói. Nhìn thấy khóa mã, không hề do dự, Chu Thiên bắn thẳng vài phát về phía chiếc khóa, ổ khóa từ nổ lên một tiếng, cánh cửa từ đồng thời bật mở.

Bên trong căn phòng nhốt rất nhiều người.

Đột nhiên, sau lưng họ truyền tới một tràng cười, Thiên Lượng bước tới, không ngừng vỗ tay, giọng cực kỳ đắc ý “Đội trưởng Chu, rất tốt, không ngờ cậu đã tìm tới đây. Có điều, đã quá muộn rồi, cậu mau nhìn vầng trăng bên ngoài cửa sổ đi, tròn trịa biết bao. Kỉ nguyên mới sắp bắt đầu rồi, ta sẽ là bá chủ của thế giới mới.”

“Hưm! Nằm mơ đi, những người này hoàn toàn không phải là các nhà sinh hóa, bọn họ là do cục trưởng Trịnh tìm tới để đóng kịch với mày mà thôi. Thực ra, chúng tao đã nghi ngờ mày là nội gián còn lại từ lâu rồi. Lúc mày đưa thứ đó cho giáo sư Vương, ông ta cố tình để lộ vẻ kinh hãi, đồng thời đuổi cả tao và mày ra ngoài, mày và ông ta đã thông đồng diễn kịch.”

“Ha ha, mày cũng khá thông minh đấy!”

“Hơn nữa việc mày lén lút xóa đi lịch sử cuộc gọi trên di dộng của tao, đây cũng chính là cái bẫy do tao và cục trưởng Trịnh giăng ra, mày còn tưởng bản thân đã hành động một cách thần

không hay quỷ không biết hay sao? Thiên Lương, mày hãy bó tay chịu trói đi! Kỉ nguyên mới của mày là điều không tưởng."

"Mẹ kiếp! Chẳng có ai biết được liều thuốc khống chế Wolf cả, thời đại của tao nhất định sẽ tới."

"Thật sao? Mày hình như còn quên mất ai đó thì phải? Triệu Liên Thành đã cung cấp cách sản xuất thuốc khống chế cho chúng tao rồi!"

"Hắn? Hừm! Cho dù là vậy, tao cũng sẽ bắt chúng mày phải xuống địa ngục cùng tao."

Thiên Lượng đột nhiên biến thành người sói, để lộ ra đôi nanh dài sắc nhọn, Chu Thiên lập tức giơ súng bắn thẳng về phía người sói, đồng thời thét lớn "Chính là bây giờ." Tiếng súng vang lên liên hồ, đạn bắn ra đầy mặt đất, tất cả đều nhắm thẳng vào phần đầu, người, chân của người sói, máu tươi bắn ra tung tóe, nhưng chỉ có thể ngăn cản được người sói không tiến lên phía trước, chứ không thể hạ gục được nó hoàn toàn.

Chu Thiên thấy vậy lập tức hạ lệnh "Các cậu mau cứu người ra ngoài, số còn lại theo tôi tiêu diệt tên súc sinh này."

Chu Thiên nhớ cục trưởng Trịnh từng nói pháp bảo đối phó với đám tử thi người sói năm xưa chính là axit và lửa. Nghĩ vậy anh liền đưa mắt nhìn khắp phòng một lượt lại nói với mấy người xung quanh.

"Mấy người các cậu mau đi tìm axit và chất gây cháy, càng nhiều càng tốt! Tôi sẽ bảo vệ cho các cậu." Chu Thiên quả quyết ra lệnh.

Dứt lời, mấy viên cảnh sát liền tìm chất đốt và tất cả các thứ có liên quan đến axit, hất thẳng vào người Thiên Lượng. Trong phòng đột nhiên nồng nặc thứ mùi ghê tởm. Quả nhiên hành động vừa rồi có hiệu quả, những viên đạn trước đây chẳng hề hấn gì với

người sói, nay đã có thể xuyên thủng. Thiên Lượng nhanh chóng yếu thế, ngã rầm xuống đất, sau cùng phản ứng với axit hóa thành một đám chất lỏng màu xanh lục.

Chu Thiên nhìn 'đám di cốt' của người đối tác tốt năm xưa - Thiên Lượng, lòng ngập tràn bi ai…

***

Khi đám người Chu Thiên quay về cục, thuốc khống chế đã được điều chế xong, đồng thời được rải khắp bầu trời bằng ba chiếc máy bay trực thăng. Nguy cơ sinh hóa cuối cùng đã được ngăn chặn, có điều, Triệu Liên Thành sau khi cung cấp những tư liệu liên quan lại mất tích một cách kì lạ.

Không biết bao lâu sau, Trịnh Tiểu Quân đã tỉnh dậy, nhìn Chu Thiên đứng trước mặt mình, cô không khỏi bật khóc.

"Anh khiến em sợ chết khiếp, em còn tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp được anh nữa."

"Được rồi, nguy cơ đã được ngăn chặn, phải chăng chúng ta nên dự liệu xem bao giờ kết hôn? Nghe nói người nào đó đã quyết định hiến thân đền đáp cho anh?" Chu Thiên vuốt nhẹ mái tóc Trịnh Tiểu Quân.

"Nằm mơ, anh đã thực hiện được ba quy ước của ba em chưa mà dám đòi kết hôn?" Trịnh Tiểu Quân chu miệng.

Chu Thiên nhún vai chán nản nói "Được thôi, vậy anh không cưới em nữa."

"Cậu muốn không cưới cũng không được đâu! Lãnh đạo thành phố đã quyết định, Chu Thiên phá án có công, một tháng sau thăng chức. Cậu chính là con rể tương lai của tôi rồi, chạy không thoát đâu." Cục trưởng Trịnh bật cười lên tiếng.

"Sao? Em đã nghe thấy chưa? Em chỉ có thể lấy mình anh thôi." Chu Thiên đáp rồi hôn nhẹ lên môi Trịnh Tiểu Quân.

Cục trưởng Trịnh bật cười lớn tiếng "Được rồi, Tiểu Chu, Quay về tôi se xmowr tiệc mừng công cho cậu, tiện thể cùng bàn bạc chuyện hôn sự cùng Tiểu Quân luôn. Hai đứa cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền hai đứa nữa."

***

Chu Thiên quyết định lên đường tới nhà Trịnh Tiểu Quân, lúc này khắp không gian đầy gió, lá bạch dương lắc lư trong gió, phát ra những thanh âm rì rào, nghe vô cùng vui tai.

Chu Thiên rút thuốc, đang định châm lửa, bỗng một người xuất hiện với gương mặt tươi tắn.

"Văn Kỳ, cô thoát ra bằng cách nào vậy?" Người đứng trước mặt anh lúc này chính là Văn Kỳ, ánh mắt cô tràn ngập vẻ lạnh nhạt.

"Chu Thiên, tôi phải rời khỏi nơi này." Văn Kỳ trông có vẻ buồn bã.

"Cô dự định đi đâu?" Chu Thiên đưa mắt nhìn Văn Kỳ đầy nghi hoặc.

"Càng xa càng tốt, nơi này đã chẳng còn thứ gì để tôi lưu luyến. Tất cả đều đã kết thúc, hai người tôi yêu thương nhất đều đã chết rồi. Bọn họ đều chết cả rồi." Văn Kỳ lạnh lùng nói.

"Người chết chẳng thể nào sống lại, thế nhưng bọn họ vẫn luôn yêu thương cô."

"Hiện nay nói gì cũng đã muộn rồi, Chu Thiên, tôi phải đi đây, đi tìm mảnh kí ức sau cùng của tôi."

"Mảnh kí ức sau cùng? Ý cô là gì?" Chu Thiên ngạc nhiên hỏi.

Văn Kỳ không trả lời, chỉ để lại cho Chu Thiên ấn tượng về một bóng dáng cô đơn, lạc lõng, dần dần rời xa.

Chu Thiên nhìn theo bóng Văn Kỳ càng lúc càng xa. Bỗng di

động của anh vang lên, là Trịnh Tiểu Quân gọi tới.

“Anh đang ở đâu? Sao còn chưa tới? Anh nhanh nhẹn lên cho em đi.”

“Hả? Tại sao em còn vội vàng hơn anh thế?”

“Hừm, không nói với anh nữa, mau lên đấy.”

“Anh sẽ tới ngay.”

Chu Thiên bất giác than dài một tiếng, thế giới này thực sự là thay đổi quá nhiều, những người liên quan tới vụ án tưởng chừng đơn giản này đều là những người thân thiết ở quanh anh. Ngay đến người huynh đệ tín nhiệm nhất ngày xưa cũng vì tiền mà trở thành tay sai cho kẻ xấu.

Chu Thiên đã tới trước của nhà Trịnh Tiểu Quân, nhấn chuông.

“Đội trưởng Chu, hiện nay anh oai quá rồi nhỉ! Dám để em phải ở đây chờ anh, anh không thấy có lỗi sao? Thế này nhé, dù gì anh cũng đã đến muộn, trước tiên vào đọ rượu với ba em đi.” Chu Thiên còn chưa kịp trả lời, Trịnh Tiểu Quân đã đưa ra quyết định thay anh.

Trên bàn ăn xếp đầy những món mỹ vị, một đĩa cá xào thịt, một bát canh hạt sen, một bát canh gà hầm nhân sâm, không khí tràn ngập mùi thức ăn thơm phức.

“Tôi tiện tay làm vài món ăn gia đình, mau lại thử xem tay nghề của tôi thế nào.” Trịnh Thiên mỉm cười lên tiếng.

“Ha ha, thật không ngờ cục trưởng Trịnh lại là người đàn ông của gia đình.” Chu Thiên vui vẻ đáp.

“Ha ha, mẹ Tiểu Quân qua đời sớm, hàng ngày đều là tôi nấu cơm cả, ai ngờ làm một mạch từ đó đến giờ. Tôi đang phiền muộn vì mình quá bận rộn, may mà cậu đã tới. Tiểu Chu, sau này phải học nấu ăn đấy, nếu không, cậu không làm con rể tôi được đâu.”

Trịnh Thiên đặt món ăn sau cùng lênn bàn nói.

“Ba, ba nói gì thế? Rốt cuộc là thế nào đây?” Trịnh Tiểu Quân cảm thấy có chút ngại ngùng.

“Nhạc phụ nói rất đúng, về chuyện đó, Tiểu Quân, em phải theo anh rồi.” Chu Thiên cười hỉ hả đáp lại.

Ba người lần lượt ngồi xuống, trên bàn có hai chai rượu.

Chu Thiên nếm một hụm canh, vị thuốc bắc ngấm vào tận gan ruột, lửa nấu vừa đủ, thịt cá vừa mềm vừa ngon, ăn vào thực đúng là ngon tuyệt.

Chu Thiên vừa ăn, lại vừa uống rượu cùng cụ trưởng Trịnh. Ngôi nhà này không hề hoa lệ, đồ đạc trang trí đơn giản. Một chiếc tivi đặt trên kệ đen, không có những đồ trang trí xa xỉ. Trên bàn nước là một bộ tách chén, khiến không gian phòng khách thoang thoảng hương trà dịu nhẹ. Qua đây có thể thấy được, chủ nhân căn nhà rất thích thưởng trà.

“Cục trưởng Trịnh, lần tới cháu sẽ tặng bác trà Long Tỉnh thượng hạng.”

“Ồ, Tiểu Chu, làm sao cậu biết tôi thích uống trà thế? Tiểu Quân?” Trịnh Thiên ngán ngẩm nhìn Trịnh Tiểu Quân.

“Ba, ba lại nói gì thế? Không phải con nói cho anh ấy nghe đâu.” “Anh đấy! Còn chưa làm con rể người ta mà đã biết cách mua chuộc nhạc phụ tương lai rồi?”

“Ha ha.” Chu Thiên vội vã giải thích “Không phải Tiểu Quân nói cho cháu đâu, chỉ là cháu thấy trên bàn có bộ pha trà, nên đoán ra mà thôi.”

“Tiểu Chu, đợi cháu thăng chức rồi lập tức kết hôn với Tiểu Quân đi.”

“Dạ vâng, cảm ơn nhạc phụ đại nhân.”

“Ba, ba cũng ăn hiếp con giống như anh ấy.”

Sau khi dùng bữa xong, Chu Thiên quay về cục cảnh sát, trong lòng thầm nghĩ “Vụ án cuối cùng đã kết thúc viên mãn, nguy cơ được khống chế kịp thời.”

Trước sự nỗ lực của tất cả mọi người, họ đã ngăn chặn thành công kế hoạch nguy cơ sinh hóa của cha con nhà Kawabata.

Có điều, Chu Thiên vẫn chẳng thế nào gạt đi cảnh tượng kinh hoàng về cái chết của họ ra khỏi đầu. Tuy cha con nhà Kawabata đã nhận được sự trừng phạt đích đáng, thế nhưng, sự thực luôn quá đỗi tàn khốc. Thiên Lượng và giáo sư Vương liên thủ hoạch định kế hoạch nguy cơ sinh hóa, Thiên Lượng có tên khác là Kawabata Kurukaede. Hắn ta và giáo sư Vương không phải quan hệ thầy trò mà là quan hệ cha con, hắn chính là con trai ruột của giáo sư Vương.

Thiên Lượng rắp tâm trà trộn vào cục cảnh sát vì muốn đảo lộn trắng đen, còn việc hắn thả con chuột bạch biến dị đó khỏi phòng giữ xác hoàn toàn không phải bất cẩn mà là một phần trong kế hoạch, cố tình để con chuột bạch chạy trốn, phát tán vi rút. Cha con nhà Kawabata mưu đồ khởi phát nguy cơ sinh hóa tại Trung Quốc, liền bắt tay với Văn Kiện, buôn lậu nội tạng người, lợi dụng người sống làm thí nghiệm phi pháp, cha Từ Giai Thần chính là một trong những vật thí nghiệm năm xưa. Tuy nhiên, cha con nhà Kawabata không được như ý nguyện, trận đại nạn kiếp – nguy cơ sinh hóa mười tám năm trước không hề tái diễn.

Chu Thiên phá án lập công, được thăng mấy cấp lên làm cục phó, nhận được không ít lời khen và phần thưởng tại thành phố Thiên Nhai, anh cười nhiều tới mức không khép miệng được. Sau cùng lại còn có được mỹ nhân, cưới Trịnh Tiểu Quân làm vợ.

Văn Kỳ quay lại ngôi nhà của Từ Giai Thần, tất cả cảnh tượng

của khoảng thời gian tươi đẹp cứ tràn ngập trong đầu cô. Có cảnh Từ Giai Thần và cô mặc nguyên quần áo ôm nhau ngủ, còn cả nụ cười dịu dàng của Từ Giai Thần, tất cả đều khắc sâu trong trái tim cô.

Văn Kỳ ngồi trên đầu giường của Từ Giai Thần, trong tay nắm chặt một bức thư, đó là bức thư từ anh mà cô nhận được mấy hôm trước. Bức thư này sau khi được chuyển đi nhiều nơi, cuối cùng đã tới được tay Văn Kỳ. Đó là một phong thư đầy bụi, bên trên có viết "Văn Kỳ, đây là bí mật sau cùng anh để lại cho em." Cô từ từ mở bức thư ra, trên mặt giấy là những dòng chữ ngay ngắn, thẳng hàng:

"Kỳ Kỳ.

Xin em hãy tha thứ cho sự ích kỉ của anh. Em có biết không, khi anh biết cha em chính là hung thủ đã hại chết người nhà anh, trái tim anh đã vô cùng đau đớn. Không ngờ người con gái mà anh yêu thương nhất lại là con gái của kẻ thù giết cha. Chuyện tàn nhẫn nhất trên thế gian cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Sau cùng, anh dùng thân phận Nhất Thổ gửi cho em bức thư điện tử có tên 'Quy tắc', em còn nhớ không? Chúng ta đã cùng nhau xem bộ phim kinh dị có tên 'Bảy tội lỗi', thế nên, anh đã thừa cơ phát triển, định ra những tội lỗi được khắc trong linh hồn. Chỉ là, trên thế gian này hoàn toàn không tồn tại thứ tội lỗi được khắc trong linh hồn, tất cả là do một tay anh tạo ra.

Thực ra, anh làm như vậy cũng vì một mục đích khác, đối với một người cực kỳ yêu thích tiểu thuyết kinh dị như em, đích thân trải qua những sự việc kinh hoàng, khủng bố như vậy, nhất định có thể viết ra những câu chuyện kinh dị đặc sắc hơn, hoàn hảo hơn. Ha ha, lúc này em nhất định cảm thấy anh rất ngốc, đúng không? Thế nhưng vì em, nên mọi thứ đều xứng đáng, anh cam

lòng ngốc nghếch vì em.

Anh nghĩ, khi em nhìn thấy món quà cuối cùng này, anh đã mãi mãi rời xa em. Trong những ngày tháng không có anh, em phải học cách tự chăm sóc bản thân, đừng có thức đêm viết truyện, phải nghỉ ngơi và ăn uống đúng giờ. Sau cùng, anh hy vọng em có thể tìm được một người yêu em hơn cả anh, để anh ấy thay thế vị trí của anh, yêu thương em hơn gấp vạn lần. Hãy tha thứ cho anh, người con gái anh yêu thương nhất trong cuộc đời này.

Vương Thành tuyệt bút."

Văn Kỳ đã chẳng nhớ mình đã đọc bức thư này bao nhiêu lần, khuôn mặt vẫn đầm đìa nước mắt, cuối cùng cô đã hiểu, thì ra anh yêu cô tới mức không tiếc mọi giá. Cảnh tượng trước kia lại thoáng hiện trong đầu, có lúc vui vẻ, có lúc cãi cọ, cũng có lúc khắc cốt ghi tâm. Lúc này, Văn Kỳ cảm thấy trong linh hồn mình thực sự đã khắc ghi một tội lỗi, cô chính là một kẻ ngốc chính hiệu. Cô cất thư đi, xuống nhà vẫy chiếc taxi đi về nhà mình.

Ngồi trong taxi cô bật khóc thành tiếng, trái tim như bị ai đó khoét một lỗ lớn. Đối với cô mà nói, tất cả mọi thứ đều đã kết thúc, đã đến lúc cô phải ra đi, cô trả tiền xe rồi bước vào trong nhà, thu dọn hành trang đơn giản, cầm theo sổ đỏ cùng thẻ ngân hàng của Văn Kiện đi tới ngân hàng và văn phòng bất động sản một chuyến.

Sau cùng, cô mang theo hành trang giản dị, bước vào trạm xe lửa, kể từ đó về sau, chẳng còn ai nhìn thấy Văn Kỳ nữa.

CHƯƠNG 26

LỜI KẾT: NGUY CƠ VẪN ĐANG LAN TRÀN

Cùng lúc này, trong đường ống nước của thành phố Thiên Nhai, mùi hôi thối nồng nặc, xung quanh đều là nước bẩn vẩn đục. Tất cả mọi người đều cho rằng nguy cơ đã qua đi, sau khi Thiên Lượng chết, chẳng ai biết rằng con chuột bạch đột biến kia vẫn chưa chết, cũng không biết tung tích nơi nào.

Đêm khuya, trong đường ống nước ngầm ở con phố nào đó, con chuột bạch đột biến kia phi thân điên cuồng. Đằng sau nó đều là những con chuột đột biến khác, hai mắt đỏ rực, toàn thân mọc lông, thân hình to lớn, hai chiếc răng chuột dài nhô ra khỏi miệng. Bọn chúng thậm chí còn có thể đứng dậy bằng hai chân, miệng không ngừng chảy ra thứ chất lỏng màu xanh lục. Cơ thể của con chuột bạch đột biến đầu tiên là to nhất, đương nhiên trở thành đầu đàn của cả bọn. Bọn chúng giống hệt như những tử thi người sói được huấn luyện rành rọt, chui ra khỏi đường ống nước ngầm, lần lượt chui đi khắp các ngóc ngách với tốc độ kinh hoàng. Phía xa có một con mèo hoang, nó đang tìm kiếm thức ăn trong đống rác, một con chuột biến dị chạy nhanh tới, hai mắt mèo phát ra thứ ánh sáng màu xanh lục, kêu lên một tiếng ai oán, rồi bị con chuột ấn xuống mặt đất. Con chuột biến dị dùng bộ móng siêu dài của chúng cào cấu, xé nát con mèo hoang ra nhiều mảnh, hai nanh chuột cắn xé điên cuồng thân người con mèo. Khoảng mười phút sau, tất cả các nội tạng của con mèo đã bị móc ra, chuột biến dị lại chui vào đường ống nước ngầm.

Con mèo hoang đó đột nhiên chết rồi sống lại, chỉ có điều hai đồng tử của nó đã đổi màu, phát ra thứ ánh sáng đỏ máu giữa đêm đen, thân hình nó cũng biến dạng, bộ lông có màu trắng bạc, móng và răng mèo đều lần lượt dài ra. Nõ khẽ nhún người, khả năng bật nhảy mạnh hơn trước kia gấp nhiều lần, nó phi thân lên cành cây một cách hoàn mỹ. Nó dừng lại trước một cánh cửa sổ đang mở, từ từ bước vào trong, lúc này, bên trong truyền ra tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Nó từ từ tiến sát, trên mặt đất có một chiếc đệm, phía trên là một nam một nữ.

Con mèo dường như đã thấy được con mồi của mình, nó nhún người nhảy lên, há miệng găm đôi nanh mèo vào phần cổ trắng nõn của cô gái.

“Á…”

Cô gái thét giật một tiếng, khiến người đàn ông nằm cạnh bừng tỉnh.

Người đàn ông quay đầu lại, nhìn thấy con mèo với đôi mắt đỏ rực, nanh của nó nhuốm đầy máu đỏ.

“Con mèo hoang từ đâu tới vậy, cút đi.” Người đàn ông giơ tay đấm về phía con mèo, con mèo lanh lẹ tránh được, vừa quay người đã xông thẳng về phía người đàn ông, lại cắn thật chuẩn vào cánh tay anh ta. Người đàn ông này chỉ cảm thấy nỗi đau đớn thấu tận tâm can truyền lên não bộ.

Chẳng bao lâu sau, cô gái nằm cạnh bên bắt đầu biến đổi, quần áo đã bị rách, đôi mắt cũng đổi màu, toàn thân mọc đầy lông trắng. Cô không hề biến thành người sói mà biến thành một con yêu tinh mèo, để lộ ra nanh mèo sắc nhọn, phía sau lưng còn có một cái đuôi dài.

Người đàn ông chỉ cảm thấy cơ thể mình quái lạ, anh cũng bắt

đầu biến đổi.

Ba con mèo biến dị, lần lượt nhảy bật ra khỏi cửa sổ, nguy cơ từ hôm nay lại bắt đầu lan tràn không cách nào khống chế…

CHƯƠNG 27

HẬU KÝ VIẾT CHO MỌI NGƯỜI

1- Định hướng sáng tác

Đây là tiểu thuyết dài kỳ thứ ba của tôi, phải mất hơn ba tháng mới viết xong bộ tiểu thuyết này. Nói thật lòng, tôi đã nhiều lần đắn đo về cách sắp xếp nhân vật trong truyện. Đối với tôi mà nói, viết truyện là một công việc cực kỳ vui vẻ, tạo ra tình tiết câu chuyện, sắp xếp số phận của các nhân vật trong tiểu thuyết cũng rất thú vị và hấp dẫn. Lúc viết cuốn "Kiếp nạn người sói" này cũng như vậy, tôi luôn cho rằng mỗi một vật đều có giá trị tồn tại của nó. Kinh dị không chỉ là hoảng loạn, bên trong còn ẩn chứa nhân tính và dục vọng, có thể phản ánh được bộ mặt xấu xa của con người rõ rệt hơn bất cứ thứ nào khác. Trong xã hội hiện nay, có bao nhiêu người vì tiền bạc mà không từ thủ đoạn, cho dù đó là làm những chuyện vô nhân tính, tất cả cũng chỉ vì có được món tiền lớn. Cuốn sách này kể về một hành trình khá dài, sau nhiều tháng tôi đã hoàn thành xong bộ tiểu thuyết kinh dị vừa lạnh giá lại vừa ấm áp này.

Cũng giống như một hành trình du lịch tìm về con đường chính đạo, nhất định phải đi qua những con đường u tối, sa mạc hoang vu, mưa bão mãnh liệt, mới có thể nhận được ánh mặt trời ấm áp giữa không trung. Trong người bắt đầu phát ra thứ cảm giác đau đớn ngấm vào tận xương tủy, cuộc hành trình trước kia là bắt đầu cũng là kết thúc của tai họa, dùng sự ấm áp kết thúc vận mệnh của

tất cả mọi người.

Đây là bộ tiểu thuyết kinh dị thứ ba, có lẽ đã bắt đầu quen thuộc với những cuốn tiểu thuyết hãi hùng, cho nên tôi thường xuyên lạc chân giữa những hãi hùng ấy, đôi khi cũng bắt gặp những miêu tả tình cảm bên trong.

Tình bạn, tình yêu, tình thân được đặt trong chiếc bình màu đen tràn đầy bất trắc, len lỏi cùng những bí mật riêng tư, sau cùng va chạm, cọ xát để tìm đường ra ngoài. Tình tiết không còn bị từ ngữ khống chế mà lúc viết lúc dừng tùy theo tình cảm, sau cùng luôn là một dấu chấm. Có lẽ đây là một thói quen viết truyện không tốt, bởi vì tôi đã viết xong đề cương cả truyện từ lâu, chỉ là đôi khi lại bị lệch hướng bởi một vài ý niệm hoặc ham muốn nào đó, ngay chính bản thân tôi cũng không biết phải kết truyện bằng phương thức thế nào. Cho nên, mỗi lần đăng tải câu chuyện lên mạng, mỗi lần các bạn hỏi tôi kết cục sau cùng thế nào, tôi đều mơ màng đáp lại, tôi vẫn chưa viết xong, tôi không biết được kết cục ra sao. Mọi người thường không hiểu được cách viết truyện như vậy, tôi lại cảm thấy dùng cách đó để sáng tác truyện kinh dị dường như sẽ tạo ra được cảm giác bất ngờ khó đoán.

Tôi cho rằng, tiểu thuyết là một cuộc tìm kiếm bằng linh hồn, bởi vậy tôi thường đeo lên những chiếc mặt nạ của các nhân vật khác nhau, trải nghiệm những cuộc đời khác nhau bằng ngôn từ để kiếm tìm kết thúc chưa ai biết trước. Cuốn sách này cũng là như vậy.

Trong một cuốn sách đương nhiên chẳng thể nào thiếu được là tình yêu lặng thầm. Từ Giai Thần là một người đàn ông vô cùng dịu dàng, Lý Bích Hoa vì thù hận mà rơi vào vực thẳm. Tôi đã tạo ra một Chu Thiên quá đỗi hoàn mỹ, thế nhưng sau cùng lại yêu thích Từ Giai Thần hơn cả, có lẽ bởi vì tấm chân tình kia của anh

đã khiến người ta phải đau lòng, phải cảm động.

Thực ra ý nguyện ban đầu của tôi là hy vọng sáng tác ra một cuốn truyện kinh dị bình thường, chẳng bao lâu, tôi liền phát hiện mình đã dùng bút pháp kinh dị để miêu tả những tình tiết cảm động, khiến bộ tiểu thuyết này càng thêm đặc sắc.

Lo nghĩ là một chiếc chìa khóa mở ra tất cả các tình cảm, dưới danh nghĩa tình yêu, dẫn dụ tất cả các câu chuyện rơi vào vòng xoáy khủng bố cực đại, các bí mật trong quá khứ dần dần hiện ra. Thực ra đây là một cách viết truyện cực kỳ bình thường, mỗi người đều canh cánh trong lòng vì những sai lầm trong quá khứ. Nỗi hoảng sợ bắt nguồn từ sự bất an trong lòng, điều này gần như đã trở thành điều mà cả bộ tiểu thuyết này muốn diễn đạt, còn điều mà bản thân tôi muốn nói chính là sức mạnh của nhân tính. Nói cho cùng tất cả mọi câu chuyện đều bắt đầu từ một vài người hoặc ân oán từ đời trước.

Còn hung thủ sau cùng chỉ do quá đỗi bi thương, khốn khổ mà tính cách biến đổi, trở thành một kẻ ác độc.

Trên con đường sáng tác tiểu thuyết kinh dị, tôi là một người không đủ đơn thuần, lúc nào cũng muốn tìm điểm sáng hy vọng giữa đêm đen, để độc giả có thể gạt bỏ sợ hãi, từ đó cảm nhận được sự tốt đẹp của tình yêu.

Cho nên từ đầu tới cuối, chúng ta đều ngủ say trong ánh sáng ấm áp, trải qua một khoảng thời gian dài.

Thực ra chỉ cần một người không có tâm ma, dù cho có chuyện gì xảy ra cũng không thể sợ hãi. Vào lúc khủng hoảng, vẫn còn ánh sáng ấm áp xung quanh, đây chính là thứ tình yêu chẳng có ai đúng ai sai, nhưng lại đau đớn quặn lòng.

2- Về tác phẩm

Mở đầu mỗi bộ tiểu thuyết đều là phần khó viết nhất, tôi đã sửa

đổi phần mở đầu rất nhiều lần, đôi khi khiến tôi cảm thấy mất hết kiên nhẫn.

Thế nhưng tôi vẫn cảm ơn các tiền bối trong lĩnh vực tiểu thuyết kinh dị đã viết lời bình cho cuốn sách của tôi, tôi chân thành cảm ơn sự ủng hộ của họ.

Điều tôi muốn truyền tải nhất trong bộ tiểu thuyết này thực ra là tình thân. Tình bạn và tình yêu là một tia sáng chỉ tiềm ẩn bên trong, còn thứ ảnh hưởng tới vận mệnh của các nhân vật trong truyện nhất vẫn cứ là tình thân, thứ quan trọng nhất trong cuộc đời lại chẳng thể nào gạt đi được.

Ân oán tình thù của đời trước giống như một mạng nhện. Những kế hoạch và sự ngẫu nhiên đó thực ra chỉ là một dãy phản ứng hạt nhân, một khi tụ tập lại với nhau, sẽ lập tức phát nổ, hủy hoại mọi thứ. Tà niệm ẩn sâu trong tâm hồn mỗi người, ngoại trừ cảm động, vẫn còn oán hận, những giọt nước trong trẻo tích lũy từng giọt trở thành oán hận, tạo nên tất cả hiểu lầm. Mọi thứ đều bị thời gian đẩy đi, liên kết lại với ân oán đời trước, những chân tướng bí ẩn sau ánh sáng chính là thứ thôi thúc oán hận dâng trào. Còn đối với tôi mà nói, trên thế giới này không có thù hận nào không thể hóa giải nổi, trong linh hồn chúng ta còn biết bao thứ khác, mà cuộc đời ta không thể nào chỉ sống mãi trong thù hận được.

Cha mẹ cho chúng ta sinh mệnh, nhưng không chỉ là tình thân.

Cha mẹ cũng là những người bạn tốt nhất của chúng ta.

Có lẽ đôi lúc bạn sẽ oán thán cha mẹ, thế nhưng bạn phải nhớ rằng, cha mẹ chính là người ở cạnh bên bạn suốt một đời, đừng có tùy ý nổi giận với cha mẹ, họ chỉ đang yêu và quan tâm bạn quá mức thôi.

3- Viết cho mọi người

Cuốn sách này được viết cho bản thân tôi, viết cho các bạn, đồng thời cũng viết cho thời tuổi trẻ rồi sẽ trôi mất của tôi.

Tôi muốn cảm ơn rất nhiều người, cảm ơn Trang Tần đã khuyến khích tôi sáng tác, cảm ơn anh đã luôn nhắc nhở, bảo ban tôi. Cảm ơn bà chị Tử Nguyệt của tôi, còn cả hồng nhan tri kỉ Tử Linh nữa. Khi cuốn sách này sắp sửa hoàn thành, tôi đã rất mâu thuẫn không biết sắp xếp kết thúc thế nào cho hợp lý, sau một tháng suy nghĩ khổ sở, tôi cảm thấy vẫn nên kết thúc trong vui vẻ. Nói cho cùng, tôi cũng là một người theo chủ nghĩa lạc quan, bất cứ thứ gì cũng nên hướng về phía hoàn mỹ. Đương nhiên trên thế gian này chẳng hề tồn tại sự hoàn mỹ tuyệt đối, bất cứ chuyện gì cũng đều như vậy.

Cảm ơn những lời bình luận của các tác giả nổi tiếng, tôi thực sự cảm động. Đó là những lời ủng hộ và khuyến khích của các tiền bối dành cho một hậu bối như tôi. Cảm ơn mọi người, cho dù các bạn có thích tiểu thuyết của tôi hay không, cảm ơn các bạn đã đọc truyện, cảm ơn các bạn đã thông cảm.

-Vương Văn Kiệt-